

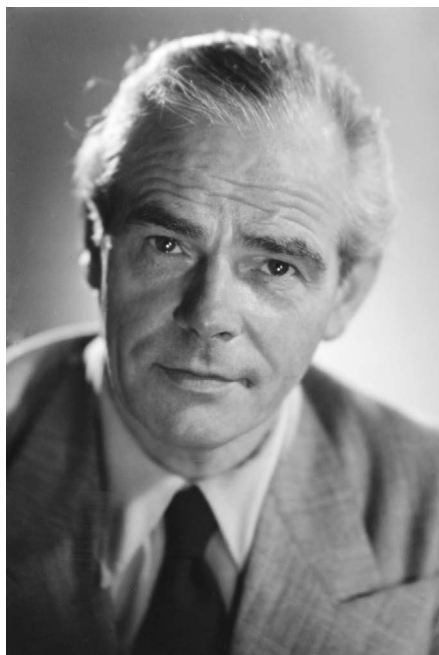
Jeus van Moeder Crisje

Deel 3

Jozef Rulof

Jozef Rulof
1898-1952

Jeus van Moeder Crisje (3 boeken)

Jozef Rulof (1898-1952) is geboren in 's-Heerenberg in Nederland. Zijn moeder Crisje heeft hem Jeus genoemd. Als klein kind al ziet hij een lichtuitstralende gestalte, die zich later bekend maakt met de naam Alcar. Als geestelijke gids staat Alcar Jeus in alles bij en verklaart hem zowel het aardse als het geestelijke leven. Hierdoor beleeft Jeus 'Het leven in twee werelden', zoals het eerste deel van de biografie 'Jeus van Moeder Crisje' als subtitel heeft.

Jeus krijgt zijn opleiding rechtstreeks uit het leven na de dood. Alcar laat Jeus zien hoe de mensen om hem heen leven. Wat ze zeggen en wat ze verzwijgen. Wat ze weten en wat ze vooral ook nog niet kennen. Jeus beleeft hierin een enorme leerschool, beschreven in het tweede deel van de biografie, die als subtitel draagt: 'Jeus onder de mensen'.

Wanneer Jeus op volwassen leeftijd naar Den Haag verhuist, moet hij zijn persoonlijkheid wapenen tegen het veeleisende leven in de stad. De mensen in Den Haag noemen hem Jozef en hij moet als taxichauffeur hard werken om het dagelijks brood voor hem en zijn vrouw Anna te verdienen. Het derde deel van 'Jeus van Moeder Crisje' beschrijft hoe Alcar het mediumschap van Jozef Rulof opvoert tot hij kan beginnen met zijn belangrijkste taak: het schrijven van de geestelijk-wetenschappelijke boekenreeks.

Jozef Rulof

Jeus van Moeder Crisje

Deel 3: Jeus aan de voeten van zijn Meester

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus

Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland

Tel: 00 31 (0)728443852

E-mail: info@rulof.org

Website: rulof.nl

Op de omslag ziet u de originele tekening zoals die voor de eerste druk vervaardigd werd.

© 1952-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, Nederland, alle rechten voorbehouden.

Jeus van Moeder Crisje Deel 3, 2021

ISBN 978-90-70554-30-9

Inhoud

Contact en copyright	4
Woord van de uitgever	7
Boekenreeks	8
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof	9
Artikelenlijst	11
Jozef Rulof	15

1952

Dag moe'der, ik vergéét ow nooit	23
Jeus de poetoerder	32
Jeus de kok	41
Jeus de fietsenmaker	70
Jeus de chauffeur	80
Jeus en zijn liefde	120
Wedden, dat ik in vijf minuten een ritje heb?	131
Jeus en zijn meester	142
Geestelijke bewijzen	155
De psychische trance	177
Jeus beleeft geestelijke wonderen	192
Jeus de schrijver	234
1939 - 1945	285
Jeus de kosmisch bewuste	304
Jeus de spreker	328
Geestelijk bedrog in Holland, Amerika en de rest van de wereld	339

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen. In die tekst staan de toevoegingen door de uitgever tussen (ronde) haakjes, om ze te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel ‘verklaring op zielsniveau’ op rulof.nl) naar het basisartikel ‘verklaring op zielsniveau’ zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

De dialogen in dit boek zijn overwegend in het ’s-Heerenbergs dialect geschreven. Dit geeft dit boek een bijzondere charme. Het dialect in dit boek is in fonetisch schrift gesteld, dat zo nauwkeurig mogelijk de uitspraak benadert.

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
De Kringloop der Ziel (1938)
Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
Het Ontstaan van het Heelal (1939)
Tussen Leven en Dood (1940)
De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
Geestelijke Gaven (1943)
Maskers en Mensen (1948)
Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
Lezingen Deel 1 (1949-1950)
Lezingen Deel 2 (1950-1951)
Lezingen Deel 3 (1951-1952)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze 'toelichting bij de boeken van Jozef Rulof' beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina's. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel 'verklaring op zielsniveau' onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een 'leven na de dood', maar op zielsniveau heeft het woord 'dood' elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeslacht van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het 'woord van de uitgever' naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina 'downloaden' op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina's op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk', in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,

Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,

Ludo Vrebos

11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste lichtsfeer
7. Tweede lichtsfeer
8. Derde lichtsfeer
9. Zomerland - Vierde lichtsfeer
10. Vijfde lichtsfeer
11. Zesde lichtsfeer
12. Zevende lichtsfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel

36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals
- Reïncarnatie
41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlecht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry

75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie
- Onze Kosmische Ziel
81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis
- Universiteit van Christus
111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten

- 113. Bijbelschrijvers
- 114. God
- 115. De eerste priester-magiër
- 116. Het oude Egypte
- 117. Piramide van Gizeh
- 118. Jezus Christus
- 119. Judas
- 120. Pilatus
- 121. Caiphas
- 122. Gethsemane en Golgotha
- 123. Apostelen
- 124. Kerkelijke vertelsels
- 125. Evolutie van de mensheid
- 126. Hitler
- 127. Joodse volk
- 128. NSB en nationaalsocialisme
- 129. Genocide
- 130. Graden van Liefde
- 131. Tweelingzielen
- 132. Moederschap en vaderschap
- 133. Homoseksualiteit
- 134. Psychopathie
- 135. Krankzinnigheid
- 136. Het mediumschap van Jozef Rulof
- 137. De Eeuw van Christus
- 138. Lichtende toekomst
- 139. Ultiem genezingsinstrument
- 140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blick in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blick in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon

blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terecht komt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaringsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich af-

scheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geeselijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

Jeus kan u thans zeggen:

*Alleen door te dienen
en het leven van God lief te hebben,
overwint de mens zijn Universum.*

*Deze trilogie draag ik op aan mijn lieve Crisje, haar Lange
Hendrik, mijn vrouw Anna, mijn broers Johan, Bernard,
Gerrit, Hendrik, Teun en mijn zuster Miets.*

De moeder van Jeus

*Anna, de Wienerin,
met Jeus bij de duiven te Wassenaar*

Dag moe' der, ik vergéét ow nooit

Crisje weet het al zolang, haar jongens trekken de wereld in, ze houdt er niet een thuis. En ... van eiges ... je kunt je kinderen niet eeuwig bij je houden. Elke moeder heeft dat offer te aanvaarden. Er is een kracht die het kind dwingt het ouderlijk huis te verlaten, ééns, dat is onherroepelijk, staat de menselijke persoonlijkheid voor een eigen besluit en zal het grote leven beginnen. De innerlijke drang, het eigen verlangen is het, ook het verkregen bewustzijn, het gevoelsleven, dat de mens dwingt om een maatschappelijke taak te vervullen. Voor velen is het leven nu moeilijk, goed en verkeerd, de persoonlijkheid staat open voor goed en kwaad, voor bruut geweld en voor liefde, open, voor hartstochten, voor licht en duisternis. De ouders staan thans machteloos, géén geleerde kan die persoonlijkheid helpen, indien de mens weigert het goede te volgen en dan vallen er tranen, staan ouders voor veel leed en smart, voor het wanhopige gevoel niets te kunnen doen, want het kind weigert te luisteren, weigert het goede te volgen, door géén geloof of godsdienst is die ziel te bereiken.

Ook vandaag werden er weer duizenden kinderen geboren, juist op dit ogenblik, ja, dat is waarheid, maar wat komt er van al die levens terecht? Juist op dit ogenblik vliegen duizenden kinderen het huis uit en de ruime wereld in, maar wat zullen al die kinderen gaan doen en wat zullen zij bereiken? Zal mijn kind het goede volgen, nooit vergeten wat ik voor dat leven heb gedaan? Zal mijn kind lief zijn voor al het leven en zal het eerlijk het eigen brood verdienen, zich niet overgeven aan diefstal en brandstichting, leugen en bedrog? Zal mijn kind ... zál, ja zál mijn kind iets gaan doen voor God en Christus? Want dat is het immers? Heeft mijn kind gevoel en liefde voor Onze Lieve Heer? Kijk maar om je heen en je weet het!

Ze zitten tegenover elkaar, aan dezelfde tafel van de Lange Hendrik, waaraan zoveel problemen werden beleefd en behandeld. De zenuwen zijn gespannen en ze worden nu op de proef gesteld, de zielen uit elkaar gerukt, want het „grote leven” eist het! Nu vallen er tranen. Crisje kijkt terug tot het machtige verleden, zij ziet zichzelf en haar Lange Hendrik, haar Jeus; de bovennatuurlijke wonderen spreken thans tot haar moederlijk gevoelsleven, waardoor haar hart beeft en zwaar tikt en haar ademhaling schokt. Jeus is gereed om te vertrekken. Hoe is het mogelijk, waarom moet dat eigenlijk gebeuren? Waarom moet je steeds weer het liefste dat je bezit verliezen en afstaan aan deze zo smerige wereld en maatschappij? Zal deze verschrikkelijke maatschappij je leven liefhebben zoals je dat zélf hebt gekund? Ze weet het, zij heeft niets te vertellen, het grote leven beslist. Even tijd om na te denken

krijgt ze nu ook niet, althans zo lijkt het, de Goddelijke voorzienigheid had anders niets te betekenen. Maar wat is dat? Voor Crisje bezit Onze Lieve Heer het uiteindelijke antwoord en dat hebben de mensen, waar deze zich ook bevinden, te aanvaarden, ook zij zal zich buigen. Voor haar is het woord van Onze Lieve Heer de „Alwetendheid” of alles werd menselijke kletspraat en dat kan immers niet? Jeus ziet, dat ze belkt en vraagt:

„Waarum moje belke, moe’der?”

„Ma’k dan nie’t efkes belke, Jeus?”

„Ik zal ow derrek schrie’ve moe’der. Aij maor wèt, da’k ow nooit zal vergète, nooit nie’t, moe’der!”

„Van eiges, dat wèt ik, Jeus, en maak ow um mien maor gin zurge, ik bun der al weer.”

Crisje voelt het nu bewust, ze leefde hier, tezamen met hem in een geestelijk paradijs, het leven hier was machtig. Het leven was zo mooi en zó ongelooflijk schoon, dat zij er geen woorden voor heeft. En dat moet zij nu verliezen, dat neemt men haar af, het grote leven is het, een monster, het afschuwelijke leven, een vuil mirakel ... dát, já, wat wil zij eigenlijk tegen het grote leven beginnen? Ze heeft haar tikken gekregen, ze heeft ze, dat is waar, menselijk én buigend aanvaard, máár, is er dan niets anders te beleven dan ellende? Moet dat en heeft élk mens dat te aanvaarden? Kan Onze Lieve Heer niets tegen het grote „leven” doen, wat is het eigenlijk? Ik vraag, wát is het? Ze kreeg er niet genoeg van. Dit geluk zou je eeuwig willen behouden, maar het is van deze wereld en niet te koop. Een mens moet afstand kunnen doen van alles, van je gelukzaligheid ook. Maar eist Onze Lieve Heer dat? Dat zal wel, anders werden de mensen wispelturig. Jeus kust haar, hij drukt zijn liefde aan het hart en rent meteen weg. Wanneer Crisje zichzelf terugvindt hoort ze nog:

„Dag, moe’der? Ik zal ow nóóit vergète!”

Bij de halte van Zutphen-Emmerik is het zwart van de mensen, zoveel vrienden en kinderen van de Grintweg nemen afscheid van Jeus. De voetballers zijn hun kei kwijt. Ook dat behoort tot het verleden. En Jeus zal nóóit meer voetballen. Indien men hem dat nu zou zeggen, geloofde hij het niet, maar het gespeel met het leven is voor hem voorbij! Hij zal een wonderbaarlijke studie volgen, já, hij zal een „Universiteit” beleven en ook dat gelooft niemand. Jeus gaat regelrecht naar „Jeruzalem” ... naar een heilig land gaat Jeus, tot in het „Goddelijke AL” ... Hij gaat regelrecht naar het ruimtelijke bewustzijn! De verschijnselen hebben die fundamenteën gelegd, en Jeus kan het weten, ook Crisje. Maar géén van al deze kinderen denkt aan een bovennatuurlijke opvoeding. Het is de wélsprekendheid voor álle mensen en voor de mensheid nieuw geluk, het eigenlijke weten! Jeus staat op een machtig

fundament, maar hij wil het niet zien, hij wil er niet mee te maken hebben. En toch, lieve Crisje ... zál dit wonder gebeuren!

Van verre krijgt Crisje zijn laatste kus toegestuurd en de mogelijkheid hiervoor hebben zij door de bovennatuurlijke wetten opgebouwd.

„Dag allemaal! Dag Teun, Miets, dag vader!”

Van Jan en Anneke heeft hij ook afscheid genomen, toch komt Jan nog even kijken. Over boeken durft Jan thans niet te praten, het zou Jeus belachelijk in zijn oren kraken, maar Jan wacht af, hij zal aan zijn profeet niet twijfelen, nooit niet! Ook al ziet het er allemaal boers-Gelders uit, dat heeft voor Jan niets te betekenen, ook al hoor je hier niets anders dan „dialect” ... het ís er, weet Jan ... hoe het ook zal gebeuren, komen doet het! Jan is de enige mens hier, die voelt, dat Jeus zijn éérste voetstap heeft gezet naar „Jeruzalem” ...! Jeus vertrekt hierdoor, het kan niet anders, dat: gá toch, gá nú toch, Jeus ... heeft Jan begrepen! Tot diep in de nacht heeft hij er met Mina over gepraat en Mina zei nog:

„Wach maor af, Jan, dèn kump ons zie’n boeke nog brenge.”

Of dat allemaal gebeuren gaat, Jan? In ieder geval, bedankt voor je vertrouwen.

Crisje staat midden op de Grintweg en stuurt hem haar kusjes. En dan tuft Zutphen-Emmerik verder. Nu vader nog even gedag zeggen.

„Ik gao’t hie’r weg, vader. Komp gijj mie’n daor gund bezuuke?”

Nu even luisteren. Maar als er geen antwoord komt, zet hij zich neer om te denken. Vanbinnen is het pijnlijk. Ook voor Crisje. Eerst nu ga je beseffen wat je verliest, hoe lief je ’n mens hebt gehad. Voordien zag en voelde je dat niet zo bewust. Je beleefde het te óndoordacht, te van eiges! ... Griezelig is het!

Van nu af aan is elke voetstap voor Jeus berekend. Maar ook dat weet hij niet. Deze persoonlijkheid kan voor zichzelf niets meer bedenken, althans niets van hetgeen met „ziel en geest” heeft te maken. Jeus wordt ... „Wayti”! En wat dat is? Daardoor heeft Onze Lieve Heer ál „ZIJN” levens geschapen. Maar wat wil dat zeggen? De mensheid zal dat beleven, Crisje!

Het wordt stil in hem. Wil hij zich instellen op ’n antwoord van de Lange, dan had hij moeten terugkeren tot het verleden, maar dat is uit hem weg. Hij staat open voor de maatschappij. En zó is het goed! Het gaat allemaal zo vlug. Zutphen-Emmerik puft hem de wereld in, weg van alles dat hem lief is. Maar wat is liefde?

Lengel! ... Ze zijn dat dorpje al voorbij, hij kent bijna elke boer, elk kind, maar al die levens hebben voor hem niets te betekenen, hij gaat hier vandaan, hij gaat naar de stad, naar Johan en Bernard. In Doetinchem neemt hij de grote trein en dan verder.

Z'n pungel ligt aan zijn voeten, het koffertje houdt hij angstvallig in het oog, maar in zijn handen, dat merkt hij nu eerst, houdt hij de boterham van Crisje. Een bende mensen gaan er op reis, ziet hij. Het denken is begonnen, Crisje ... hij maakt zich los van je leven.

Waar moeten al deze mensen heen? Hebben zij ook hun vreselijke afscheid beleefd? Hebben zij gebelkt? Of stonden ze urenlang voor elkaar en konden ze niet vertrekken? Moet je nooit doen, want dan wordt het veel erger en dan sta je te rillen en te beven. Het is niet goed! Maar hij had het anders moeten doen, het ging te vlug, hij was ineens verdwenen. Hij weet eigenlijk niet meer of hij Crisje wel heeft gekust. Verdikke nog aan toe, woelt er in zijn kop, ik had het anders moeten doen. En nu zit moeder daar alleen te denken.

Hij peilt de harten van de mensen en voelt, wat er voor goeds en verkeeds in leeft. Kunnen deze mensen dat ook? Wanneer hij aan de mensen denkt, beginnen de mensen vanzelf tot zijn leven te praten. Maar kan dat? Hij laat Crisje vrij en volgt de mensen. Maar hij voelt, deze mensen hebben niets van zijn gevoelsleven, deze mensen zijn anders. Kun je met gevoel iets in de wereld bereiken? Heeft gevoel voor de stad iets te betekenen? Gevoel is warmte en geluk, als je ook de centjes hebt of – gevoel is niks waard. Dat weet hij al zolang. Néé, Crisje, al deze mensen hebben geen gevoel zoals wij het hebben beleefd; dat is er niet!

Arnhem ... uitstappen. Het eerste wat hij doet, is kijken naar de koepel. Dáárin zat ze. Dáár wist ze al, dat ze hem had bedrogen. En dat ze het later weer zou doen. Maak dat je weg komt, vuile koepel, ik wil je niet meer zien, nooit meer! Van deze stad houdt hij niet, z'n leven lang echter zal hij deze stad niet vergeten. Gadverdikke néé, hier zou hij niet willen leven, hij zou altijd naar de koepel moeten kijken en dat kan toch niet? Hij houdt niet meer van koepels! Ook dat is dus in orde!

De trein voor Utrecht staat gereed, opnieuw heeft hij z'n zitje gevonden en thans weer denken. Mensen zijn merkwaardige wezens, wonderlijke wezens zijn de mensen. Maar mensen zijn het mooiste op de wereld en ook het smerigste, het vuilste, het ongelukkigste. Mensen hebben alles en niets te betekenen en toch doe je er alles voor. Je kunt door de mensen de pest in krijgen. 'n Mens kan je pijn doen en toch is 'n mens zo mooi! Maar dat weten zij niet. Crisje wel! Crisje wist het? Néé, moeder wéét het! Moeder is mooi! Deze mensen hebben niets van Crisje, niks! Maar dat weten ze niet. Ze denken dat ze het weten, maar dat is niet waar. Dat is een leugen!

Het landschap is mooi. Maar dit, én de mensen gelukkig te kunnen zien, dat is nóg mooier. Zoals het bij ons is, is het nergens. Deze hoogten en laagten zijn niet mooi. Bij ons is het prachtig. Wat je bij ons ziet, dat zie je nergens. Want er is maar één Montferland en maar één Zwartekolkseweg, als

je het weten wilt. Weten deze mensen dat niet? Hij moet er zelf om lachen. En toch, het is de waarheid! De man die tegenover hem zit, heeft al iets te vragen, als er valt:

„Bent u zo gelukkig vanbinnen, mijnheer?”

„Wat zegt u? Wat wilt u?”

„U lacht vanbinnen. Is dat niet zo?”

„Ik ben altijd gelukkig, mijnheer. Ja, ik geloof het wel. Ik ben gelukkig.”

De man kijkt hem aan, hij voelt iets aan Jeus, maar weet niet wat het is.

Dan komt er weer:

„Het is mooi hier, vindt u niet?”

„Bij óns is het mooi, mijnheer.”

„Waar komt u vandaan, mijnheer?”

Wat klinkt dat „mijnheer” leuk denkt hij en zegt: „Waar ik vandaan kom, vraagt u? Van de grens, van Montferland.”

„Dat is waar, dat is het mooiste plekje in deze omgeving. En daar gaat u weg?”

Daar heb je 't al, denkt hij, die man wil praten en hij wil denken. Doch zijn reisgenoot zegt: „Já, ik weet het.” En Jeus denkt: Wat zou je daar van zeggen, Crisje?

De man voelt, mijnheer is er niet met zijn gedachten bij. Even later komt er weer:

„Dat is Rhenen, mijnheer.” Nu is hij wakker en zegt:

„Weet ik. Ik diende in Arnhem. Ik ken deze omgeving goed.”

Hij sluit zich nu voor dit leven af. Hij wil niet praten over stom gedoe, dat is allemaal zo - van eiges ... Heeft die man niets anders te bepraten? Zal wel niet, maar hij wil nu denken, Crisje is er!

Crisje rijdt met hem mee en dat moet niet. Teun en Miets zijn er ook, maar anders. Hendrik en Gerrit zijn er niet. Crisje is thuis én ze zit in de trein. Doch deze mensen zien er niets van. Maar moeder moet thuisblijven of het leven wordt gevaarlijk. Crisje praat tegen hem en de mensen horen het niet. Moeder kijkt hem in de ogen en toch is ze thuis ook. Maar ze zet een lege pan op de kachel. Ziet moeder niet, dat daar de aardappelen staan? Zie je, dat wordt nu gevaarlijk. Dat mag niet, Crisje. Je moet nu aan jezelf denken. En daar zal hij Crisje nu meehelpen, doch dan moet die man niet tegen hem praten of het gaat niet. Crisje rent heen en weer en doet niets. Moeder mag hem niet volgen. Hij moet anders denken. Eerst dan hoort moeder wat hij zegt. Indien hij dat niet bereikt, loopt Crisje met hem straks in Den Haag rond en dát mag toch niet gebeuren? Zó is het goed, moeder. Zie je, nu weet je weer dat je daar leeft. Maar is dat niet leuk?

Vanbinnen is het nu veranderd. In de buurt van zijn hart is er verandering

gekomen, die druk is weg! En alles van deze morgen en van vroeger, leeft nu op die plek en dat is alleen van Crisje en hemzelf. Dat is het echte, het is ook de mooiste kamer van zijn hart en daarin leeft nu alléén Crisje. Vroeger leefde daarin Irma. Maar die heeft alles aan stukken en brokken geslagen. Zij heeft daar de boel op stelten gezet, doch dat is nu voorbij. Zij komt er nóóit meer in! Nóóit niet! Zo is moeder ook. En zo was vader. Maar zijn alle mensen zo? Zal wel! Even kijken of moeder thuis is. Ja, moeder is thuis. Tante Trui is er ook. Ze hebben het over hem. Ze praten over zijn leven. Ze missen hem thans. Tante Trui ook! Ook dat is leuk. Tante Trui is veel veranderd! Van eiges, moeder, ik zal heel spoedig iets van mij laten horen en wees maar niet angstig. Ik heb gauw mijn werk, maar wat ik daar ga doen dat weet ik natuurlijk nog niet.

Wat hebben deze mensen mooie kleren aan en waarom doen de mensen zo dik? Ook hij heeft een nieuw pak nodig, dat kan Bernard voor hem maken. Hij zal in de stad een bende geld verdienen. Hebben deze mensen het zo goed? Zijn deze mensen gelukkig? Zal wel. Maar dat is niet waar? Hij ziet onbenullige gezichten onder deze mensen. Die man daar, is een kruidenier. Dat zie je aan alles. Is dat leven nog niet in de stad geweest? En die moeder daar zit te beven. Ze heeft geen hooikoorts. Geluk is het ook niet, maar zij gaat naar haar kind, haar jongen. Ook naar Den Haag, moeder? Ga jij je jongen bezoeken? Dat doet Crisje straks ook en dan zullen wij moeder daar echt verwennen. Geloof je mij?

Moet je dat onbenullige meisje eens bekijken. Irma was een dame, dit kind niet, dat zie je aan haar gemaakte hoedje ... Natuurlijk, dat gegiechel zegt niets, daar word je maar naar van. Zo'n meisje maakt je gek. Vanbinnen lacht dat leven om alles en dat alles is niks! Deze dochter is net 'n kale kip, moeder. Heb je er nog meer? Ja, ik zie de kleinsten ook. Blijf je lang in Den Haag, moeder?

Die jongen daar gaat naar zijn kantoor. Die jongen heeft een mooi baantje, maar hij wil geen kantoorbaantje hebben. Niks voor hem. Maar waar is Casje nu? Die kan hem lekker niet vinden. Trouwens, dat van vroeger was gekkepraat. Hoe is het mogelijk, dat hij jarenlang tegen zichzelf heeft kunnen praten. Wég met Casje! Hij moet er niet meer aan denken. Toch even proberen. Casje?? ... Casje??? Zie je wel, van dat leven hoor je niets. Hij heeft zichzelf belazerd! Dat was geklets, dat was belachelijk! Moeder, dat was allemaal lariekoek! Nogmaals roept hij om Casje, maar hij hoort niks. Kinderachtig was het! Hij was daar gek geworden. Néé, van Casje wil hij nu niets meer horen, die bestaat niet! Zó is het goed! Zó hoort het! Ik ben 'n man geworden! Ik was toen maar een grote sufferd! Ook dat is voorbij! Ik was dat zélf! Een streep eronder! Casje is dood!

Gouda! In Utrecht heeft hij zijn kopje koffie gekocht, thans de boterhammetjes opeten. De eitjes ruiken al. Het is niet erg, ze zijn van Crisje. En nu kijken en denken, aanstonds heeft hij er geen tijd voor. Nog een stukje, zeggen de mensen en hij is er. Weer keert Casje tot zijn leven terug, maar die moet uit zijn leven weg. Als Casje er werkelijk is dan moet die hem toch vinden? Maar hij vliegt lekker de ruimte in, ver van huis weg en onder de mensen. Onder al deze mensen kan Casje hem niet vinden, niks hoor!

Voorburg ... wat is dat? Een gekke naam is het, een Burg en een Voorhof, het lijkt op Onze Lieve Heer, maar dat is het niet. Hé, ik ben al in Den Haag? De mensen zoeken hun spullen op, ook hij is gereed. Hij loopt nu moeder en dochter achterna. En jawel, ze zwaaien hun zoon en broer toe. Dacht hij het niet? Daar zijn Johan en Bernard, ook de vrouw van Johan. Ze komen hem afhalen. Nog hoort hij de zoon roepen: moeder, wat ben ik blij dat u er bent. Dag Anneke? Zo, is dat ook een Anneke. Maar nog lang geen Anneke Hosman.

„Dag, Johan. Dag Bennad. Dag Rie. Hie'r bun ik now.”

Johan vraagt: „Hoe is het met moeder?”

„Best, Johan.”

„En met vader en de jongens?”

„Heel goed, Bennad, van eiges. Alles is best. Maar wat is het hier mooi. Hoeveel mensen leven er wel in zo'n stad, Bennad?”

„Heij niet meer koffers dan dit ding, Jeus?”

„Née, moe'der zei, ik kan al dat andere wel in de stad kope, Bennad.”

Van eiges, denkt Bernard, maar daar komt heel veel voor kijken. Bernard, ziet Jeus, is al een mijnheer geworden. In de stad, hij ziet het nu, kun je veel bereiken. Hij kijkt zich de ogen uit. Even later zit hij in 'n Haagse tram en heeft hij contact gekregen met de massa, met de wereld. En nu kan hij beginnen om anders te leren denken.

Wat kun je, Jeus? Niks! Heb je op school iets geleerd? Née! Jij dacht te kunnen spelen, maar dat van school moet je juist in de stad bezitten of je bereikt niets. Wist je dat toen niet? Johan heeft zijn best gedaan en is nu aan de Post. Maar daar hebben ze jou niet nodig. Bernard heeft 'n goed vak. Wat ga je doen, Jeus? Ga je voetballen?

Hij eet nu in de grote stad, en dat eten is van Johan en zijn Rie. Als je in de stad wilt eten moet je geld verdienen. Hoelang wil je bij Johan eten, Jeus? Wat zul je 'n lol maken. Rie lacht al. Zij kan je niet op. Ze weet het nu. Ze heeft de verkeerde uit dit nest genomen, Johan is anders. Maar Johan heeft werk, een bestaan, Jeus. Wat heb jij? Niks! Ga je aan dit denken beginnen? Of wacht je nog even? Wat doe je met je twaalf gulden, die Crisje je van haar armoede gaf? Zul je zuinig zijn, Jeus? Zul je heel voorzichtig zijn met die

centjes? Wat doe je? Denk je, want je kunt immers denken?

Rie ziet en hoort, Jeus is opgewekt. Hij vertelt haar nu van het drama, toen ze Johan in een boom hadden gehangen en hem waren vergeten. Johan had lekker kersen gegeten en was niet eens kwaad. Johan kan niet kwaad worden, dat weten ze, maar nu moeten ze om de oude koeien heerlijk lachen. En Rie lacht graag. Is dit even een feestdag? Ja, Jeus kan je laten lachen, hij bruißt van vitaliteit, het verschil met Johan is enorm. Maar Johan heeft zekerheid. Wat heb jij? Praatjes, die heb je, maar wat doe je morgen? Wat doe je aanstonds? Waarover praat je toch? Heb je dan geen zorgen? Wil je met zorgen niets te maken hebben? Je bent in de stad, Jeus. Nu moet je ernstig denken en dan verkoop je geen onzin. Is lachen toegestaan, als je voor de ernst van het leven staat?

Ook die uren gaan voorbij. Het is nu: wel te ruste. Slaop lekker! Is dat alles? Aan het stuntelige gelach is een einde gekomen. Hij voelt het, de heilige ernst staat nu voor de deur. Hij slaapt bij Bernard boven, maar die snurkt al. Hij wil denken, hij moet denken, want wat zal hij morgen beginnen? Tijd zat, hoorde hij zeggen, maar hoe denken deze mensen er morgen over, Jeus? Bernard heeft een verstopte kop, daarom slaapt die met z'n mond open en is lastig. Ook hij valt eindelijk in slaap, maar schrikt ook telkens weer wakker en dan staat hij voor Crisje, voor Casje ook. Maar die is dood! Die is weg! Die was er nooit niet! En toch zegt er iemand tot zijn leven:

„Wat ga je doen, Jeus? Wat gaan wij morgen doen, Jeus? Kijk eens naar je zelf. Je drijft van het zweet. Je innerlijk leven stelt vragen. Je dagbewustzijn denkt aan pret en geluk, die er nog niet zijn. Mijn hemel, wat was je lollig. Dacht je, Jeus, dat jij onder je jeugd een streep kon zetten? Wie ging er naar Den Haag, Jeus? Jij zelf? Je hoort mij niet, is het wel? Vroeger spraken wij op deze manier tot elkaar, thans is dat voorbij. Jij kunt mij nu niet meer horen, althans niet op de dag, alléén zoals het nu geschiedt en dat is anders dan vroeger. Máár, Jeus, wie stuurde je weg van Crisje? Ik ben er! Ik, je Casje, ik heb je dus gevonden. En als ik er niet was, stond je er slecht op, indien je het hogerop bekijkt. Natuurlijk, je zult heus wel iets vinden. Maar wat word je dan? Wat ben je dan? Je innerlijk leven en denken hoort mij nog niet, doch dat komt terug. Dacht je mij te vergeten, Jeus? Ik ken je ziel en je geest. Ik, je Casje!

Deze stad, Jeus, weet nog niet dat je er bent. Maar er komt een tijd, dat de mensen je zullen leren kennen. Je bent nu op jezelf ingesteld. Maar wij zien elkaar terug.

Vanavond, Jeus, willen ze uitgaan. Ze willen je iets van de stad laten zien. Ze willen even lachen. Maar dat kost geld. En wat doe jij met je geld, Jeus? Waarvoor heeft Crisje je die paar centen gegeven? Om ze ineens op te ma-

ken, te verbrassen? Hoe wil je Johan betalen? Of dacht je, dat Johan zijn geld voor niets krijgt, dat hij geld zat heeft? Zie je die kostgangers niet? Je lichaam praat tegen mij. Je ziel heeft zich nu voor mijn leven afgesloten, maar dat zegt niks. Zo is het goed. Ik wil het immers. Jeus ... ik was hier al zolang. Ik was hier reeds, voordat de Lange tegen Bernard zei: „Gá even naar Crisje terug.” Maar ik zond Bernard naar huis. Ik was het, Jeus! Zoals jij het hoorde, kreeg ook Bernard: „Gá even naar Crisje, Bennad!” En toen ging Bernard. Hij bracht je de „dooie” ... Ik was die dooie, mijn Jeus. Dat was ik!

Wat je in al de jaren kreeg en beleefde, Jeus ... is een grote genade voor je leven. Hier weten ze niet waarvoor jij naar Den Haag bent gekomen, maar dat leren ze later wel begrijpen. Dat van vroeger is kletspraat, nietwaar? Maar elke gebeurtenis is een fundament van 'n Universiteit. Dit, mijn Jeus, nu ik thans tot je praat en hetgeen jou naar deze stad zond, is de „éérste halte”! Je trein stopte even. Wij kijken hier eventjes rond en dan gaan wij weer verder, steeds verder, totdat wij het „Goddelijke AL” hebben bereikt! Voel je wat dit zeggen wil, Jeus? Néé, maar dat komt later, later dus! Ik zal je aanstonds zeggen: linksaf nu. Je zult mij voelen en mijn wil opvolgen. En dan hoor je weer: rechtsaf! Ga thans dát pleintje maar over en nú, rechtdoor, maar daarginds sla je weer linksaf. En wéér zal ik je naar een andere straat sturen, Jeus, totdat je een bekend gekrijs hoort en dan kun je even beginnen.

Jazeker, dit is de eerste halte voor „Jeruzalem”. En dat is nu alles! Slaap nu rustig, maar denk aan morgen, vergeet je geld niet. Vergeet hier in de stad niet, tien cent is een dubbeltje en als je zo'n muntje niet bezit moet je lopen en dat is in 'n stad verschrikkelijk. Onmenselijk is het! Denk je aan morgen, Jeus? Dát heb je nu zelf in handen. Voor de goede en bovennatuurlijke rest zorg ik. Maar, ik help je toch, ondanks alles. Ook al wil je mij kwijt, Jeus, ik blijf je volgen! Wel, slaap lekker. Je „Lange” van vroeger is er!

Jeus de poeietoerder

Wanneer wij moeten aanvaarden, dat Casje het was die tot hem heeft gesproken, dan krijgt hij gelijk, want Jeus is al leeggeschud, hij heeft geen cent meer. Crisje ... de elf gulden en zestig cent zijn foetsie! Maar, ze hebben gelachen. Eerst hebben ze hem naar de „Twee Wezen” gesleept, daar heeft hij geschreid en gelachen, doch toen zijn ze ergens heengegaan om doodgewone pret te beleven onder elkaar, doch dat kost geld. Hij heeft zijn rondjes van jouw eigen geld betaald. En dat hij pret kan maken, dat weet je, Crisje. Zelfs hier hebben ze om hem moeten lachen. Ze zagen in hem de artiest, want een boer is niet in staat om zo gek te doen, dit was je reinste kunst. Ja, Crisje, zo bruin hebben ze het gebakken en geen haan zal ernaar kraaien, denkt Jeus, want hij is het zelf. Toen zijn ze heerlijk gaan slapen.

Wel, Jeus, zijn stadse mensen niet leuk? Zijn dat eventjes goeie mensen? Ze hebben je fijn te pakken gehad en je rondjes hebben niets te betekenen, al die mensen zijn je al vergeten. En morgen? Wacht rustig af, morgen hoor je het wel. Slaap lekker.

„Goeie marge allemaal. Mie'n hemel nog aan toe, Bennad, wat hebbe wij gistere aoved toch gelache, wâ?”

Bernard reageert niet. Ze kijken elkaar in de ogen en Jeus kan het al weten. Dat van gisteren: wat hebben wij toch een lol gehad, is voor vandaag een stekende pijn onder je hart, narigheid is het! Jeus, voel je dat niet bij Bernard? Dacht jij hier voor Prins te spelen, voor Baron? Je staat thans voor: wát ga je doen? Ik dacht, dat jij zo gevoelig was? Begrijp je niet, dat ze hier saggerijne, omdat de centjes op zijn? Johan en Rie hebben hun spaargeld opgemaakt. Ze vinden zichzelf gek. Ze hebben een pak slaag gekregen en Bernard denkt: mijn hemel, daar kan ik nu twee weken voor schoefte. Dat gebeurt nooit meer. En jij? Kijk zelf, ze zijn waarachtig stomgeslagen. Ze hebben gisteren boven hun stand gelachen, Jeus. Jij ook! Ze gaan thans gebukt onder een zware last, wat wil je doen?

„Heij slech geslaope, Bennad?”

„Wat zèg gij?” ... vraagt Bernard sarcastisch, maar hoort wel wat Jeus vraagt en die krijgt al:

„Ik heb bes geslaope. Maor ik mot schoefte.”

„En ik zal is naor 'n baas uutkie'ke, Bennad.” ... En dan valt er, te hard voor zijn leven en gevoel:

„Dat zui wel motte!”

Bah, Bernard, is dat nu niet wat te hard? Hij vraagt:

„Heij de pest in, Bennad?”

Geen antwoord. Zie je, Jeus, zo gaat het in de stad. Armoede troef. Je kunt nu gauw een baas zoeken. Het gelach en het geluk van gisteren behoren tot het verleden. Kom, wij vertrekken, Jeus, hier zie je toch maar lange gezichten. Vooruit, vlug wat, vlúg nu, Jeus. Wij moeten werk zoeken. Hoor je mij niet? Jij hebt het gelach nog niet verdiend, Jeus. Jij had aan je centjes moeten denken. Jij had Johan die paar centen moeten geven, dan had je het een weekje kunnen uitzingen, doch nu ze zelf alles hebben opgemaakt, sta je voor deze ellende, een droevig gevoel is het, zuivere menselijke leegte, het verkeerde ervan zit hier thans aan tafel en kijkt je de deur uit. Voel je hun zwaarte niet? Ik hoop waarachtig, dat dit een leerschool voor je zal zijn. In de stad moet je aan alles denken. Bernard hoort toch nog:

„Wat wasse wijj gistere aoved toch stom, Bennad.”

„Jao, wijj wasse stom. Maor 'n mens mag toch ook wel is wat hebbe?”

Meen je dat, Bernard? Dit kind van Crisje kietelt zichzelf. Maar het is het gejeuk voor 'n veldslak, het is méér dan dat, akeligheid is het! Ineens staat hij op straat. Waarheen? Hij weet weg noch steg, hij is hier een vreemde. Toch moet hij een baas zoeken. Waar leven hier de bazen? Ja, waarheen nu, Jeus? Hij bevindt zich in 'n stadse hel. Hij is één van die miljoenen ongelukkigen, één deeltje van dit machtige geheel en zal thans moeten trachten wat geluk te vinden, de enige weg ook, die hem tot een baas voert. En nu voelt hij vanbinnen:

„Linksaf, Jeus? Néé, rechtsomkeert ...! Deze straat in. Als je die uit bent, sta je voor een pleintje. Ga daar gerust verder en dan is het wéér rechtsaf. Ook die straat moet je uit en dan komen wij bij het grote spoor. Niet dat, waar je met je trein aankwam, dit is 'n ander. En dan ga je weer rechtdoor, dus het spoor voorbij en weer rechtsaf én een tunneltje door. Daar sla je wéér rechtsaf en nu hoor je iets, iets dat je kent, Jeus, het is hetzelfde gekrijs van je borstelfabriek. Vooruit nu, je weet precies waar je heen moet. Ik volg je.”

Ja, Johan en Bernard hadden hem kunnen helpen, doch die zijn lamgeslagen. Ze kunnen niet meer denken. Ze hadden rustig in 'n krant kunnen kijken, doch Jeus rende weg. Iets fatsoenlijk behandelen en bedenken, daar hebben ze nu het gevoel niet voor. Maar hij rent al. Hij weet niet, dat hij ook nu door een ruimtelijk snoertje aangeraakt is. Jeus is volkomen zichzelf, maar de werking is er en die werking is ook nu onfeilbaar. Ja, Crisje, ze hebben elkaar weer terug! Casje werkt al; en je eigen grote „Lange” volgt dit proces, van eiges, ook voor hem valt er nu een bende te leren.

Hij slungelt door de straten. Waarachtig, daar heb je het spoor al. Even later hoort hij het gekrijs en stapt de fabriek binnen.

„Kunt u iemand gebruiken, mijnheer?”

„Ja, morgen kunt u beginnen.”

„Wat moet ik doen, mijnheer?”

„Deuren en kasten polijsten.”

„Reuze, mijnheer. En wat kan ik verdienen?”

„Negen gulden.”

Jan Lemmekus, je profeet wordt deurenpoetser. Jeus zal poeletoeren. Hij doet krek 't eigeste wat jij doet. Maar dit is toch wel heel iets anders dan boeken schrijven. Hij terug naar Bernard. Ze moeten beamen, het is vlug. Maar hoe ben je daar gekomen? Ja, dat is ook wat. Ik weet het niet, zegt hij. Hij weet niet eens meer waar het is. Als hij vertelt, waar hij is geweest, voelt Johan, dat het achter het spoor is. Daar heb je die fabrieken. Maar is dat wat, Johan? Hij heeft werk gevonden en weet niet eens waar de fabriek is. Doch die is er. Gek is het. Bernard zegt:

„Als je dat hier meer doet, lig je er zo uit. In de stad moet je denken.”

Hij heeft gedacht, Bernard. Is dat nu zó gek? En nu eens iets anders. Heeft Jeus een werkpakje? Néé, hij heeft niets. In zijn énige bruine zondagse pakje kan hij niet werken. Maar Bernard weet al iets anders. Hij mag zolang een pakje, dat Bernard moet keren, aantrekken. Morgen of overmorgen moet hij eraan beginnen en dan is er wel weer wat anders. En dit blauwe colbertje doet het best, ziet hij. Wel wat smalletjes, wat nauw, maar dat zegt niks. Zo vertrekt hij naar zijn werk, vol energie, bewust om te willen werken. Dankbaarheid straalt hij uit, omdat het zo gauw is gelukt, verschijnt hij onder de mannen. Wat is er? Waarom lachen die mannen? De massa lacht. Om hem wordt er gelachen, en het gelach kost geen cent. Snapt hij dat niet? Néé, hij weet niet waarom de mannen moeten lachen.

Wanneer hij boven op zijn kamertje komt, een jongen van vijftien hem vertelt, wat hij moet doen, moet ook dat kind even lachen. Daar staat de „smurrie”! Hier heb je een kwast en haal nu maar tafels, stoelen, kasten en beddenplanken, maak die dingen maar zwart en poets, dat de glans ervan je toestraalt. Meer is er niet. Het werk is doodeenvoudig. Waarom moeten die mannen nu lachen? Als hij bij de timmerlieden komt, wordt hij van voren en van achteren uitgelachen. Wat willen die Hagenaars van zijn leven? Hoort dat bij de stad? Ze blijven grinniken en dat maakt hem zenuwachtig. Zijn deze mensen krankzinnig? Akelig is het. Hebben die mensen niets anders te doen? En wanneer de jongen van vijftien jaar hem vraagt of hij van goede huize is, of hij zojuist van 'n kantoor komt, begint hij het te begrijpen, doch het dringt nog niet geheel tot hem door.

Já, zie je, je ziet er te goed uit voor een fabriek en daarom lachen ze hier. En, je broekje hangt te hoog, je lage schoenen lijken net zoethoutstengels en daarom moeten de mannen lachen. En ... je hebt een boordje om. Is dat nu zo gek? Jij zou zo naar een bruiloft kunnen gaan. Mogen de mannen nu niet

even lachen? Hij werkt al, hij doet zijn best, ze kunnen doodvallen!

De dag gaat voorbij. Hij kan tevreden zijn. Alleen het gelach heeft hem vreselijk gehinderd, geslagen en getrapt ook, maar ze mogen hem nog meer vertellen. En dan staat hij voor Bernard.

„Wat môje daor doe'n, Jeus?”

„Ik mot meubele poetse, Bennad. Ik bun blij da'k zo gauw arbeid heb gekrege. Maor 't enigste wat mie'n zeer deed, was, de manne moste um mie'n lachen, Bennad.”

„Waorum?”

„Ik geleuf um mie'n pak, Bennad.”

„Laot ze toch verrekke. Das de kif, aij dat maor wèt.”

Ook de volgende dag gaat voorbij. Het gelach is verdwenen, hij werkt hard. Ook Bernard is ontzettend bezig. De man van het blauwe colbertje is komen vragen wanneer hij zijn pak terugkrijgt. Bernard zal er morgen aan beginnen. Jeus moet nu maar dat groentje aantrekken. Dit staat hem beter. Aan het gelach op de fabriek denkt hij niet. Dit is gans wat anders. Jeus verschijnt in zijn ander colbertje op de fabriek. Mijn hemel, Crisje, wat moeten al deze mannen nu lachen. Hij doet heel verstandig. Zijn boordje slingert hij in 'n hoek, maar ze blijven lachen. Vandaag, voelt Jeus, lachen ze anders. Dit is echt hinderlijk, maar hij werkt hard. Zijn stadse mensen altijd zo? Buiten is het leven toch anders. Daar lachen geen mensen als je goed gekleed gaat. Hij staat als het ware op een gloeiende plaat. Ze willen hem hier martelen. De mannen slaan hem midden in zijn gezicht. En dan staat ineens de baas voor zijn neus. Het zweet breekt hem uit. Ook mijnheer moet lachen vanbinnen, voelt hij, en dat is toch héél erg. En dan valt er:

„Zoudt u niet liever ergens anders werk zoeken?”

„Wat zegt u, mijnheer? Doe ik dan mijn best niet?”

„Dat is het niet, maar u hoort hier niet.”

„Ik hoor hier niet, zegt u?”

„Néé, u hoort niet op een fabriek. Vertel mij eens, waar komt u eigenlijk vandaan en wat voerde u voordien uit?”

„Ik kom van huis, mijnheer. En ik wil hard werken.”

„Maar wat wilt u hier beginnen?”

„Ik zeg toch, mijnheer, ik wil werken. En wat ik aan mijn lichaam heb, dat is armoede.”

„Juist, dat is het! Ziet u, u bent te netjes. U bent niet geschikt voor een fabriek.”

„Och, mijnheer, laat mij toch werken. Ik zal mijn best doen.”

„U moet toch maar iets anders zoeken.”

De baas verdwijnt. De mannen lachen. Ze stikken bijna. Is dit even 'n

vreemde wereld? O, Crisje, zoiets heb ik nog niet beleefd. Ik moet er toch niet uit? Mijn hemel, wat moet ik beginnen, moeder? De mensen zijn hier bekrompen, moeder, zielig zijn hier de mensen. Wat wil dat vuile gespuis toch? Kif is het, natuurlijk. Je zou er zelf om lachen, indien het niet zo droevig was. Voordat de baas uit zijn ogen verdween, kreeg hij nog:

„U loopt hier voor schandaal.”

Ik loop voor schandaal, dondert het in zijn kop. Ik wil werken! Even later staat er iemand anders voor zijn neus. De man legt negen gulden op tafel, lacht ook en zegt:

„U moet iets anders zoeken, mijnheer.”

Mijn God, kermt het vanbinnen in zijn ziel, wat voor schepselen hebt u toch geschapen. Begrijpen deze stadse mensen dan geen armoede? Moet hij ze vertellen, dat dit pakje hem niet eens toebehoort? Néé, dat gaat niet. Dan maar vertrekken. Hij stikt van smart. Hij kan niet schelden, want dat zijn die mensen hem niet waard. Even later staat hij op straat. In zijn hand negen gulden ... waarvoor hij een week lang moest werken. Nu krijgt hij al die dagen cadeau. Zijn die mensen gek of ben ik het? Stik dan maar, als je niet anders wilt, de „droedels”! Ja, Crisje, het eerste de „droedels” is eruit in de stad. Ze kunnen stikken en doodvallen, maar hij heeft geen schuld. Wat nu, Jeus? Hij slentert zomaar weg, hij weet weer niet waarheen. Maar kan hij zó thuiskomen? Néé, wat zal hij doen? Wat zou je denken van ’n krant, Jeus? Het is nog vroeg. Leer nu even de stad kennen. Eet ’n broodje half om ... Je weet wel, Rie, Johan en Bernard eten die zo graag en dat is lekker. Je hebt nu geld zat. Wat denk je ervan? In de Wagenstraat beleeft hij dit wonder. Heerlijk is het. Nog eentje! En nu heeft hij de tijd om rond te neuzen, van de stad iets in zich op te nemen. Eerlijk, Crisje, hij kijkt zich de ogen uit, hij voelt zich als een prins in deze ruimte. Een gek gedoe is het, voelt hij, hij moet er nu zelf om lachen, maar het is ook onbenullig ... buiten zou je zoiets nooit beleven. Buiten zouden de mensen zeggen: dat moet hij weten. In de stad zijn ze miezerig klein, de mensen weten het niet. Ja, hij wacht nu op de krant, doch dat duurt nog even. Hij heeft begrepen, wáár het om gaat in de stad. Moet je die hollende mensen eens bekijken. Zijn dat nu mensen met vol verstand? Handen in de zakken, rustigjes alles eens goed bekijken; hij ziet een bende dingen voor Crisje. Als hij straks geld heeft zal hij iets voor thuis kopen. En dan is het zover. Jeus heeft zijn krant, maar hij heeft nog nooit zo’n ding gezien. Waar kun je iets vinden, mijnheer? Daar, bij de advertenties. Is dat niks, Jeus? Kijk daar! Dat is wellicht iets voor je en dan leer je een goed vak. Er staat:

„Er wordt een loopjongen gevraagd, goed kunnende fietsen. Intern!” Hij kan fietsen. Já, dat is iets. Maar wat is intern? Dat hoort hij nog wel. Nu een

tram. Hij weg, hij is de eerste. Hier is het. Een heel eind uit de buurt. Ze zeggen, dat hij bijna in Scheveningen is. Lijn acht zette hem midden voor de deur van de villa. Hij leest al:

Pension ... Uitzending van diners.

„Dag mijnheer? Ik kom vragen of u iemand nodig hebt.” Jeus mag binnenkomen. Dat is al bijna álles. Als je binnen bent, krijg je natuurlijk dat baantje of ze doen de deur voor je neus dicht. De mijnheer bekijkt hem goed en dan komt er:

„Waar kom je vandaan, jongeman?”

„Ik kom vanbuiten, mijnheer. Ik ben zonet in de stad gekomen. Ik wil gaarne alles voor u doen, alles mijnheer!”

„Dat ziet er goed uit. Weet je de weg hier?”

„Maar dat is toch te leren, mijnheer? Ik ben nogal vlug. Ik zal heus de weg gauw weten. Ik zal alles voor u doen, mijnheer.”

De man moet even denken. En dan hoort Jeus:

„Ja, zie eens, hier kun je vooruit komen. Je kunt bij mij iets leren. Ik kan een kok van je maken.”

„Graag, mijnheer. Heerlijk, mijnheer! Ik wil alles doen, mijnheer.”

„Wacht eens even.”

Hij wacht. Krijg ik dat baantje? Het ruikt hier lekker, Crisje. Heerlijke soep ruikt hij al. Het is ongelooflijk. Bidden, Crisje. Hij moet z'n baan hebben. En hij is thuis ook, Crisje. Hij heeft nu ineens geen zorgen meer, niets is er dan nog dat hem slaat. Bid je, Crisje? Er komt een dame naar hem kijken. De vrouw, ziet hij, heeft zo'n ding op haar borst hangen als de dames van Montferland droegen. Hij kent dat. Maar hij kijkt de dame recht in de ogen. Hij doet iets, waarvan hij de kracht kent. Hij wil, dat zij goed over hem denkt. Zij zál hem aanvaarden! Zij móét hem in zich opnemen. En dan zegt zij:

„Ben je niet te oud voor loopjongen?”

„Ik te oud voor loopjongen, mevrouw? Waarachtig niet, mevrouw. Ik doe het wat gráág. O, mevrouw, ik zal alles doen. U zult van mij werkelijk plezier hebben. Ik zweer het u, mevrouw. Ik lig aan uw voeten, mevrouw. Ik doe alles, mevrouw.”

De dame lacht vanbinnen en vertrekt. Jeus ziet, er zijn hier ook meisjes. Weer staat de baas voor zijn leven en denkt. De man kijkt lang en ernstig. Hij ziet, de baas heeft een witte muts op, een mooi schortje voor en alles is hier kraakhelder, Crisje. Neem mij toch, mijnheer? Kom, doe het, mijnheer! Ik zal alles doen ... stuurt hij naar dat leven. Weer komt de dame terug. Een andere vrouw komt ook even kijken. Hij staat daar en moet goedvinden, dat ze hem vanbinnen en vanbuiten begluren. En dan krijgt hij van mijnheer te

horen:

„Wel, jonge man, we zullen afspreken, u hoort nog van mij. Eerst uw adres.”

Jeus verdwijnt. Hij ziet en voelt, dat de meisjes hem volgen. Maar hij weet zeker, hij krijgt dit nieuwe baantje. Vast en zeker, hij krijgt het beslist. Wat hij heeft gevoeld ging onfeilbaar tot de menselijke persoonlijkheid, tot de ziel en de geest; het gevraag, gééf het mij!

Nu even de buurt verkennen. Enkele uren rent hij als 'n dolle hond door de straten, neemt het een en ander in zich op, zodat hij toch iets van al dit vreemde kent. En dan huistoe. Lekker, ze mogen hem nu nog meer vertellen.

„Waar kom gij zo laat vandaan?” ... wil Bernard weten.

Ja, wat moet hij zeggen. Is er iets? vraagt ook Johan. Mens nog aan toe, genade toch, ik ben nu al mijn baas kwijt.

„Wat zèg gij?”

„Jao, Bennad, ik mos weg.”

„Deur wat?”

„Deur mie'n pak, Bennad.”

Geloof jij dat? Rie gelooft het niet. Johan haalt zijn schouders op. Dat kan hij de kat wijsmaken. Ze geloven hem niet. Eigen familie gelooft hem niet. Dat is schandalig en is een tik voor zijn leven. Wat zeg je? Bernard kan er niet bij. Hij moet alles weten, maar já! Rie wil er niets van weten. Zij denkt, dat ligt er dik bovenop, aan de centjes. En ook dat is 'n vuile tik voor hem. Mijn hemel, Crisje, is dat wat? Zijn ze hier vergeten, wat wij hebben gedaan? Heeft deze vrouw niet alles voor haar huwelijk met Johan van Crisje en de jongens ontvangen? Nu is ze angstig, dat ze geen centen krijgt, Crisje. Het trapt hem. Zijn ziel schreit. Ze geloven hem niet. Dit is erg! Hiervan is hij geschrokken. Hij lust geen eten en hij verdwijnt naar boven, doch het is Bernard die hem dwingt te eten.

„Buje gans gek geworre? Ik bun der ook nog, aij dat maor wèt. Kom veruut, ète.”

Vanbinnen sloeg hem dit ongelooft. Hij weet waar het om gaat en dat is heel erg. Maar ze weten niet, dat hij z'n centjes ontvangen heeft. Hij belkt om de klap.

„Gadverdikke nog aan toe, Bennad, is dat 'n mins? Johan hèt jao niks te vertelle. Dat had ze mie'n motte flikke. Maor, Bennad, ik heb mie'n geld uutbetaald gekrege.”

Bernard draait er zich voor om en vraagt geraakt:

„Wat hèt gij? Hebbe ze ow dan uutbetaald?”

„Van eiges, Bennad. Ik hèt toch mie'n arbeid goe'd gedaon.”

Já, nu verandert er wel iets. Maar waaraan heeft Bernard dan gedacht?

„Dach gijj, Bennad, da’k de boel daor van mie’n af had gesmette?”

„Dus toch um ow pak? Ze dachte, dat gijj van ’n kantoor kwam?”

„Jao, Bennad, dat hebbe ze gedach. Ze dachte daor da’k van rie’ke olders was. Ze dachte, da’k kunste verkoch. Ze dachte, Bennad, maor dat kui toch wel begrie’pe? Ik was daor te netjes.”

Nu hij zijn centjes op tafel legt, is alles ineens weer anders. Maar, wacht eens even ... Ik heb wellicht weer een baantje ook. Als ik morgen een ander baantje heb, wat dan? Dat zal hij ze straks eerst vertellen. Ook z’n centjes houdt hij nog even in zijn zak. Hij zal er eerst met Bennad over praten.

„Ik heb jao al wat andes, Bennad.”

„Dat besteet nie’t.”

„Toch waor, Bennad. Kie’k maor, hie’r steet ’t.”

Bernard leest de advertentie. „Maor daor hebbe ze jonges veur neudig. Gijj kunt toch nie’t veur loopjonge spulle?”

„Ik wod daor kok, Bennad. En intern ... das daor geleuf ik slaope ook nog.”

Als dat zo is, geeft Bernard hem, is hij ineens onder de pannen. Maar dan is er ja niks aan de hand. Wat willen ze hier dan? Nu Bernard weet, dat hij geld heeft gekregen, begrijpt hij alles. Even wachten, dat is het beste. Hij moet zijn centjes even bewaren. Bernard weet het, broederliefde is er, maar als je broeder niets meer te vertellen heeft, wordt alles weer menselijk, doch is droevig-zielig. Buiten hebben ze dat nooit gezien, nooit gekend.

„En denk gijj, dat gijj daor komp, Jeus?”

„Jao, Bennad, ik kom daor, gijj zult ’t zie’n.”

Ze praten er lang over, gaan dan eindelijk slapen. Beneden wacht men op de centjes. Heeft hij goed gehandeld? Mensen hebben liever geld dan reine liefde, dat weet hij nu. Geld is alles, Crisje. In de stad kun je door liefde niets bereiken. Althans hier niet. Ergens anders heeft weer liefde betekenis en is alles voor de mens. Jeus denkt ernstig over dit geval na. Erg is het, als je als man niets meer te zeggen hebt. Johan is doodgoed. Maar wat hebben vader én moeder altijd gezegd? De moeite waard om het voor jezelf vast te mogen stellen. Je kunt erdoor leren. Als je alles goed volgt en indien je het begrijpt. Als hij weet, dat hij dáár komt, zal hij haar slaan, haar leven slaan met geld ... Armoede? Heeft het menselijke gelach iets te betekenen? Néé! Als ze je om je hals vallen, vraag jezelf dan eerst af, dát heeft hij nu geleerd, of het niet om je centjes gaat. Je wordt gedragen en gekust om je geld? Já, Jeus, de stad geeft je alles, biedt je ook alles voor je centjes! Dat zul je nog wel leren kennen.

Rot is het! Hij kan er niet van slapen. Zo ontzettend is het! Hij overdenkt het gebeuren. Hij wil eruit halen wat eruit te halen is. Hierdoor zal hij leren. Hoe is het mogelijk, moeder? Johan heeft niets te zeggen! Johan heeft geen schuld, maar hij is géén man meer. Hoeveel heeft hij van mij niet gekregen?

Alles! Weet Rietje dat niet? Heeft zij niet alles van ons gekregen? Deze ziel, Crisje, heeft geen liefde. Liefde is iets machtigs, als je het voelt en je de liefde begrijpt. Mijn God, wat hadden wij het thuis toch mooi, moeder. Hoe machtig was ons leven bij elkaar! Dit is niks. Maar ik kom niet naar huis toe. Ik ga verder. Ik word kok, moeder. Dít zal ik je maar niet schrijven, het zou je zoals het mij heeft gedaan, pijn doen. En dat moet niet, lieve Crisje.

Eén uur, twee uur, hij kan er niet van slapen. Toch moet het, maar morgen begint hij aan iets anders. Hij wordt kok ... Het rook daar lekker. Taartjes met bruine suiker. Natuurlijk, die zijn er ook, en is heel iets anders dan die vuile smurrie. Dat kastengedoe kan nu doodvallen! Hij *lacht* nú!

Nog is hij niet in slaap, maar de stilte komt aangewandeld. Hij maakt z'n balans op. De eerste dagen in de stad schonken hem éven vreugde, toen ellende en narigheid. En achter dat alles leeft ook het geluk. Je zult het zien, moeder, ik krijg dat baantje. Ik word kok!

Thuis, bij Crisje, is er nog een die kok wil worden. Hendrik heeft ook op een advertentie geschreven en vertrekt straks naar Arnhem, naar een groot hotel, waar hij leerling-kok wordt. Crisje weet het nu, de één na de ander vertrekt. Jeus heeft Hendrik aangestoken en Crisje vindt het eigenlijk geweldig. De jongens hebben 'n wil, hier sterven en drogen ze uit. Dan maar de wereld in. Spoedig zullen hij en Bernard het horen. Ook Gerhard kijkt reeds naar de stad, maar die heeft niet het gevoel van de „Lange”, waarvan Hendrikje alles heeft. En dan is voor Jeus het dagbewuste ingeslapen. Hij droomt nu van lekker eten en drinken, ziet zichzelf door Scheveningen vliegen, want daarheen gaat hij, daar leeft hij nu reeds. In een rijke buurt, onder rijke mensen, juist dát wat hij innerlijk liefheeft en tot zijn wereld behoort. Dít is een mooi stuk werk, Casje. Jij hebt het geweten. De eerste aanloop ziet er goed uit. Voorlopig is er rust of zie je nog iets anders voor zijn leven?

Dat zien wij morgen wel ... Bedankt, ook namens Crisje.

Jeus de kok

Wat wil de stad, wat willen de mensen, wat wil het leven van Jeus? Niks kunnen ze hem doen, Crisje. Geen uur is hij zonder werk geweest. Er zijn dus geen zorgen. 's Middags, om drie uur, kwam er al een briefje of hij maar dadelijk wilde komen.

„Now, Bennad? Wat heb ik gezegd? As gij met mien had gewed, dan ha'k 't gewonne.”

Jeus wordt kok. Ze wikken en wegen. Het is waar, hij kan nu van zichzelf iets maken en koks verdienen goed geld. Kok is een best vak, én ... je zit dicht bij de pot, Crisje. Hij kan nu voor zichzelf koken waar hij trek in heeft en het eten is daar piekfijn. En bovendien is hij sjiek, want zo'n strikje om je hals staat netjes. Rie krijgt haar vijf guldentjes, het is zijn liefde en geluk, maar hij weet het ook!

Jeus verschijnt bij zijn baas. Hij kan dadelijk beginnen. Hoe is je naam ook weer?

„Ik heet, Jeus, mijnheer.”

„Wat zeg je?”

„Doodgewoon ... Jeus ... mijnheer.”

Ze begrijpen het niet goed. Nooit eerder van gehoord. Wat is dat voor een naam? De baas vraagt:

„Heet dat ... Je ...ús? Heeft het iets van ... Jezus ...?”

„O, néé, mijnheer, niks vanaan, mijnheer. Maar ja, hoe moet ik u dat verklaren.”

Plotseling weet hij het ... „Nét als de ...éú ... van uw keuken, mijnheer. En dat heet nu Jeus!”

Ze weten het nu. De baas, ziet hij, is gekleed in een mooi pakje en zo een krijgt hij aanstonds ook. Sjiek is het. Nu ben je iets in de wereld.

„Ja” ... zegt de baas ... „als jij je best doet ... Je-us ... Jeus ...” komt er even later ... „dan kun je bij mij veel bereiken. Ik kan een kok van je maken. Bij mij heb je vooruitzichten.”

Het is juist dat, mijnheer, wat Jeus wil. Hij wil vooruit in het leven. Ze zijn het allemaal met hem eens en ze kijken hem aan of ze nog nooit 'n jongeman hebben gezien. Vooral de meisjes. Maar ze breken hun tong over zijn naam. Wanneer hij zegt, dat ze hem tevens Jozef mogen noemen en dat Jeus Jozef betekent ... blijft het „Jeus”, want het klinkt zo leuk. Hij voelt, het is hier anders dan daarginds. Hij is hier beter ontvangen. Dit zijn mensen met meer gevoel en verstand, stelt hij vast en zo is het nu. Hij ziet, ze leven hier in een rijke buurt. Zie je, nu snappen ze het al ... Jeus ís Jozef ... Néé, het blijft ...

Jeus! Hij beleeft nu, dat de mensen om zijn naam kibbelen en dat vindt hij het leukste van alles. Voor zijn leven straalt de zon opnieuw en hoe? Hij ligt weer met Fanny op de hei en aanvaardt alles. Een mirakel is het! Dankbaar zal hij zijn voor al dit geluk, Crisje. En hij zal hun de bewijzen schenken. Nu stellen ze zich één voor één aan hem voor.

„Dit is Sientje, de eerste.”

Waarom moet hij nu lachen? De baas vraagt al: „Waarom lach je, Je-us ... Jeus?” Ja, wat moet hij zeggen, maar er valt nu:„Ik kreeg ook die naam, mijnheer. In dienst hebben ze mij Sientje genoemd.” Hij vertelt hun hoe dat zo kwam en dat begrijpen ze. Maar de familie blijft hem Jeus noemen en niet anders. Sientje heeft alles hier te zeggen, als de baas er niet is. Zij regelt alles voor de logé's, want zij houden pension. En daar zijn Betsy en Marietje, twee zusjes. Hier is de huisdame, Jeus. Ziezo, dat zijn wij nu allemaal en nu werken. Sientje geeft je arbeid zat. Hij zegt ja en amen en is zeer beleefd, Crisje. Hij doet, alsof hij alles snapt. Sientje geeft hem zijn spullen. Eerst een rood gestreept jasje. Ga maar mee, Je-us ... Jeus ... dan breng ik je naar je kamertje. Hij staat even later in zijn eigen „room”, hier kan hij lekker slapen. Zorgen zijn er niet. En dan krijgt hij z'n gestreept broekje, de koksbroek is het en nu staat hij er best op. Zo heeft hij zichzelf nog niet gezien. O, Crisje, zie je hem niet?

Nu hij in de keuken is, komen er stromen van gedachten tot zijn leven, als een film zo duidelijk neemt hij beeld na beeld in zich op en zou hij mijnheer kunnen vertellen, dat de eigenlijke mevrouw er niet is. De mensen hier, voelt hij, leven achter maskers. Deze Sientje heeft oogjes als zonnen en een goed hartje, oogjes die alles zeggen, als je gevoel hebt en begrijpt wat die lichtjes hebben te betekenen. Hij weet nu, ze is verliefd op mijnheer. En die dame daar met haar rooie gezicht en mopsneus, die dikke lippen, ze lijkt boers ... is in een gevecht gewikkeld met Sientje. Deze twee, dat ligt er dik bovenop, kunnen elkaar niet uitstaan. Dit is een heel duidelijk beeld dat hij ziet en beleeft, waarvan hij elk tafereeltje in zich opneemt. In enkele seconden heeft hij een drama gezien, daar stond zijn persoonlijkheid voor open. Hier, voelt hij, speelt zich een menselijk drama af en krijgt hij straks mee te maken. Om zo'n oude haan vechten hier twee kippen. En het is niet eens een mooie haan. Geen tand heeft dit leven meer in de mond. De man staat er akelig op, hij is zijn pluimen kwijt, Tante Trui. Maar dit is een mens en nog wel mijn baas! De menselijke ontleding is begonnen, Crisje. Waarom dit gebeuren, zie, dat weet Jeus niet, maar de beelden zijn zuiver en bewust.

Sientje zal hem nu z'n werk geven. Zij kan al „Jeus” zeggen en hij geeft haar: ja dame! Hierdoor lacht het leven van Sientje. Het doet haar blijkbaar goed. Ze straalt en bekijkt even haar nieuwe kennis, de loopjongen en

koksmaat, en hij volgt haar naar een klein hokje. Wat heeft deze jongen een leuke snuit. Jeus bekijkt zichzelf en hij vergelijkt zichzelf met zijn baas. Er mankeert nog iets aan zijn gewaad, het geheel is nog niet compleet, Sientje. Hij mist zijn muts en strikje nog. Sientje voelt wat hij wil, maar vraagt toch:

„Wat is er, Jeus?”

„Moet ik dan mijn muts niet hebben, Sientje ... dame ... en mijn strik? Ik mis die zaken, dame.”

Sientje moet werkelijk lachen, doch dit gelach is heel anders dan dat van de mannen op de fabriek. Dit kietelt je vanbinnen. Is dat nu een mop of meent Jeus het? Sientje loopt even weg. Ook de anderen moeten grinniken, het is wel de moeite waard. Allen hebben pret. Begint ook hier soms die narigheid? Als de baas komt krijgt hij te horen: „Dat komt straks, Jeus! ... Straks krijg jij je muts en je strikje. Als je er eerst wat meer van weet. Je bent immers nog geen kok?”

Dat kan hij begrijpen, het is net als in dienst. Eerst later komen de strepen. En de muts en het strikje behoren tot de strepen. Jazeker, dat kan hij begrijpen, mijnheer, natuurlijk.

Wat een leuke jongen hebben wij toch gekregen ... denken de meisjes. Het is net een kind, een onbedorven ziel. Jeus denkt na. Hij ziet zich in dienst. De baas is de kapitein, van eiges, hij moet nog even geduld hebben. Maar, Crisje, die studie heeft nu niets meer met het vermoord uit te staan, nu gaat het om radijsjes, lekkere soep, amandeltjespudding, gekookte vis, sla, boontjessoep ... aangebrande suiker en koek ... en het is heel iets anders dan de rotzooi in dienst. Wat is er Jeus, vraagt mijnheer.

„Hoelang duurt zo'n opleiding, mijnheer?”

„Wel, Jeus” ... de baas moet eerst hartelijk lachen, want wat hebben ze toch een leuke jongen gekregen ... „dat ligt eraan. Dat heb je als het ware zelf in handen. Als je vlug leren kunt. Maar dat komt best in orde. Je bent pienter, zie ik.”

Nu weet hij nog niets, doch Sientje zegt:

„In vier maanden, Jeus, ben je wel op de eerste trap.”

Wanneer hem ontvalt: „O, dan ben ik korporaal” ... hebben ze alweer iets anders om te giechelen en dat vindt hij best, omdat ze het menen. De baas lacht, zoals hij in geen jaren heeft gedaan en zijn gegiechel steekt ook de anderen aan. Er is weer feest in dit sombere huis. De zon straalt, de laatste tijd was het hier mistig! Het gesaggerijn van maanden is op slag verdwenen, voelen ze, verdwenen door Je-us! ... Jeus! Al die stekelige zaken en sombere gedachten maken plaats voor opgewekte blijdschap. De jeugd is er! Hij heeft zon meegebracht. Zeker is dat, Crisje. Je ziet het. Je voelt het beslist. Weet je, Crisje, wat ze hier nu al denken? Jeus is met geen geld te betalen en dat

vinden Betsy en Marietje ook. Ja, Crisje, Jeus is het!

De meisjes doen mee. Marietje loent al. Een leuk gevecht wordt het voor de twee zusjes en ze hebben het gevoel, Crisje, om te kussen. Dat is natuurlijk heel gevaarlijk en moet Jeus voor uitkijken. Máár, wij weten immers hoe hij over de meisjes denkt. Maak je dus nog geen zorgen.

Zie je het niet, Jeus? Zelfs Sientje, die hier een strijd op leven en dood voert met haar tegenstandster – de huisdame – lacht gelukkig. Ook zij zal je geluk beleven en in zich opnemen. Ze zullen zich hier jonger voelen. Jeus vindt het erg griezelig, omdat deze mensen zich niet kunnen verbergen. Ze zijn gans open, maar weten het niet. Je kijkt zomaar door die levens heen, de deuren van de zielen staan wagenwijd open en ze roepen je om er eventjes in te kijken. Het is kinderachtig. Zijn dit nu stadse mensen?

Sientje voert hem tot een kuip met aardappelen. De machine is kapot, maar hij heeft het „jassen” in dienst geleerd en kan het heel goed. Nu zit hij daar en jast de aardappelen. Hij denkt ook en volgt al deze mensen. Hij heeft een huis gekregen, goed eten en drinken, hartelijkheid en begrijpen. De meisjes gaan in en uit bij hem. Ze missen z'n snuit al, voelt hij, ook dat ligt er dik bovenop. Wie had dit nu kunnen dromen. Zo-even keek hij Betsy midden in haar snuitje en tegelijk kreeg ze 'n kleurtje, zag hij. Haar oogjes begonnen te flikkeren en ze beefde ook. Maar waarom toch? Ziet zij niet, voelt zij niet, dat hij geen meisjes moet? Voelt ze niet, dat hij angstig is voor meisjes? Meisjes willen je alleen maar belazeren. Begrijpen en zien deze meisjes niet, dat hij zich gepantserd heeft voor hun levens en kusjes? Dat hij zichzelf afgesloten heeft voor de stad, met haar vreselijke gevaren? O, Crisje, dit kind en dat Marietje, willen hem nu al kussen. Máár, ik zeg je, geen zorgen, hij heeft een flinke tik gehad. De ervaring met Irma beschermt hem voor al deze narigheden en is thans de winst voor zijn leven. Deze heiligheidjes zullen zijn hart niet openen, Crisje, voor hem is het flauwekul. Dit gekoer zegt hem geen cent, hij vliegt er niet in. Het zijn geen pauwestaartjes, Crisje, dat is hem al duidelijk en zegt alles!

Jeus weet het al, Betsy is mesjokke. Die heeft het te pakken. Een vreemde ziel is het, maar Betsy ziet hém, ze voelt iets, wat het is, dat weet ze niet, maar zo'n jongen heeft zij nog niet gezien. En dat zit daar en jast, kijkt, denkt ook, je kunt het voelen. Lach eens tegen mij? Dat zou je wel willen, hè? Ik doe het lekker niet. Goed zo, Jeus, zo hoort het! Betsy, is dit iets voor je leven? Ja, kijk hem maar eens in de ogen, dan zie je iets moois. Maar pas op, als je z'n ogen goed voelt ben je ineens hadstikke gek ook. Voel je zijn warmte al? Hij legde zich even onder je hartje neer, heb je hem gevoeld? In slechts enkele seconden stopt hij je leven vol mooie gedachten en dan, Betsy, is het, alsof je zweeft. Voelde je z'n ruimtelijke kus in je hart, Betsy? Zal wel, maar, ik zeg je, ga er

niet op in, je wordt nu geslagen, omdat je hem zelf niet krijgen kunt! Dát kan, Jeus! Je zult hem wel leren kennen en dan kun je meteen beginnen om te vechten voor zijn leven. Nu sta je voor 'n Casje ... Of die gekust wil worden, Betsy, dat geloof ik niet, maar dat wordt het! En Jeus wil géén meisje hebben. Voor meisjes is hij angstig, angstiger nog dan voor Magere Hein!

Jeus vergelijkt Betsy met Betje vanbuiten. Betsy is vanzelf stads ... maar verschil is er niet. Stadse meisjes zijn natuurlijk gemener dan zo'n meisje vanbuiten. Of is dat niet waar? Natuurlijk, want in de stad hebben ze meer gelegenheid om kwaad uit te halen en in de stad weten ze dat niet zo van elkaar. Buiten weet dat elkeen, ze weten daar precies wat je uitspookt. Hier kunnen ze alles verbergen, maar voor hem niet. Hij ziet hun gespook, die kunstenmakerij, zeer goed, hij zou ze allen iets kunnen vertellen. Jazeker, Betsy, hij heeft reeds in je leventje gekeken. O jé ... wat heeft hij gezien?

Deze Betsy is toch iets anders, maar ze is net zo zwart als Betje. Vanbinnen en vanbuiten zijn die twee krek 't eigeste, ziet hij. Bah, is dat wat? In de oogjes kun je dat zien, aan haar gedribbel voel je het, en de rest ligt daar in de keuken, of staat zij er bovenop. Marietje is echter anders, heel anders, maar ook daarin leeft soep van vorige week. Néé, hij koert niet, Betsy. Irma maakte hem kapot. Hier beginnen ze ook voor zijn leven te vechten, Crisje. Het leven is merkwaardig, én vreemd, telkens beleef je iets anders, denkt Jeus.

Wat het éne leven vertrapt, Crisje, daar vecht het andere om en kun je alles zomaar van cadeau krijgen. Hij is hier nog geen uur in huis of de menselijke liefde loopt hem al achterna en wil beleefd worden. Hij sluit zich hermetisch af. Doe je werk, Jeus, en kijk uit, indien je dit baantje niet wilt verliezen of in de narigheid komen.

Hij kijkt niet, ook al rennen ze nog zo heen en weer. En wanneer de baas dat ziet, weet hij, dat het zo goed is. Vandaar komt er een zichtbaar complimentje, dat hem goed doet. Ook al scharrelt Betsy telkens in zijn hokje, hij ziet haar niet. Hij studeert en jast en dat is net zat. Ook Marietje, die even komt kijken, moet beamen dat hij het kan, Jeus schilt voor vier mannen tegelijk. Hij krijgt gelegenheid om ook in haar snuitje te kijken en weet het, dat zieltje is anders. En dan komt Sientje kijken en hij smoest: ja dame, en nog eens zeer beleefd: ja dame, hetgeen ze hier van een loopjongen niet gewend zijn en dus veelzeggend is. Hoe bestaat het, denkt Sientje, een loopjongen met deze beleefdheid, het is een openbaring. Sientje is ervan ondersteboven. Jeus raakt haar innerlijke leven, stralend geluk is het! Jeus zit daar als een minister achter zijn tafel en voelt zich kiplekker. En vragen ze hem iets, krijgen ze allen: ja, Betsy, ja, Marietje, ja, Sientje, ja, dame ... waar ze niet tegen kunnen, maar het menselijke lieve van voelen en dat straks wellicht een kus wordt, maar niks voor hem is. Jazeker, dame, ik doe dat onmiddellijk! Be-

zwijken ze nog niet? Hij hoort, dat de dames daarginds over hem smoezen. Zo'n jongen moest studeren. Voelen ze daar eventjes oprecht en lief voor zijn leven? Moet zo'n jongen voor loopjongen spelen? Ook de baas hoort het en die neemt het niet. Jeus hoort hem zeggen:

„Wil je wel eens ophouden? Willen jullie je smoel wel eens houden over de loopjongen. Moet die nu al weglopen?”

En dan komt de baas even kijken. Jeus denkt, dat hij wel iets mag zeggen, nu de baas z'n hand op zijn schouder legt en zegt dat het goed gaat:

„Dames hebben smoeltjes, mijnheer. Denkt u ook niet?”

Nu de kinderen dat van hem horen, zijn ze net gek. Maar de baas geeft hem:

„Nou, nou, dat gaat vlug, Jeus.” ... De baas weet het nu, hij zal de „eu” van zijn keuken niet meer voor het „Jeus” vergeten. Hij geeft terug:

„Ja, mijnheer, ik doe het gaarne.”

Nu wil hij niets meer tegen de baas zeggen. Je moet een mijnheer laten uitspreken, dat is beleefd. En met beleefdheid doe je alles in het leven, dat heeft hij door de Montferlandse dames wel geleerd. En dan heeft mijnheer zijn zin en dat voelt mijnheer natuurlijk ook. Je moet alleen dán iets zeggen, als mijnheer wil dat je iets zeggen zult en dat voelen dan de mensen. Zo krijg je dan je eigen beleefdheid weer terug en even later heet het eerbied voor je baas, voor het andere leven, waar je dan mee te maken hebt, maar je bent het zelf die alles zo schikt. Is dat even leuk? Maar dat snappen ze hier niet. Jeus leerde het al op de borstelfabriek!

„Waar heb je het aardappeljassen geleerd, Jeus?”

„In dienst, mijnheer.”

„Zo, is dat zo, Je-us ... Jeus.” De baas moet er nu zelf om lachen.

„Gewoon de „eu” van uw keuken, baas ...” geeft hij de baas terug en dan? „Ik doe het wat graag, mijnheer.”

„Fijn hoor, Jeus, jij zult iets in het leven bereiken.”

„Ik zal mijn best doen, mijnheer, natuurlijk. U zegt maar hoe u het hebben wilt.”

Als baas sta je nu te apegapen en dit is heus geen vleierij, geen dikdoen, dat voelt mijnheer best. Dit leven meent het.

„Leven je ouders nog, Jeus?”

„Ja, mijnheer, mijn moeder leeft nog.”

„Zo, vader is er niet meer?”

„Néé, mijnheer, vader is al, laat ik eens even kijken ... tien jaar dood.”

„Heb je een goede moeder, Jeus?”

„Een engel van 'n moeder heb ik, mijnheer.”

„Dus je houdt veel van je moeder?”

„Van mijn lief moedertje, mijnheer, hou ik ontzettend veel. Moeder is voor mij alles, mijnheer, alles!”

„Dat is mooi, Jeus.” De hofdame en de meisjes luisteren ook, voelt hij. Ze willen hier alles van hem weten en dat kan hij begrijpen.

„Heb je nog broers, Jeus?”

„Ja, mijnheer, wij hebben zes jongens en één meisje.”

„Wat zeg je? Zes jongens en een meisje heeft je moeder gekregen?”

„Ja, mijnheer. Ik ben de derde. En moeder bleef met ons alleen achter.”

„En hoe is het met je moeder, nu je weg bent? Wie zorgt er voor haar?”

„Ik heb mijn tweede vader gekregen, mijnheer.”

„Ach zo ...”

„Ja, mijnheer, moeder had natuurlijk vreselijke zorgen toen vader heenging.”

De baas weet nu, ook Jeus heeft zijn zorgen gekend. Maar de baas weet tevens, dat hij een goede jongen is, want de gelukzaligheid voor zijn moeder ligt op zijn gelaat en dat zegt alles.

„En nu zorg je natuurlijk ook voor je moeder, Jeus?”

„Ja mijnheer. Ik zal haar schrijven hoe goed ik het heb.”

„Dat is heerlijk, Jeus, dat is erg lief van je. Waarachtig, ik meen het.”

Hij voelt thans, dat de baas een hart heeft, jazeker, een goed hart, nietwaar soms? In de ogen van de baas zag hij een traan. Zijn deze mensen zo gevoelig?

„Als jij je best doet, Jeus” ... komt er nog ... „kun je bij mij veel bereiken.”

„U zult over mij geen klachten hebben, baas, daar zal ik voor zorgen en al zeg ik het eiges ... ik weet wat ik wil, baas.”

De baas wandelt terug naar de keuken en hij hoort vandaar tot hem komen:

„Die jongen is uit een nette familie, een net gezin. Ik heb zoiets nog niet gehoord, Sientje.”

Praten die mensen altijd zo hard en open, zodat je alles kunt horen?

Het is tijd voor de koffie. Mijn hemel, Crisje, ook dat nog. De dames vechten erom, hem z'n kopje koffie te schenken. Het gaat om Sientje en Betsy. Betsy wint het. Wanneer dit kind zijn: „Dank je wel, Betsy” ... hoort ... bezwijkt ze bijna. En als er nog volgt: „Heerlijk is het, ik dank je hartelijk, Betsy, dit kopje koffie is ontzettend lekker” ... is het een vloedgolf van liefde voor haar wezen en weet Betsy er geen raad mee, want ze kleurt tot achter de oortjes, ziet Jeus. Waarom moet dat kind direct kleuren? Gek is het. Wat is er met deze Betsy? Ben ik te beleefd voor je, meisje? Dat zijn wij buiten gewend, lief kind, maar ik geloof, dat de mensen in de stad er niet tegen kunnen. Dit van mij is een aangeboren hoffelijkheid, dat heb ik van mijn lieve Crisje. En mijn goeie beste brave vader heeft mij dit geleerd, ziet u. Vader was wel heel

streng, maar hij heeft ons allen, Johan, Bernard en mij iets geleerd. De andere kinderen waren er nog te jong voor, doch thans pluk ik de vruchtjes ervan. Dacht je, Betsy, dat ik daarvoor niet dankbaar was? En of, en vader heeft het van tevoren geweten. Ik heb het wel duizendmaal gehoord, Betsy. Vader zei: dan kunnen ze iets, Cris, dan weten ze later hoe het moet, als ik er soms niet meer ben. En nu is vader er niet meer, maar hij is er wel, Betsy, mijnheer; zag je vader zo-even niet rondwandelen in de keuken? Ik ben dankbaar, Betsy. Ik mocht van mijn eigen vader iets leren. Is dat nu zo vreemd? Sientje zegt:

„Die jongen bezit de aangeboren intellectualiteit,” ... maar dat begrijpt hij niet. Wat is dat voor een woord? En dat viel zomaar over de lipjes van Sientje. Maar de koffie was lekker, heerlijk. Nu drinkt hij echte koffie, Crisje, niks geen surrogaat zit erin. Niks niet! Mijn hemel, moeder, wat heb ik het nu goed! Een schande is het! De aardappelen zijn vliegenvlug geschild, een andere jongen deed er uren langer over. En dan heeft Sientje iets anders voor hem te doen.

„Zie je dit machientje, Jeus?”

„Ja, dame, ik zie het.”

„Noem mij gerust, Sientje, Jeus, dat is gemakkelijker.”

„Goed zo, Sientje, heel graag, ik zal doen wat u wilt.”

Sientje, ziet hij, heeft ook al. Wat is er toch met dit leven? Hij slaat ze door zijn beleefdheid en hartelijkheid. Zo overwint hij in één morgen al deze mensen, Crisje, hij is hier nummer één geworden en ze willen hem voor geen geld kwijt. Nu hij hoort, hoe Sientje hem voelt, zegt hij:

„Ja, Sientje, dat „dame” is zover weg, nu zijn wij lekker dicht bij mekaar. Is het niet zo? Ik bedoel?”

Sientje krijgt 'n kleurtje, dat mag hij bewonderen en vindt hij gek; ze kunnen hier nergens tegen, deze vrouwen en meisjes. De Sientje van veertig kan nog kleuren? Ja, hij ziet het, als een meisje van twintig en dat is natuurlijk te begrijpen, ze kennen geen hartelijkheid of ze willen wat liefde en dat bij elkaar heet geluk! Ja, dát kent hij best, ook in hem heeft het eens gekleurd. Maar wat heeft hij toch een bende in zijn korte leven geleerd? De tik van Irma was zo kwaad nog niet en liefde is liefde, elk mens wil er iets van beleven en hier snakken ze allemaal naar die liefde. Kijk maar naar die gezichtjes en je weet het! Doch het is en blijft kinderachtig én krolsig. Het is het gekoer van kinderachtige, doodgewone duiven. Ja, weet je dat zelf niet? Hij slijpt de messen, het gaat vlug, een kwartier later staat hij weer voor Sientje.

„Ben je altijd zo vlug, Jeus? Wat gaat dat hard.”

„Ja, Sientje, ik ben met alles even vlug. En waarom zou ik er langer overdoen als het niet nodig is? Hebt u iets anders voor me? Kan ik nu mijnheer helpen?”

Zie je, Sientje, daarom werkt hij zich te barsten, hij wil voor de kachel staan, hij wil studeren. Maar Sientje moet er weer om grinniken. Toch gaat ze dit leven begrijpen. Jeus wil vooruit! Jeus wil achter het grote fornuis staan, maar ze heeft iets anders voor hem te doen en dat gaat niet zo vlug, weet ze. Even later zit hij achter een kist met zilver. Thans is het poetsen, echt zilver vliegt er door zijn handen en dat is heel iets anders dan een dooie kale deur. Je voelt je zo gelukkig als je iets moois en goeds in je handen hebt, maar weten ze dat hier ook? Nu hebben ze geen kind meer aan hem, hij is denkende en werkende, zijn ziel schept en stuurt gedachten tot deze kleine ruimte, waarvoor mensen openstaan die het gekriebel ervan vanbinnen voelen. Lieve en leuke meisjes zouden direct willen kussen. Gek is het? Zo natuurlijk als wat, maar hij moet het niet. En nu de baas zijn hart toont en hem ook nog een sigaret aanbiedt, lopen hem de tranen over de wangen van geluk, Crisje. Goeie mensen zijn het, zeker, nietwaar soms? En als hij nu de baas vraagt of hij wel z'n sigaretje onder het werk roken mag, slaat ook dat leven achterover en kan het innerlijke niet bij, doch dan valt er voor Jeus:

„Wat zeg je, Jeus? Of dat mag? Als ik je een sigaret geef vraag je nog of dat mag? Dan is het in orde hoor en mag je roken, maar niet als ik het niet zeg.”

Nu de baas hem een vuurtje wil geven, geeft hij dat leven terug:

„Mag ik nog even wachten, baas? Ik rook graag als ik alle tijd heb.”

Dat is ook wat, denkt mijnheer. Onze loopjongen is als een professor. Je kunt van dat leven iets leren. En Jeus zegt nog:

„Natuurlijk, mijnheer, het is mij duidelijk. Ik rook niet uit mijzelf, maar ik dank u hartelijk. U vindt het toch niet erg als ik nog even wacht, mijnheer?”

De man lacht. Wat een prettige jongen is hij toch. Hij lacht tevreden, als een gelukkig mens, want ze hebben het zo nog niet gezien en met Jeus hebben zij het getroffen, dat leest Jeus van dat oude tandenloze mondje en gelaat, jazeker, zo is het! Hij poetst en smeert, werkt hard, maar hij denkt ook, zo, dat het zweet hem uitbreekt en wat Betsy ziet.

„Jong toch, werk niet zo hard, Jeus. Je hebt tijd zat. Kijk die knul eens transpireren.”

Hij laat ze praten, waar bemoeien de dames zich mee, hij wil werken. Ze moeten hier zien, dat hij wil werken en geen seconde denkt hij nu aan iets anders, maar ja, dit kan een kind, hij kan dus denken aan alles! Soms komen er gedachten tot hem van dat „Stolzenfels am Rhein” en dan ziet hij zichzelf in de blauwe kamer terug en dan manifesteert zich een mens aan zijn leven hier in dit hokje, waarmee hij echter niets meer te maken wil hebben, dat zou die wel willen. Maar dan krijgt hij vergelijkingen en valt deze Betsy in elkaar, dan rammelt alles aan dit kasteeltje, omdat Irma mooi was, dit is maar een mopsneus! Néé, ik moet geen meisjes meer! Maar het is gek, het zilver is ook

alweer klaar, is dat eventjes wat?

Even later, het is zover, hij zit aan tafel met Betsy en Marietje en ze zullen lekker eten. O, mijn Crisje, wat heb ik het hier goed en naar mijn zin. Sientje, ziet hij, eet boven bij de directie, hij weet het nu, met deze twee kinderen beleeft hij thans een rijk ogenblik. Betsy schept op, maar haar zuster kijkt scheel, ook zij had het willen doen. De zusters, voelt hij, hebben hun gevecht om zijn leven ingezet. Beiden willen hem bedienen, deze eer beleven, het is om je gek te lachen. Betsy heeft de soeplepel bemachtigd, Marietje grijpt ernaast. Nu het bordje voor hem staat, hoort Betsy:

„Dank je wel, Betsy, je wordt hartelijk bedankt, heerlijk is het.”

Het kind kleurt, ziet hij, tot achter de oortjes. Dat leven kan niet tegen hartelijkheid, niet tegen reine liefde, dat steekt haar vanbinnen. Maar de dames zitten nu met hem aan één tafel. Een ongelooflijk paradijs is het en hij geniet van elke seconde. Hij eet netjes, ook dat heeft de „Lange” hem geleerd, maar de dames slurpen, hoort hij. Jammer is dat. En geen minuut later is het geslurp voorbij, thans wordt er gelipt, het gaat nu hapje na hapje, heerlijk rustig eten nu de meisjes, ziet en hoort hij en nemen ze van zijn leven over. Doch daar denken ze: wat is dit toch voor een jongen? Wat is dat toch voor een mijnheer. Belazert die soms de hele boel hier? Wat wil zo’n mijnheer hier eigenlijk beginnen? Jeus ziet er in alles uit als een echte mijnheer, voelt men daar.

Hij praat nog niet, hij geniet van elk hapje, de soep is ontzettend goed. Van elk hapje wil hij nu genieten, als je wéét hoe je van je eten genieten kunt, dames. Maar, lieve Crisje, hij is de tijd op de borstelfabriek en thuis nog niet vergeten. Hij zag eens mensen in een café eten en dat vond hij zo machtig, dat hij alles ervan in zich opnam en dat is nu zijn bezit. Zo zie je, doe je ogen overall open en maak je al die wijsheid eigen, indien het eens nodig is heb je het! Maar dat weten ze hier niet, Crisje, hier wordt er geslurpt! Nu ze even later hem volgen, gaat de pink de hoogte in van de dames en is het lik-lik, lipjesmaat eten ze thans de lekkere soep, Crisje. Maar zijn dit stadse meisjes?

Je had bij vader eens moeten proberen om te slurpen. Die had je van de tafel getrap. Betsy en Marietje, hebben jullie niet zo’n vader gehad? Hij weet het nu beslist, de strengheid van de Lange is nu zijn verdienste, zijn geluk! Hij kan zich thans onder de mensen vertonen en dat door zijn eigen vader. Is dit niet om je vader te danken? De zusjes zijn jaloers op elkaar, maar dat moeten zij weten. Nu wint Marietje het.

„Ja, Marietje, alstublieft, Marietje, graag, ik wil nog wel zo’n schepje soep van je hebben. Je wordt hartelijk bedankt, Marietje. Deze soep is bijzonder lekker, is dit kippensoep?”

„Ja” ... zegt ze beleefd, zacht en liedjesachtig ijl, kwelend dus ... „ja, Jeus!”

Dat smaakt, denkt hij, ik word hier als een vorst bediend, hoe is het toch mogelijk. Gisteren leefde ik in een hel, nu in een hemel en met een waarachtig paradijsje om mij heen. Mijn God, als dit maar niet te veel is ineens, wat kunt U toch een mens voor rare feiten plaatsen. Maar is het niet eenvoudig? Ik ben U zeer dankbaar, Onze Lieve Heer, het is werkelijk om uw voeten te kussen.

Ze krijgen al ruzie, de zusjes, door het dagelijks brood komen ze tot de menselijke kif, doch nu gaat het om wat liefde en geluk. Marietje slurpt alweer als een hond en alleen daarom al zou hij haar nooit willen kussen, hij houdt niet van slurpachtige kusjes, dat doet slijmachtig aan en word je naar van. Marietje kan niet lippen, Betsy wel, maar bij die is het gemaakt, het is té doorzichtig, het lijkt nu popachtig gedoe en zegt je geen cent meer, je ziet, die heeft nog nooit zilver in haar handen gehad. Wat smaakt het eten op zilver lekker, proeft hij. En dan te mogen eten in zo'n nette, zindelijke keuken? Ook waar hij slaapt is het als in een paradijs, zo witjes, daar zie je onmiddellijk of er vlooiën zijn, maar die zijn er niet, Crisje.

Hij kijkt juist Marietje in de oogjes en dat kan Betsy niet zetten en nu hij dat ziet, kijkt hij door Betsy heen en is zij er niet meer. Nu zit hij alleen met Marietje aan tafel en wat hij nu voelt, is niet mals, maar ook dat zegt je geen cent, nu wordt het al aanstellerij, Betsy, en dat ken ik!

En als er dan over zijn lippen valt :

„Wat moeten wij mensen toch dankbaar zijn, wanneer wij te eten en te drinken hebben ...” weten de zusjes het niet meer, omdat zij die dankbaarheid niet in zich voelen en er bovendien geen weet van hebben, doch dat is voor zijn leven en persoonlijkheid waarheid, én die menselijke dankbaarheid (is) daarenboven een gebed. Doch hij voelt, dat snappen ze hier niet eens, deze zielen slurpen maar raak. Doe dat pinkje 'n ietsje naar beneden en het staat je anders, de mensen zien dan, dat je een doodgewoon mens bent, nu ben je iets, maar zoals jij nu doet, ben je niets! Nu weten de mensen direct vanwaar jij komt, heus niet uit een stad, dat zie ik al, néé, dat zag ik vanmorgen direct. Ik ben een stadse, vraag je? Laat me niet lachen, ik kom van Montferland! En dan valt er weer, waar ze ook al niets van snappen:

„Wanneer mensen eten en drinken, kan het hart jubelen” ... en begint daar het gejubel, maar daar hebben ze, dat voelt hij nu, nooit van gehoord, omdat het nu aan tafel zo anders is. Anders, jazeker, als de directie dit zag en hoorde, vroegen ze Jeus aan tafel. Smaakt het eten nu niet lekkerder dan zo-even, kinders? Wist je dit niet, kinders? Zusjes van de stad? Wist je nog niet, dat je onder het eten, ja juist ónder het eten ... zo heerlijk kunt praten? Deden jullie ouders dat niet? Dan had je mijn vader en mijn moedertje eens moeten horen. Als vader en moeder begonnen te eten, werden ál de beroerde

en leuke zaken voor het leven besproken en daar konden wij dan allemaal, al mijn broertjes, van genieten, ook al hoorden die dat niet, zoals ik dat hoorde; voor mij was dat altijd een hemel op aarde en dat, kinders, maakte dit half of heel uurtje tot een paradijsje! Je had Crisje dan eens moeten horen, je had haar: „Já, Hendrik” en „Néé, Hendrik” eens moeten beleven, in je hart sluiten, dan rilde en beefde je van geluk en vader genoot daarvan, kinders. Weet je dat niet? Dan zal ik het je leren. Nu is het leven mooi, meisjes ... maar daar hebben jullie niets van, als je het weten wilt.

„Wat zei je zo-even, Jeus?” ... wil Betsy weten, maar hij voelt, dat ze om een smoesje verlegen is.

„Ik zei, Betsy, dat de mensen dankbaar moeten zijn voor het eten en het drinken. Het leven kan je zoveel andere dingen geven en die zijn dan niet meer te dragen. Hebben jullie nooit narigheden gekend?”

Betsy voelt, Jeus is iets apart en hij voelt, Betsy wil kletsen. En Marietje denkt: die wil weer alles hebben, Betsy kaapt nu ook Jeus voor haar neus weg, je zult het zien. Betsy dringt zichzelf aan hem op, dat kind is brutaal, Marietje niet. Maar Betsy lijkt een kleine opgedirkte pop, met 'n boers snuitje en een mopsneus, en dat brilletje dat ze dragen moet, is kostelijk, een schooljuf is er niks bij en kan hij hard om grinniken, niks voor zijn paradijs. Als Betsy dat brilletje afneemt ziet ze scheel en zo'n vrouw wil hij nooit hebben. Veronderstel, dat hij zijn leven lang naar die neus en dat brilletje moet kijken. Néé, daar word je zelf scheel van, néé, moeder, geef mij dan maar Anneke Hosman, dat was een prinses ten opzichte van Betsy, deze ... en Betje van de Bulten was een koningin in vergelijking met deze griet, want dat is ze! Een echte griet, is Betsy! Als ze dat brilletje afneemt loenst ze, ziet hij nu goed, omdat ze dat ding schoonveegt, de soepwalm zit eraan vast, of is het iets anders? Als Betsy dus denkt, Crisje, dat zij hem wel krijgt, is zij er glad naast. En of Betsy voelt waaraan hij denkt, vraagt ze nu:

„Heb je geen meisje, Jeus?”

„Ik 'n meisje? Néé, God bewaar me. Ik moet geen meisje” ... Dan rolt Betsy bijna van tafel af, Crisje, dat kan ze natuurlijk niet begrijpen, zo'n mooie knul heeft toch meisjes zat? En dan is er voor Marietje gelegenheid om te vragen:

„Waarom wil je geen meisje, Jeus?”

„Ja, Marietje, dat is weer heel iets anders en heeft niets te maken met soep, niets, doch wat moet ik je daarop zeggen?”

Betsy keert terug met de tweede gang, hij ziet aardappeltjes met heerlijke biefstuk en boontjes, mijn hemel, het is om uit je vel te springen van dankbaarheid. Marietje komt erop terug, zij wil meer van zijn leven weten:

„Waarom wil je geen meisje, Jeus?”

„Een meisje” ... gooit hij eruit ... „kost te veel geld en ik heb niks, niks,

Marietje.”

Dan is er geglimlach te zien. Betsy weet daar wel raad op. Geld heeft niets te betekenen, Jeus. En als Betsy denkt, dat zij er nu is, dat zij wel weet hoe je zo’n jongen moet inpalmen, krijgt zij iets te horen en is dat een slag midden in haar snuitje, want Betsy wordt opdringerig, té vlug gaat het, hij moet haar remmen, doch zo, dat Betsy zich in een aardappel verslikt en van tafel weg rent, nu ze hoort:

„Wat kost zo’n brilletje, Betsy? Zijn die dingen duur?”

Het meisje stikt bijna, zij kan ineens niet meer eten. ’n Slag is het midden in haar snuit, het brilletje valt van haar mopsneus af en viel haast kapot, doch het ding leefde nog. Doch toen rende Betsy weg, hard weg, hij hoorde gebelk ook, maar dat zei hem niks. Marietje vraagt nu:

„Waarom vroeg je dat, Jeus?”

„Waarom ik dat vroeg, Marietje? Dat is heel eenvoudig, Marietje. Ik dacht er ineens aan, omdat mijn lieve Crisje zo’n ding nodig heeft, Marietje. Waarom moest Betsy schrikken en hard van tafel lopen? Ik vind het erg kinderachtig, Marietje, jij niet soms? Ik dacht, zo’n brilletje van goud is natuurlijk erg duur. Bij ons op school was er een juffrouw die ook zo’n ding op had, Marietje, en zij moest er een maand voor werken, zei ze eens. En mag je zo iets dan niet vragen, Marietje?”

Hij weet het, het had de juiste uitwerking, die Betsy kan hem nog meer vertellen, maar in dit paradijs is het als overal op deze wereld, precies hetzelfde, al die „Eva’s” zijn kakkerlakken, zijn dikdoensters, zijn aanstelsters en als ze dat niet zijn, zijn ze dood óf saggerijng naïef, waar hij lekker niet mee te maken wil hebben. Maar, ook dat is waar, Betsy is toch wel gevoelig, ze snapte hem direct. Ze wist dus precies wat hij bedoelde. Ja, wel iets hard, maar dan nog is het niet eerlijk, je mag immers geen gedachten, noch woorden verdraaien. Het is waar, Crisje heeft een bril nodig, máár, eerst over twintig jaar zie je, Marietje? En nu wordt het lekkere eten koud. Is dat geen schande? Doch dan komt Betsy terug, het kind heeft moeten belken. Dacht je, nu ... Betsy, dat je mij raakt vanbinnen? Voor mijn part bloed je leeg, Betsy. Het kan, natuurlijk, maar jij kunt het niet, als je leeg wilt bloeden, dan belk je niet zo vlug, dat heb ik tenminste geleerd. Wie gauw belkt kan niet bloeden! Wist je dat niet? Ik kijk door je heen, Betsy, die tranen van jou hebben niets te betekenen, niks! Vraag het maar aan Crisje! Wat moet hij nu zeggen?

„Was je beledigd, Betsy? Ik bedoelde het toch heus eerlijk, mijn moeder heeft een bril nodig, maar ik zal je nooit iets vragen, nooit niet, je maakt mij angstig, Betsy. Moet je daar nu zo’n drukte om maken?”

Die zit. Ik moet je niet, lieverd! Ik heb al zat van je gebelk. Heel je leven, als je het weten wilt, belk jij. Als jij je zin niet krijgt, dan ga je belken.

Gadverdikke nog aan toe, Betsy, wat is dat goedkoop! Je bent nu geen cent waard, niks! Geef mij dan je zuster maar, ja, als er niets anders was op deze wereld, maar er zijn meisjes zat! Mij te gevaarlijk, Betsy! Zo gaat het goed, Jeus, mijn complimenten, je hebt wel iets geleerd in je korte leven, dit zijn de bewijzen!

Betsy! Kijk zelf, wat heb je gedaan? Je vliegt van tafel, je vergeet, dat je lekker eten en drinken hebt. Je denkt maar aan één iets, de knul, waarvan ik kots ... als je het weten wilt ... ik wil geen knul zijn! Een meisje, dat haar jongen voor knul uitmaakt, is een tierlantijn, Betsy. Ik wil geen tierlantijn hebben, Betsy, ik wil een echt meisje, ik wil een echt moedertje hebben, maar ik wil niks! Ben jij altijd zo op de jongens ingesteld, Betsy? Hoeveel jongens heb jij al gehad? Tien? Twintig? Het is stil aan tafel en dat is jammer, het rijke geluk van het eten is eraf, het is door die ene griet ... dit kleine en nietige grietje, verprutst. Jammer is het, Crisje, ik zie thans Antoon van Bree, maar dat was gans wat anders. Mopsneus die je bent! Bril! Juf van de kermis! Kakkerlak! Tribbeldeboes! Zoetzalfjes ... mens! Je kunt mij toch niet verneuken, als je dat maar weet. Een woord vanbuiten is het, voelt hij, en het viel bijna over zijn lippen en dat mag hier nooit gebeuren, want dan is hij hier zijn prestige kwijt. Dat begrijpt hij, met beleefdheid krijg je alles, als je netjes praat, mag je bij een koning aan tafel zitten, maar dit is lariekoek! Het is een hoedje van één vijftig! Dit ganse Betsy'tje! En nu ziet hij iets en vraagt al:

„Was jullie vader een witter, Marietje? Ik bedoel een behanger?”

„Ja, Jeus, maar hoe kom je daaraan?”

„Ik vraag het je alleen, meer is er niet.”

Is dat even gek, denkt Marietje, hij kijkt door je heen. Weer iets van Jeus, waarvoor je zou willen vechten. Ineens is Betsy anders en eet rustig haar toetje, ook zij is weer bij de mensen, doch het eerste diner is vreselijk verstoord. Jammer is het.

„Waarom doe je ook zo sentimenteel” ... geeft Marietje haar zuster.

„Wat is dat voor een woord” ... vraagt hij.

„Weet je dat heus niet, Jeus?”

„Néé, Marietje, is dat soms iets om jezelf uit te lachen?”

Thans vliegt zij van tafel. Jeus voelt, hij is onder kermisklanten terechtgekomen, deze zielen zijn over alles mesjokke, buiten zie je dat niet eens. De baas maakt een einde aan de innerlijke herrie, hij heeft werk voor hem. Mag hij mijnheer helpen eitjes klutsen? Fijn, maar de baas vraagt hem te volgen; de bakfiets heeft een verfrissing nodig.

„Ja, mijnheer” ... geeft hij het gezag ... „dat komt in orde.”

In tien minuten is het ding spiegelglad en rent hij naar de keuken terug.

„Wat is er, Jeus?”

„Ik ben klaar, baas.”

„Dat bestaat niet.”

„Kijk zelf, mijnheer.”

Nu de baas ziet, dat de bakfiets er glanzend op staat, valt er over de tandloze mond:

„Dat is heksen, Jeus. Jongen, wat kun jij werken.”

„Ja, mijnheer, ik ben vlug en zo'n ding moet netjes zijn, alles wat met eten en drinken te maken heeft, mijnheer, vraagt frisheid. Is het niet zo, mijnheer?”

„Dat is waar, Jeus. Ik moet zeggen, jij hebt verstand en je begrijpt iets. Mijn complimenten.”

„Het is immers mijn werk, mijnheer?”

De baas kan er niet bij. Wat Antoon van Bree vroeger beleefde en niet kon verwerken, zijn leven sloeg en zijn persoonlijkheid geen raad mee wist, kan ook het stadse „ikje” niet omvatten. Deze jongen slaat je dood met je eigen hartelijkheid, met plichtsbetrachting, enz. enz. ... denkt de kok en is iets bijzonders. De middag vloog voorbij, het is tijd voor de diners. Even kijken, ik neem niet de bakfiets, denkt Jeus, maar de gewone fiets, ik ben niet zo gek om mezelf dood te trappen voor één diner, dat doe ik anders. Nu even vragen waar de straten liggen, Betsy helpt hem wat graag. Dank je wel, Betsy. Moet je nu zo'n kind weer zien. Mag hij dan niet eens dankbaar zijn? Waarom beeft dat zieltje toch? Twee diners in de linkerhand en nu trappen, fietsen voor je broodje, vroeger kreeg hij er geen cent voor, toen was het kunst. Daar is het adres. Hier is het eten, juffrouw, het is heerlijk warm, een fijn potje vandaag, met de groeten van mijnheer erbij, zult u dat niet vergeten? Ik morste heus niet, kijk zelf, dag snuitje? Dag hoor, tot morgen.

Een zelfde smoesje ergens anders en nu terug.

„Is de fiets kapot, Jeus?” ... vraagt de baas, nu hij terug is.

„De fiets kapot, vraagt u? Welnéé, mijnheer, alles is dik in orde. Ik heb tegen de mensen gezegd dat het eten vandaag zo lekker is. Ook heb ik de groeten gegeven van u, mijnheer, dat mag tot zover toch wel?”

„Dat bestaat niet, Jeus.”

„Heb ik verkeerd gedaan, mijnheer? Dan zal ik de groeten niet meer van u aan de mensen geven.”

„Néé, dat is dik in orde, Jeus” ... lacht het leven hem tegemoet, „maar ben je nu werkelijk al terug?”

„Ja, mijnheer, u kunt het de mensen vragen. Vergeet niet, mijnheer, ik ben een kunstfietser.”

„Wat ben je?”

„Ik kan op één wiel rijden, mijnheer, kunsten verkopen op de fiets, ik kan

goed voetballen ook, maar daar heb ik nu geen tijd voor. Maar alles is dik in orde.”

„Waar heb je dat geleerd?”

„Thuis, mijnheer.”

„Je bent een wonder, Jeus.” De vorige jongen deed er een uur over. Het is niet te geloven. Allen hebben het over de vlugheid van Jeus. In dit leven zit iets. Jeus heeft iets, kan iets, zo’n jongen toch, en dat speelt hier voor loopjongen! Van Sientje krijgt hij een pluim en Betsy doet Magdalena-achtig, maar daar wil hij niets mee te maken hebben. Het kind heeft zich, ziet hij, opgedirkt, zij mag boven de gasten bedienen, ze wil hem tonen hoe netjes zij is, maar hij ziet het niet. Marietje hanteert de vaat en de kwasten, ziet er ook netjes uit, Sientje verzorgt met de baas de diners buiten de deur, het klopt allemaal prachtig en hij slingert het gebeuren even weg en daar kunnen ze niet eens bij. De baas snijdt vlees, mag hij niet even helpen, baas? Als Jeus het vraagt, wordt er natuurlijk alweer gelachen.

„Kan ik u helpen, mijnheer? Ik sta nu te kijken.”

„Wat wil je, Jeus? Kijk maar, ik ben dadelijk zover.” De baas doet dit zelf, Jeus, je leert niks, maar dat zie je straks wel. Hier, drie diners voor de Parklaan, de verste. Hier ben je niet zo vlug van terug. We hebben er vandaag zestien, niet te veel, maar de mensen gaan al de stad uit. Waar ligt de Parklaan, Betsy? Wanneer hij de tram volgt, kan hij niet verdwalen. Dan is het in orde. Even wikken en wegen. De bakfiets? Néé, de drie diners in de hand en dan vlug, anders gaat het niet, rennen heet het! En hij rent, hij vliegt, even later staat hij voor het eerste huis op de Parklaan. Daar is het nummer, nu het andere adres even, dat is daar en thans, keiachtig hard terug, geen mens houdt hem. Hij vecht voor zijn leven, de benen weigeren niet, de fiets is goed, hij is al terug voordat de baas het volgende hapje heeft gekeurd en gereed heeft kunnen maken.

„Wat is er, Jeus? Nu is toch de fiets kapot?”

„Néé, mijnheer, ik ben terug.”

Allen, ook de huisdame slaan achterover. De mensen eten smakelijk, doch de baas heeft het over „grote goedheid” en „dat is niet waar”, „jij hekst, wat ben je toch voor een kerel, Jeus,” maar het is waarheid en daar behoeven ze zich niet druk over te maken, doodgewoon is het. Wat waren dat dan voor jongens, mijnheer, die u voor mij hebt gehad? De baas geeft hem eerlijk en oprecht:

„Als je zo blijft, Jeus, dan zal ik iets moois van je leven maken.”

„Ik blijf zo, mijnheer” ... gooit hij terug. Wéé de baas, indien hij hem probeert te bedriegen, doe niet wat „Knerpie” heeft gedaan, dan ben je hem kwijt, mijnheer. In één uur is alles geregeld, zijn de mensen bediend en is hij

klaar voor vandaag. Nu lekker weg, eerst moeten ze daarginds alles van hem weten. „Mag ik uit, mijnheer?”

„Wat zeg je, Jeus?”

„Ik ben toch klaar, baas?”

„Kijk eens, Jeus, je bent hier intern. Hier valt altijd iets te doen.”

„Maar ik moet mijn was halen, mijnheer.”

„Dat is wat anders. Máár, je krijgt één avond in de week om uit te gaan. Heb je dat begrepen, Jeus? En om elf uur thuis.”

Dat is jammer, maar er is niets aan te veranderen. Hij had nu eens lekker naar Scheveningen willen gaan, eventjes maar heeft hij al dat water gezien, en hij wil zo graag even met al dat water praten. Maar dat komt dan nog, dat heeft hij tegoe. Jammer, één avond maar in de week uit? Een gek gedoe is het, doch dan neemt hij de benen. Betsy vraagt hem of hij niets te verstellen heeft. Ook dat nog. Ze bedienen hem hier als een vorst niet eens beleven kan, voelt hij, en dat is dik in orde. Máár, kijk uit! Van de baas krijgt hij een leuk jasje cadeau, het ding staat hem goed en nu weg.

Dan stormt hij de trappen op. Ze moeten alles weten. Bernard voelt angst en vraagt al:

„Wat is dat veur ’n meidje, Jeus?”

„Die is al hadstikke gek, Bennad.”

„Pas toch op, mie’n God, das geveurlik, wá?”

„Dat wèt ik, Bennad, en za’k veur oppasse.”

„Dèn smit ow de straot op, aiiij dat maor wèt.”

„Ik zeg ow toch, Bennad, maak ow gin zurge, ik bun der eiges nog.”

Ook door Johan en Rie wordt hij gewaarschuwd, het is daar gevaarlijk. Dacht je, dat die mensen gescharrel in huis dulden? Bernard vraagt:

„Heij al motte kaoke, Jeus?”

„Néé, Bennad, maor dat kump nog.”

„Aiiij maor wat lere kunt, das alles. Daor buje in ’n paar jaor nie’t klaar.”

Hij weet het, maar alles is dik in orde, er is eten en drinken en ’n warme stal. Bernard kan gauw ’n klofje voor hem maken. Elf uur staat hij voor de deur, Sientje doet open. Ook dat valt op. Deze jongen heeft alles. Hij naar boven, nu Crisje schrijven. De meisjes slapen aan de andere kant van het grote huis, order van mijnheer, natuurlijk, er kan van alles gebeuren.

Mie’n God, moe’der, wat heb ik het goed. Je kunt het niet geloven, ik ben gezegend door Onze Lieve Heer. Ik stuur gauw één gulden vijftig, moeder, daar kun je iets voor kopen. Ik lig hier onder de witte lakentjes en ik heb de zee al gezien, moeder. Mijn hemel, Crisje, wat een water toch, dat moet je aan Teun en Miets vertellen. Overal zie je water. Ik zit hier in Scheveningen, moeder, in de bossen, en ik word kok, dat had je niet gedacht, hè? Het bid-

den heeft geholpen, moeder. En ik zal mijn best doen, maak je over mij maar geen zorgen. Zeg maar tegen de jongens, dat het met mij best gaat, daar zullen ze van opkijken. Wie had dit nu kunnen dromen. Over een paar weken krijg ik mijn muts wel en eerst daarna mijn strikje, moeder. En eerst dan ben ik een kok. Mijn God, moeder, wat hebben ze hier toch te eten. Mijnheer is een goed mens. Kusjes van je Jeus, moeder, doe de groeten aan allen, ik zal weer gauw schrijven ...

Zo, dat is voor Crisje. Even later dommelt hij in, voelt zich rijk en gelukkig en droomt van geen liefde, want innerlijk is hij op het koksleven ingesteld.

Opgewekt stapt hij het bed uit, ook dat zien de mensen en heeft iets te betekenen, van saggerijn is er bij hem geen sprake. Direct harkt hij de tuin aan, maar even later wordt hij weer bediend, thee en lekker brood, een hemel op aarde is het, Crisje, van geluk slaat hij bijna van tafel. Maar wat zal hij vandaag weer beleven? Gisteren heeft hij hier de mensen leren kennen, die onzin van gisteren moet vandaag niet weer gebeuren, want het verzuurt het leven. Maar er gebeurt niets, alleen gaat Betsy verder met hem het hof te maken. Het werk is geleerd, het is nu afwachten om aan het kokschap te beginnen.

Veertien dagen later krijgt hij van Betsy te horen:

„Je moet de baas niet geloven, Jeus. Je wordt hier nooit kok, dat zijn maar smoesjes.”

„Wat zeg je? Zou je denken, dat mijnheer mij voor de mal houdt?”

„Wacht maar af, dan zie je het zelf.”

En weer enkele dagen later, nu hij mijnheer vraagt of hij hem nu niet mag helpen, krijgt hij de woorden van Betsy reeds te aanvaarden. Maak dat je wekomt, valt er over die lippen, je loopt mij maar in de weg. Dat is dan net zat voor Jeus en weet hij het meteen. Ook hier beloven ze de mensen koeien met gouden horens en kun je doodvallen. Het is een klap voor zijn leven, altijd moet je stranden, op mensen kun je niet aan, ze zwammen maar en zijn onwaar. Vuile hond! Het gescheld gaat beginnen, Crisje! Toch krijgt hij vijftig cent opslag, maar dat zegt hem niets, hij wil vooruit in het leven. Maar de baas is als „Knerpie” ... en niets beter. Hoe heeft hij dit vak dan geleerd? Door jarenlang eten rond brengen soms? Betsy vecht verder, Marietje heeft haar kans opgegeven, maar Jeus waakt over zijn leven en z'n hachje, er is niets bijzonders, Crisje, het gaat best, alleen hij wordt weer belazerd.

Het begint altijd 's avonds in zijn bedje, het gepraat vanbinnen tot zijn leven en dan voelt hij: pas op, Jeus! Gá niet op Betsy in, Jeus! Laat dat meisje met rust, Jeus! Wees voorzichtig, Jeus, hier word je door iedereen belazerd, Jeus! Ga nooit op één kusje in, Jeus! Nóóit niet! De stem vanbinnen wiegt hem dan tevens in slaap en als hij nu 's morgens wakker wordt is hij gereed voor Betsy om haar liefde te kunnen opvangen. Néé, is er vanbinnen en dát

hevig bewust: ik moet je liefde niet, ik zal zelf mijn sokken wel stoppen, dat is te gevaarlijk. Betsy weet het niet, zij kan zijn leven niet volgen, maar Betsy staat tegenover Casje! Casje wil haar niet kussen en wil niets met haar te maken hebben, maar dat weet Jeus niet!

Je staat op straat, Jeus, als je aan liefde begint! Je staat direct op straat, Jeus, als je slechts één kusje waagt! En die gevoelens hamert Casje in zijn ziel, hij kan er niet onder vandaan, hij is erdoor beziel. Née, Betsy krijgt hem nooit! Zijn hart is en blijft gesloten. Jammer? Och, Betsy, je hebt voor de ruimte niets te betekenen, Jeus wél! En dat is het!

Dit is het enige gevaar voor Casje. Een meisje ... de liefde, want dan pikken ze Jeus onder zijn ogen vandaan en dat moet niet. En de tijd, dat Casje voor zichzelf en de „Hemelen” begint, is nog niet zover, daarvoor is Jeus nog te speels, te kinderachtig! Betsy begint al te schelden, ze vindt hem een koude Jan, een knul van niks. Hij is als bevroren. Is hij wel een jongen? Daar begint zij aan te twijfelen. Heeft Marietje soms een kansje? Née, maar wie dan? Wil Jeus dan niet kussen? Is hij waarlijk morsdood?

Drie weken later begint eerst het eigenlijke gevecht, beleeft hij de strijd van Sientje, uur na uur zegt hem, dat ze hier een vuil spel spelen, dat deze Sientje ergens op loent, op loert ... het gaat om haar, de huisdame en dat oude meubel, de blauwbaard achter de kachel. Is dat reeds een tijdje bezig, vraagt hij zich af? Het snuitje van Sientje ziet bleker, ze is witjes, wil Sientje de baas hebben? De huisdame tart Sientje, het gaat hier hard tegen hard, harten tegen harten? Née, het gaat om brood, eten en drinken en 'n warme stal, om zekerheid, Jeus. Sientje en de huisdame, voelt hij, zouden elkaar wel in de haren kunnen vliegen. Wanneer hij een kort ogenblikje heeft, dan zal hij eens met Sientje praten. Misschien kan hij haar helpen. En nu hoort Sientje van de loopjongen:

„Waarom zoek je niets beters, Sientje. Je bent veel te goed, je moet je niet laten trappen, Sientje, daar ben je veel te goed en te mooi voor. Je bent zo lief. Laat je toch niet beledigen. Waarom lach je dat oude wezen niet midden in zijn gezicht uit?”

Is hij te ver gegaan? Mijn hemel, Crisje, waar gaat hij zich nu mee bemoeien? Hij zit weer voor het zilver en denkt, opnieuw komen er taferelen tot zijn persoonlijkheid. Sientje rent heen en weer, in Keulen heeft het nu voor haar gedonderd, een korte bliksem sloeg in haar hartje en dat door Jeus. Als de baas hoort, dat hij tussen hem en Sientje zit, gaat hij er natuurlijk uit. Maar Sientje, dat weet hij nu beslist, vecht voor haar leven, haar bestaan, zij heeft iets met het oude mirakel te maken. Jazeker, ik zie het! Ze wil haar leven verzekerd zien, maar daar is er nog een.

Hij kijkt thans door Sientje heen. Ook haar leven wordt belazerd en wordt

balkenbrij met spek, wat geen mens lust. Sientje sloft door het huis als een zieke en doet toch haar werk, maar deze vrouwen vechten om blauwbaard, een tandenloze bedrieger, want zo is het! Wat hij ziet is leugen en bedrog, het stinkt hier naar vuil gedoe, naar viezigheid. De vrouwen vechten om een afgelikte kluif, gek is het! Waar mensen zich al niet druk om maken? En de baas is gescheiden ... ziet hij nu, die heeft zijn eerste vrouw uit het huis gerammeld, de baas is een bewuste bedrieger, een mens, die de vrouwen achterna loopt. Hij ziet het thans, dit beroep is gevaarlijk, je hebt steeds met vrouwen te maken. Een wispelturig iets is het. Kijk maar naar Betsy en je weet het. Dát is Sientje! En nu even naar de anderen kijken. Indien je daarvoor openstaat dan zie je van alles! Doe nu je ogen wagenwijd open, Jeus, máár, opletten, wees voorzichtig, hoort hij nu in z'n bedje, dan zul je iets leuks beleven. Maar blijf ervan af, bemoei je nergens mee of je ziet niks!

Op een avond, hoe heeft ze dat zo uitgerekend, is Betsy ook vrij. Heeft Jeus trek in de bios? Wel, wat zal hij zeggen. Moet hij het hart uit die ribjes halen? Néé, zeg nu zelf ... dat gaat niet. En daar zit hij nu, met de mopsneus in de bios, met het brilletje en zegt er niet een. Ze vindt hem droog als oude koek, maar Casje zit tussen deze twee in en hij scharrelt niet. Als broer en zus komen ze thuis, geen kusje heeft ze gekregen. Jeus is maar een dooie hond! Hij praat over voetballen en fietsen, over het machtige Montferland waarheen ze met hem wil gaan, zij wil zijn moeder zo graag zien. Dat zal wel, maar dan ben jij er lekker met mij tussenuit en dat gaat – hemeltje nog aan toe – nu niet, want dan denken de mensen dat wij verkering hebben. Dat zou je wel willen, mij niet gezien! Wat Betsy nu weet, is het geluk van zijn broertjes en zusje, zijn moeder, zijn alles, maar van hem weet ze niks! Zo gaat het goed, Jeus, het kan niet beter, de enorme tik door Irma geeft je alles, het weten; Casje kan tevreden zijn. Jeus weet het nu, hij is een dooie hond en hij blijft het. En geschrei helpt niets ... wat kan dit kind spoedig belken.

Vanmorgen ziet Betsy erg witjes. Marietje zegt, dat ze niet heeft geslapen. Thans vecht dit kind voor haar zusje, maar ook dat helpt niet. Het schreien is een wapen van Betsy, erg goedkoop is het, voelt hij, laat maar rustig belken! En nu beleeft hij hier feest, links en rechts vechten de mensen voor wat geluk en liefde. Hij, Sientje, de baas en de hofdame ... met Betsy, leven op voet van oorlog. De baas, dat voelt hij, weet nog niet, dat Betsy zo gek op Jeus is. De man denkt, dat het een andere jongen is, waarvan zij het te pakken heeft, omdat hij tegen Betsy zegt, dat zij eens om zich heen moet kijken, ze kan het ook wel te ver zoeken. Maar als dit zo verder gaat, moet hij vertrekken, dit is maar een bende narigheid. Nu moet hij de vlucht nemen voor de liefde, Crisje, en dat wil toch wel iets zeggen. Het is hier een kermistent geworden. De één gooit hem de deur uit omdat hij te netjes is, thans moet hij vluchten

voor menselijk geluk, maar dat hem geen cent zegt, hij moet dat geluk niet, voor hem en zijn leven is het gevaar. Já, Crisje, veronderstel toch, dat er hier een kindje kwam? Kan dat niet gebeuren? Hoe spoedig zit een jongen niet tot aan z'n hals in de ellende? Het menselijke gekoer, Crisje ... voert je tot het ón-voorbereide ... en zit hij eronder. Dat gebeurt elke dag, maar Jeus moet daar tegen beschermd worden, óf Casje zit eronder en dat zál nu niet gebeuren! Dat zou ál zijn werk aan gruijzels slaan, maar de ruimte volgt Jeus én Casje. Dat alles zal zich later openbaren!

Betsy heeft voor zichzelf vanbinnen een vuil vuurtje wakker gemaakt, doch dat moet zij weten. Haar levensadem kookt reeds en Jeus snuift wildheid in zich op maar daar heeft hij nú geen verstand van. Hierdoor krijgt hij elke avond te horen: wees voorzichtig, Jeus! Gá niet in dat hartje en heb ook géén medelijden of je gaat er zelf onder en dan sta je voor een bende zorgen. Waar of niet, Jeus?

Casje is het, die hem thans beïnvloedt, op een andere wijze, waarvan Jeus de wetten nog niet kent. Vroeger hoorde hij praten vanbinnen, nú is het alleen gevoel, doch dat is voldoende, daar staat hij 's morgens mee op en kan hij naar handelen. Op deze wijze, Crisje, ondergaat Jeus toch zijn ontwikkeling, je kunt het inspiratie noemen en dat is het ook, reine, astrale inspiratie ten goede! Op deze wijze werden reeds miljoenen kinderen door Onze Lieve Heer geïnspireerd en tot hun daden gedwongen, zodat ook dit heel natuurlijk is en voor 'n mens van deze wereld te begrijpen. De gedachten die Jeus ontvangt, Crisje, werken onfeilbaar! Maak je dus geen zorgen, ik weet: je voelt iets. De engelen zorgen voor Jeus!

Een zuster in Arnhem wroet nog over deze liefde, hier is het een ander kind dat zich gek denkt om dit leven te bemachtigen, maar het lukt niet, Jeus is voor Casje en de engelen! Zeker, hij zal zijn liefde beleven, maar later! Als het zover is, zal ook Jeus zijn liefde ontvangen en dán, lieve Crisje, staat hij ineens in vuur en vlam en weet hij het beslist, zij is het! En die leeft nu reeds ergens anders en komt straks tot zijn leven. Ook dat zal dan weer een wonder voor zijn leven zijn. Casje schenkt hem nu beetje na beetje, mondjesmaat krijgt hij deze levens te zien of het werd te veel ineens en maakte hij hier grote en grove fouten en dat moet niet. Jeus gooit hierdoor geen oude schoenen weg voordat hij de nieuwe heeft verdiend, Crisje. En Casje maakt intussen van hem een instrument, nog altijd wil Casje Magere Hein onttroenen! En geloof mij, Crisje, indien Jeus dit op eigen krachten had te beleven, dan kuste hij Betsy al en kwam het tot 'n verloving, geloof het, want wie kan dit omzeilen als mens, als jongen met bezielend vuur? Niemand kan dat ... Crisje! En dan had je hem thuis gehad, nimmer had Jeus je alleen gelaten en had Anneke Hosman hem wellicht gekregen.

Jeus wordt kok, jazeke, maar ééntje die de geestelijke spijzen zal bereiden en die hij deze mensheid straks schenken zal. Hij zal dan zeggen: eet en drink van mijn spijzen, ze komen uit de hemelen, ze zijn eeuwigdurend voedend en bewust, ze komen regelrecht van Onze Lieve Heer! Dit, Crisje, is toch heel iets anders, zou ik zeggen en zo is het! En dan is er nog iets, Crisje. Een mens móét liefhebben of hij blijft een levende dode. Door al dit gekrakeel ontwaakt Jeus. Hierdoor wordt hij steeds gevoeliger en dat is nu de bedoeling. Alléén de liefde maakt hem gereed, de liefde is het, die dienen kan en Jeus zál de liefde dienen!

Nu de baas medelijden met Betsy krijgt, komt er tot Jeus een verdacht gevoel. Ook van de baas komt er, dat hij een dooie hond is. Wat wil dat leven van hem? Door wat interesseert dit leven zich voor Betsy? Hij volgt Betsy in gedachten en ziet het, ze zegt het hem zélf en dat doet de deur van zijn hart volkomen dichtsmakken, grendelen is het! Vuile, vieze schoft! Stinkerige blauwbaard! Nu begrijp ik, waarom Betsy boven in dát kamertje moet slapen en de zusjes niet bij elkaar zijn. Nu is mij ook dat duidelijk, mijnheer, jij hebt hier drie vrouwen. Ook Betsy heeft haar leven voor je keuken geopend, jij bent een schuinmasjeerder, een vuile prent! Het is heus geen schok voor zijn leven, dat moet jij en moet Betsy weten, maar mij niet gezien. Bah ... kreng dat je bent, je breekt harten kapot, ook Sientje heb je te pakken gehad. Marietje niet, dat zie en voel je aan alles, maar in de oogjes van Betsy en Sientje en de huisdame kun je die lichtjes bewonderen, baas, smakkerd ... vuil geboefte! Nu loopt Betsy je hier in de weg. Betsy is te veel ... want Sientje en de dame zijn er nog. Nu moet ik Betsy hebben, is het niet? Maar dan krijgt Betsy het vreselijke pak slaag van zijn leven te aanvaarden. Nu zij te veel liefde op tafel legt, valt er:

„Vraag dat maar aan de baas.”

En als ze het niet wil begrijpen, komt er nog:

„Ik zei, dat de baas beter weet wat ik ... wéét ... zag, dat is duidelijker. En dat is nu net alles, meer is er niet.”

Betsy rent al. Het is 'n slag midden in haar ziel, ze loopt leeg! Jeus heeft haar en de anderen doorzien, een vuile bende is het hier. Maar de goeie Marietje weet van niks en heeft er ook niet mee te maken. Die is te kinderachtig voor mijnheer, Betsy legt alles aan zijn voeten en de baas nam het! Maar Marietje kleurde tot in haar nekje, weet zij soms iets van haar zusje? Ook zij houdt het hier niet langer uit en rent naar boven. Nu is hij alleen, ze worden bedankt, maar de gebeden van moeder hebben geholpen. O, als je dit allemaal zag, Crisje. Maar maak je geen zorgen, ik zie het al.

Sientje schept op. Komen de dames terug? Néé, waar zijn ze, Jeus? Nu wordt het menens. Nu Sientje hem ook nog aan het leven van Betsy wil kop-

pelen, slaat hij ook haar en valt er over z'n lippen:

„Ik wil geen afgelikte boterham, Sientje. Meisjes die oude, afgedankte lentes zien en willen beleven, zeggen mij niets.”

Wat bedoelt hij daar? Sientje weet ineens hoe laat het hier is en ook zij neemt de benen en rent onder zijn ogen vandaan. Ook dat leven is geslagen. Nu eens even kijken wat er vandaag werd gekookt. Hij bedient zichzelf. Een lekker stukje vlees, wat soep, een peertje toe en dan amandeltjespudding, het kan niet beter. Hij lacht zich 'n ongeluk, z'n tenor kunnen ze boven horen. Het smaakt hem best, maar Sientje vermoedt, dat de baas een blauwbaard is, ook Betsy heeft té mooie spullen aan. Is dat soms niet waar? Maar wat willen al deze krielkippen toch beginnen? Die tandenloze ziel is als een wilde straathond en het gesmoes „ik zal van jou een kok maken,” is kletspraat. Dat gebeurt niet! Je zult het zien. Hij moet maken dat hij iets anders krijgt, het wordt hier een vuile bende, de rust is verdwenen en dat hebben ze zelf gedaan, zelf opgeruimd, hij heeft geen schuld. Dus toch, denkt Sientje, Betsy speelt een vuil spel? Zij zit hier ook nog tussen? Moet Jeus daarom Betsy hebben? De baas denkt: vuile boer, stik voor mijn part, weet Jeus, maar dat komt nog wel in orde. En Sientje gooit zichzelf te grabbel, want de huisdame wint het, dat stomme varken weet nog van niks. Maar hoelang is dit hier eigenlijk al aan de gang? Hij kent ze thans allemaal en als de hofdame er iets van snapt, wordt het eerst recht een kermis en dan zal hij nog iets beleven.

Nu de kinderen terugkomen, moet hij redden wat er te redden is. Moeten de meisjes niet lekker eten? Kom toch, kinders, maak voor jezelf toch het leven niet zuurachtig, het is al erg genoeg. Wil je niet even eten, Betsy? Já, hoort hij, trillend, waarom hij vanbinnen lacht en lol heeft, já ... van eiges ... maar dat kent zij niet. Sukkels! Stommerikken! Halvegaren toch! Meisjes als stekelvarkens! Kom lieverdjes, eten! En nu eten ze, hij schept op, hij heeft het hier te zeggen en geen mens anders, de hummels moeten nu luisteren. En waarachtig, hij krijgt ze zover. Ze eten lief, de kinders. Betsy hapt als een Magdalena, maar met Haagse allures, van Jeruzalem en al dat mooie daar, heeft ze niks, voelt Jeus, bij haar liggen de muizen dood voor het hartje. Een hoop ellende is het, dit kind, een bende narigheid en niks anders. Omdat Marietje geen ellende wil, kijkt ze ook anders uit de ogen. De mens beschermt zichzelf, hij ook, hij barst vanbinnen van de pret, zo stom is het! Maar hij gaat zichzelf na. Was ook hij niet ééns, een tijd terug, hartstikke gek? Nu ziet hij hoe 'n mens is als diezelfde mens niet meer weet wat hij doet. Leg nooit je liefde op tafel, laat nooit zo je liefde zien, je bent nu hartstikke mesjokke en het heeft geen waarde. Deze liefde stinkt! Jammer is het, maar je ziet het, er is niets anders te beleven.

Een half uur later is de rust weergekeerd, maar vanbinnen in deze harten

broeit het verder. Vanavond gaat de baas met de hofdame uit, Sientje verschiet, ziet hij, maar de anderen zien het niet en de baas doet nu treuzelachtig naïef. Kan hij dat verklaren? De huisdame komt nu elk ogenblik in de keuken. Is er iets? Weet zij iets? Zag zij de dames naar boven rennen? Ja, ze zag Sientje rennen en vanaf dat ogenblik, vroeg ze zichzelf af: waarom rent die zo hard omhoog? En toen, dat voelt Jeus, wist zij het. Vanavond gaan wij uit! En Jan de baas heeft niets meer te zeggen, de barones commandeert nu, maar dat is voor Sientje. Dat is alles, een vuile bende is het.

Sientje moet horen, dat zij ná de Komedie naar Piet en Corry gaan en Flapje heeft ja te zeggen. Hij heet Flapje, maar dat likt hij niet, hij vindt niet goed, dat zij hem hier onder de mensen „Flapje” noemt. Sientje heeft nu het eigen met de baas te slikken en dat is het bezit van de huisdame, weet Sientje dat niet? Dat arme kind staat daar voor de kachel en ergert zich zwart, waarom wil je tegen deze koe als mens vechten, Sientje? Snap je dan niet, dat de huisdame je ver voor is? Zij zit dag en nacht met hem boven, jij bent hier een keukenprinses, jij verliest het, omdat deze ploert je leegzuigt. Zoek het dan zelf maar uit, maar ook jij gooit je te grabbel, Sientje, en hebt straks niets meer te betekenen, je moederlijk leven wordt vertrapt. Maar de huisdame blijft door de keuken vliegen, totdat Flapje haar een standje geeft en dan vertrekt ze. Sientje is zo rood als vuur niet kan zijn, ze verbrandt vanbinnen van kif en voelt zich nu eerst goed en menselijk geslagen, waarvan Jeus elke diepte kent. Ja, dat doet zeer, vertel mij niks, Sientje, ik weet het! Máár, daarom begrijp ik hier ook alles. Wat ben ik blij, dat Irma mij zo geslagen heeft. Néé, blij ben ik niet, toch heb ik erdoor geleerd, doch jullie moeten er nog aan beginnen. Hoe oud ben je, baas? Vierenzestig? Sientje veertig en de huisdame eveneens. En dat vecht om je ongelukkig verstand? Een doodgewone boerderij is het! Wat zijn mannen en wat zijn vrouwen? Ongelukkige honden zijn het! Oude mensen kijken niet meer? Jonge mensen gooien zich te grabbel, schenken al dat mooie zomaar weg en denken niet verder. Foei, armoedig is het!

Hier zet de liefde elk ogenblik een ander gezicht op en daar kijken deze zielen niet achter. Maar vecht niet elk mens om wat liefde? Sientje toch, je bent mooi, je kunt heus wel iets anders ontmoeten. Geef je niet aan dat oude wrak cadeau. Maar dat is al gebeurd. En nu heb je de duivel in. Dacht jij de huisdame te omzeilen? Ze gaat uit en jij kunt de bel poetsen, je kunt je leeg belken op je kamertje, maar dat hoort en ziet geen mens, alléén Onze Lieve Heer ziet dat je stapelgek bent! Dit is ellende zoeken! Dit is het gevraag om geslagen te worden. En waarom doe je dat?

Jeus ziet het nu, ook in de stad vechten de mannen en de vrouwen om eten en drinken. Dat van tante Trui vroeger was maar kinderspel. Hier verkopen

ze zich voor eten en drinken. De huisdame ook, Betsy en Sientje doen precies hetzelfde, is dat nu liefhebben? Hij moet die rotzooi niet! Maar, Crisje ... Jeus krijgt nu de bewijzen. Hij leert zien hoe de stadse liefde is, en dat maakt hem sterk en bewust! Hij leert hier een bende, Crisje.

Om een kluif van over de zestig vechten moeders en meisjes, kalven zijn het! Moederlijke schoonheid heeft niets te betekenen als je honger hebt. Stakkerig is het hier. Om je gek te lachen is het hier! Betsy, de heilige „droedels” kun je krijgen!

Sientje bloedt leeg, maar dat is haar eigen schuld. Ze staat daar te beven, maar wie voelt het? De baas heeft er waarachtig een kleurtje van gekregen. Hij loent naar Sientje, zijn geweten praat. Moet je die man nu eens zien beven. De bitterkoekjes vallen als kruimels uit zijn handen, een portret is het! Sientje kijkt als Maria ... maar ze is er niet heilig genoeg voor en nu slaat haar straling terug tot de soep die ze onder handen heeft. Ja, soep is het, het gaat om de soep en om niks anders! Mijn hemel, moeder, ik ga nooit meer uit, hier beleven wij toneelspel zoals je nergens kunt zien. Nergens is het zo echt als er hier gespeeld wordt. En ik ben de man die het doek ophaalt, ik laat ze één voor één optreden, Crisje, zo is het!

Zonet rolde er een bord soep door de keuken, Crisje. Sientje laat nu alles uit haar handen vallen. Betsy en Marietje beven nu ook, en de baas smeigelt, maar hij durft niet té hard tot Sientje te praten of wij horen het, maar wat er valt, moeder, wat wij zo te horen krijgen, daardoor brandstapelt de man zichzelf én Sientje, want als je met een mens niet te maken hebt, dan hoeft je toch niet te kleuren? En je moet hem zien kleuren. De baas beeft, hij staat voor een gevecht, moeder. Néé, dat is het niet, de baas moet thans bewijzen wat hij wil, maar de baas kiest die andere koe óf het ganse huis staat op z'n kop en beleven wij een enorme ruzie. Voel je, moeder, wat ik bedoel?

De baas heeft thans te kiezen tussen haring en kuit en hij neemt de hele haring. Maar Sientje gaat als de staart en de kop de straat op. Dat zie ik, dat voel ik, moeder, maar dat voelt Sientje nog niet. Eén ding weet de baas nu ook, hij begint nooit meer aan liefde ... nooit meer, de man is er ineens ouder van geworden, je hebt medelijden met hem als je ziet hoe zijn lipjes trillen en dat is natuurlijk om Sientje. Máár, hij gaat uit, Crisje, je zult het zien.

De boel is weg, de dagtaak is voorbij, boven maken mensen zich gereed om uit te gaan. Deze mensen gaan naar de komedie ... Sientje weet het nu, ze heeft het verloren, nu ze commanderend haar orders van beiden ontvangt. De huisdame lacht haar midden in het snuitje uit, doch ze weet niet, Crisje, dat het reeds zover was, zij denkt, deze koe, dat zij het nog juist voorvoelde, voorkwam; indien Sientje nog kon kalven, Crisje, dan zou dit koemens het straks zien, doch dat is nu niet meer mogelijk, omdat Sientje niet in staat is

om te kalven! Maar zag je die kifterige mensen vertrekken? Sientje weet niet wat ze zegt, als Jeus hoort:

„Betsy is een goed kind, Jeus.”

Wat wil ze nu? Wil zij iets goedmaken ten opzichte van Betsy? Is dat zwartje tot alles in staat? Hebben ze met elkaar boven gepraat? Nu worden vrouwen gemeen, voelt hij, ze halen eruit wat eruit te halen is. Néé, te doorzichtig, ik moet ze niet, ik ga lekker boven op m'n rug in m'n bedje liggen en schrijf naar Crisje. Stik gerust met de zuivere „droedels”!

Na een week is hier alles weer in het reine, de baas heeft het voor zichzelf en Sientje zeker op een accoordje gegoooid, ze smoezen veel, ze beleven elkaar en de hofdame staat sterker dan ooit te voren. Dan krijgt hij ineens bericht van Hendrik. Hendrik komt in Wassenaar, wil Jeus daar niet komen? De chefkok wil hem niet missen. Als ze daar meer mensen nodig hebben, zal hij hem waarschuwen. Maar dat is in orde, Hendrik, het is hier zuur, hier is het bar, je stikt hier. En enkele dagen later is er nóg iets leuks voor zijn leven, en dat komt zomaar naar je toe wandelen. Boven op de kamers woont er een Baron. De man heeft hem blijkbaar gevolgd en vraagt Jeus of hij bij hem in betrekking wil komen. Hij krijgt dertig gulden in de week, met eten en drinken. Is dat wat? De man zegt hem, dat hij een goede jongen is, de baas heeft hem alles verteld en mijnheer weet meer. Wil je met ons meegaan? Graag, natuurlijk. Maar, ik ga naar Hendrik en Gerrit. Mijn broers komen buiten, en daar ga ik heen. Kan ik u helpen? Ja, dat kan, en thans helpen ze elkaar. Jeus weet het, hij gaat weg, de Baron helpt hem en hij helpt deze familie, totdat Hendrik schrijft, dat hij kan komen.

Indien de man hem honderd gulden had gegeven, dan had hij nóg naar z'n broers gegaan. In hem is er twijfel, maar nu komt er tot zijn leven: gá tot Hendrik. Gá, Jeus, die dertig gulden geven je alles, maar geloof ook niet alles, gá, gá naar Hendrik en Gerrit. En daarvoor zoekt hij nu het juiste uurtje uit. De baas moet in elkaar zakken van de schrik. Betsy moet zich verslikken in de soep, de rest kan hem geen cent schelen. Maar, kan hij dit uitspelen? Heeft hij zekerheid? Jeus is voorzichtig. Nu hij boven komt met de schoentjes van de familie, stopt mijnheer de Baron hem twintig gulden in z'n handen en nu kan hem niets meer gebeuren. Thans is hij zeker, de man meent het. Het is maar een korte overgang, Jeus. Jij wilt hier weg en wij ook, geloof me. Ik weet alles, ik waardeer je houding, je bent nog jong, maar je bent flink ook, je weet wat je wilt. Weet mijnheer alles? Ik weet het een en ander, Jeus, maar voldoende om je mee te nemen. Het is voor vier weken, dan gaan wij naar onze eigen villa. Ze zitten aan tafel, het eten is lekker, de meisjes keuvelen om niks, nog steeds tracht Betsy hem te vangen, ze geeft het niet op. Zomaar voor de neus weg, valt de bom. De baas komt terug om voor boven iets lek-

kers te halen. Dat is het ogenblik, voelt Jeus, nu zullen ze het horen. Er valt: „Ik ga zaterdag bij u weg, baas.”

Dacht hij het niet? De taartjes rollen over de grond, Sientje én Betsy verstijven, Marietje lacht. De baas weet niet wat hij zeggen moet, maar er komt tot Jeus:

„Wat zei je me daar? Jij wilt weg, Jeus? Dat bestaat niet.” Sientje kan het lekkers boven opdienen, de baas heeft nu iets anders te doen. Betsy belkt niet, maar is woedend geworden. Ja baas, ik ga! Ik gá weg!

Was dat even een slag? Hoe slaat het in, fijn, ik heb die poespas nu niet meer nodig. Heeft mijnheer mij niet begrepen? Ik ga zaterdag over acht dagen wég! Betsy's hemel stort in, zij moet het wel geloven. Maar het is nog geen zaterdag over acht dagen, er kan nog van alles gebeuren. Ze weten niet, dat hij de centjes al in zijn zak heeft, hij gaat! Maar de baas zegt néé, jij gaat niet. Ik geef je zeven gulden meer, Jeus. Ik maak een kok van je. Nu zullen wij daarmee beginnen. Zo, dacht je dat? Dan bent u juist te laat, baas, ik wil geen kok meer worden. Heb je dan iets anders, Jeus? Néé, dat heb ik niet, maar ik laat mij niet langer belazeren.

Marietje geeft hem, ook Sientje ... is dat even een kerel? Ze zijn trots op Jeus, de baas niet. Doch de baas heeft nog wel andere middelen om hem van gedachten te doen veranderen. Dat komt best in orde, Betsy. Ik heb ook nog iets te zeggen.

„Jeus, ik geef je vijftien gulden in de week.”

„Al gaf u mij dertig gulden, mijnheer, ik ga!”

Zou je nu zo'n jongen niet? Maar dat bestaat niet, dat gebeurt niet. Lekker, voelt Jeus, ze hebben het nu te pakken. Ook de koe wil hem niet missen, maar hij lacht haar midden in haar gezicht uit. De stroop verandert in honing, het kan niet beter. Voor geen geld willen ze hem nu kwijt, Crisje, maar hij vertrekt, je kent hem. En de goeie man boven kent Jeus ook, die man kreeg gedachten, die man begon te denken, dan had zijn baas ook maar niet zo dom moeten praten. Dat leven is te goed om bewust afgebroken te worden, dat gaat niet. Zie je, Jeus, zo werkt Casje nu voor je leven, alles gaat prachtig, ruim menselijk verstand en gevoelsleven weet waarachtige plichtsbetrachting te waarderen.

En thans hoort hij: „Wil jij eens naar de opera, Jeus? Vooruit, jij mag ook wel iets hebben. Betsy gaat met je mee, vind je dat leuk?” Wat zal hij doen, Casje? Gaan, ik ga ook. Jeus snoept van de opera Tosca en hij geniet geweldig. Maar Betsy kan doodvallen. Hij raakt haar niet aan, ze voelt, het arme kind, dat hij haar leven kwijt wil, hij geniet, natuurlijk, zij mag hem niet storen. Maar nu weer vlug naar huis toe. Is dat even wat? Ga je dan toch weg, Jeus? Já, ik ga weg! En heb je dan geen klein beetje medelijden met mij?

Néé, waarom? Mag ik niet vertrekken? Heb je dan iets anders, Jeus? Néé, ik heb niets anders, maar ik laat mij niet langer belazeren. Toe, blijf, Jeus, wij kunnen toch tezamen wel iets vinden? De baas zet een groot pension op en jij wordt kok, zegt hij. Zeg hem maar, dat ik zelf een pension opzet en dat hij bij mij in de leer kan komen. Ik ken het vak al. Het ligt er dik bovenop, Betsy moet hem inpalmen. En hij wil haar niet langer slaan, alléén, wanneer zij te dicht in zijn buurt komt krijgt zij een mep, omdat Betsy erom vraagt. Néé, ik wil niet gekust worden, laat mij met rust, vraag ik je, is het nu goed?

Betsy rent zo gauw ze kan omhoog. Ze belkt zich gek. Wat doet hij, Betsy? Hij gaat! Verdikke nog aan toe, wat wil zo'n jongen? Heb ik dan niets meer te zeggen? Néé, niks, baas, je kunt de „droedels” krijgen. Betaal mij zaterdag maar uit en ik vertrek. Ik heb je zaak op touw gezet, ik gaf je zaak nieuw leven, waar of niet, heb je niet meer klanten gekregen? Zijn de mensen niet tevreden? En hoe handelde je andere, vorige jongen? Jan heeft je klanten de deur uitgetrapt, dat zei je zelf. Ik gaf je alles en dat heb je bedrogen! Jullie allen kunnen doodvallen, alléén Marietje niet! Dat is een best en goed kind en eerlijk. Ik gá!

Nu gaat hij naar Scala (opera), de baas geeft het nog niet op, hij wil Jeus niet kwijt. Betsy moet weer mee, zij moet hem bepraten, maar het lukt niet. En Jeus gaat mee, omdat ze hem al die tijd hebben belazerd, hij betaalt dat oude gedrocht met gelijke munt, hij geniet, hij beleeft nu iets, waardoor hij zich gelukkig voelt. Crisje hoort het, als een koning zo rijk voelt hij zich onder al die mensen van de Opera. Een Operette is hemels, hij beleeft opnieuw en eerst nu volkómen, zijn vader. Mijn God, wat had vader toch een hoop kunnen bereiken. Indien vader had mogen blijven leven, had ook hij, dat is zeker, op de planken gestaan, want zijn stem was puik.

Ze weten het nu, er is niets aan te veranderen, Jeus blijft hardnekkig weigeren, hij wil geen opslag hebben en geen kok worden, het is voorbij. Nu worden ze kwaad, ziet hij, echt boos, begrijp je nu zo'n knul? Juist, had maar nooit knul gezegd, Betsy, wellicht was dan alles anders voor je geworden, nu kun je doen wat je wilt, hij gaat! Jeus kijkt ze nu één voor één in de ogen. Van Sientje krijgt hij nog:

„Jeus, je bent een kerel. Kerels moeten bewijzen wat ze kunnen, jij kunt het, jij weet het, jij zult in het leven veel bereiken.”

Betsy zit er met haar neus bij en belkt weer, ook voor haar leven is het een leerschool. De baas kleurt, hij kan het aanvaarden, wat Sientje Jeus gaf, is ook voor hem, maar hij heeft daarvan niks. Wat hij ervan heeft is huichelarij, is kletspraat, is bezoedeling, geen mens gelooft het langer!

En dan is het zaterdag geworden. Hoe is het mogelijk, Crisje. Ze staan om hem heen alsof ze 'n vorst uitlaten. Er zijn tranen in de menselijke ogen.

Er zijn er hier die hem voor geen geld willen missen. Toch vertrekt Jeus, hij heeft even tijd om met de jongens te praten, en dan gaat hij naar de Baron en vandaar naar Hendrik en Gerrit. Dag allemaal ... ik heb veel geleerd bij u, mijnheer, ik heb gezien en geleerd hoe het niet moet. Ik zal het anders doen. Heel anders en wij zien elkaar wellicht in dit leven terug. De slag is door Casje gewonnen. Wég is hij, even later is hij deze bende vergeten. Dag Betsy? Zorg voor jezelf of je zult nog verongelukken. Mij zie je nooit meer, nooit niet! Je rijdt een gevaarlijke schaats, kind, ook jij bent vreemd vanbinnen. Deze liefde was té doorzichtig.

Casje, bedankt! Hij is ouder geworden, zo gaat het best. Ik begrijp je, natuurlijk, Jeus moet iets beleven, hij moet ouder worden of hij kan straks het geweld van de ruimte niet dragen. Maar wat nu, als ze van zijn leven een huisknecht willen maken en 'n chauffeur? Ook dat ligt in je handen ... en van eiges ... Jeus heeft niets te vertellen, alles is zekerheid, wij gaan verder! En wat hij leerde, dat zal hij niet vergeten. En thans verder! Onze Lieve Heer weet, dat het goed gaat. De engelen volgen hem, planeten en sterren vragen reeds: wanneer ga je beginnen? Hoelang duurt het nog, voordat wij Jeus te zien krijgen? Heb je hem reeds van onze „Wayti” verteld? De wayti van Betsy leek nergens op en de arme Sientje ziet zichzelf wel verdrogen, zij schakelt zichzelf voor het leven uit, omdat deze ongezonde bezieling je bezieling als man en vrouw smoort. Is het soms anders? Weet jij het beter? Zie jij het bewuster? Crisje kan tevreden zijn, haar gebeden helpen, ze werden weer verhoord, want was dit geen zuivere bescherming? Dat wás het!

En ál dat andere, waardoor de mensen hun bezieling kunnen beleven, zullen ze lezen in zijn boeken, ook dit, deze passage, dit hoofdstukje, jazeker, opdat wij niets zullen vergeten.

Jeus de fietsenmaker

Bernard en Jeus weten het nu, de mensen beloven je koeien met gouden horens en menen er niets van, ze beliegen en bedriegen je waar je zelf bij staat en vragen later: heb ik dat gezegd? Dan heb je mij niet begrepen. Het is allemaal eigen berekening, ze zuigen je bloed weg, ze trappen op je, indien je het tenminste goed vindt en niet tonen kunt wat je wilt of ze breken je karakter en persoonlijkheid.

Ze hebben enkele dagen om met elkaar te praten, om vast te stellen aan welk gevaar hij daar is ontsnapt. Gevaarlijk was het daar, om te griezelen was het en Bernard weet het: voorlopig geen meisje. Hij is niet van plan zich een kat in de zak te kopen, hij kent de stad en is angstig voor mooie snuitjes. Crisje behoeft zich geen zorgen te maken, maar ze ligt elke morgen in de kerk, biecht en communiceert voor haar jongens in de stad en vaart er wel bij: Onze Lieve Heer waakt!

„Wat veur gemenerike wasse dat daor, Bennad?”

Ja, Bennad kan dat begrijpen, de stad is gevaarlijker dan buiten, daar ken je iedereen, die levens liggen voor je open, je bent ermee opgegroeid, in de stad kan elkeen zich verbergen, de mensen dragen maskers. In de stad gaan ze over lijken om hun doel te bereiken en daartoe ben je buiten niet in staat. Jeus zegt:

„Gééf mien dan maor zó'n troelala van buute, Bennad.” Maar Bernard geeft hem:

„Die kunne ow ook belazere, aij dat maor wèt. Die kunne ow ook op de kop zitte. Heij dat bijj ons dan nie't gezie'n? Hoe vul kééls zitte daor nie't onder de plak? Laot mien nie't lache.”

Bernard heeft natuurlijk gelijk, het is overal hetzelfde, maar buiten beleef je toch niet wat je alzo in de stad ondergaat, je kent de komaf van de mensen, je weet hoe ze zijn geboren, ze kunnen zich daar niet voor baron uitgeven, geen prinses spelen, dat ken je, ze kunnen je daar met vele dingen en zaken niet bedriegen, omdat die mogelijkheid er niet is. Ze ontleiden voor zichzelf de stad, de reine psychologie vanbuiten lost op in deze drek, voelt Bernard en dat kan Jeus thans beamen, hij zelf leefde er even onder, hij stond er middenin en zag het, maar als je de ogen opendoet, kan je niks gebeuren, ál die lege zieltjes trappen in hun eigen modder. Is dat niet zo, Bernard?

„Van eiges, en dat hebbe ze nog nie't in de gate.”

„Jao, Bennad, maor wat zun stadse minse toch stom, wâ?”

Bernard draait er zich voor om, hij wil Jeus daarvoor in de ogen kijken, wat hij te zeggen heeft, prikkelt z'n tong, het gekraak is het van de eerlijke

persoonlijkheid, die lamlendigheid schuwt, als hij zegt:

„Toen ik vijf minute hier was, dat geleuf gij zeker nie’t, wâ, ha’k dat al in de gate.”

„Wat had gij in de gate, Bennad?” ... wil Jeus weten.

„Now, ik mein, dat ze ow hie’r belazere waor gij eiges bij staot. En hie’r geet alles um de cente. Hie’r verkope ze zich veur de cente. Daorum zun hie’r ook zovul ... hoere ... aij dat maor wèt. En daor mo’k niks van hebbe.”

Jeus denkt na, wat ’n afschuwelijk woord is het toch. Hoere ...? Wat zun hoere? Hij weet het, natuurlijk, daarvoor was hij in dienst, daar hoorde en leerde je van alles. Bernard geeft hem nog:

„Dat is het, Jeus, waor ik bang veur bun en daar motte wij veur oppasse. Gij staot veur ’n meidje en gij denk in de stad dat ze zo van der moe’der kump, maor efkes later kui beleve, dat ze ’n ganse fabriek achter zich aantrekt en dat zun de kééls van de stad. Ik bun daor bang veur. Mien God, das geveurlik, das um zo te zegge, hadstikke geveurlik en wi’k ook niks met te make hebbe. As ik gaot trouwe wil ik ook ’n goe’d meidje hebbe, andes blie’f ik vrijgezel.”

Hoor je het, Crisje? Je lacht je een aap als je hen zo hoort kletsen. Toch hebben ze geleerd, dat je hier zomaar niet kunt toehappen of je zit voor heel je leven in de menselijke narigheid. Je jongens hebben goed verstand, Crisje, vele kinderen van de stad kunnen van je jongens iets leren. Zo gaat het goed ... gevaar is er nu niet, voor slechte meisjes hebben ze ontzag.

„Gij, Bennad” ... zegt Jeus ... „kunt jao blij wéze daij ’n goe’d vak heb geleerd.”

„Van eiges, wat was ter van mie’n terech gekomme, wâ? Mie’n God, wat was ik wild, wat ha’k ’t te pakke in die tied. Ak daor nog aan denk kan’k now nog schrikke. As ik nie’t onder de tram had gelege, was ik now gin kleermaker gewees.”

„Jao, Bennad, wat is ’t leve toch gek. Dat mosse wij allemaol van te veure wette. Ik zie’t ow nog op dèn ladder ligge. Gadverdikke, Bennad, ik kan dat nooit vergète, ik hèt jao van binne in ow been gekeke. En dat stukske been, Bennad, onder de taovel met ’n stuk van ow boks, ik kan der jao nog van schreië. Mie’n God, wat ’n arge toestand en tied was dat, Bennad. En toen ging vader dood. Praot gij nie’t meer met vader, Bennad?”

„Néé” ... komt er van Bernard ... „wij kregen niks andes dan spotgeeste. Ze hielde ons later veur de gek en daorum zun wij opgeholde.”

„Was dat vader dan, Bennad?”

„Van eiges was vader dat. Maor dèn hèt now wel wat andes te doe’n. En ik ook.”

Ze denken erover na. Toch wel de moeite waard, maar je kunt in de stad

niet met de dooien leven, je hebt voor jezelf te zorgen. Bernard komt er telkens op terug, een prachtige tijd was het.

„Jao”, zegt hij, „daor zun krachte waor wii minse de balle van af wette. Maor ik wèt 't now, a'k dood gaot blie'f ik toch in lève.”

„Mot gii dan nie't meer naor de kerk, Bennad?”

„Wat zeg gii daor? Wí gii mien nog naor de kerk hebbe? Dach gii now, da'k mien eiges nog langer liet belazere. Das allemaol veur de cente. Veur mien eiges wèt ik ter now genoeg van, mien zie'n ze now nie't meer in de kerk, maor dat mot moe'der nie't wette, dan krig ze maor surge.”

„Wat hèt vader ow dan allemaol gezeid, Bennad?”

„Van alles, dat ter gin hel is met vuur en daij daor lekker kunt lève, béter nog as hier, maor gii mot hier gin streke uut hale, zei vader.”

Even later hebben zij het over de meisjes ... Bernard geeft hem:

„Mien hemel nog aan toe, Jeus, wat had die Elly mien te pakke. Maor ik vuulde mien eiges as 'n baron.”

„Ik ook, Bennad, maor ze hebbe ons belazed. Wii zun van 'n kolde kermis thuis gekomme.”

Hij denkt na, maakt vergelijkingen, maar is door het oog van 'n naald gekropen. Hij zat daar in het paradijs, ze hielden hem duidelijk het appeltje voor zijn neus, doch hij beet niet. Bennad hoort hem mompelen en vraagt nu:

„Wat hèt gii daor te paradijze en te slange?”

„Ik dach daor aan, Bennad. Daor zat ik in 't paradijs. Ze hebbe mien daor de appel veur geholde en ik hèt nie't gebette, wâ? Das wat andes, Bennad, Betsy was de slang, maor wat kunne ze de minse toch veur de gek holde. As dat alles is?”

„Had gii dan in dèn appel wille biete?”

„Née, van eiges nie't, Bennad, maor dat is toch de slang van het paradijs? Das um zo te zegge 't gevaar, Bennad, maor dat wud deur de minse nie't begrepe. En de kerk huld de minse veur de gek. Daorum wil ik ook met de kerk nie't meer te make hebbe.”

„Van eiges, maor dat zun de rotte appels, de gebeurlike.”

Ook Johan, die zo nu en dan even komt kijken, geeft grif toe, dat de paradijse slang ín de mensen leeft, dat zijn de mensen eiges. Hij moet het beamen, het is kruipend en zingend ongedierte en dat kust je. Dat smeigelt ook, maar dat kan je belazeren. Rie bekijkt de persoonlijkheden vanuit haar eigen wereld. Wat zijn het nog kinders, ze zijn zojuist bij hun moeder vandaan, net echt zijn ze, maar de karakters zijn puik. En dan is het tijd om te vertrekken. Jeus gaat naar een echte Baron om even op het huis te passen en hierna vertrekt hij naar Hendrik en Gerritje.

Het is hier de post binnenbrengen, de bel poetsen, vanbinnen hier en daar de stof afnemen waarvan hij kotst, néé, nooit geen huisknecht zal hij worden, ook al gaf de man hem duizend gulden, hij niet, hij wil de ruimte in. Hij gaat naar de jongens, jazeker, al die rijken zuigen je leeg, hij gelooft geen mens meer.

Ze moesten daarginds eens weten waar hij was. Juist om het hoekje leeft Betsy. En ook hier hoort hij: Jeus, ik wil je niet kwijt, ik zal iets van je leven maken, jij verdient het. Je bent goed voor de kinderen en je bent eerlijk, wat doe je, Jeus? Hij gaat weg, mijnheer, hij vertrouwt nu geen rijke mensen meer, je wordt toch maar belazerd. Néé, dat is gedood, mijnheer, zeg het nu eiges, je stoot je hoofd geen tien keer aan dezelfde menselijke kast, dan was je wel gek.

Na vijf weken kan hij vertrekken. Hendrik en Gerrit hebben het goed, en hij wordt daar fietsenman, hij moet de fietsen aannemen van de gasten, de theeschenkerij staat er best op.

„Dag, Hendrik, dag Gerrit, hier bun ik now.”

„Fijn, Jeus. Ik zal ow is bij onze baas brengen.” ... Daar is mijnheer al.

„Zo, is dat nu Jeus? Wat heeft je moeder flinke jongens gekregen. Dat moet ik zeggen.”

De man kijkt Jeus in z'n ogen en hij weet het. Hendrik moet hem alles vertellen. Ze slapen boven op één kamertje, hij moet, als aanstonds de mensen komen, de paarden aannemen, de fietsen verzorgen en dat geld is voor hemzelf, met zeven gulden in de week extra, eten en drinken, wat wil je nog meer. Hendrik is kok en Gerrit is hier huisknecht. En dan moet hij met iemand anders het zilver verzorgen. Is dat in orde, Jeus? De baas kan zijn naam uitspreken.

„Ja, mijnheer, ik zal mijn best doen.”

Hendrik geeft hem: „Wij hebbe 't hie'r getroffe, Jeus.”

„Hoe bú gij eigenlijk hie'r gekomme, Hendrik?”

„Das nog al glad, mie'n chef ging in Arnhem weg en dèn wilde mien nie't misse.”

„Maor hoe bú gij dan in Aarem gekomme, Hendrik?”

„Ik hèt op 'n advertentie geschreve en das alles. Dach gij da'k daor in dat gat bij ons wilde verdreuge? Teun en Miets zulle ook wel komme, daor gaoje jao dood van de dreugte.”

En zo is het, Crisje, je ziet het zelf, één voor één gaan ze naar de stad, de wereld in. En nu kan hij beginnen. Het seizoen staat voor de deur, ze zijn lekker buiten in de frisse lucht, hebben geen zorgen, ze zijn springlevend, het geluk kunnen ze niet eens op. Met Hendrik kan hij het best vinden, zij begripen elkaar. Gerritje is een rare geworden, die kun je niet doorgronden.

Gerrits karakter is vreemd en hij voelt voor mooie zaken en rent achter de meisjes, voor Hendrik heet hij nu mooie Juul. Je moet Gerritje eens zien met zijn lakschoentjes aan, z'n dopje en stokje, je lacht je een aap, zo gek ziet hij eruit, krijgt hij van Hendrik te horen en zo is het! En de „Lange” heeft gelijk gekregen, Crisje ... Gerrit is en blijft een vreemde, een raar karakter is het, vandaag heb je hem en morgen ben je hem kwijt. Toch hebben ze elkaar gevolgd, in de stad ontmoet en nu zullen ze met elkaar werken. Hendrik geeft hem nog:

„Wat dèn wil, kan’k nie’t begrie’pe, Jeus. Dèn zut niks dan rokke. As dèn ’n rok zut is dèn hadstikke gek. Maor dèn was jao as kind al zo gek op de meidjes, waar of nie’t?”

Jeus heeft het reeds bekeken, Hendrik kan hier maken en breken wat hij zelf wil, ze mogen hem graag, de chef is gek op Hendrik en de baas niet minder. Hij stelt hem voor aan iemand anders en daar moet hij nu mee samenwerken, de man is uit de Oost gekomen. Koos is eigenlijk de stalknecht en zorgt voor de paarden, ze moeten samen delen, maar aanstonds is er werk zat. Ook dat is in orde. Is er nog iets anders? Néé, ga je gang maar en houd de tuin schoon. Crisje krijgt prachtbrieven van de jongens. Hoe is het toch mogelijk, dat haar jongens in één betrekking zijn, bij zulke goeie mensen, ook van mijnheer heeft Crisje reeds een brief ontvangen. De man is fijn katholiek en dat treft, daarvan weet Crisje alles af, hij zal voor de jongens zorgen, Crisje hoeft zich voor niets angstig te maken. Alles staat er best op, het kan niet beter. Je leeft hier tussen de nachtegaaltjes, de vogels maken je ’s morgens wakker. Het is wéér een paradijs, Crisje, ook nu leeft hij; de jongens, onder de meisjes, hier zijn er wel twintig bij elkaar, omdat de stadse mensen hier even komen uitrusten, hier even van de natuur willen genieten, maar daar leven zij dag en nacht in. Is dat even iets?

Hier hoor je Frans en Duits en Engels, Crisje ... de jongens kunnen zich hier volkomen geven, ze hadden niets beters kunnen krijgen, maar Jeus leert nog geen vak, want dit kan elkeen.

Doch hij denkt; intussen krijg ik wel iets beters, hij voelt, Crisje, hij is hier zuiver op vakantie, met eten en drinken en slapen vrij, wat hij daarvoor moet doen is niks, dat kan een jongen van twaalf jaar ook. Hier kun je denken, Crisje, hij leeft in de mooiste omgeving ... duizenden mensen zoeken dit plekje op en dit paradijs behoort je jongens toe, het is niet te geloven, maar zij hebben het van Onze Lieve Heer ontvangen. Zondags stikt het hier van de mensen, Crisje, de Hagenaars vliegen dan naar buiten en dat doen velen per fiets, je voelt het zeker al, Jeus neemt de fiets over, daarvoor geven ze hem iets en dat geld is nu voor hem en die Koos. Als er nu wat te repareren valt, kan hij meer rekenen. Begrijp je, Crisje, dat hij het goed krijgt? Hendrik

leert een goed vak, ook Jeus wil een vak leren, hij begrijpt best, dat hij nu nog voor schobberdebonk loopt, maar dat komt straks, Crisje, hij is heus zo gek niet en nog jong genoeg om iets van het leven te maken. Gerritje zal wel huisknecht blijven, die heeft niet zoveel inspiratie in zich, die krijgen ze ook nooit te zien. Gerrit hangt erbij, die volgt een eigen weg, Crisje, daar is niets aan te veranderen en dat moet Gerritje zelf weten, zeggen Hendrik en Jeus, zij echter begrijpen elkaar! Dit is ongeveer alles wat je moet weten, heb dus het volste vertrouwen, dat je kinderen het goede zoeken en van hun baas en meester heb je dat reeds gehoord. Maar Jeus is voor de dochter van zeventien jaar 'n ietsje bang. Hendrikje is knap en dat meisje kijkt reeds naar de jongens. Hij heeft het gezien en moet met Hendrik praten.

„Is dat nie't gebeurlik, Hendrik, dat gesmoes met die zus?”

„Geveurlik, vraag gij, Jeus? Wat is now gebeurlik hier? Niks is gebeurlik, ik wèt toch wa'k doe't? Mo'k dan niks zegge tege zus?”

Hij speelt nog voor vader over Hendrik. Het is me nogal wat, veronderstel eens, dat de baas dat ziet. Maar Hendrik geeft hem:

„Ma'k dan nie't met onze Miets praote, Jeus?”

„Gij doe't nie't meer, wâ.”

„Van eiges nie't, Jeus, heb toch gin zurge veur mien. Maor veur Gerrit motte wijj oppasse. Dèn is hier gebeurlik. Dèn kik mien tevul naor de meidjes en dèn is nie't te vertrouwe, Jeus. En die snotmeid uut de keuke, jao die, die met de snot, die hèt heel de dag de snot, steet met Gerritje tevul te smoese en dat za'k in de gate holde. Gij ook, Jeus, dèn mot hie'r gin kunste uuthale. Maor veur mien eiges hoeft gij gin zurge te hebbe.”

Ze waken over Gerritje. Jeus weet het, voor Hendrik hoeft hij zich niet angstig te maken. En wat hem zelf betreft, dat heeft hij zojuist bewezen, maar ook hier staat hij weer voor een Betsy, de derde reeds die hij in zijn leven ontmoet. Deze wast af, staat in de keuken en komt eruit ... scharrelde wat ... en loenst al, gevaarlijk zelfs, hoe is het toch mogelijk. Heeft hij dan nog niet bewezen, Onze Lieve Heer, dat hij geen slangenliefde moet. Waarom houdt U hem weer zo'n appeltje voor de neus? Kijk dat meisje kijken, zie toch, is het niet om gek te worden. Zie die Zwitserse eens kijken, die Duitse, die Franse, het is hier een echt paradijs, maar bliksems gevaarlijk, veel erger nog dan daarginds, stelt hij voor zichzelf vast en dat is de waarheid!

Ze hebben het zo goed nog niet gehad. Boven spreken ze fluisterend. Ze slapen hier onder de engelen. De rest vertrekt 's avonds, de huisengelen slapen hier op zolder, maar geen vier meter verder slaapt de baas en hij vertrouwt de jongens in alles! Mensen die een geloof hebben, mag je vertrouwen en Crisje heeft hem geschreven, haar jongens zijn goed, zij hebben een geloof, als mijnheer maar zorgt dat ze naar de kerk gaan. En dat gebeurt ook, zon-

dags gaan ze naar de eerste mis, maar dat moeten ze zelf weten, ze hebben er niet altijd tijd voor, het werk vraagt alles. De jongens vliegen voor mijnheer, Crisje, maar hiernaast, een papieren schot is het maar, dat het engelenkamer-tje afgesloten heeft, dromen kinderen van Onze Lieve Heer. Gerritje denkt er al over na, hoe hij er doorheen kan kruipen, maar dat lukt hem niet. Hij tracht dat te doen door er gaatjes in te boren, doch dat heeft Hendrik in de gaten gekregen. Ja, waaraan Gerritje al niet denkt Crisje. Als het licht uit is, wil Gerritje door de gaatjes kijken. En dan ziet hij het paradijs van Onze Lieve Heer, versmoeste hij zichzelf en nu had Hendrik hem te pakken. Gerritje stond bovenop 'n stoel en prikte z'n gaatjes in het stijve behang, voor vanavond, vond hij. Nu is dat weer voorkomen, Crisje, maar hij vindt steeds iets anders uit, hij wil naar de engelen kijken en dat is het gevaarlijke.

Jeus harkt de tuin schoon, de baas ziet het en maakt een praatje.

„Gaaf het goed, Jeus?”

„Ja, mijnheer, het gaat best.”

„Ben je tevreden?”

„Ja, mijnheer, natuurlijk en ik zal mijn best doen.”

„En gaat het met de verdienste, Jeus?”

„Ja, mijnheer, ik heb niets te klagen.”

„Maar spaar je iets, Jeus?”

„Ook dat, mijnheer. En ik zorg ook voor Crisje.”

„Dat is mooi, Jeus. Je moet je moeder niet vergeten. Je hebt een goede moeder.”

„Dat weten wij, mijnheer. Crisje is een engel.”

„Als je maar zorgt dat je iets voor later spaart. 's Winters hebben wij het hier niet zo druk.”

„Ik zal ervoor zorgen, mijnheer.”

Ja, het gaat goed, het kan niet beter. Hendrik kookt lekker en heeft al veel geleerd. Hij weet het ook, hier zie je rangen en graden. Wat hij is lijkt nergens op, ook al verdient hij zijn geld. Bernard kan hem thans drie mooie pakken maken, maar hij blijft niks. De kelnerinnen hebben drukte, die staan weer boven de dienstmeisjes, en zo klimt 'n mens hoger en hoger. Wanneer hij even tijd heeft om met Hendrik in de keuken te praten, wordt het hem duidelijk, dat Hendrik een kei is in het koken. De chef wil hem voor geen geld missen. Gerritje had graag de muts van Hendrik op z'n hoofd, ook het bekende strikje, en wat hij zo gaarne heeft gewild, bezit Hendrik. Hij begrijpt het, hij had het anders moeten doen. Hendrik begon direct als koksleerling, hij liep ernaast.

Proef Hendrik z'n soepje eens. Hoe heet dit soepje? Louis-Dalé, dat heet in het Hollands, Louietje van Dalen. Een soepje à la Deut Messing ... en heet

hier door Hendrik zelf uitgevonden ... Deutmésámá .. dat is Frans, hij maakt ervan wat hij ervan denkt, voelt Jeus en het gekste is nu, de chef zegt, het zijn vindingen, Hendrik is een geboren genie voor de keuken.

Hendrik laat hem z'n pudding proeven, enorm is het. Deze heet Poepéla ... gekregen door de naam ... Gerritje Poep uit de eigen buurt, maar de mensen bestellen steeds zijn Poepéla-pudding ... eigen handelsmerk uit onze buurt. Hendrik werkt met eigen scheppingen. Maar hij brouwt alles door oude klare en cognac ... ook daarin weer iets anders en de mensen proeven alleen de smaak, de eigenlijke soep is maar bijzaak.

„Wij mie'n soep is pruuve, Jeus?”

„Graag, Hendrik, heij lekkere soep vandaag?”

Hendrik laat hem z'n soep proeven. Maar even later, nu hij eraan geprutst heeft, proeft Jeus weer.

„Mie'n hemel, Hendrik, wat is dat lekker, en hoe heet dit suupke?”

„Laboehá de bary ...” hoort hij.

„Is dat Frans, Hendrik? Waor hèt gij dat alles zo gauw geleerd?”

„Hier in de keuken, Jeus, kui van alles leren ...” komt er en dat is waar, Jeus, de chef leert hem van alles. Hier heb je weer iets anders. Dit is, als Hendrik het zegt 'n Vildelakwá ... 'n soort pudding met een rietje, verduiveld lekker, maar heet in het Hollands ... maakt rechtsomkeert ... doch de mensen doen dat niet, zij vinden z'n Vildelakwá heel lekker. En op deze manier heeft Hendrik tal van uitvindingen het leven gegeven, waarvan de chef wil, dat hij ze optekent, doch hetgeen door Hendrik wordt genegeerd, omdat hij er over vijf minuten zelf niets meer van weet. Toch heeft dit jong van Crisje het gevoel om iets moois en goeds tot stand te brengen, die komt er in het leven, voor hem hoeft Crisje zich niet dik te maken.

„Hoe smikt mie'n suupke, Jeus? Hoe smik mie'n pudding? Dat haij nie't kunne denke, wâ? Maor ik bun as vader was, ik kan denke, en dat kú gij ook, maor onze Gerrit hèt ter niks van.” Hendrik, voelt Jeus, mixt zijn soepjes en bij Hendrik is zijn vorige baas maar een sufferd.

Waarlijk, Crisje, dat moet je zien en beleven. Het gaat hier best.

De maanden vliegen voorbij, ze verdienen goed geld, Jeus heeft zich beste kleren aangeschaft, Bernard is even komen kijken, én, op 'n vrije dag, Crisje, heeft hij zich, met Bernard, de jas laten uittrekken, ze hebben het er eens goed en heerlijk van genomen, wat een hardwerkend mens toekomt. En waarom zou hij alles sparen? Hij houdt nog wel iets over, Crisje, maar ja, echt voor de toekomst denken dat doet hij ook niet. Niettegenstaande dat, gaat het leven verder, de zomer gaat voorbij en het paradijs verduistert hier, er wordt van alles gesmoest, de gekste dingen krijgen zij te horen. Hendrik zegt:

„Daor is wat, Jeus. De baas hèt zurge. Zus zeid, dat ter wel is 'n eind kan

komme aan ons geluk hier.”

„Dat is toch nie’t waor, Hendrik?”

„Jao, ze hebbe de baas te pakke gehad. Ze hebben den veur duuzede belazed. En das arg, daordeur geet onze goeie baas kapot.”

Zeven heerlijke maanden gingen er voorbij. En dan valt de klap, de zorgen voor de baas en voor hen allen, de zaak wordt gesloten. Maar de baas wil hen niet missen, de jongens gaan met hem mee, totdat hij een nieuw bedrijf heeft. Al de mensen worden ontslagen, zij, Crisje; je jongens gaan mee naar Rotterdam en dat wil toch wel iets zeggen. Hierdoor hebben de jongens getoond, dat ze bemind zijn, dat zij hun werk goed hebben gedaan, want de rest is ontslagen. Weet Casje, wat er gebeuren gaat? Jeus heeft geen seconde meer aan zijn Casje gedacht, zolang niet dat hij van huis weg is, die bestaat niet voor hem, noch voor zijn slaap, voor niets. En dat heeft Casje te aanvaarden! Wij weten het, de jeugd moet in hem sterven, maar wat nu?

In Rotterdam eten ze sla met kreeft, mogen ze wachten op het andere, het volgende tafereel, maar dat kost geld, dat duurt te lang, Bennad. Ik wil iets doen. Indien ik hier nog langer blijf, ben ik m’n laatste centen kwijt en wat dan, Bennad? Ze wikken en wegen. Hendrik moet al in dienst, Gerrit zoekt iets anders, de baas komt niet tot ’n andere zaak, de jongens van Crisje vervelen zich dood en verveling is niet goed voor de ziel, noch voor de geest en de persoonlijkheid. Wanneer de baas niet handelen kan, dan zullen zij het zelf doen. Jeus weet het al, hij vertrekt, hij keert terug naar Bernard. In Den Haag wil hij iets anders gaan doen, maar wat?

Volgt Casje nog altijd dit leven? Wat willen de hemelen met dit kind beginnen, in vredesnaam, zeg mij dat eens? Jeus is bijna tweeëntwintig. Hij kan niks, maar hij denkt, dag en nacht, steeds door, en hij weet het niet! Wat hij weet is, ik ga naar Bernard, daar moet er iets gebeuren. En wéér voelt hij vanbinnen het: gá toch, gá naar Johan en Bernard, Jeus!

Dat is alles! Crisje, meer is er niet. Hij moet daar weg of hij heeft geen cent meer. Ze zijn reeds blut, bijna is alles op, het is nu zuinigjes aan, elk hapje kost geld. Thans overvalt hem de smart, hij kijkt op tegen Bernard en Johan. Zij hebben een bestaan, hij niet! Dag Rotterdam! Bedankt voor alles!

„Dag, Bennad?”

„Wat is ter?”

„Ik kon daor nie’t langer wachte. De baas krig niks andes. Kan’k hie’r zolang slaope?”

„Wat now, Jeus?”

„Dat wèt ik nog nie’t, Bennad, maor dat zal wel komme.”

Er is stilte in het kamertje boven. Bernard slaapt; hij denkt. Tijdens zijn slaap krijgt hij visioenen, hij beleeft die dingen bewust, morgenvroeg weet

hij het; niet alles, doch de eerste stap is nu ín hem tot bewustzijn gekomen.
Méér is er niet nodig, dat is álles, Jeus! En dát ís er nu!
En nú verder!

Jeus de chauffeur

Elk normaal mens weet voor zichzelf of hij in harmonie is met de maatschappij, wanneer hij ten opzichte van veel die wetten opvolgt – óf, het andere menselijke wezen zal hem zeggen: dat is verkeerd, zo doe je dat niet, je hebt de normale wetten op te volgen, wil je iets leren, dan ga je tot een leermeester, wil je naar een Universiteit, dan mag je daar zitten en heb je te luisteren naar wat de Professor zegt en je te leren geeft. Waar of niet, zo is het! Dat is dan voor de normalen. De abnormalen willen dat nu heel anders doen; zij trachten de maatschappelijke wetten te omzeilen, omdat zij zo'n studie niet wensen te volgen, er te lui voor zijn of te omslachtig vinden, met het leven spelen, eigenlijk voor niks zich iets eigen willen maken en waarvan er op deze grote wereld miljoenen rondlopen, die tenslotte de „schobberdebonken” zijn van de hardwerkende en de zo plichtsbetrachtende massa! Het is duidelijk, als je iets in de wereld wilt worden, dan heb je daarvoor het normale te volgen en je dat in enkele jaren eigen te maken. Dat zijn dan de normale wetten voor dit menselijke leven. En die wetten zijn nooit te omzeilen; indien je dat toch wenst te doen, dan heb je vroeg of laat het te pletter lopen te aanvaarden, omdat zo'n instelling of baas je doorziet en dan kun je ophoepelen, de best geschoolden gaan voor! Waar of niet? En dat geldt ook voor Jeus!

We weten tevens, dat de menselijke machine nimmer op 'n dood punt komt te staan, indien je die psychologie kunt aanvaarden en je door ziel, leven en geest leert kennen. Zelfs tijdens de slaap werkt de menselijke machine nog, dat ding of wat is het eigenlijk tuft verder en weet nu precies het onfeilbare – linksaf – te kiezen, já, door 'n onmenselijke doolhof het einddoel te bereiken. Voldoende is daarover gesproken, ook al staat het geleerde gevoelsleven nog machteloos voor en tegen de menselijke machine ... die faculteit aanvaardt nu, dat het leven – ziel, geest én werking ís, doch waarvoor het universiteitsgevoel de fundamenteen nog heeft te leggen. Het is waar, ook al is de persoonlijkheid uitgeschakeld, dat menselijke ding werkt toch en handelt soms in onbewustzijn onfeilbaar ... het leven kruipt tijdens de slaap 'n dak op, het vecht tegen goed en kwaad, het staat open voor sport, studie en kunst en kent zichzelf niet!

Wat wil Jeus beginnen? Er zijn thans zorgen! In slaap heeft hij nu die wetenschap gekregen, althans de éérste zet ... hij weet morgenvroeg precies wat hij zal gaan doen. Maar dát gaat volgens de abnormale weg en dit wandelt precies tegen het maatschappelijke in, Jeus wil een eigen weg bewandelen, zoals het er bij hem vanbinnen uitziet. Wat hiervan terecht moet komen, dat is nog een groot raadsel, dat hangt tevens aan 'n zijden draad en de krachten

daarvoor bevinden zich, hoe is het mogelijk ... tussen leven en dood! Het is ... je gelooft het niet ... Magere Hein ... die hem het chaufferen wil leren. Hoor je het? Magere Hein wil hem op zo'n modern gevaarte zetten, omdat dit voor Jeus het beste is, hij is dan buiten en onder de mensen en hij ziet iets van het leven. Eerlijk is eerlijk – hij heeft zijn centjes bijna opgemaakt, de laatste weken sloegen er 'n diep gat in, zijn brandkast ligt op apegapen.

Telkens schrikt hij wakker, doch even later is hij weer in diepe slaap en dan praat hij hardop, wie hem nu zou beluisteren, kreeg iets gek te horen, maar Bernard hoort niks, ook hij is dromende. De ziel van Jeus zit thans achter het stuur, maar hij zelf weet niet dat dit zo is en ook dat is weer heel vreemd en zal hem eerst veel later duidelijk worden. Het zijn deze krachten die hem dwingen om vroeg op te staan. Wat ga je doen, Jeus? Hij weet het niet. Maar wat hij wel weet en duidelijk in zich voelt is, hij wil de stad leren kennen. Zie je, dit is het abnormale in Jeus. Dit verkennen van de stad, Den Haag, voert hem tot een beroep, want met een auto kom je overal en dan moet je alles van zo'n stad weten. Wanneer iemand zegt: breng mij eens even naar het spoor, dan neem je vanzelfsprekend, de kortste weg, nietwaar soms? Maar die gedachte is er nog niet, wat hij voelt is, hij moet de straten leren kennen, meer is er nu nog niet.

En dan begint vanzelf, als je al die mensen ziet hollen, hoe komen die mensen, vraag je, aan eten en drinken. Hoe komen al die mensen aan hun geld om te leven, om te trouwen, om een eigen huishouden op te zetten? Dat is een groot raadsel. En dat beleeft Jeus nu al twee wekenlang, hij leeft thans op droog brood en radijsjes, hij wil van Johan en Rie geen eten hebben, die moeten er zelf te hard voor werken én ... je zou zo denken? Er zijn ook gedachten in hem, die zich afvragen: heeft de slang van het paradijs het nu gewonnen? Waarom moest de baas bedrogen worden? Het was daar enorm, je had daar geen zorgen, je leefde onder en tussen de engelen. Maar was dat toekomst? Kun je daarvan trouwen? Wie wil nu met een fietsen-aannemer te maken hebben, dat is te onzeker. Je hebt voor de maatschappij een eigen huisje nodig en daarin zal het gebeuren. Jazeker, maar dat gebeurt niet als je voor schobberdebonk door het leven rent, dan kijkt je geen meisje aan, je hebt dan niets te betekenen. Je bent niets!

Bernard volgt hem en vindt hem hadstikke gek. Wat voert hij toch uit? En dan krijgt Bernard te horen:

„Ik wil hier de weg wette, Bennad.”

„De weg wette? Waorveur dan? Maor vind giij dat eiges dan nie't vrèmd?”

„Néé, Bennad, wa'k doe is doodgewoon.”

Zie je, dit is iets nieuws, Crisje. Menselijk en normaal gesproken, is dit om gek te worden, dit behoort tot het abnormale. Jeus zit nu in de misère, voelt

Bernard, en dat is te begrijpen, want als normaal mens ren je niet door een stad van 's morgens tot 's avonds laat, indien je iets wilt beginnen dan zoek je normaal werk, je gaat naar een baas. Wat hij nu doet, Crisje, is doodgewone waanzin, Bernard maakt zich angstig, wat hij ervan voelt, is droevig!

Jeus zegt tegen zichzelf: dan had je maar zuiniger moeten wezen. Maar thans moet hij tonen wat of hij wil en kan. En dat bewijst hij nu bewust, hij sloft dag in dag uit door de straten van Den Haag en leeft op droog brood en radijsjes, want geld voor lekker eten is er nu niet meer. Is dat niet om gek te worden, Bernard? Néé, hij heeft niks, maar Crisje moet dit niet weten, moeder voelt alles van hem en dat moet hij nu voorkomen. Tot Crisje gaat er: ik heb het best, ik heb het nog nooit zo goed gehad, moeder, het leven is mooi, kijk zelf, drie bosjes radijsjes vandaag met vier broodjes van drie cent per stuk, is mijn eten en drinken en het smaakt, geloof het, Crisje, ik heb er zelfs echte wijn bij. Maar Crisje schrijft al, vraagt nu, wat er gaande is met hem. Niks, moeder, niks, met mij gaat het goed! Geen zorgen, moeder, ik sta er best op!

Hij rent vroeg de deur uit, vertelt niet wat hij uitspookt, wat Bernard ervan weet is: hij verkent de stad, meer is er nu niet. Hij, dat zie je, ziet er slecht uit. Bernard heeft zorgen om Jeus, Johan en Rie staan erbuiten, die hebben er niets mee te maken, niks! Wat wil Bernard toch, met hem gaat het goed. En het is duidelijk, zij zijn één, volkomen op elkaar ingesteld.

Week na week rent hij door de stad en geeft zijn laatste centjes uit, maar hij leert enorm, Crisje. Jeus weet niet, dat het waarachtig een enorme leerschool voor zijn persoonlijkheid is. Hij staat thans onder een bovennatuurlijke controle en dat gevoel weet precies wat het wil, er is voor hem nu geen ontkomen aan. Die kracht volgt alléén een andere weg, en wel de ónmenselijke ... de onmenselijkste die er is! Máár, de énige goede ... psycholoog van deze wereld? De énige slechts en die is alléén door het bovennatuurlijke in de mens te volgen en te beleven. Hierdoor, je zult het zien, worden er psychische fundamenteen gelegd voor later! Is dit eventjes ongelooflijk? Maar dat komt, je zult het zien ... Casje is nu al begonnen!

Even leggen wij voor deze mensheid enkele fundamenteen vast! Daarom vroegen wij zo-even: het normale is, indien Jeus chauffeur wil worden, dat hij dat door vakkundigen leert! En dat is eenvoudig. Jeus begint nu maar direct aan het laatste, de wegen leren kennen, omdat dit noodzakelijk is voor straks, maar voor het normale maatschappelijke gevoelsleven niets anders zal zijn dan het verstand verliezen, nietwaar ... het gekkenhuis is het, dat zegt elk verstandig en normaal mens, dat zeggen aanstonds tevens Bernard, Johan en Rie en dan heet het: Jeus kan niet tegen de stad.

Vanbinnen ín hem is er een kracht die wíl dat hij rent, meer is er nu nog

niet, maar het volgende komt ook. Schrede na schrede gaat hij nu verder, de kracht volgt hem, stuwt zijn leven voort en heet: astraal bewustzijn! Of is het zomaar van hem 'n leuk ideeetje? Maar dan komt Jeus op de koffie van de stad, dan loopt hij zich te pletter, vroeg of laat staat hij dan voor het gekken-huis, Crisje, doch wij zullen hem volgen. Wint hij het, dan is dit voor héél deze mensheid een machtig wonder, waar of niet, dit is dan een fenomeen ... een bovennatuurlijk iets en dat heeft dan met Magere Hein uit te staan én, waarvoor dit alles nu gebeuren gaat en hét énige antwoord zal zijn en Jeus beleven moet: achter de kist is er denken en voelen, de mens blijft eeuwigdurend ín leven, hij gaat tot zijn God terug. En thans, daarvoor gebeuren al deze wonderbaarlijke dingen, verliest Magere Hein z'n kroon, mensen van Den Haag, onder u allen gebeuren deze wonderen. Zul je straks Jeus kennen? Zul je hem aanvaarden als het grootste wonder van deze „Eeuw”? Want dat wordt hij, doordat hij thans rent, de straten wil leren kennen en niet meer menselijk normaal is. Omdat het juist ábnormaal is, voert het deze mensheid tot de Goddelijke ruimte voor de ziel en de geest. En daarvoor legt Casje de eerste fundamenteën voor het Westen! Welnu, wij volgen Jeus, de strijd voor hem is begonnen, maar ook is het contact terug met zijn onbekende Casje! Bernard vraagt alweer:

„Wat bú gijj dan toch aan 't zuke in de stad, Jeus?”

„Ik wil alles van de stad wette, Bennad. Ik zei ow dat toch al, meer is ter nie't, Bennad.”

„Maor dan hoe'f gijj ow eiges toch nie't zo af te jakkere?”

„Ja, Bennad, maor mot gijj ook nie't jakkere, schoefte um der te komme? Dach gijj, Bennad, dat wijj 't in 't lève veur niks kreges?”

Bernard kijkt hem midden in de ogen en ziet niks. Met Jeus is niets te beginnen. Het is om hadstikke gek te worden. Bernard houdt van hem, veel, zij hebben thuis geluk en narigheden tezamen opgeknapt, zij gingen door dik en dun tezamen, altijd waren zij bijeen, altijd. En nu dit? Toen Bernard thuiskwam uit het ziekenhuis en de splinters uit het dijbeen etterden, lag Jeus als een hond zo trouw voor zijn bed, op het geringste teken stond hij voor zijn lieve broertje, waar hij zijn eigen leven voor had willen geven. En dat heeft Bernard nooit vergeten, nooit niet, dat kun je ook niet vergeten, dat is in zijn ziel geslagen. Het spreekt vanzelf, dat Bernard zich nu zorgen maakt om Jeus, maar hij komt er niet achter en hetgeen hij krijgt is onmenselijk, je zoekt een baas en daarmee uit. Bernard kan er al niet meer door werken. Jeus leeft op water en brood en dat is ja waanzin. Wat er in Jeus omgaat, dat kruipt naar zijn hart. Nu Bernard ook van plan is om de straat op te rennen en met hem tezamen dit onnatuurlijke te beleven, krijgt hij te horen:

„Wat wí gijj, Bennad? Bú gijj gek geworre? Arbeë, Bennad en niks andes.”

En dan geeft Bernard hem terug: „Das gadverdikke nog al glad. Maor denk gij, da'k hie'r blie'f zitte en ow veur mie'n oge zie't verrekke?”

„Búje now hadstikke gek geworre, Bennad? Wí gij ow zurge um mien make? Met mien is ter niks.” Maar dat neemt Bernard niet, hij geeft hem terug:

„As gij kapot mot, ik ook dan maor kapot! Aij dat maor wèt!”

Hij kijkt Bernard strak in z'n ogen. Nu ziet Bernard iets anders. Deze persoonlijkheid heeft hij nog niet gezien, die kent Bernard niet. De kracht waardoor Jeus aan de ren is geslagen, kan méér dan de straten van deze stad verkennen, die kracht weet veel en zal handelen. Let maar op, Bernard, en kijk nu goed uit je ogen, er valt hier iets te leren. Hij wil Johan niet in de zorgen zetten, Bennad. Begrijp je dat dan niet? Hij wil geen aalmoezen ontvangen. En dacht je, Bernard, dat de heilige zaken van Onze Lieve Heer door het „eigen rijk zijn” werden verdiend? Dat gebeurt steeds onder de armoede, onder de armoedigste omstandigheden kom je tot die ruimtelijke klaarte. Is dat niet zo? Maar daar denk je niet aan, je moet het ook nog niet weten, het is te veel voor je, ook voor Jeus, en dan maakt hij stukken en brokken, deed hij het anders, doch verkeerd! Jeus handelt nu reeds door de krachten van „HEM” ... ze komen uit een bron die alles heeft geschapen en voor boom, bloem, dier en plant en vanzelf de „Mens” het leven ís! En, Bernard, wij zijn er nog niet, wij zijn eerst begonnen.

Bernard kijkt naar hem alsof hij een spook ziet. En nu komt er over de lippen van Bernard:

„Kú gij wel tege de stad, Jeus? Is ow de stad nie't in de kop geslage?”

Die goeie Bernard toch, denkt Jeus. Hij grijpt hem beet en kust hem. Bernard hoort nu:

„Hier, lekkers van mien? Gij bunt jao de beste, Bennad. As ik 'n meidje was, Bennad, geleuf mien, dan zok met ow wille trouwe. Wat zolle wij 't goe'd hebbe met mekaar, Bennad. Ik zol nooit 'n ander wille hebbe, Bennad, en gij moech met mien doe'n wat gij eiges wilde.”

Is dat wat, Bernard? Zou je niet met hem willen trouwen? Maar voel je, Bernard, wat dit te zeggen heeft? Hierdoor geeft hij je alles. Dit is te veel voor Bernard en het slaat hem volkomen, maar hij moet het begrijpen. Jeus is nu eenmaal geen meisje, jammer is het! Maar wat dienstig is, dat had Bernard van hem gekregen. Toch geeft Bernard zich nog niet gewonnen.

„Maor wí gij mien dan wies make, dat ow gescharrel op straot arbeï is?”

„Ik bun jao de hele dag aan 't arbeï, Bennad.”

„Maor wat dan?”

„Gij bunt toch nie't achterlik, Bennad? Ik zég ow toch, ik mot alles van de stad wette.”

„En kui daor dan van ète?” ... wil Bernard weten.

„Néé, now nog nie't, Bennad, maor dat kump straks. En dat vuul ik, Bennad.”

„Wat vuult gijj dan?”

„Da'k now studere mot, Bennad.”

„Verrek, daor kan jao gin mins wies uut worre. Gijj hèt jao gin gezich meer. Gijj zie't ter uut as 'n tuut die de snot hèt. Gijj hèt ze jao nie't meer bijj mekaar.”

„Ik zal ow is wat zegge, Bennad. Laot mien nog maor efkes scharrele. Heb toch gin zurge um mien, Bennad. Ik kom der wel. Ik wèt nog niks veur mien eiges, maor ik vuul dat 't goe'd is wa'k doe't!”

„Loop ow dan maor te baste, dan mot gijj 't eiges wette. Ik hèt ow gewaarschuwd. Dit is um gek te worre en vandaag of marge moje naor huus.”

Jeus kijkt in het spiegeltje of hij de snot heeft. Die Bernard toch. Bernard smeeet het liefst de boel aan de kant om hem te volgen, doch ook dat gaat niet. Dan zijn er twee gek in de familie, tot dat besluit komt hij nu niet meer. Maar, gadverdikke nog aan toe, denkt Bernard, het is me nog al wat. Jeus is vertrokken. Had ik hem nu maar wat sigaretten gegeven. Ook dat nog, hij voelt, Jeus kan geen sigaretje kopen, erg is het, ongelooflijk schandalig wat er hier gebeuren gaat, je wordt er zelf krankjorum van.

Jeus heeft nu in zijn kop gekregen om een rijbroek te kopen. De paar centjes die hij nog bezit, mogen niet verslungeld worden. En dan zo'n stel kaplaarzen. Maar wat kost zo'n rijbroek? Néé, 'n sigaretje kan er nu niet af, dat heeft Bernard goed gevoeld, maar hij wil nu niet eens roken, ook dat offer hoort erbij, Bernard, het is goed om te tonen wat je wilt. Hij stapt zo'n winkel binnen. Er hangt hier van alles. Wat kost zo'n chauffeurspakje? Foei, dat geld heb ik nu niet, dat is te duur. Hij weg, dat had hij enkele maanden terug moeten weten, doch toen wist hij nog niet wat hij nu wel weet, jammer is het, maar daar is nu niets meer aan te doen. Met een groen-grijs-blauw pak kun je niet op een wagen zitten, je hebt daar de goede kleren voor nodig. Dan maar verder, zaken zat. Een gevoelig pak slaag is het. En weer zien wij, dat Jeus bewust het verkeerde doet, hij volgt waarachtig de hoogmoedswaanzin, het vak komt later, wanneer hij eerst maar zo'n broek en z'n pet heeft, de rest volgt vanzelf. Já, Jeus, voor de wereld ben je hadstikke gek, dat moest Crisje weten, ze sliep dan geen uur meer.

Wat kosten deze beenkappen? Die zwarte daar zien er goed uit. Je kunt ze zelf poetsen, dat heeft hij wel geleerd. Die gele daar zijn te duur, van eiges, die zijn rijk, maar te duur. Wat vraagt u voor deze, mijnheer? Dan neem ik die van vier gulden vijftig. Hij weg, nu nog zo'n broek en dan staat hij er best op. In 'n tweedehands zaakje ziet hij dergelijke broeken, waar zo'n

afgedankte agentenbroek al niet goed voor is. Maar kijk is? Hoeveel zegt u? Dat valt mee, voor twee vijftig mag hij haar hebben. Nu de kennis nog, Jeus, doch ook dat komt. Maar wat wil je met deze zaken beginnen? Bernard krijgt gelijk, je kunt niet tegen de stad. Máár, is dit alles even goedkoop?

Hij trekt z'n spullen uit en z'n nieuwe aanwinst aan. Met z'n grijs donker jasje met tres, ziet hij er keurig uit. Thans heeft hij alles om voor chauffeur te kunnen spelen. Já, nu is het erdoor, het leeft nu in zijn bewustzijn, hij wordt chauffeur, Crisje, dat is heel iets anders dan kok, als je kok bent zie je niks en dat gebroei achter zo'n kachel, sterf je van. Néé, dit is beter. Je staat nu midden in het leven. Je leert veel! Je komt overal. Een meisje wil graag een chauffeur trouwen, die verdient goed geld. Dat had Irma moeten weten, dan had ze hem niet belazerd. Sinds zij verdwenen is, was er wel even van gezoen sprake, maar meer ook niet. De maatschappij is nu anders voor je leven, maakt hij voor zichzelf uit en rent verder. De pet, die hij zo-even heeft gekocht, ziet er best uit, wat zal Bernard vanavond zeggen? Zie je wel, zag je dat meisje daar kijken? Ze keek naar hem, chauffeurs hebben betekenis. En nu eerst wat te eten zien te krijgen.

Op de markt is van alles, Crisje, hij koopt lekkere gebakken bokkingen, waar hij zo gek op is, het vet drijft eraf. Vier voor een dubbeltje, dat is voor niks. Mijn hemel, hij leeft in een paradijs, het gaat best, het kan niet beter. En nu ontvangt Crisje: moeder het gaat mij zo goed. Geen zorgen om mij, ik sta er best op! Je gelooft het niet, moeder. Heerlijke wijn van de pomp met gebakken bokkingen, is een feestmaal, Crisje. Voel je iets? Voel je, Crisje, dat er iets met hem verkeerd gaat? Crisje schrijft, ze vraagt wat er is, ze heeft nare dromen om Jeus. Maar er is niks, moeder!

Elke dag geeft het leven je iets moois te beleven, als je dat mooie tenminste wilt zien en kunt aanvaarden. Jeus kan dat. En nu aan het werk, Jeus!

Laten wij eens kijken. Gá die kant maar uit vandaag. Gisteren waren wij in het Bezuidenhout, vandaag zoeken wij een andere buurt op, wat dichterbij huis, het pakje onder je arm wordt vanzelf zwaarder, is het niet zo? Voor een tram hebben wij nu geen centjes, lopen, Jeus, anders leer je niks vandaag. Hé, daar is Johan. Wat doet die in deze buurt? Verstop je even, Jeus, of wij moeten hem alles vertellen en dat snapt hij toch niet. Johan zou zich maar zorgen maken om niks. Hij verstopt zich in 'n portiek en gaat dan weer verder, het gaat regelrecht naar de Transvaalse buurt, naar de buurt ook, naar de schilders genoemd, waar ze ook naar mijn leven een straat hebben gedoopt, Jeus, ook daar gaan wij even kijken. Jazeker, ze hebben een straat naar mij genoemd, Jeus, kijk zelf!

Hij rent straat in en straat uit. Wat een gekke naam is dat? Paul Kruger? Die man ken ik niet. Is dat een menselijke straat? Zal wel. Bij Van Gimborn

hadden wij ook een Paultje. Dan leest hij: Loosduinseweg, die gaat naar Loosduinen en daar moet hij alles van weten, is de order voor vandaag. In Loosduinen zakt hij bijna in elkaar, maar dat geeft niet. Dat komt natuurlijk door het diner, hij heeft te veel gegeten. Mag ik 'n trammetje terug pikken? Wat denk je, Jeus, zullen wij maar trammen? Je hebt het wel verdiend vandaag, je deed je best, wij hebben niks te klagen. Já, je bent doodmoe, neem voor nu maar een tram terug en straks gaan wij nog even verder. De tram brengt hem in de stad terug en dan gaat hij verder; nu leert hij het Benoordenhout kennen. En als het avond is en hij bijna niet meer vooruit kan, wandelt hij lekker op z'n gemak terug huiswaarts. Kijk nu daar is? Lekkere broodjes halfom, maar hij heeft nu geen centen. Toch moet hij zijn avondeten nog hebben. Broodjeswinkels stinken. Wie lust die uitgekookte rommel? Hij niet! En hij heeft zo juist biefstuk met gebakken aardappeltjes gehad, dat was zat voor 'n gewoon mens. Hierna heeft hij 'n lekker glaasje fris bier gedronken, alles bijeen voor drie weken, voorlopig kan hij weer vooruit. Maar nu even kijken, vier droge broodjes en weer radijsjes is het lekkerste. En dan een heerlijk kopje koffie na. Moeder, ik stap het Centraal binnen, zet mij daar heerlijk neer en eet goed, géén zorgen dus!

Wij hebben voor meer geen centen, gromt het vanbinnen in zijn ziel en dat weet hij dan ook. Hij geeft zich volkomen over. Je hebt mijn geld opgemaakt, Jeus, mijn eigen geld. Nu krijg je niet meer. Heeft het leven van het paradijs niet gezegd om zuinig te zijn? En hoe heb je gehandeld? Nu staan we voor deze werkelijkheid. Die man heeft je gewaarschuwd, maar jij wordt geen inbreker. Je wordt een chauffeur!

„Zo, hie'r bun ik weer, Bennad.”

Bernard kijkt, wat ziet hij nu? Hoe komt hij aan die spullen? „Ik had nog nét zovul, Bennad. Daor was ik zuunig op, wâ? En wa'k now nog heb is veur mien ète.”

„Heij dan al gegète?”

„Jao, Bennad, biefstuk met gebakke éérappels, Bennad, en toen 'n lekker glééske bier.”

„Wijj mien dat wies make?”

„Ik zèg ow, Bennad, ik heb lekker gegète. Eers hè'k warme bokkinge gehad. Mie'n hemel, wat zun die lekker, Bennad. En dat was veur vanmiddag. Zo net hèk artesoepp gegète en toen biefstuk met éérappels.”

Hij ligt hard, maar het moet of Bernard heeft geen leven meer.

„Had gijj dan werkelik nog geld?”

„Jao, van eiges, andes kan'k toch nie't ète, Bennad? Maor ik vond nog dattig gulde in de voering van mien jas, Bennad. Ik wèt now hoe dat geld ter in is gekomme. Kui mie'n geluk vuule, Bennad? En hoe staok ter now op,

Bennad?”

„Meint gij dat van dat geld?”

„Van eiges, Bennad. Waorum zak ter um lie’ge, Bennad. En toen hè’k dit chaffeurspekske gekoch.”

„Moje ’n sigret hebbe?”

„Ik heb eiges sigarette, Bennad, maor ik lus ter wel een van ow.”

Hij grijpt in zijn jas, maar is ze kwijt. Bernard ziet het.

„Verrek, Bennad, die van mien buk kwiet ... Bernard slikt het, hij kan toch geen wijs uit hem worden. En nu lekker roken, in geen dagen heeft hij z’n sigaretje gehad. Wat is het leven toch mooi, het leven is wondervol. Hij zit daar bij Bernard op het kamertje en geniet. En zorgen zijn er niet. Bernard bekijkt zijn kappen en broek en zijn pet en dan valt er:

„Wat wí gij toch met die boel aan. Gij liek jao op ’n schaffeur.”

Zie je nu, Bernard, je snapt hem nog niet. Je ziet het nu, hij wil een chauffeur worden.

„Da’s wa’k wil worre, Bennad.”

„Wat zeg gij? Wí gij ’n schaffeur worre?”

„Jao, Bennad, kan dat dan nie’t?”

„Maor daor moje toch veur lere en dat duurt zeker wel ’n half jaor veur as gij dat kent.”

„Dat zal wel, Bennad, maor ik wod ’t!”

Johan, die een kopje thee brengt en Jeus in zijn rijbroek ziet, wil er ook het zijne van weten.

„Wat heur ik, wat wí gij worden?”

„Schaffeur, Johan.”

„Maor wèt gij dan nie’t, dat dit ’n groot vak is? Daor kui jaore veur lere.”

„Das meugelik, Johan, maor ik wod ’t.”

Rie komt kijken. Ze lachen hem midden in zijn gezicht uit, want hij heeft geen cent om het te leren. En hóé wil hij dat vak leren? Zomaar door ernaar te kijken? Waardoor heeft hij deze zekerheid gekregen? Weet Bernard het niet? Néé, Jeus weet het eerst vandaag, Bernard weet niks, maar hij wordt chauffeur.

Bernard, Johan, wat hij nu in zich voelt zal gebeuren. Het gevoel wat er nu in hem leeft, dat hoeft een ander maar óm te toveren en hij is het! Er is een gevoel in hem dat hem dwingt chauffeur te worden en zeg het nu zelf, wat wil je daar nu tegen doen, niks! Niks kun je zelf doen als dat gevoel tot je leven spreekt, niks! Maar je wordt het! Het zit in zijn bloed, Johan, in zijn zenuwen, hart, ziel en geest, dit gevoel, deze kracht of wat is het? Het is om je een zenuwstuipt te lachen indien het niet zo angstig was, is het niet waar? En zou Jeus dit gevoel uit zijn eigen tenen kunnen zuigen, Johan, Bernard? Néé,

dat kan niet. Of hij wordt hadstikke gek! En een chauffeur moet zijn weg weten, hiervoor leert Jeus dus Den Haag en omstreken kennen en daarvoor rent hij dag in dag uit de deur uit. Weet je nu alles? Jeus legt straks zijn eitje, maar dan is hij een chauffeur!

Hij is bezig zichzelf te ontpoppen, Johan, maar niet als 'n vlinder dat doet, en toch, het is krek 't eigeste, voor hem is het dit vak. Hij verpopt zichzelf, néé, hij broeit iets uit en dat door iemand anders. Jullie konden het weten, maar jullie denken niet verder, je weet niet waarvoor Jeus naar de stad is gekomen, als je echter even doordenkt, Johan en Bernard, dan staan jullie voor je dooien. En die van Jeus zijn tot heel veel in staat. Meer is er nu niet te vertellen. Voor Jeus, die dit nu weet, is alles doodeenvoudig, alléén hij moet er iets voor doen. En dat doet hij al wekenlang.

„Maor hoe wí gijj dan al die tied aan ète komme, Jeus” ... vraagt Bernard weer.

„Dat wèt ik nog nie't, Bennad, maor bijj mien duurt dat nie't zo lang as gijj denk, aij dat maor wèt.”

„Waar was gijj vandaag weer?”

„Oaveral, Bennad. Ik kén de stad al zowat, ik bun der zo.”

„En dan, wat dan?”

„Dat kump nog, Bennad, dat wèt ik nog nie't.”

Bernard geeft het op, maar dit loopt fout! Jeus piekert, maar ze worden van elkaar niet wijzer. Hij klautert vroeg de trappen op, hij is doodmoe. Mag dat? Ja, ga gerust slapen. Wanneer Bernard even later ook boven komt, slaapt hij al. Bernard had gaarne met hem gepraat. Toch moet Jeus even wakker worden, Bernard heeft lekkere kluijes bij zich.

„Jeus, wod is wakker.”

„Wat is ter, Bennad?”

„Ik heb lekkere varkespote veur ow gehaald, Jeus, gijj zult toch honger hebbe?”

„Ik heb gin honger, Bennad.”

„Veruut, ète, hold mien nie't veur de gek, gijj barst van de honger. Denk gijj da'k gek bun?”

Hij smult de kluijes op, maar hij moet niet laten zien dat hij barst van honger en flauwheid, dan wordt Bernard nog gek. Bernard volgt hem in gedachten en zegt even later:

„Zó gijj nie't beter naor huus gaon, Jeus, naor moe'der gaon?”

„Wat zég gijj, Bennad? Mot ik naor moe'der toe? Bú gijj gans gek geworre, Bennad? Now ik aan 't studere bun mok naor huus, Bennad?”

Bernard wil nog iets anders zeggen, maar de kluijes zijn op en Jeus is alweer onder zeil. Bernard kan er niet bij. Erg is het, waar moet dit schip

stranden. Jeus krijgt thans de droom van zijn leven te beleven. En nu staat hij voor wonderen, voor psychologische werelden. Immers, is dromen waarheid? Is dat wetenschap? Kun je door te dromen wetenschap beleven? Néé – en toch? Vele geleerden kregen hun wetenschap juist toen ze onbewust waren en ze van stof geen begrip meer hadden. Dat is waarheid! Wat weet men van de ziel, geest en de menselijke persoonlijkheid af? Niks! Wat is dromen? Geen mens weet het. Geen geleerde weet er iets van! Kunnen dromen je toekomst laten beleven? Já, maar kunnen dromen je iets leren, waarvoor je het dagelijkse gareel behoeft? Néé, dat gaat te ver! En toch, Jeus droomt nu voor zijn toekomst. Hij beleeft een machtig wonder en het gaat net als vroeger, Jeus, maar daar denk jij niet meer aan. Weet je niet, dat je onfeilbaar droomde, dat Irma je bedroog met 'n andere jongen? Dat gaat nu weer gebeuren en hierdoor zul je het chaufferen leren!

Hij droomt nu, dat hij buiten loopt, op straat en naar een garage zoekt waar hij het chaufferen leren zal. Dus toch komt er een garage bij te pas? Ja, maar een geestelijke, eentje waardoor je kunt dromen. Op straat ontmoet hij een mijnheer en hij vraagt aan die mijnheer of hij niet weet waar die en die garage is. En wat zegt dat leven tot Jeus? De man kijkt hem eerst in de ogen en dan valt er:

„Kén ik u niet?”

„Ik weet het niet, mijnheer. Het is wel alsof ik u ook ken, maar ik weet niet waar ik u al eens heb ontmoet. Toch heb ik het gevoel dat ik u ken, jazeke.”

„Het is wel merkwaardig, ik heb dezelfde gevoelens. Maar wat wilde u eigenlijk van mij? Wat zoekt u in deze buurt?”

„Ik moet een garage hebben, mijnheer.”

„Wat zoekt u?”

„Een garage, mijnheer. Ik moet vandaag leren chaufferen. Daar is iemand die mij het wil leren, ziet u?”

„Dat is een goed vak. Je ziet nog eens wat van de wereld en je komt met allerlei mensen in aanraking. En dat is eigenlijk wel het mooiste wat er is.”

„Zo, denkt u dat ook, ook ik denk er zo over, mijnheer. U ziet het, mijn pakje heb ik al, nu moet ik het nog even leren. Nu mijn baas nog.”

„Wel, daar kan ik je misschien wel meehelpen. Een vriend van mij is in de garage en die doet niets anders.”

„Och, mijnheer, zou die vriend van u mij niet even willen helpen?”

„Ja, zeker, alles kan, als je ernstig wilt, dan komt dat in orde. Je gaat daar maar naartoe, daarginds om de hoek en je vraagt naar Willem. Hij doet het, en dat kost je geen cent, zeg maar, dat ik je heb gestuurd. Maar weet je wat, ik ga met u mee. Ik zal Willem even zeggen dat hij u moet helpen.”

„Wilt u dat voor mij doen, mijnheer?”

„Natuurlijk, mijn vriend, wij zijn hier op de wereld om elkaar te helpen. Dat kost Willem immers geen cent? Als u uw best doet, dan kan Willem u helpen. Máár, u moet uw best doen.”

„U kunt op mij rekenen, mijnheer, natuurlijk, ik ben uw leven dankbaar.”

„Willem is een goede vriend van mij, hij was mijn knecht vroeger.”

„Ook in auto's, mijnheer?”

„Juist, wij hadden een garage, maar toen ben ik aan iets anders begonnen. En Willem staat bij mij nog in het krijt, zodat hij iets kan doen voor mij om u het rijden te leren.”

„Is dat eventjes een geluk, mijnheer? Dat ik u nu moet ontmoeten, is een genade van Onze Lieve Heer, vindt u ook niet?”

„Een mens moet geluk in het leven hebben, mijn vriend, of je komt er niet. Kijk, hier is het. En daar is Willem. Ik zal even met hem praten.”

Jeus staat voor Willem en die krijgt de opdracht om hem het rijden te leren. Wat hij te doen heeft, is eigenlijk nog niets. Hij hoeft alleen, nu dan, naar zo'n auto te kijken, meer is er niet nodig, zegt Willem. Hij moet de auto goed in zich opnemen, alles in zich opnemen, wat met zo'n kar te maken heeft, de rest komt nog en dat gaat vanzelf. De auto moet in zijn ziel zitten, zegt Willem en als hij het ganse geheel voor zich ziet, dan gaat Willem verder en komt de wagen voor de deur en gaat hij met Willem zelf rijden. Jeus gaat even achter het stuur zitten, hij voelt als het ware de machine al brommen. Is dat even wat, denkt hij? Wie had dit nu kunnen dromen. Hij voelt onder het zitvlak de auto en dat is het! En dan zegt hij tegen die man:

„Ik ben u toch zo dankbaar, mijnheer. Ik zal heus mijn best doen.”

Willem gaat even weg, hij kan de auto bevoelen. Hij wil mijnheer nog iets vragen, maar die is al verdwenen. Hoe heet die man eigenlijk? En dan komt Willem terug. Willem geeft hem de wijsheid van verschillende dingen en zaken en dat is nu voor vandaag net zat. Dan neemt hij afscheid van Willem, maar hij zal dat leven terugzien, hij moet echter aan de auto blijven denken.

Rustigjes wordt hij wakker en denkt verder. Een mooie droom was het, denkt Jeus, ... wonderlijk mooi was het. Maar wie was die mijnheer toch? Hij denkt, dat hij dat leven al eerder heeft gezien. Was dat geen klant van de laatste baas? Néé, even denken, maar hij komt er niet achter. Hij moet de auto vasthouden, hij moet daaraan blijven denken en aan niets anders. Dan valt hij weer in slaap, droomt nu niet meer, dit is de natuurlijke, gezonde slaap. Zo heeft hij vroeger duizenden dingen beleefd, maar daaraan denkt hij niet. Vroeg is hij op. Bernard wordt door zijn gestommel toch wakker en vraagt al:

„Waar wí giij zo vroeg naor toe? Dat is toch um gek te worre, wâ?”

„Ik mot warke, Bennad.”

„Maor dit is gadverdikke nog aan toe toch gin warke meer. Dat kan jao

gin mins uutholde.”

„Wí giij in de vroe'ge marge ow mond wel is holde, Bennad? Wí giij is zuut wèze, Bennad? Ik mot arbeie en now tot van aoved. Maak ow um mien maor gin zurge, Bennad.”

Op straat gekomen voelt hij iets anders, maar hij weet niet waarom hij dat voelt. Duidelijk is het, deze kracht drukt hem naar de winkels, het is, alsof hij vandaag naar de winkels moet kijken en hij doet het. Al slenterende gaat hij verder, de brug over van de Koningstraat, de Boekhorststraat in, winkel na winkel voorbij, voor vleeswinkels heeft hij geen interesse, doch ineens voelt hij, stop! Wat is dat? Mijn hemel, hoe is het toch mogelijk. Ligt daar niet juist wat hij nodig heeft? Voor een boekwinkeltje staat hij, tweedehands boeken worden er verkocht en midden voor het raam ziet hij wat hij nodig heeft en voor zijn leven werd geschreven. Hij leest: hoe word ik een goed chauffeur! De deur is nog dicht, hij moet even geduld hebben, een half uurtje later heeft hij het boekje, gekocht voor een kwartje, in handen. Hij voelt zich nu zo licht als een veertje. Nu rent hij de stad door, weet niet waarheen. Eerst even zorgen voor wat eten en dan verder. Een stukje bloedworst kan er vandaag wel af. In zo'n tentje op de markt krijgt hij zijn koffie en als dat voorbij is, trekt hij de stad door. Kijk daar eens? Hij ziet een ijswagen. Op die wagen zit een chauffeur. Die man kan hem nog wel iets vertellen. Hij op die wagen af. Het is een wonder, vandaag krijgt hij alles wat hij hebben moet. Is dat even toevallig? En nu eerlijk vragen wat hij wil weten.

„Mag ik u even een paar vragen stellen, mijnheer?”

De man kijkt hem aan en vraagt al: ... „Mijnheer zegt u? Laat dat er maar af.”

Wil dat heerschap hem soms op de hak nemen, komt er tot Jeus. Maar als dat zo is, dan moet hij vlug wezen. Hij vraagt weer:

„Mag ik u iets vragen?”

„Ja, zeker, wat is er?”

„Kijk, ik wilde u vragen, als je daarop trapt, wat gebeurt er dan.”

De chauffeur van de ijswagen kijkt naar zijn klofje. De man ziet het, eerst het pakje en dan de kennis. Jeus is al een chauffeur, maar dat kan hij wel begrijpen. Jeus smeekt hem om hem alles te zeggen. En nu de man hem in de ogen kijkt, weet hij het nog beter. Hij begrijpt het, Jeus hoort nu:

„Kijk, mijn vriend. Ik zal je dat eens even laten zien. Ik zal de motor even aanslaan, dan begrijp je het beter. Welnu, als ik op deze pedaal trap, dus indruk, en ik schakel tegelijk de versnelling in, en ik ... kijk nu goed wat ik doe ... laat de pedaal opkomen, gaat de wagen vooruit. Zie je het? Daar gaan wij al. En deze pedaal is de rem. Nu rem ik. Zie je het? Meer is er niet. Hier heb je de vier versnellingen, je moet telkens intrappen en overschakelen natuur-

lijk, en dan kun je rijden. Snap je het? Wil je ook nog een sigaret hebben?”

„Graag, mijnheer, graag, chauffeur. Ik dank u hartelijk.”

„Niets te danken.”

Jeus smeert 'm vlug. De man denkt natuurlijk, dat hij gek is. Wel, zoek dat zelf maar uit, ik weet het nu. Op het mooiste plekje van Den Haag zet hij zich neer om te studeren. Heerlijk zit hij daar, bij de eendjes en bij de zwanen, de Vijverberg is bekend. En nu studeren! De zon schijnt lekker, hij heeft gegeten en gedronken, hij kan er tot vanavond tegen. Telkens kijkt hij naar de wagens die hier voorbij vliegen. Wacht maar, maak maar niet zo'n drukte, ik ben er straks ook bij en vlieg ook door de stad. Maak maar geen drukte. Ook ik zal mijn Baron wel vinden. Maar nu ken ik het zelf, die hoeven mij niets te leren. Is het niet zo? Dan ga ik naar een rijke familie, néé, een garage is beter, die dikdoenerij zegt hem niets. Het is maar goed dat hij Duits kan, talen zijn nodig. Als je over de grens kunt praten, ben je meer in tel.

Dat van Willem weet hij alles nog, het leeft nú in zijn dagbewustzijn. Vanavond gaat hij weer vroeg slapen en weer tot Willem, want hij voelt, vandaar moet het komen. Er is niets verloren gegaan. Hoeveel van dergelijke visioenen heeft hij al niet mogen beleven en onfeilbaar als waarheid én geestelijke wetenschap mogen ontvangen? Maar daar denkt Jeus niet aan en dat moet ook niet, of hij denkt zélf en dan weet hij weg noch steg en verdwaalt in deze onmetelijke ruimte! Wat er thans met hem gebeuren gaat is onfeilbaar bedacht en alles gaat best, doch schrede ná schrede mag hij doen op deze weg om het uiteindelijke doel te bereiken, het chauffeurschap! Voor Casje is dit het contact met zijn leven en persoonlijkheid!

Hij studeert totdat het donker wordt. Nu kijken of er nog iets te eten is. De bekende broodjes kan hij al niet meer zien, maar thans heeft hij niets te vertellen. Vandaag heeft hij al bloedworst gehad, doch de maag rammelt en is niet tevreden. Het gevoel, dat tot hem spreekt, zegt, hoogstens nog een weekje en dan is hij chauffeur. Drie en een halve maand is hij nu reeds aan de ren, maar wat wil je, als je een prachtig vak leert? Anderen doen er jaren over. Wanneer Bernard hem diezelfde avond ziet studeren, komt er tot zijn leven:

„Hèt gijj toch lesse neudig um schaffeur te worre?”

„Jao, Bennad, van eiges, ik bun now al aan 't lere.”

„Maor dach gijj dan, dat ik kleermaker had kunne worre deur 'n buukske? Deur in 'n boek te kie'ke?”

„Das veur ow gans wat andes, Bennad, van eiges, dat kan'k begrie'pe.”

„En veur ow dan nie't soms?”

„Née, Bennad, van eiges nie't.”

„Buje dan lesse aan 't neme?”

„Jao, maor andes as gewoonlik. Gijj zie't toch da'k aan 't studere bun?”

„Maor begrie’p gij dan nie’t, dat daor meer veur kump kie’ke?”

„Dat wèt ik, Bennad.”

„Now, wat wí gij dan?”

„Ik bun toch aan ’t lere, Bennad. Is dat nog nie’t genoeg?”

„Das jao um hadstikke gek te worre.” ... Bernard maakt zich driftig, hij houdt het niet langer uit, maar Jeus kalmeert hem als hij zegt:

„Wí gij ow mond is holde, Bennad? Heij nog gin leergeld genoeg gekrege? Bennad, ik wod schaffeur! En now mo’k studere. Hold now maor op met ow gezanik, met mien gebeurt ter niks!”

Bernard stikt vanbinnen, maar geeft het op. Het is verschrikkelijk. Maar als het elf uur is, voelt Jeus, dat hij moet slapen, het gevoel om weer te dromen is tot hem gekomen. „Moet je nu al gaan slapen?” vraagt Bernard.

„Ik bun muui, Bennad. Ik bun muui van al dat studere, Bennad. Maor ik kan nog wel efkes wachte.”

Ze roken ’n sigaretje, Bernard gooit de boel aan de kant en wil praten.

„Wèt gij now wel zeker wat gij wilt gaon doe’n, Jeus?”

„Ik wèt veur mien eiges alles, Bennad.”

„Maor wat is dat alles?”

„Da’k schaffeur wod, Bennad.”

Bernard geeft het weer op. Voor Jeus komt het vooruitstrevende gevoel nader en nader. Een heilzame werking, waarmee hij met ziel en geest verbonden is. Hij beleeft zijn dromen, zijn gedachten, hij zit er tot aan zijn hals onder. Hij leeft erdoor, hij praat erdoor, denkt, voelt, ziet het ook, en dat alles zal hem niet bedriegen. Het is waarachtiger dan alles van deze wereld, duidelijker en natuurlijker is het en het liegt en bedriegt je niet! Voor hem zijn het gefundamenteerde wetten, mogelijkheden, die straks verstoffelijkt zullen worden, maar waarvan hij de diepte nog niet kent, ook niet voelt, omdat het weer te veel voor zijn leven zou zijn. Maar dat wat er gebeuren gaat, is door-dacht! Dat weet precies wat het wil. Het kan tegen je praten ook, het kan je laten dromen met een onfeilbare zekerheid. En die dromen zijn op het menselijke helpen, op het geluk voor een mens ingesteld en willen van zijn leven iets maken. Had Jeus nu een meisje, dan was dit gevoel gesplitst, doch dat is er nu niet, hij kan zich thans volkomen voor de honderd procent overgeven, in hem is er ’n ontzagwekkend verlangen om iets van zichzelf te maken. Voor later, jazeker, maar dan toch ook voor hemzelf en als dat nu door het te bedromen kan? De slag van Irma gaf hem alles. Ook dat gevaar is er nu niet. Een ander meisje had hem opnieuw uit dit gedroom getrokken, doch dat is voorkomen, hij is nog jong genoeg om te scharrelen, komen doet het, doch dán op kosmische tijd, geen seconde vroeger, noch later. Wat wil de stad, wat wil het leven, wat willen de mensen van hem? Niks kunnen ze doen, niks, hij

gaat zijn eigen weg, Bernard. Jij kunt het weten, maar je gelooft niet, dat Jeus zo'n wonder is, spoedig zal het je dan toch duidelijk worden. En ook dan lach je, lach je hem wellicht uit ook nog, maar dat moet je zelf weten. Eén iets is er, hij gaat dadelijk weer dromen en dan gebeurt het wonder!

Als Bernard bovenkomt, slaapt hij, het dromen is echter nog niet begonnen. Ook Bernard legt zich neer, is doodmoe en denkt, ook hij tracht aanstonds een eigen huishouden te beginnen en daar is geld voor nodig. Jeus, die voelt, wat Bernard in z'n kop heeft, wil geen geld van hem hebben. Bernard is ontzettend door het leven geslagen en heeft recht op wat menselijk geluk en wie niet? Daar schoeft Bernard voor, voor zijn meisje, zijn liefde, die hij wel zal vinden, elk mens is op de wereld gekomen om even te koeren, waar of niet, Bernard? Toch zitten er elke dag enkele dubbeltjes in zijn jas, voor eten en drinken en daar is hij dankbaar voor. Maar hij mist z'n soep van Crisje en dat gaat niemand iets aan, ook moeder niet.

Maar waar is Willem toch? Zijn ziel smeekt om dit contact, de eerste gedachten worden uitgezonden en indien die niet werden opgevangen, kon hij jarenlang smeken, hij kreeg nu geen antwoord. Maar er zit iets, er leeft iets in de Goddelijke ruimte, dat hem hoort, dat wil, dat hij dient, chaufferen leert op deze manier. Daarginds of ergens in die ontzagwekkende ruimte, worden zijn gedachten opgevangen. Jeus is nu voor de wereld onbewust, hij slaapt, maar voor de ziel en de geest is hij wakker; immers, klauterde Hendrik vroeger niet het dak op, wandelde hij niet met lichaam en al over een lege ruimte? De krachten daarvoor zijn er, zijn ziel bezit die gevoeligheid, meer is er niet nodig, dit is het eigenlijke álles! Hij denkt in zijn slaap: waarom zou ik Willem niet bezoeken? Ik weet de weg. Dromende, denkende, vliegt hij naar de Weteringkade, want daar is Willem. In een zijstraat is Willem. Op de brug van het plein daar, ontmoet hij opnieuw z'n mijnheer. De man zegt:

„Is dat even toevallig?”

„Ja, mijnheer, ik ga naar Willem.”

„O, die is in de garage. Ik heb zojuist met hem gepraat.”

„Dat is prachtig, mijnheer. Maar waar heb ik u toch gekend? Ik heb u al eens eerder gezien. Maar waar was dat toch.”

Intussen zijn ze tezamen naar Willem gewandeld. De man verdwijnt, hij vliegt tot Willem. Toch bedankt Jeus de vreemdeling en zegt:

„Bedankt hoor, bedankt voor alles.”

„Niks te danke” ... komt er.

Verroest, denkt Jeus, dat is plat. Kent die man plat? Maar Willem staat voor zijn leven. Hij ziet Willem als mens, een doodgewoon mens, hij ziet zelfs z'n pukkeltjes onder z'n wang, enkele sproeten, z'n dikke neus, z'n dunne lippen, als op de dag kan hij Willem zien. Er is niets ongewoons, niets

angstigs, het is menselijk echt wat hij beleeft. Willem vraagt:

„Hoe is het? En hoe heet je eigenlijk?”

„Ik heet Jeus, Willem.”

„Zo, dat is plat, dat is Gelders, is het niet, Jeus?”

„Ja, Willem, maar hoe weet je dat?”

„Omdat ik 'n Gelderlander ben, Jeus. Ook ik ken plat!”

„En die mijnheer van zonet hoorde ik ook al plat praten.”

„Dat spreekt vanzelf, Jeus, ook hij komt uit de Achterhoek en is een Gelderlander.”

„Dat is fijn, Willem, dan kunnen wij zo nu en dan plat praote.”

„Já, dat is mogelijk, maar wanneer wij gaan rijden, Jeus, heb je aan plat niks en straks kunnen de mensen je niet begrijpen.”

„Van eiges, Willem, begrijp ik. Maar wat doen wij vandaag?”

„Niks, Jeus, je moet eerst dat boekje kennen.”

„Weet je dat, Willem?”

„Ik zie het, het hangt half uit je jas. Dat is een goed boekje. Daar moet je alles van weten en dan gaan wij rijden.”

Jeus ziet, dat het boekje uit z'n jas steekt. Dus hij moet leren.

„Ja” ... zegt Willem ... „je leert eerst wat daarin staat, dan hoeft ik je dat niet te zeggen en als ik het je zeg, dan weet je waar ik het over heb.”

„Ook dat is heel duidelijk, Willem. Ik zal ervoor zorgen. Dan ga ik maar direct weg, Willem, dan verpruts ik mijn tijd niet.”

Ze nemen afscheid. Langzaam maar zeker komt het innerlijke leven tot rust. Hij dompelt in de normale slaap, van inwerking of gedroomd is er nu geen sprake meer. Niets kan hem nog bereiken, hoewel zijn geest blijft denken en voelen. Dit contact is niet meer te vernietigen. Als Bernard in de morgen ontwaakt, is Jeus studerende. Bernard wrijft zich de slaap uit z'n kop en schrikt eigenlijk wakker, nu hij ziet, dat zijn broer z'n studie niet opgeeft. Ook Bernard heeft vannacht gedroomd en zijn droom is niet voor de poes, angstig en eng was het. Jeus hoort al:

„Daor hék van nach gedroomd, dat gij gek was geworre. Wij kwamme ow opzuuke in het gekkehuus en gij zat daor net as Deut Messing was. Hadstikke gek en de seibel liep ow mond uut. Gadverdikke nog aan toe, wat was dat verschrikkelijk.”

Bernard bekijkt hem; Jeus geeft hem terug:

„Zo, Bennad, hèt gij gedroomd da'k hadstikke gek was. Maor ik wil met gek zun nie't te make hebbe, Bennad.”

Bernard kan niet tegen hem op, maar hij geeft hem de verzekering, dat hij er glad zat van heeft.

„As gij nie't ophold met dat vervloekte gestudeer, smiet ik ow hier de deur

uut of ik gaot naor moe' der en za'k alles zegge. 't Zit gadverdikke al in mie'n eige kop, ik kan jao nie't meer denke. Wat mot hier now van terechkomme? Wí gijj ook nog lache? Wí gijj mien nog uutlache ook? Ik zag ow daar toch zitte? De seibel liep ow uut de smoel."

Hij laat Bernard kletsen en studeert verder. Hij werkt hard en valt weer in slaap. Tegen twaalf uur rent hij de straat op. Vandaag komen de theaters aan de beurt. Wanneer de mensen hem straks vragen om naar de Schouwburg te rijden, dan moet hij dat weten. In 'n kladboekje schrijft hij de noodzakelijkste dingen op. Is het daarin mooi, is zo'n gebouw sjiek? Zal wel, want hij is reeds in enkele gebouwen geweest en daarin was het echt sjiek. En dan weer eten. Gisteren heeft hij zeventien cent uitgegeven en dat was niet te veel, maar vandaag heeft hij trek in een bordje soep, dat kan er wel af, over enkele dagen is hij toch chauffeur en verdient hij zat. Want Willem gaat gauw beginnen, voelt hij en dat heeft hij, voelt hij ook, zelf in handen, hij moet het boekje in z'n kop hebben.

Ze leven in mei ... de zon schijnt lekker, doch de laatste maanden waren afschuwelijk, Crisje. Máár, hij wordt chauffeur! Het heeft even geduurd, Crisje, doch nu is hij bijna zover. Waar is Willem nu? Hij heeft honger geleden, Crisje, maar dat zegt niets, voor dergelijke zaken heb je iets over.

Door een andere kracht, Crisje, is Jeus gaan denken, net als vroeger, toen hij Golgotha beleefde. Dit is niks anders en precies hetzelfde, Crisje, doch nu is het chaufferen! Is dat nu zo bijzonder? Já, want voor het normale menselijke denken en voelen bestaat het niet op deze wereld. Maar voel je, Crisje, dat Jeus nu precies dezelfde wetten ondergaat als toen hij bij je thuis en nog een kind was? Hierdoor krijgt Casje hem volkomen in zijn macht. Indien hij vroeger die dingen niet had gekregen, had hij ook nu niets beleefd, Crisje, waarom hebben de andere jongens zijn belevenissen niet ontvangen? Wij hebben daar meermalen over gesproken, wij begrijpen zijn leven en alles waardoor hij werkt, studeert, of was het beleven van Golgotha geen studie? Was het vinden van het geld in het bos niet hetzelfde? Nu vindt hij de weg, hij vindt thans het chauffeurschap, Crisje, en dat is doodeenvoudig, omdat een ander denken en voelen het „wil”!

Dat is de bedoeling van Casje. Maar dat weet Jeus niet, hij is nóg onwetend van alles en dat moet of hij begon zélf te denken, doch elke gedachte moet hij ontvangen en nu is het „Kosmische Levenswijsheid”! We zijn tot nu tevreden, Crisje, alles gaat naar wens.

Maar Jeus verliest hierdoor zichzelf. Wat hij echter ervoor in de plaats krijgt, Crisje, is enorm! Wij mogen gerust zeggen: Casje, de complimenten van Onze Lieve Heer.

Casje is nu bezig om hem door het chaufferen in zijn leven op te trekken.

En dat is geestelijke kunst, Crisje. Casje maakt nu van elke handeling een occulte wet, een geestelijk fundament, maar waarop Jeus staat en zeker is. Jeus krijgt een betere, een ruimere persoonlijkheid terug indien hij dit stoffelijke denken en voelen verliest en dan krijgt Casje hém in handen. En onfeilbaar, je ziet het, gebeuren deze zaken. Van Jeus zelf is er niet één gedachte bij en omdat hij arm is, Crisje, nu niets meer bezit, staat hij volkomen voor die hulp, deze aanraking open en kan Casje verdergaan. Juist door zijn gedroom én dit contact, dringt Casje dieper in zijn leven. Jeus wordt hierdoor een „Kosmisch ingewijde” ... „Crisje, en (hem) zal deze mensheid leren kennen. Hierdoor, je voelt het zeker, Jan Lemmekus ... komen straks de boeken. Indien Casje nu zou beginnen om dit alles reeds op te schrijven, kreeg Jeus het mooiste boek dat er ooit geschreven werd in handen, doch dat komt eerst later. Wij vergeten niks, Crisje, ... alles wordt straks vastgelegd en dat is dan mijn taak, de José van vroeger! En je ziet het, wil ik je even benaderen, lieve Crisje, wij zijn thans bezig!

Maar eerst dán zal Den Haag hem leren kennen. Wij weten nu reeds, lieve Crisje, dat hij niet met open armen wordt ontvangen, maar dat zegt niks, als deze mensheid zijn leer maar ontvangt, de meesters brengen deze „Universele” wijsheid naar de aarde en al haar kinderen. Dat Jeus een dertigtal boeken zal schrijven, weten wij reeds! En dat wil toch wel iets zeggen, Crisje! De meester van Jeus dus, deze Casje, is onfeilbaar bewust. Hij is een „Alwetende” in deze ruimte, Crisje! Later leert Jeus hem kennen, en eerst dan ligt je Jeus aan de voeten van zijn meester.

Wat hij krijgt, Crisje, en zal beleven, dat kan en krijgt géén mens van deze wereld op eigen kracht. Jeus wandelt onder de mensen van de stad en niemand kent hem. Want hij kent zichzelf niet eens! Maar door Casje zal hij zichzelf leren kennen. Wie Casje is, dat weet ook geen mens, doch wij hebben ook daar vroeger reeds over gesproken. Waarlijk, Crisje, ze hebben een straat naar Casje genoemd en dat is de Van Dijkstraat in Den Haag, want Casje is die persoonlijkheid. En ook dat krijgt Jeus later te aanvaarden. Ik geef je al deze verklaringen, Crisje, omdat Jeus gaat voelen, dat het aanstonds gaat gebeuren en dan kun je ook alles beter begrijpen.

Elke handeling die Jeus dus door Casje te beleven krijgt, is van ruimtelijke bewustwording, is universeel bewust. Die komen uit een bron tot het maatschappelijke denken en voelen waardoor álles is ontstaan. Casje is dus reeds begonnen en wel door de stoffelijke wetten, het aardse leven en je ziet het, het is mogelijk. Dat noemt de wetenschap soms inspiratie, dit is de geestelijke inspiratie, Crisje, de ónfeilbaar zekere welsprekendheid. Al deze gedachten, ook al hebben ze aanstonds met een auto uit te staan, zijn toch geestelijk-astraal bewust en ze worden hierná eerst occulte wetten. Ben je nu

nog bang voor een occulte wet? Het chaufferen voor Jeus is door deze wetten opgebouwd, tot nu dan, maar de goeie rest volgt aanstonds en ook dat zul je beleven, Crisje.

Je voelt het, en dat moet dan ook gebeuren, Jeus lost, doordat hij door een andere macht over het chaufferen denkt, volkomen op. Hij moet „dit” wat hij is, verliezen, doch hij krijgt die andere persoonlijkheid in handen en met dat, het verkregen geestelijke bezit én al die mogelijkheden om als instrument te kunnen dienen, want daarvoor is het! En weer later, Crisje, stapt hij in het leven van Casje en je voelt dit zeker ook, van de menselijke machine weet Casje alles! Ja, Jan Lemmekus ... nu blijven er boutjes noch schroefjes over, Casje haalt Jeus volkomen en wel volgens de Goddelijke wetten uit elkaar en als Jeus straks volkomen in elkaar is gezet, draait zijn machine en hij zélf voor de Goddelijke „Evolutie” ... de „Universiteit van Christus”! Het is een machtig en mooi werk; het geeft Casje opbouwend bewustzijn voor Jeus en zo wordt je kind, Crisje, een „Heelal” aan wijsheid, een machtig geestelijk wonder, het éنية op deze wereld! Maar waar is Willem nu?

Wie is die Willem, Crisje? Willem is een helper van zijn meester. Ik ook, Crisje. En je hoort het, ik ben er! Jeus moet mij nog niet zien of hij keert tot onze jeugd terug en dat moet slapen. Dat behoort tot de eerste fundamenteën; dit tot het volgende proces voor deze ontwikkeling. Willem is iemand die zich door zijn werk en taak op aarde doodgereden heeft; hij verloor dus het aardse, maar ging verder in de geest en kan Casje thans helpen. Meer is er niet te beleven en dit contact is geweldig zuiver, géén mens komt ertussen, niemand, omdat Casje Jeus voor alles van de aarde, dat hebben wij gezien en beleefd en kunnen wij dus aanvaarden, afgesloten heeft! Ook voor de wereld van Casje, niemand weet met Jeus om te gaan, alléén Casje kan dat, omdat hij Jeus van zijn kinderjaren af voor zijn leven en denken heeft geopend. Wat Casje als taak heeft te doen, je ziet het, is heus niet zo eenvoudig. Doch hierdoor, Crisje, daar gaat het om, schrijven wij straks de boeken, maar voor Onze Lieve Heer, omdat „Hij” wil, dat „ZIJN” kinderen ontwaken! Er leeft méér in de ruimte van God dan ’n geloof.

Door het gevoelsleven van Jeus kan Casje wonderen doen. In slaap ziet hij Willem, maar dat is tevens mogelijk bij dagbewustzijn, omdat Jeus helderziende is en wél een Kosmisch ziener. Het beleven en het zien van Golgotha was Kosmisch, Crisje. Casje zou hem dus met die helderziendheid kunnen verbinden, doch ook dat komt eerst later, omdat Jeus het geestelijke zien beleven moet en dat wil betekenen: nú staat hij open voor de wereld van Casje, hij moet dus zijn zien ontvangen, op eigen kracht zal Jeus nooit zien, want dan wordt die mogelijkheid én gave maar versnipperd. Hier in de stad, lieve Crisje, leven genoeg van die mannen en vrouwen en die zijn allemaal gevoe-

lig, maar zij zien op eigen kracht en dat heeft nog niets met ónze, de wereld van Casje, uit te staan; ook de telepaten zijn er immers en die mannen en vrouwen beleven nu hun eigen gevoeligheid, waarover Jeus door ons straks een boek zal schrijven, omdat wij willen, de hoogste meesters dan, dat het Westerse gevoelsleven al deze mogelijkheden en wetten leert kennen. Maar dat zijn hier de kaartlegsters, het zijn ook hier de psychometristen, de spiritisten zijn het, waar ook Bernard voor voelde, maar geen zekerheid bezitten, omdat, dat zul je zeer zeker begrijpen en aanvaarden, echte engelen van Onze Lieve Heer voor de mensen op aarde de kaart niet willen leggen, omdat dit Goddelijke gaven zijn die thans door het slijk der aarde worden gehaald en worden omgezet in centjes! Als ik je zeg, Crisje, dat elke hond en kat deze aangeboren gevoeligheid bezit, waarom dan de mensen niet, doch hierdoor is er zo'n bende bedrog ontstaan. Jeus zal later tegen dit bedrog moeten vechten en door de meesters al deze wetten en mogelijkheden verklaren; eerst dán komt er zuiver contact op aarde. En je weet nu waarvoor dat is, alles om Magere Hein zijn kroon af te nemen, want er is géén dood, Crisje!

Jeus voelt reeds, dat Willem morgen begint. Dan zal Bernard denken, dat hij echt gek is. Hij en Johan zullen wonderen beleven, maar zij begrijpen die wonderen nog niet. Wat echter een magiër in zijn cel en voor zijn studie beleven kan en ook van zijn meesters ontvangt, krijgt Jeus door zijn contact met Casje, door zijn dromen, die niets anders is dan 'n trance-toestand. De auto is nu een doodgewone stoel, Crisje, maar dat ding krijgt nu hersens en zal evenals Jeus opgetrokken worden, omdat Willem van dat ding alles weet. De stoel is dus een auto in de geest. En dat kan, want als je aan een duif denkt, dan weet je immers hoe dat vliegen gaat. Als je nu een stuk hout wilt laten vliegen, zo in je hand, dan kun je dat bereiken en dat is dan het schaduwbeeld van het echte gebeuren. Voor Jeus is de stoel een auto, je zult dat morgen beleven en Bernard zal het zien.

Indien je nu even doordenkt, Crisje, dan begrijp je, dat dit tóch een machtig wonder is. Ook je Lange is erbij en volgt alles, want hij is evenals Willem een leerling van Casje. Wanneer een parapsycholoog dit voelt, dan kan hij bewust zeggen, já, dit is echt, achter de kist is er leven! Dit alles komt van achter de kist vandaan, Crisje, en dát is het machtigste wonder van deze eeuw, waarvoor Jeus dient, hetgeen door niemand, géén gewoon mens, of geleerde omzeild worden kan, dít is het bewijs van voortleven. Daarom is alles machtig en heilig wat Jeus beleven gaat en wat hij zal ontvangen! En hierdoor, Crisje, wordt hij, ook al geeft deze mensheid hem dat nog niet, de „Paulus” van deze eeuw! Dat is Casje wel, maar Jeus dient voor die Paulus, zijn meester! En achter Casje staan miljoenen andere meesters, totdat je voor Onze Lieve Heer komt te staan, doch dan betreedt Jeus het Goddelijke „AL”,

Crisje, en worden hem ál de wetten verklaard. Voel je de enorme, ruimtelijke zekerheid van Casje? Hier kun je het menselijke hoofd voor buigen, dit álles is Goddelijke waarheid, omdat Casje die waarheid door het stoffelijke leven het ruimtelijke, dus Goddelijke fundament gaf!

Geloof het, lieve Crisje, de psycholoog van de aarde is nog als een koe die naar het malse gras zoekt, en niets ziet, maar er bovenop staat en verschrikkelijk loeit, omdat het niet te eten heeft.

Jeus zal dat deze mensheid bewijzen!

De volgende morgen stapt hij Bernards atelier binnen en schept even een kleine ruimte voor zichzelf. Hij heeft maar een klein hoekje nodig. Maar Bernard, die hem ziet scharrelen wil natuurlijk weten wat hij wil en vraagt reeds:

„Wat wí gij hier beginne?”

„Ik begin vandaag 't schaffeure te lere, Bennad.”

Bernard kijkt scheel van smart. Wat zegt hij nu? Wat wil hij gaan doen? Doch dan hoort hij al:

„Maor mie'n God, Bennad, verstaot gij dan gin plat meer? Ik zeg toch zo net, vandaag zulle wij beginne, vandaag beginne wij te rije, Bennad, ik heb vandaag les.”

„Wat wí gij beginne?” ... vraagt Bernard opnieuw.

„Maor mie'n God, Bennad toch, kui dat dan nie't begrie'pe? Ik gaot op 'n stoe'l zitte en das mie'n wage, Bennad. En dan gao'k riije. Das alles.”

Ja, dat is alles, Bernard. Maar Jeus snapt niet, dat Bernard hem niet begrijpt, het is toch doodeenvoudig? Néé, Jeus, Bernard denkt nu eerst dat je hadstikke gek bent. Hoe is het mogelijk, denkt Bernard, Jeus wordt gek, hij heeft het gedroomd, mijn God, moeder, is dat even jammer? Jeus vertelt Bernard niet dat Willem er al is, want dat begrijpt hij toch niet. Doch Bernard zal over enkele minuten een ongekende sensatie beleven. En Jeus doet, alsof hemel en aarde van zijn stoel afhangen. Hij zet zich nu op de stoel neer en even later valt hij in slaap. Willem kan beginnen! Dit is nu de trance, Crisje, waardoor Jeus in handen komt van Casje, maar die is voor Jeus nu niet te zien, die gaat echter mee, die zit achterin, Crisje, en voelt de pret van dit ongewone ritje en het is voor hem geen sensatie maar heilige ernst! Het wil zeggen, Crisje, de ruimte is zover, wij gaan wéér een stap verder!

Op het ogenblik, dat Jeus zich op z'n stoel neerzet, ziet hij tevens Willem. Hij zit daar als een kind op 'n hobbelpaard, de stoel begint te rillen, te beven en te kraken, hoort Bernard, er komt leven in het stoffelijke ding. Maar bovendien in Jeus. Willem zegt:

„Zie je de wagen, Jeus?”

„Ja, Willem, ik zit er al op.”

„Zie je, Jeus, dan is alles in orde.”

En waarachtig, de stoel wordt de auto, die hij bij Willem zo nauwkeurig in zich opgenomen heeft, maar de stoel is in de wagen gekropen. Het ding kan nu puffen, knarsen, lopen en rennen, het ding gaat honderd kilometer per uur, maar dat moet Jeus nu leren, om die snelheid uit z'n wagen te halen. Willem zegt:

„Zie je, Jeus, daar zitten de pedalen en hier is de rem, dit is de voetrem en dat de handrem en die dingen daar zijn de versnellingen. Wij gaan nu vertrekken, ik rij, straks moet jij achter het stuur. Je weet hoe de machine werkt. Bernard hoort hem smoezen en tegen Willem zeggen:

„Welk een heerlijk gevoel is het toch om in een auto te zitten. Een mens voelt zich dadelijk schatrijk.”

Dit heen en weer gepraat is voor Bernard gemompel van Jeus. Casje had dit ook zwijgend kunnen doen, dan hoorde Bernard geen gemompel, doch dan gaf hij de stoffelijke wereld geen bewijzen en die treffers zijn noodzakelijk, Bernard en Johan moeten later kunnen zeggen: ja, daar in dit kamertje heeft hij het chaufferen geleerd en heb ik hem horen foeteren. Het is een wonderbaarlijke geschiedenis, een niet menselijk gebeuren is het! Maar daarenboven om gek van te worden, denkt Bernard, hadstikke ... het is me nog al wat. Bernard zit bovenop de naaimachine en volgt het afschuwelijke proces, waarmee hij te maken heeft, doch geen cent van snapt, omdat dit ganse gebeuren tussen „leven en dood” plaatsvindt, van daaruit, van achter de menselijke dood, de kist in elkaar werd gezet, maar waardoor álles leven en betekenis krijgt, voor miljoenen zaken en miljoenen gedachten. Dit hier van Jeus heeft met ziel en geest uit te staan, met God, omdat dit gebeuren de reine Goddelijke wetten voor het stoffelijke én het geestelijke leven en „wezen” als mens tot de begrijpelijke openbaring voert.

Jeus beleeft, Willem geeft gas en schakelt in. Ze rijden thans de Koningsstraat uit en de Boekhorststraat in, de stad door en naar buiten, het is buiten de stad, waar Jeus het stuur in handen krijgt. Jeus van moeder Crisje zit op een echte auto! Bernard ziet het, hij ziet, dat ze links en rechts rijden, omdat ook Jeus in het kamertje óp de stoel rondscharrelt en links en rechts heeft te aanvaarden. Willem krast door de straten van de stad, Jeus ziet waar hij is, hij heeft die straten leren kennen. Een groot wonder is het; voor Bernard is het „kiedewiet” ... het gekkenhuis, Rosenberg zit erachter, vanavond kunnen ze Jeus opsluiten. Is dat niet afschuwelijk? Dan komen ze buiten, in het Haagse Bos mag hij achter het stuur. Bernard ziet, Jeus zit daar met zijn ogen dicht in de houding en Bernard ziet ook dat hij de wagen in handen krijgt. Mijn God, waar moet dit schip stranden? Willem commandeert: „Eerst de linkerpedaal intrappen, nog geen gas geven, dat doen wij dadelijk. Nu in de eerste

versnelling, de rem los en de pedaal laten opkomen. Je ziet het, wij rijden al. Nu goed luisteren en uitkijken waar je rijdt, meteen intrappen en overschakelen, weer intrappen, de derde en thans de vierde versnelling. Kijk eens aan, Jeus, het gaat goed, ik zie, je hebt gedacht en de werking in je opgenomen. Nu even stoppen.”

Jeus remt de wagen af. Willem gaat verder.

„Weer precies hetzelfde, Jeus. Goed de pedaal intrappen of de tandwielen gaan knarsen en dat hoor je direct. Rustig blijven, goed denken, nádenken over elke handeling. Maar jij kunt denken. Zo is het best, het kan niet beter en thans even verder. Laat de wagen maar even optrekken. Heerlijk, het gaat goed. Houd de weg in de gaten, Jeus, en rijd niet te dicht langs de bomen. Let niet op het verkeer dat achter je ligt, indien je rustig, rechts van de weg wilt rijden, maar wil je iemand voorbijvliegen, dan kijk je achter je of er gebeuren ongelukken. Maar dat komt allemaal vanzelf. Nu weer stoppen.”

„Heb ik het goed gedaan, Willem?” ... vraagt hij.

„Best, Jeus, wij hebben geen klagen. Kom, wij gaan nog even verder, tot in Wassenaar mag je rijden en dan gaan wij terug. Angst heb je niet, zie ik, als je doordenkt, gaat alles vanzelf, maar de meeste mensen willen niet denken. Ze denken aan duizenden zaken en dat moet niet als je chaufferen wilt; je denkt aan één handeling, maar je stuurt die naar de volgende, overdenkt het geval even en daar ga je. Daarginds, bij die mooie boom stop je weer even en dan opnieuw verder. Bij de „Deil” zullen we keren, ook dat moet je leren en even in je opnemen. Alles gaat best, Jeus, want jij was voorbereid. Even stoppen!”

Jeus gaat weer verder, maar de kar stinkt geweldig.

„Wat is dat, Willem?”

„Je hebt je handrem vergeten, Jeus. En het eerste wat je steeds moet doen, als je gaat rijden is, op je handrem letten. Vergeet dat niet. In het begin is dat telkens weer het struikelblok voor velen, Jeus. Zie je, daar zullen wij even draaien, achteruit rijden. Probeer het nu maar, maar met weinig gas en goed uitkijken. Het stuur draaien waar je de wagen heen wilt hebben. Gooi maar om, Jeus, maar kijk achter je. Stop! Nu even vooruit, weer achteruit, draai de wagen in de goede richting. Zo, 'n ruk aan het stuur en je bent er al. Prachtig gaat het, Jeus, heel goed en thans terug, rustig aan, wij hebben tijd zat. Als je zo verdergaat, kunnen wij zaterdag examen doen. Dan ben jij in één weekje chauffeur en kun je beginnen bij een baas. Heerlijk, dan ben jij weer onder de pannen, en heb je het goed, dan kan de maatschappij je nog meer vertellen.”

Tot aan de stad rijdt hij terug, dan neemt Willem het stuur van hem over, in de stad rijden komt nog. Morgen om tien uur komt Willem terug. Hij neemt afscheid en tegelijk hoort Bernard zeggen: dag Willem, bedankt, en hoort Jeus het: niks te danken! Bernard heeft anderhalf uur op de tafel geze-

ten en voor zichzelf dit wonderlijke en krankzinnige gebeuren bekeken. Hij ziet er wijjes door, godgeklaagd is het. Wat moeten we toch beginnen, denkt Bernard, dit leven is hadstikke gek. Johan en Rie hebben het even bekeken, maar konden het niet beleven, ze werden er naar van. In onze familie, zegt Johan, hebben wij een echte gek gekregen. Wat jammer, Jeus was zo'n opgewekt iemand en nu dit. De stad is in z'n hoofd geslagen, Bernard. Maar Jeus wordt wakker en is doodgewoon, er is niks bijzonders. Bernard vraagt al:

„Wie was die Willem?”

„Das mie'n leermeester, Bennad.”

„Bú giij dan nie't hadstikke gek?”

„Of ik gek bun, Bennad? Giij mot nie't blie've zanike, Bennad, met mien is ter niks aan de hand, ik bun zo gelukkig as wat, Bennad. Maak ow toch gin zurge.”

Rie en Johan smeren 'm maar. Bernard weet het natuurlijk niet, z'n broer is gewoon, praat normaal, denkt goed, alleen dit gekke gedoe is er. Wat valt er eigenlijk over te praten? Bernard moet even geduld hebben. Zaterdag doet hij al examen, Bernard, zegt je dat dan niets? Jeus is dolgelukkig, hij straalt van gelukzaligheid en hij laat ze praten. Bernard hoeft niet op z'n naaimachine te klimmen, hij kan rustig werken als hij studeert, zijn rijles ondergaat, waar of niet? En dat moet Bernard nu begrijpen, Crisje. Bernard piekert zich nu een ongeluk. Jammer, dat van de handrem was het enige wat hij niet goed heeft gedaan, de rest ging prachtig. Maar daar zal hij voor waken. En als Bernard krijgt:

„Das wel jammer, Bennad, ik heb de handrem vergète” ... kijkt deze hem verschrikt aan of de ruimte instort en de wereld zal vergaan, zo ongelooflijk is het, maar bovendien zo zeker, dat een normaal mens er werkelijk van schrikken moet, omdat het zo onnatuurlijk is. En waarachtig, Bernard lacht weer, deze zekerheid slaat hem uit zijn angst en beven om Jeus. Hij geeft Bernard nog:

„Giij lach mien uut, wâ, Bennad? Maor dan geet de wage stinke en dan kui nie't meer veruutkomme. Das um zo te zegge, hadstikke verkeerd. Aij daor nie't aan denk, Bennad, geet de wage kapot. En dat is net 't eigeste asof giij dat rad van ow machine vasthold en toch wilt nèje, Bennad, en dat geet natuurlik nie't. Maor ik zal der aan denke, Bennad.”

Zie je nu, Bernard, is hij nu hadstikke gek? Hier kun je niet tegenop, hè? En zo is het, als je de handrem niet losmaakt, rij je alles kort en klein, dat is hetzelfde als twee ezels die ieder een kant uittrekken. Néé, Bernard, beiden willen een andere kant uit en dat gaat niet. Maar voor de rest, Willem is tevreden en de man die achterin zat, eveneens, hij zag dat Jeus wonderflug rijden zal, omdat Jeus kan denken. Johan komt tot Bernard en smoest hem

iets in de oren. Johan wil een dokter laten roepen, maar Bernard geeft hem, daar nog even mee te wachten, zo gek is Jeus toch ook nog niet. Maar já, gekken zijn vreemd, ze zitten zo met je aan tafel, lekker te eten, rustigjes is dat leven, maar ineens vliegen ze de deur uit, de straat op of een tuin in, trekken daar eventjes een boom uit de grond of slaan de ruiten kapot, vliegen je aan, trappen en slaan je, vermoorden je waar je zelf bij staat, indien je er te lang mee wacht maatregelen te nemen. Bernard moet het dan maar zelf weten, Johan heeft hem gewaarschuwd. Dat hoort Jeus niet, hij ligt boven op bed en rust van de overweldigende inspanning even uit, hetgeen hem goed doet. Johan luistert, Rie ook, als het te lang duurt, gaat Johan even kijken. Is dat wat? Jeus slaapt, hij rust, maar dat kan gevaarlijk zijn voor straks. Is het niet zó soms?

Vliegt hij nog niet de straat op om een tram op te pakken en even uit het gareel van de stad te slingeren? Née, wanneer hij na een uurtje beneden komt, z'n ruime lach weerklinkt, hij om natuurlijke dingen vraagt, weten zij het niet meer, maar, stille én gezonde gekken zijn de gevaarlijkste. Johan denkt zich gek, die goeie Johan, Crisje, schreit vanbinnen om zijn broer Jeus, voor hem staat vast, hij is mesjokke! En in een graad, zoals je zelden ziet en de geleerden wellicht de diepte niet van kennen. Johan weet het zeker, in de ziel van Jeus is een onwerkelijk gat geslagen. De namiddag gebruikt hij om nog even te slapen. Het nábelevens is begonnen, Bernard, dát, wat hij vanmorgen heeft geleerd doet hij thans bewust duizendmaal over en Willem zal dat morgen direct zien en kunnen vaststellen ook, omdat hij zich thans die leerschool en wijsheid eigen maakt.

Jeus gaat verder! Bernard beleeft elke morgen feest, hij heeft een circus thuis en dat kost hem geen cent. Rie wil er niet mee te maken hebben, Johan voelt zich schuchter en angstig en dat is te begrijpen. Wie dit ziet gebeuren, zegt: hartstikke gek, zoiets heb ik in mijn leven nog niet gezien. En ook dat is waar, Crisje. Als je dit wilt zien en beleven, moet je er miljoenen voor betalen, zo kostbaar is het, dát beleeft alleen Jeus, op deze ganse wereld vind je geen mens meer die dit ook kan.

Als je Jeus in dit kamertje rond ziet scharrelen, Crisje, dan is het net of je een stille of luidruchtige beroerte krijgt vanbinnen. Maar dit gaat niet naar je hartje toe, doch dit heeft met je ziel en geest uit te staan en is veel erger dan de zichtbare krankzinnigheid, voor zo'n gek ben je enigszins gewaarschuwd, immers, je ziet dat het gaat beginnen, dat voel je, bij Jeus echter niet, die beleeft alles in stilte. En daar is Johan zo angstig voor. Johan zegt, dit gaat regelrecht naar „Rosenburg” ..., Bernard, je zult het zien, dat is een gekkenhuis dicht bij Den Haag, Crisje, waar er zo'n paar honderd leven. Maar vanmorgen begint Bernard er al heel anders over te denken. Hij hoort het, Jeus blaft

niet zoveel meer, het gaat rustiger. Alles gaat veel beter, wat Jeus nu doet, dat is berekend. Bernard denkt, dat de mensen op straat beter uitkijken. Jeus scheldt niet meer zo hard als gisteren, het proces wordt menselijker, Crisje, je gaat voor jezelf voelen, dat er menselijk wordt gedacht.

Bernard hoort ook, Willem is uiterst tevreden. Jeus rijdt na drie dagen al in de stad rond en dat wil toch wel iets zeggen, Crisje. Zo-even kachelde hij door de Venestraat. Nu gaan ze de Wagenstraat door, Crisje, en dat kan Bernard allemaal volgen. Hij hoort, dat Jeus het zegt en hij heeft dat natuurlijk weer van die Willem gekregen. Maar je kunt ze van hieruit volgen. Het gebeurt allemaal van dit kamertje uit, Crisje. Zo-even schold hij weer tegen mensen, ze keken niet uit. Nu gaan ze naar de Spuistraat. Voor Jeus komt er:

„Nu even goed opletten, Jeus. Wij gaan dat smalle straatje in en zullen daar even stoppen, wij doen dan net of onze mensen zijn gaan winkelen en wij even moeten wachten. Zo, stop daar maar, Jeus. Fijn, het is prachtig, je kunt het al.”

Jeus praat met Willem, terwijl hij rondom de wagen smokst. Bernard ziet nu, dat hij van z'n stoel afstapt, er omheen loopt, hem aandachtig bekijkt en zegt:

„Wat een mooie kar is het toch, Willem.”

„Ja, Jeus, het is nog een beste wagen.”

„Welk merk is het, Willem?”

„Dit is een „Spijker” ... Jeus.”

„Zo'n kar is natuurlijk duur, Willem?”

„Ja, hier betaal je tienduizend gulden voor, maar als de wagen nieuw is, komt er nog een bende geld bij.”

„Maor daor heij dan 'n wage veur, Willem, dèn klinkt as 'n klok, wâ?”

„Ja, dat is waar, maar wij gaan verder, Jeus.”

Bernard hoort: „Rrrrrt, rrrrt, rrrt ... rrrt ... fertig ... we rijden!”

Het gaat vanzelf, maar er stinkt weer iets, Jeus heeft weer de handrem vergeten. Ze rijden de Wagenstraat uit, gaan even richting Delft, kachelen zo nu en dan een straat in en uit, draaien eens, stoppen en gaan verder. Het gaat best, voelt Willem, alleen die handrem mag hij niet vergeten. Bijna zit er een hond onder de wagen, Bernard hoort Jeus nu schelden. Tegen half twaalf zijn ze thuis.

„Geniet nu maar lekker vandaag, Jeus, morgen gaan wij verder. Ga vandaag maar met Bernard ergens naartoe, volgende week verdienen je toch je centjes, pik eens 'n bios voor de verandering en een paar lekkere broodjes halfom. Wij zijn tevreden, Jeus, het gaat goed.”

Jeus ontwaakt weer. Bernard kijkt in de ogen van dit grote wonder en die kijkertjes zien er goed en stralend uit. Bernard zegt nu:

„Gij bunt óf ’t grootste wonder van deze wêrld of de grootste gek.”

„Jao, Bennad” ... valt er uit hem ... „maor ik bun dat wonder. Ik zei ow al eerder, met gekke wi’k nie’t te make hebbe.”

„Hoe is ’t meugelik” ... komt er nog van Bernard, hij voelt zich rustiger en Johan moet zich niet angstig maken.

„Wi’k ow is wat zegge, Bennad?”

„Wat heij te zegge?”

„Da’k gauw geld zat verdie’n. Wí gijj mien tie’n gulde lene? Die krie’g gijj drie keer van mien weerum, Bennad. Ik wil met ow vandaag uut, wíj gaon is lekker bioskope, Bennad. Ik heb trek in wat lekkes, Bennad. En ik gao’t gauw mie’n baas zuuke. Zaoterdag bun ik ’t, Bennad!”

Bernard geeft hem:

„Gijj kunt van mien krie’ge wat gijj wilt hebbe, aijj maor nie’t gek wod. En waarom heb gijj mien nie’t eerder um geld gevraagd?”

„Ik had ’t nie’t neudig, Bennad.

En now, Bennad, wíj gaon vandaag naor de „Kinomategraaf” wá? Ik betaal vandaag, geld zat en oaver drie wéék krie’g gijj van mien ow geld vie’r keer weerum, Bennad.”

„Dat wi’k nie’t hebbe. Aijj maor nie’t gek wod.”

„Ik wod nie’t gek, Bennad.”

„As gijj nie’t gek wod, Jeus, wi’k ow wel al mien geld gève, aijj dat maor wèt.”

„Ik wèt ’t, Bennad, en gijj wod bedank.”

Ze zitten in de bios. Ze genieten even van een film, in lange tijd heeft hij niets gehad. Bijna is hij door zijn ellende heen. Maar in wat voor ’n tijd heeft hij toch geleefd? En toch is alles eenvoudig. Maar wie kan hem begrijpen? De dagen vliegen om, het is vrijdag, morgen moet hij examen afleggen. Hij rijdt reeds als een volleerd chauffeur. Bernard naait rustig verder, Jeus stoort hem nu niet meer. Dan staat hij voor de zaterdag. Hij weet niet wat beven is, de stoel komt voor de dag, maar het is vandaag dé dag voor zijn leven en eeuwigdurende zaligheid, Crisje. Johan praat met Bernard en volgt hem even, hij rijdt door de stad en ziet hier geen mens.

„Wat gebeurt er vandaag, Bennad?”

„Dèn mot examé aflegge, vandaag gebeurt dat, Johan” ... geeft Bernard Johan schuchter en voorzichtig, maar waar de oudste van Crisje innerlijk van schrikt.

„Ook dat nog” ... geeft Johan hem terug „ ... ook dat nog. En jij gelooft dat, Bernard?”

Maar Bernard zegt nu geen woord, hij weet het, Jeus wordt niet gek, ’n machtig wonder is het! Johan kan het niet langer bekijken. Maar Jeus krast

verder, hij doet zijn examen, hij slaagde voor honderd procent, met één foutje, die vervloekte handrem heeft hij weer vergeten. Indien hij daar nu aan denkt straks, als de werkelijke auto voor hem staat en hij er op zit, gaat alles vanzelf. Maar wanneer dat gebeuren gaat, is Willem er ook. En dan moet Jeus van Willem afscheid nemen.

„Willem, hoe moet ik je bedanken, hoe kan ik dit goedmaken, Willem?”

„Als jij je best doet, Jeus, ben ik al tevreden. Ik dank jou hartelijk, Jeus.”

Willem zegt niets meer, maar ook voor Willem was het een openbaring, waarvoor deze Willem God dankt. Willem rende, maar dat ziet Jeus niet, regelrecht naar Golgotha om daar Onze Lieve Heer te danken voor alles! Dit was de „Orchidee” van Willem voor Christus! Já, Crisje, een werkelijke orchidee is het, zo dankbaar is Willem, zo gelukkig, ook voor Willem was het een Universele sensatie! Geloof het, Bernard en Crisje, jullie hebben hem toch moeten aanvaarden en eventjes geloofd, wat hem goed heeft gedaan. Bernard, aanvaard dit van miljoenen engelen, ook zij hebben dit wonderbaarlijke gebeuren vanuit hun hemelen gevolgd. Héél de ruimte, dít uitspansel, waarin zonnen en planeten leven en een taak voor God hebben te verrichten, lacht niet, maar heeft ontzag voor Casje én zijn Jeus van moeder Crisje! Bernard, een Goddelijke openbaring is het, wás het, omdat het met leven, ziel en geest heeft uit te staan. Allen danken Jeus, ze weten het, Casje én Jeus zijn geslaagd, Bernard.

„Hoerá, Bennad, ik bun der deur gekomme. Ik bun now chauffeur! Bú gijj now nie’t blij, Bennad?”

Kan Bernard het helpen, dat hij hem nog niet alles kan geven? Née, en dat begrijpt Jeus ook, hij snapt het, maar hij zal het hem gauw bewijzen en eerst dan kunnen ze met hem jubelen.

„Bú gijj werkelijk geslaagd, Jeus?”

„Jao, Bennad, ik hèt mie’n exame gedaon. Ik bun der deur, Bennad.”

Johan, hij is er nu. Zeg je niks? Moet je hem niet feliciteren? Née, dat kan Johan nog niet. Maar maandagmorgen zoekt hij een baas. En dan zullen ze het zien. En ook dat zal gebeuren, Crisje.

Maandagmorgen vroeg rent hij de stad in. Hij gaat regelrecht naar een adres, waarvan hij voelt, dat ze daar wellicht iemand nodig hebben. Hij vraagt al:

„Hebt u een chauffeur nodig?”

De garagehouder kijkt hem aan, hij ziet er Jeus voor aan dat hij een chauffeur is, dat zie je direct aan de rijbroek en de kappen, de pet, van eiges, maar die man heeft niemand nodig. Máár, ga daar maar heen, die mensen hebben chauffeurs nodig.”

Jeus naar Scheveningen. De garage onder het Palace Hotel kan mensen

gebruiken. Ook die man daar kijkt hem in de ogen en kent hem zeker niet, maar vraagt:

„Waar hebt u gereden?” Ja, wat nu, Jeus. Vlug wat, lieg er nu maar even op los, het gaat om je leven. En dan krijgt mijnheer:

„Ik was altijd particulier, mijnheer.”

„Dat begrijp ik, want ik ken uw gezicht niet van de straat. Waar hebt u gereden?”

„Overal, mijnheer. Duitsland ook ... Charlottenburg ... bij fijne families, mijnheer.”

„Spreek je talen?”

„Ja, mijnheer, vanzelf.”

„Ja, ziet u, dat is nodig, wij rijden hier voor de beste Hotels.”

„Dat begrijp ik mijnheer.”

„Weet u wat, komt u zondag ... de Hotels moeten nog beginnen. U krijgt zeventien gulden in de week, de rest verdient u aan de fooien. Hier verdienen chauffeurs goed geld. Verleden jaar hebben ze duizenden verdiend. Is dat iets voor u?”

„Ja, mijnheer, en ik zal mijn best doen. Ik dank u beleefd, mijnheer.”

Zijn naam is genoteerd, Jeus ist verschwunden, Crisje, hij heeft een baas. De man denkt, dat is een net iemand én beleefd. En die mannen moet hij juist hebben, je ziet direct wie je voorhebt. En nu, Crisje, kan hij nog een weekje studeren en dan voorgoed beginnen. Heel deze week komen Bernard en hij niet uitgepraat. Dit is nog wel een hard weekje, maar ook deze uren en dagen gaan voorbij. En dan wordt het zondagmorgen.

Om acht uur is hij present! Daar staat zijn wagen. Een gloednieuwe Unieck krijgt hij, een wagen van achtduizend gulden. De baas is tevreden, want hij is op tijd. De chef-chauffeur, die met z'n vrouw in de garage woont, en de boel bewaakt, want de baas woont in de stad, rijdt nummer één. Maar Jeus bekijkt zijn wagen, hij kruipt erop, dit is nu de echte auto, hij kent z'n geluk niet. Hij ziet er netjes uit in zijn jasje met tres afgeboord, door Bernard, de schoenen en kappen zijn goed gepoetst, z'n regenjasje ziet er ook piekfijn uit. De ganse familie zit op het Gevers Deynootplein, om dit wonder te beleven, ze zit daar voor 'n kopje koffie en wacht af, wanneer Jeus met zijn wagen voor de dag zal komen. Johan en Rie, Bernard trouwens ook, willen met eigen ogen dit schip zien stranden. Jeus poetst z'n wagen op. Nu even kijken. Daar zit de ontsteking, hij wil even achter het stuur zitten en het echte rijden proberen. De baas is er niet en als die komt, kan hij zeggen, ik wilde de motor even beluisteren, ik wilde horen, wat deze fabriek ervan heeft gemaakt; ik heb van deze karren gehoord, ziet u. En eerlijk is eerlijk, hij is kanjers van wagens gewend.

De motor loopt al. Waarachtig, het ding loopt. Daar zit de handrem. Nu inschakelen, dat is z'n eerste. Hij doet het, de wagen kruipt langzaam vooruit, nu even terug, já, het lukt allemaal. Er wordt geroepen: rijden; de eerste vertrekt, als er nu een ritje komt is hij aan de beurt. Maar de man is spoedig weer terug, hij moet nu weer wachten, jammer is dat. En dat gebeurt drie-, viermaal. De baas begint te begrijpen dat er iets is dat niet deugt. De man belt even zijn vader op, van nu af aan gaat het om de beurt, want dit is niet in orde, de één verdient alles en de ander niks. En dat kan straks niet, als er tien, vijftien chauffeurs zijn, als er weer wordt gebeld, Joost ... Joost heet hij nu, ben jij aan de beurt. En dat gebeurt nu. Een dame en heer willen een wagen hebben. Jeus achter het stuur. Ineens is Willem bij hem. Fijn zo, Willem, dat vind ik heerlijk.

„Natuurlijk, Jeus, dat is te begrijpen, nu wordt het menens. Jij houdt je rustig. Laat de mensen maar instappen.”

„Waar wil de familie heen, als ik vragen mag?”

„Wij wilden wat oude geveltjes zien, chauffeur.”

„Dat kan, mijnheer, u zult genieten.”

Hoor je dat, baas? Já, en dat lusten de mensen, beleefdheid doet alles. In de garage stappen de mensen in. Nu komt Willem: „Rustig om die pilaar heen, Jeus. Fijn, rustigjes, nu de deur uit en op z'n eerste deze hoogte op; de Palacestraat klimt en dat is maar goed ook, dan krijgt de baas niks in de gaten. Rijden, Jeus ...!”

Jeus trekt de wagen de hoogte op, dan komt hij op het Gevers Deynootplein en daar ziet hij zijn familie. Hoerá, Bernard, zie je mij? Geloof je mij nu, Johan? Kijk zelf, ik rijd. Já, gadverdikke nog aan toe, Johan, daar gaat hij, je kunt hem thans nog meer vertellen. Hoe bestaat het, schreeuwen ze daarginds, het is gewoonweg een wonder. Hij rijdt lekker. Maar wat is dat, Willem? De handrem, Jeus. Mijn hemel, Crisje, dit slaat in, hij schrikt zich 'n ongeluk, maar nu is hij er ineens doorheen, dit vergeet hij nooit meer. Hij kachelt de Parklaan af en komt voorbij de mensen die eten van het Pension hadden. Zie je mij niet? Néé, dan maar verder. Hij komt door het Voorhout, bezoekt de Jodenbuurt, gaat het Binnenhof door, stuurt links en rechts, remt en stopt, gaat opnieuw verder, hij praat met zijn mensen, vraagt of ze nog iets anders willen zien, ofschoon hij niet zou weten wat hij moest laten zien, maar dat komt wel, en bereikt alles! De Wagenstraat kronkelt hij in en uit, je hebt daar van die oude gedoetjes, hij weet het. En dan is het uurtje voorbij. Als hij in Scheveningen terugkomt, zitten de anderen daar nog en moeten thans aanvaarden, dat hij wérkelijk is geslaagd. In één week tijd en op een stoel ... wereld ... is Jeus van moeder Crisje chauffeur geworden!

Bij de garage laat hij zijn mensen uit. Het eerste fundamentje is gelegd,

ziet Willem, en Casje kan lachen, gelukkig zijn met hem. Jeus is nu reeds voor honderd procent in zijn handen en zijn macht. En alleen, omdat hij op dit „abnormale” gebeuren inging, omdat hij naar zijn innerlijke stem, die er wás, luisterde. Magere Hein, jij gaat er thans aan! Een bende parels van je enorme kroon vliegen door Scheveningen, rollen de Boulevard af, liggen te grabbel voor de mensen, die verstand bezitten en kunnen denken; dit is een kosmisch bewijs van voortleven, omdat Casje het is die vanachter de kist aan Jeus dit wonder gaf!

„Bent u tevreden, dame?”

„Ja, chauffeur, zeer tevreden.”

Wat zegt de man tegen zijn baas:

„Mijnheer, onze complimenten over deze bediening. Ik kom hier terug.”

De baas glimlacht en bedankt de mensen, zo gaat het best. Beleefdheid, dat zie je, doet alles. Dit is een nette chauffeur, hij heeft dat direct gevoeld, waren de anderen ook maar zo, dan was er geen klagen. De chef is maar een broekje bij deze chauffeur, kijk eens hoe netjes die man is. Crisje, het is nu gebeurd, maak je nooit geen zorgen meer om Jeus, hij is geslaagd én hóé! Het kan niet beter! Waar de baas met z'n neus bijstaat, krijgt hij twee gulden vijftig fooi, Bernard. Als het avond is, heb jij je tientje al terug. Twee gulden vijftig fooi, en dat in 'n goed uurtje? Het is niet te geloven, maar waarheid! Een half uur later toert hij met Willem naast zich naar Wassenaar, heerlijk naar het Kasteel, dat hij kent, dat ligt dicht bij het Paradijs, theedrinken en lekker van het zonnetje genieten. Hij ziet het: schoonmoeder, dochter en schoonzoon. Ja, dame. Néé, dame, ja, natuurlijk, mijnheer, u kunt het krijgen zoals u het hebben wilt, dat is toch vanzelfsprekend, gaat het niet te hard, dame? Néé, zo is het goed. Dan zal ik u eens even een heerlijk toertje laten beleven, dame. Willem lacht tegen Jeus, het gaat wonderbaarlijk goed, je kunt nu hartelijk lachen en dat van diep menselijk geluk. Beseft Jeus, welk wonder hij is? Néé, dat beseft hij niet en dat is maar goed ook of hij zou gek worden. Nu dat er niet is, gaat ook al dat andere vanzelf, het slaat dus niet in z'n kop, Crisje, het is allemaal zo doodeenvoudig voor zijn leven. En dat is nu dringend noodzakelijk, maar een ander leven had het bewust krankzinnig geslagen. Johan zeer zeker, omdat zijn angst hem belazerde, Crisje, en daar heeft Jeus geen weet van. Integendeel, doodeenvoudig is alles!

En dan tuft hij de ingang van het Kasteel Wassenaar binnen. Daar is het.

„Bestelt u ook iets, chauffeur?”

„Ik dank u wel, dame, gaarne, dame.”

Wat is dat een nette chauffeur, kind ... krijgt de dochter te horen, vind je ook niet? Je treft soms nette mensen onder de chauffeurs, deze is buitengewoon beleefd, zeker 'n jongeman van goede huize. Zo'n nette hebben wij in

lang niet gehad. Maar in de zak van Jeus, Crisje, leeft de eerste knaak ... en wat er nu bij komt, is niet voor de poes, omdat de dame nu reeds tevreden is. En daar zet Jeus nu zijn leven voor in. Hij krijgt z'n kopje thee en z'n sigaretje, Bernard, hij heeft de zon boven zijn hoofd, de natuur lacht hem toe, vogels zingen hier, de machtige mei zingt in zijn hart, hij is jullie nu reeds ver vooruit gerend. Johan kan bij hem in de leer komen en geld zat, zou je hem niet in de kost willen hebben, Rie? Mij niet gezien, nooit niet; geloof het, ik heb niets tegen je, maar ik eet niet van je keuken!

En dan keert hij naar de garage terug. Weer stappen de mensen bij de garage uit, ze willen nog eventjes de Boulevard op. De baas staat aan de ingang van de garage te kijken, hij hoort:

„Ziet u, mijnheer, dit is de taximeter. U kunt zélf zien wat u betalen moet.”

De man kijkt. Jeus krijgt twee veertig fooi. Het kan niet beter en of het vandaag niet voor hem op kan, alles werkt mee, alles legt voor hem bij zijn baas fundamenteën, als de oude dame zegt:

„Mijnheer, onze complimenten over deze bediening. Ik moet zeggen, u hebt nette chauffeurs. Heerlijk was het.” En tegen Jeus en ook dat hoort de baas:

„U bent een vriendelijk mens, chauffeur. U zult het ver in de wereld brengen. Geloof mij, ik kan het weten.”

En dan valt er over zijn lippen:

„Het is mijn taak, dame. Ik ben u zeer dankbaar, dame.”

Hoe bestaat het, denkt de baas, deze chauffeur komt uit een andere bron, is van goede huize, dat zie je en hoor je aan alles. Maar zo is het best, Crisje, het kan já niet beter! Tegen de avond heeft hij voor de baas al 'n zeventig gulden verdiend en voor zichzelf, Crisje, je gelooft het niet, twaalf gulden zestig cent aan fooi, met de rest zaterdag, dat wordt een goed en groot bedrag. En nu eten. De baas zegt, ga even naar de kelder, onder het gebouw, daar kun je lekker eten of komen ze je eten brengen? Dat zouden ze wel willen, maar ik ga daarheen. Laat eens kijken, jammer is het, dat Bernard er niet is. Biefstuk met gebakken aardappelen en sla. Verse sla, heeft hij nu toch wel verdiend. Een glas bier, ober! Daar zit Jeus nu heerlijk te schransen ... Crisje, als een baron voelt hij zich. Mijn God, wat ben ik U dankbaar, aan Casje denkt hij niet, ook Willem is hij al bijna vergeten, hij is nu op zichzelf ingesteld. Gauw terug, wellicht zijn er ritjes. De baas zegt al:

„Fijn, dat je zo spoedig terug bent, Joost.”

Dat Joost hindert hem wel eventjes, Crisje, hij is dat niet gewend, het is, alsof je het zelf niet meer bent, of de mensen iets anders van jezelf willen maken, maar, denkt hij, dat „Jeus” begrijpen ze hier niet en het „Jozef” klinkt te deftig. Laat maar rollen, hij heeft door dat - Joost dik te eten en te drinken,

Crisje, en daar draait nu alles om. In maanden heeft hij zo lekker niet gegeten. Hij voelt zich vandaag een ander mens, de maag praat en lacht. Wat heeft hij dat lichaamsdeel laten versukkelen. Als hij bij de baas is, zegt hij ja en amen. Dat heeft Willem hem gezegd en mag hij niet vergeten de eerste dagen, máár goed luisteren. Wat de vakmensen vandaag vertellen, dat mag hij volgende week návertellen. Dan is het zijn eigen verkregen bezit en heeft niemand iets in de gaten. Nu hij voor het Kurhaus moet rijden, zit Willem weer even naast hem, die komt nu en dan even kijken.

„Willem, wat gaat het goed. Hoe gelukkig ben ik toch. Wil je niet de helft van mijn verdienste hebben, Willem?”

Willem lacht en zegt – néé. Zo echt, zo natuurlijk en doodgewoon is alles voor Jeus, omdat hij het stoffelijk én menselijk bekijkt én ondergaat. En toch weet hij, dat Willem maar een droom is. Máár, wat wil je? Willem zit naast hem, toch denkt hij niet aan de wereld van Willem en indien Jeus goed uit z'n ogen keek, dan zag hij tevens Casje, want door Casje komt ook Willem tot het handelen, Casje is de inspirator van en voor alles, dit machtige wonder. Willem geeft hem nog en dan vertrekt hij even:

„Let erop, Jeus, geen praatjes verkopen en laat het niet in je hoofd slaan. Blijf eenvoudig en dankbaar, alléén de dankbaarheid is het. En, je weet het, met beleefdheid doe je alles. Als je mij nodig hebt, roep mij dan maar en ik ben er.”

„Ik dank je, Willem.”

„Jij doet zo geheimzinnig als je kunt. Je weet wat ik bedoel, dan krijgt geen mens in de gaten dat je nog niet alles van de wagen en het vak weet, maar intussen leer je een bende.”

„Ja, Willem, ik zal ervoor zorgen. Wat 'n prachtbaan is het toch.”

„Dat is het, Jeus. Lekker buiten, je hoeft niet meer te rennen en is het beste voor je wat er te krijgen is. Heb je lekker gegeten, Jeus?”

„Ja, weet je dat, Willem?”

„Ik zag je, fijn hoor, je hebt het verdiend.”

„Wat ben jij een goed mens, Willem. Waar heb ik dit allemaal aan verdiend? Ik had in lange tijd geen middageten meer gehad. Jong, dat smaakte.”

Tegen acht uur krijgt hij een ritje en – hoe bestaat het ... hij moet wachten naast het Pension. Is daar niemand te zien? De jonge mijnheer komt aangelopen. Betsy is er niet. Hij had er tien gulden voor overgehad, als de baas hem had gezien.

„Wel, Jeus, ben je chauffeur geworden?”

„Ja, mijnheer.”

„Dat is een goed vak. Waar heb je dat zo gauw geleerd? Hoe is het mogelijk, je ziet er goed uit.”

„Ja, mijnheer, alles kan, het is beter dan voor loopjongen te spelen, niet-waar?”

„Natuurlijk. Wel, ik zal het ze daarbinnen zeggen, Jeus.”

„Dank u, mijnheer, de groeten van mij.”

De man lacht, de familie zal het horen. Mijn hemel, wat zullen ze daar denken? Maar hij is die kliek alweer vergeten, hij tuft verder, zet zijn passagier af en keert terug. Tegen tien uur komt er een Duitser naar de garage vliegen en vraagt:

„Sprechen Sie Deutsch (Spreekt u Duits)?”

De baas kan het niet, hij vraagt Jeus:

„Hier, Jeus, praten.”

Hij geeft terug: „Jawohl, Herr ...! Was ist?”

Maar de eerste is aan de beurt. De Duitser wil niet met de eerste rijden, en de baas zegt, gá, vooruit, Joost, hij neemt dan maar het andere ritje - doch je moet dat gezicht eens zien, denkt Jeus, de kif ligt er dik bovenop. Doch dat komt straks wel in orde. Wat zijn die twee mensen toch kinderachtig, man en vrouw zijn giftig. Waarom? Dat weten ze niet? Jawel, hij was aan de beurt. Nu kletst hij over „das Stolzenfels am Rhein” ... en het gaat goed, goddank, dat heeft hij geleerd, dat is van hemzelf. De Duitser praat veel, doet enkele zaken in de stad en keert naar het Kurhaus terug. Jeus terug naar de garage. Het is al doodsoep Scheveningen. Nu zul je het hebben. De eerste kan hem wel opvreten. De baas is erbij als hij vraagt:

„Hoeveel heb je verdiend? Heb je nog gereden?”

De eerste geeft hem: „Gaaf jou dat wat aan?” De baas kijkt ook, wat wil Joost? Gaaf hem dat iets aan? Wat heeft dit te betekenen? Als Jeus zegt:

„Ik wilde je het geld geven van mijn rit” ... begrijpt de baas het ineens en vindt het enorm. Jeus gaat verder met:

„Als je niet gereden hebt, krijg je van mij twee gulden veertig. Heb je een rit gehad, dan trekken wij je fooitje hier af.”

Is dat even wat? Ja, vijfenvijftig cent heeft hij gekregen. Dat is dus voor jou erbij ...? Jeus geeft hem de rest, de man en vrouw slaan achterover en de baas geeft hem een geweldige pluim. Dat is eerlijkheid, is prachtig, als al de mensen zo waren was er geen ruzie op de wereld. Jeus heeft op de eerste dag reeds alles geslagen, Crisje. Hij heeft veertien gulden verdiend, buiten het eten en drinken, z'n sigaretten in z'n zak, is chauffeur geworden en praat Duits tegen zijn klanten. Wij hebben geen klagen over hem, Crisje, het is dik in orde. Op slag ligt hij erin en dat komt hem toe, Crisje, voor een dergelijke dankbaarheid én beleefdheid, buigen zich de mensen, dat lusten de mensen, daar voelen ze voor en wie dat kan en volhoudt, gaat het altijd goed, je trekt thans je geluk zelf tot je leven. Onze Lieve Heer krijgt zijn dankbaarheid, van

eiges, Crisje. Maar kifterige mensen werden goedmoedig, kregen het begrip van naastenliefde te zien en te beleven, waarop je „Lange” trots is! En dat krijgt de oude baas te horen, vanzelf, er wordt over gepraat, als zo alle chauffeurs zijn, dan gaat een zaak goed, komen de klanten terug, waar je tenslotte voor leeft en sterft, doch velen zeggen: ik zou wel gek zijn; zij willen geld verdienen en voor een dergelijke cultuur hebben ze niets over. Jeus wel, hij is het, van kind af was hij het, over hem hoeft je geen zorgen meer te hebben.

En dan komt hij thuis, ze moeten beamen, het is een groot wonder, hij is niet gek. Maar, wil ik je eten brengen, Jeus? Née, ik eet daar in de garage, ik slaap daar ook, voor geruime tijd ben je mij kwijt.

Veertien dagen later beleeft hij een ander wonder. Een mijnheer z'n wagen is kapot, het ding wordt gesleept, de man vraagt of er hier iemand is die zijn wagen even repareren kan. Met z'n tieners kijken ze naar de wagen, ineens komt Jeus tot reactie. Willem is er ook weer. Hij zegt tegen Jeus:

„De wagen is niet kapot, Jeus. Ik heb het al gezien. De koolborstel blijft hangen, het ding krijgt geen stroom. Ga een hamer halen en sla even op de magneet, maar wij zullen die opschepper even te pakken nemen. Weet je wat je zeggen moet? Wacht maar, ik kruip wel in je en dan doen wij dat tezamen. Jeus zegt tegen de man, waar allen bij staan:

„De wagen is niet kapot, mijnheer.”

„Wat zeg je me daar, chauffeur?”

De baas en de mannen denken nu dat hij gek is, het gelach weerklinkt. Maar, zegt Jeus, hij heeft al een hamer in z'n hand:

„Als ik uw wagen 'n klap op z'n kop geef, loopt „ie” weer.”

„Daar kun je niet meer van af, opschepper! Is dat even iets, mijnheer? Wat is dat voor een chauffeur?”

De baas vraagt Jeus of hij gek is geworden. En dan valt er:

„Née, ik ben niet gek, mijnheer, u zult het zien.”

„Om vijftig gulden, wed ik met je, chauffeur.”

„Goed, mijnheer, geef mij uw centjes maar vast.”

De man legt zijn baas het geld in handen. Máár, de motorkap ligt open, Jeus heeft de magneet reeds 'n tikje gegeven en Willem zegt: „Zie je het, Jeus, het ding is al klaar, de koolborstel is gezakt. Je hebt lekker vijftig gulden verdiend, máár waar het mij om gaat is, ze zien nu dat je iets bent, dat je verstand hebt van 'n wagen. En die opschepper met z'n bluf heeft geld zat en is toch maar 'n oplichter, laten wij hem er even van genezen, Jeus.”

Jeus geeft de man: „Ga de wagen aanslaan, mijnheer.”

De man kan hem wel opvreten en weigert. Weer komt er:

„Doe het, mijnheer, de wagen loopt, u wilt immers uw geld verdienen?”

Woedend vliegt de man op zijn kar af, start en zie, de motor draait. Hij

vliegt er gelijk weer af en rent de Boulevard op, komt weer terug en vraagt:

„Ik geef u nog vijftig gulden, als u mij zegt, waardoor u wist, dat de wagen niet kapot was. Waardoor wist u dat? Wat hebt u met mijn wagen gedaan?”

Ja, daar staan ze. Jeus kan geld verdienen, maar Willem zegt: het is net zat, houd je geheim voor je, Jeus. Hij doet dat natuurlijk, maar, is dat even iets, mensen? God bewaar me, wat is dat voor een kerel?

Ze willen hem geld geven als hij zegt wat het eigenlijk was. Néé, komt er, dat zou je wel willen, jullie zijn toch monteurs? Kijk, denkt de baas, dat is een kei van een kerel, die heeft iets geleerd. Máár ... wereld ... er zijn hier tal van goede vakkundigen onder. Jeus niet, hij weet niks, maar hij wéét het, het komt regelrecht van Onze Lieve Heer en „HIJ” ..., wereld, geloof het, wéét álles! Indien je voor Hem werkt dan krijg je ook alles! En Jeus rijdt en werkt voor Onze Lieve Heer!! Is dit nog niet voldoende? Néé, even later lachen ze om de kunde, de menselijke nieuwsgierigheid vermoordt het wonder, dat zal Jeus later wel leren en beseffen. Maar dán snauwen ze hem wellicht van de „bühne” af ... Lange. Of ze gooien zijn boeken op de menselijke brandstapel, óf ze verklaren hem voor werkelijk gek. Immers, al de mensen die een ruimtelijke evolutie vertegenwoordigen, moeten kapot! Wereld, zo is het! Maar wij gaan verder!

Ook de baas wil hem z'n geheim ontfutselen, doch hij zegt niks! Dan zou hij zijn persoonlijkheid maar verkopen en die is meer waard dan duizend garages en werelden bij elkaar. Maar, Willem, je wordt bedankt, ik zal die kudde-mensen heus niet zeggen dat jij het bent geweest, nú nog niet, later! Crisje krijgt van alles en de brieven zijn wondervol.

Een week later is er weer zoiets. De rijke opschepper heeft aan z'n wagen geprutst en wil het niet eens weten. Dan moet zo'n man maar gestraft worden, zegt Willem. De man bezit een bende bluf, ziet Jeus en dat is lariekoek. Maar wat is dat? De baas wil het weten. Hij geeft hem: lariekoek is – een vergeet-mij-nietje – in de grond stampen, mijnheer. Lariekoek is, een koek met niks erin en in die man zit niks! De wagen wordt gesleept, er is iets te verdienen voor de jongens, maar, stellen de monteurs vast, hier kunnen zij de kar niet repareren, vanbinnen zit de boel vast. Daar hebben ze een werkplaats voor nodig. Ook Jeus kijkt naar de wagen, met z'n allen staan zij er omheen en wordt er gewikt en gewogen. Néé, zegt de baas, zelfs met de beste wil, gaat het hier niet.

Maar ineens hoort hij Willem zeggen: „Ik heb het al gezien, Jeus. Deze opschepper heeft aan de kar geprutst en wil het niet eens weten. Dan kost hem dat centjes. In tien minuten maken wij de kar beter, wij zullen dat ding even genezen, Jeus.

Jeus geeft dit aan zijn baas. Hij zegt:

„Mag ik de wagen repareren, mijnheer?”

„Maar dat kan niet, wij hebben hier geen reparatiewerkplaats.”

„Toch kan het, mijnheer.”

„Top,” zegt de opschepper, „ik geef je honderd gulden als ik morgen mijn wagen heb.”

„Afgesproken, mijnheer. U hebt morgen uw wagen terug.”

Is dat wat, Crisje? Maar Jeus heeft het al door Willem gezien. Zijn helderziendheid is perfect, Crisje. Hij ziet, dat er een spijkertje tussen 'n klep zit, waardoor, dat doet er niet toe, maar, dat ding is er zomaar niet ingekomen en dat wil die man niet weten. De wagen krijgt een plaatsje, Jeus gaat beginnen. Maar nu speelt hij alles uit. Hij geeft zijn baas en de chauffeurs te horen:

„In 'n kwartier is de kar klaar.”

„Dat bestaat niet” ... komt er over al die lippen rollen ... „wat wil je ons nu wijsmaken?”

„Je bent monteur of je bent het niet” ... geeft Jeus hen. Er komt spanning, een wonder is het. Maar dat kreng daar heeft verstand van auto's. Indien dit lukt, dan moeten ze beamen, dat Jeus een geweldig chauffeur én monteur is. Wat willen de baronnen in het vak tegen hem beginnen? Niks, Crisje, ze staan daar te apegapen! De baas vraagt nog:

„Meen je dat, Joost?”

„Ja, mijnheer Simon, ik meen het!”

„Maar haal geen kunsten uit met de klanten.”

„Als ik u zeg, dat de wagen in 'n klein kwartiertje loopt, kunt u erop aan, baas, ik zwam niet.” En nog is de baas niet overtuigd, hij wil nog weten:

„Weet je wel wat je doet, Joost?”

„Ja, mijnheer, ik weet het. U mag mij weggagen als ik het niet kan en dat zegt toch voldoende.”

„Maar wat is er dan aan de kar?”

„Dat is 'n geheimpje, mijnheer. U zult het zien, als de wagen loopt. Ik maak de kar!”

Willem en Jeus beginnen. Maar Willem ziet, dat de chauffeurs vanachter de pilaren hen volgen. Willem zegt tegen Jeus:

„Vraag even aan je baas, Jeus, of die mannen willen vertrekken, ze beloeren ons.”

De baas stuurt de mannen weg. Willem vraagt opnieuw: „Vraag even aan de heren of er een 'n magneetje heeft, Jeus.”

Ja, dat ding is er. En nu zegt Willem:

„Vlug de kap eraf, Jeus. En dan de tweede bougie eruit. Zo, nu de kar in z'n vierde versnelling zetten, heen en weer schudden en tegelijk dat spijkertje

eruit vissen.”

Jeus doet wat Willem zegt. En ziedaar, uit de motor komt het spijkertje tevoorschijn, het ding zat vast tussen 'n klep. Een mirakel is het, dat Willem dat heeft gezien, maar Casje was het! Doe de bougie er maar weer in, Jeus, komt er en even later, in tien minuten reeds, loopt de wagen, de honderd gulden zijn verdiend, en eerlijk! Daar staan ze nu – de alwetenden ... ze hebben geen woord meer, ze sloegen tegen de grond, dát is kunst! Wat zegt u? Heel de dag hebben zij het erover. De baas biedt hem vijftwintig gulden, als hij zegt wat het was. Nu wisten ze het allemaal, natuurlijk, er zat iets in de kop, ja, maar niet in hun eigen koppen. Die waren leeg, dom, hadden geen gevoel, geen helderziendheid kan er doorheen gaan, bij Jeus wel! Ook dit is een wonder, maar hij zegt niks. Als de man komt is de wagen klaar, hij krijgt de honderd piek, allen krijgen vijf guldentjes voor de pret en voor hem is de rest. Nu de baas ziet, dat er wat te verdienen is, mogen zij wagens repareren, maar eerlijk is eerlijk, samen delen. Nu zegt Willem: dat zou hij wel willen, Jeus, van nu af aan repareren wij geen wagens meer! Willem, door middel van Casje, legde in de hersens van Jeus even één astraal, alwetend snoertje aan en toen ging het. Toen wist Jeus alles, maar meer ook niet, wéér een fundament voor de parapsycholoog, weer verliest „Magere Hein” zijn parels van zijn kroon, Crisje!

Zo gaat Jeus verder, hij is chauffeur geworden en een goede! Wat zegt de wereld hiervan? Wat zegt u, mens die dit leest? Aanvaard het, achter de kist is er leven! Uw leven kan niet verdoemd worden! Uw leven gaat verder. U ziet uw geliefden terug! Hierdoor legde Casje als een kosmisch meester de bewijzen van een eeuwigdurend voortleven voor u! De astrale persoonlijkheid is het, die zag, die het wist, niet Jeus van moeder Crisje, maar door dit wonderbaarlijke instrument krijgt ge uw bewijzen van voortleven, een dood is er niet! Zegt dit nog niet genoeg? U moet toch thans voelen en willen begrijpen, dat wij verder kunnen gaan. Jeus krijgt hierdoor Kosmisch contact te beleven. Wel, wij gáán verder!

Máár, het begon, toen Jeus de straten van Den Haag wilde kennen. Dús ... vooruit heeft Casje fundamenteën gelegd. Hij is bij het allereerste begonnen. Hij ging geen stap te ver ... wereld! Kerk ... luister nu, er is geen dood en géén verdoemdheid! Dat zal Jeus je vertellen straks! En eerst dan ligt Jeus van moeder Crisje neergeknield aan de voeten van zijn meester!

Dít moest reeds voldoende zijn, want u voelt wel, álles komt tot Jeus buiten zijn denken en voelen om! Já, God zij gedankt ... door één leven op Aarde kom je niet tot het Goddelijke „AL” terug, Willem en miljoenen anderen leven ... nietwaar ... Lange, jij hebt alles kunnen volgen!

Verder nu, dit is voorlopig voldoende, Jeus is nog niet zover, dat hij gereed

is voor de Kosmische ernst van Casje! Maar ook dat komt! Mijn God, wat hebt U uw kinderen toch veel gegeven, zij zijn achter de kist tot meer in staat dan in de stof, wij hebben dat thans beleefd en kunnen het aanvaarden!

Jeus en zijn liefde

Van eiges, weet Jeus, het wonder gaat hier de straatgoot in indien hij deze mensen er iets van zou vertellen, wanneer hij zou zeggen, dat hij een helderziende was, had alles geen betekenis meer. Maar hij kijkt door staal en ijzer en is een helderziende van de bovenste plank, doch daar hebben deze mannen, kinderen zijn het, geen verstand van. Wel voelen ze iets, maar ook dat heeft morgen niets te betekenen. Ze voelen iets van zijn persoonlijkheid en eigenlijk niks van zijn leven, néé, op stuk van zaken is hij een doodgewone chauffeur.

De mens echter, die intellectualiteit bezit, en van die intellectuelen leven er hier bosjes, de hotels zijn er vol van, het seizoen is begonnen, voelen iets in het leven van Jeus, zelfs de Rothschilds vragen om hem en willen geen andere chauffeur. Die jongeman heeft iets; dat leven is beleefd. Ook Graf Von Weber, een vriend van de Rothschilds, wil hem als chauffeur, een Engelse Lady wil al precies hetzelfde, ze voelen iets van zijn lieflijk stralende persoonlijkheid, já, over Jeus wordt er gepraat. Wanneer die mensen uitgesproken zijn, vertellen ze elkaar van alles en dan kun je horen:

„Je moet naar die beleefde chauffeur vragen, Jozef is zijn naam. Je bent dan zeker van een goede bediening. Jammer voor zo'n mens, dat die intellectualiteit chaufferen moet.”

En dat zegt Willem tegen Jeus, Willem heeft het de mensen horen zeggen, hij stond er met zijn neus bij, toen die lui zo lekker, ná het eten en drinken over alles keuvelden. In Scheveningen wordt er over Jeus gepraat, hij loopt in de gaten door zijn beleefdheid en plichtsbetrachting, zijn voorkomen en hartelijkheid, hij geeft de mensen hun eigen gevoel terug, hij is eerbiedig, Crisje. En dat zegt toch wel iets. Maar de mannen aan de garage kiftten, omdat de goede en rijke klanten naar hem vragen. De baas zegt: moet je maar precies hetzelfde doen. Smeert Jeus stroop? Kun je bij de Rothschilds stroop smeren? Bij Graf Von Weber en de Engelse Adel? Dat moet je zelf verdienen. Deze mensen vragen hem al of hij bij hen chauffeur wil worden, doch dan zegt Jeus: néé, voor geen geld. Er is iets in hem, dat nu beslist weigert! Waarom, dat weet hij niet. Hij weet wel, als die mensen goed bediend worden, is dat maar voor korte tijd en dan krijgen ze toch weer praatjes. Overmorgen is die pret schoon beleefd en dan kan hij doodvallen. Maar ze praten, ze willen die chauffeur wel hebben. Ga mee naar Charlottenburg, Jeus ... Jozef. Néé, ik blijf hier, ik ga niet weg.

Met Von Weber moet hij naar Noordwijk om golf te spelen. Als de Graaf ziet, dat hij z'n pols verzwikt, doordat hij meters in de grond slaat, moet de

man natuurlijk lachen. De Graaf vraagt hem om met hem te dineren. Néé, zegt hij, dat doe ik niet! Ik ben niet van plan je te plezieren, morgen kijk je mij toch niet meer aan. Dat is maar 'n gril van je en ik wil niet dienen voor grillen. Máár, geef mij de centjes maar, dan koop ik een stuk worst, 'n stuk brood en hou ik lekker vijf piek over voor mezelf. Ik ben heus niet zo krankzinnig, Herr Graf. Néé, ik wil eigenlijk niks met je rijke drukte te maken hebben, ik doe mijn best, maar ik blijf mezelf. De Rothschilds zijn prachtmensen, maar ze mogen hem nog meer vertellen. Ik bedien je uitstekend, maar ik wil niet met je aan tafel zitten om me te laten uitlachen, ik wil niet voor komedie spelen, niet voor tafel-klant, niet voor: kijk is, hoe leuk die Herr Graf doet, hij eet met een chauffeur, doe dat maar met je eigen soort! Het is Irma, die hem de rijkdom heeft getoond, en hem de eerste gevoelige tik gaf, zodat hij eronder stikte en bijna een eind aan zijn leven maakte, waardoor hij nu ál deze mensen wantrouwt. Ik ben geen vermaak voor je, ook al barst je van het geld, mij krijg je niet!

Guten Tag, Herr Graf, wo fahren wir hin? Guten Tag gnädige Frau, – krijg de „droedels"! Ach so, ich fahre schon, aber natürlich, Herr Baron ... selbstverständlich, ich verstehe!!

„Der Mensch" ... hoort Jeus, Graf Von Weber tegen de Rothschilds zeggen: „hat feeling." Maar wat is „feeling", denkt Jeus? Daar moet hij dan even over nadenken. Een mooi woord is het, maar het is geen Duits, die mensen praten natuurlijk over alle grenzen. Van eiges! Toch komt er in hem ... het is voelen en dan begrijpt hij het. Já, hij kan voelen wat ze van hem denken, máár, dat rijke gedoe kan hem nog meer vertellen.

Het is in deze dagen, dat heel de wereld over Jeus praat. Tot in Amerika hebben ze het over Jeus van moeder Crisje. Hij is wereldberoemd geworden en dat op slag, niet echter door zijn wonderbaarlijk contact met de astrale wereld, doch door iets stoffelijks, heel iets anders, waar geen mens aan denkt, ook niet in z'n hoofd haalt, Jeus wel.

In het Vredespaleis is er een Internationale Conferentie, waarvan Lord Finchlay voorzitter is. Elke morgen wordt de Lord naar het Vredespaleis gebracht en vanmorgen is Jeus aan de beurt. Hij komt voor het Palace Hotel en hoort:

„Peace Palace!"

Prachtig is het. Jeus weg, maar hij begint te denken. Wat is dat – Pies Palace? Hij wil niet weten, dat hij de weg niet kent, maar wat is dit nu? Hij draait en rijdt direct de straat in tegenover het Palace Hotel en moet denken. Indien de Lord ziet en gaat beseffen, dat hij niet weet waarheen hij moet, krijgt dat zijn baas te horen en dat is verkeerd. Rondraaien - onbewust rijden, dat duldt de Lord niet. Wat moet hij doen? Hij moet eerlijk zeggen,

dat hij niet weet wat de Lord wil? Duizenden gedachten vliegen hem door het hoofd en er is nu geen Willem die hem wil helpen. Mijn hemel, wat is Pies Palace? Resoluut zet hij de Lord voor een piesbak. Natuurlijk, dát is het, maar hij denkt er niet aan, dat komt niet in hem op, dat de Lord zijn natuurlijke handelingen in het Hotel heeft gedaan en zo'n Adel geen straat Palace voor behoeft, Jeus stopt en vraagt:

„Hier is de Pies Palace, Sir.”

Wat wil die chauffeur? De man, die bij de Lord is en een Amerikaans krantenkoning is, kijkt naar Jeus. Ook de Lord begrijpt hem niet. Is dat wat? Kan die man hem dan niet begrijpen? Dat is toch doodeenvoudig, als je voelt, dat je een Pies Palace nodig hebt? Dan zal Jeus het hem door 'n gebaar ineens vertellen. Hij staat daar naast zijn Mercedes-Benz ... dat kakkerlakkerige wagentje heeft nu niets meer te betekenen, de baas beseft, dat hij mooiere wagens nodig had ... trekt het portier naar zich toe, houdt z'n hand beneden de plaats waar het mannelijke uurwerk zit ... doet een gebaar erbij, het ligt er dik bovenop, de Lord moet hem begrijpen nu en dat gebeurt ook. Ineens barsten beide mannen in 'n schaterlach uit. De oude Lord barst van het lachen en gilt, de man krijgt stuiptrekkingen van het lachen en vraagt, wijst Jeus, geeft hem nu te kennen, dat hij rechtsomkeert moet maken, de Lord kan niet verder, hij moet eerst uitlachen en tot zichzelf komen. Is dat een stunt?

Wanneer Jeus voor het Palace Hotel komt, vliegt de portier naar buiten en vraagt wat er met dit geëerde leven, de Lord aan de hand is. De Lord wijst naar Jeus, de man lacht zo erg, de Amerikaan niet minder, dat op slag héél het Hotel op stelten staat. En dan krijgt de portier die vijftien talen spreekt te horen, dat Jeus de Lord naar een piesbak heeft gebracht. En dat is het Vredespaleis ... Het is om je dood te lachen en dat gebeurde bijna, want hals over kop moet er een dokter voor de Lord komen, de goede man komt niet meer tot bedaren. Jeus staat daar en kan zich wel voor z'n hoofd slaan. De Amerikaan zegt, dat hij moet wachten. Hij wacht dan maar. Iedereen lacht, is dat eventjes een bak? Na een half uurtje keert de Lord met z'n krantenkoning terug. Als de man Jeus ziet, begint het opnieuw. Hij kan niet ophouden van het lachen. Eindelijk is het zover. Voor het Vredespaleis moet hij nu maar even wachten. Vanmorgen kunnen er geen zaken van internationale betekenis worden besproken, de mannen daar zullen vanmorgen lachen.

Een uur later weet heel Amerika het. De krantenkoning stuurt het de wereld over. Heel Scheveningen lacht om Jeus van moeder Crisje. De Lord heeft tegen de portier gezegd, dat de baas van Jeus geen drukte moet maken. Maar als Jeus aan de garage terugkomt, vraagt die man hem:

„Ik dacht, dat je talen sprak, Joost?”

„Doe ik dat dan niet, mijnheer?”

Maar de baas neemt zijn gekheid nu niet. Vergeet niet, je had Lord Finchlay in de wagen. Ik ben misschien mijn klant kwijt, één van de beste mensen, maar de portier heeft al gebeld, de Lord zegt: dat Jeus onbetaalbaar is. Hij heeft zich nog nooit zo lekker gevoeld als vandaag. De dag gaat voorbij en de avond valt. Tegen acht uur wordt er getelefoneerd om 'n wagen met Jeus. Een wagen voor de Lord met Jeus ... heet het. En dan rijdt hij voor. De portier vraagt hem om even binnen te komen. En wat ziet hij? Heremejée, Crisje, daar staan honderd sjieke mensen, ziet hij en al die mensen kijken naar hem, het wonder van deze dag. Ze lachen! Hard lachen ze en de Lord en de krantenman staan voorop. Ook de Rothschilds en Weber, ziet hij, moeten om hem lachen. Wat willen al die mensen van hem? Hij kijkt ze één voor één in de ogen. Moet je daar dat meisje zien kijken. Wat wil al die kale kak, rijke gedoe met hem? Mijn hemel, wat heb ik dan toch gedaan, is dat nu zo om te lachen? Moeten jullie om mij lachen? Vroeger lachten de mensen ook, maar toen was het omdat hij zo netjes was. Sta ik er nu niet goed op? Hij heeft zich een chauffeurspakje gekocht van tachtig gulden, ze mogen hem bekijken. De Lord stapt op hem af en drukt hem iets in zijn handen, de krantenman volgt, hij voelt, hij krijgt geld als water en dan praat de krantenman met de portier even. De Lord en zijn mensen vertrekken, maar die jongedame daar kijkt hem te veel, wat moet dat meisje toch? Wil die iets van zijn leven? Lach je niet, kindje? Wat wil je toch?

„Joost” ... krijgt hij van de portier te horen ... „je kunt mee naar Amerika. Die man wil je als chauffeur hebben. Je verdient bij hem geld als water. Wat doe je?”

En ook nu weet hij meteen wat hij wil. In hem komt er:

„Ik ga niet naar Amerika, ik wil niet bij die mensen rijden.”

„Man, je bent gek, dit is een betrekking voor héél je leven.”

„Née, ik blijf hier.”

Heeft hij eventjes geboft? Honderd piek in z'n zak en dat voor niks. Dat kunnen ze elke dag van hem krijgen. Heel Amerika kent Jeus. Een Haags chauffeur bracht de Lord naar de Pies Palace. Indien men op aarde nog niet weet wat een pies palace is, nú kunnen de mensen het weten. Maar die Amerikaan moet hij niet. Als hij daar is, natuurlijk, zo gaat het immers, kan hij doodvallen. Née, zanik niet langer, ik ga niet mee. Ik wil die baan niet, ik blijf in Holland, ik ga niet verder van Crisje weg. Maar elke seconde beleeft hij nu iets anders.

In het Grand Hotel vragen de mensen om hem. Is dat niet dat kind? Was zij niet bij de Lord? De portier zegt, dat hij een Graaf en Gravin in zijn wagen krijgt en deze mensen hebben om hem gevraagd. Is dat wat?

„Wo wollen Sie hinfahren, Herr Graf?“

„Wir wollen nach das Alte Kasteel bitte, Sie wissen ja wo das ist.“

„Aber natürlich, Herr Graf. Bitte, steigen sie ein.“

En nu naar das alte kasteeltje in Wassenaar. Daar is het lekker theedrinken, hij krijgt z'n sigaretje erbij, Crisje, hij mag meer gebruiken, doch hij steekt de centjes in zijn zak en dan gaat het terug naar het Hotel. Van nu af aan, Crisje, willen ook deze mensen alleen met hem rijden. Maar de jonge Gravin, Crisje, is hadstikke gek op Jeus geworden en dat op slag, op hetzelfde ogenblik, dat Jeus binnenkwam op die avond, was dit leven op zijn leven mesjokke. Hoe bestaat het, maar het is de waarheid. Indien Casje nu niet zorgt dat hij zijn liefde krijgt, krijgt Jeus een Gravinnetje en een mooi en goed kind is het ook nog. Nu is het elke morgen – naar de Waterpartij – geblazen en daar gaat de Gravin van zesentwintig jaar de eendjes voeren, Jeus zorgt dan voor een broodje en dat ding zal zij verkruimelen. Is dat niet om je gek te lachen, Crisje? Maar hier wordt er niet gelachen, dit is heilige ernst, Crisje, maar waar moet dit schip stranden?

De mensen bestellen van tevoren de wagen, zodat ze beslist weten dat hij komt. Ja, er wordt wel gekankerd, de mannen slikken dat niet, maar er is niets aan te doen, Jeus brengt voor zijn baas geld in het laatje en is 'n gewild chauffeur, beleefdheid doet alles, hij is een heer, Crisje!

Jeus gaat winkelen met de Gravin, krijgt fooien als hij nooit heeft gekregen, de portier gaat iets voelen en begrijpen. Is die Gravin mesjokke op 'n doodgewone chauffeur? Dat kan niet anders. Je moet eens zien, Crisje, hoe ze Jeus bekijkt. De liefde ligt er dik bovenop. Jeus kijkt ook, maar hij snapt het niet, hij is niet op liefde ingesteld, rijken willen je toch maar belazeren. Casje, de tik van vroeger werkt thans, je hebt voor de liefde enorme fundamenten gelegd, gevaar is er niet, maar? Dat moet niet te lang duren. En als het Gravinnetje nú had gezegd, Crisje, wat zij over een week aan Jeus vraagt, dan was hij geen chauffeur meer geweest, had Casje naar een ander moeten kijken en had Jeus met dit leven een reis om de wereld gemaakt. Máár, Casje is haar net voor en ook dat, lieve Crisje, is een wonder ... Wereld, let op wat er nu gaat gebeuren.

Wil Jeus niet mee ín de schouwburg? Néé, ik niet, ik kom u vanavond wel halen, maar ik ga niet mee naar de komedie, dat is já om gek te worden. Zie je, Bernard, dat zijn de zaken en de dingen die Jeus gek vindt en hem geen cent zeggen, maar dat had de Graaf eens aan een andere chauffeur moeten vragen? Drie dagen later vraagt de portier hem reeds of hij hadstikke gek is. Zie je dan niet, sufferd, dat dit kind gek op je is?

„Op mij, portier?“

„Ja, stommerik, ze is verliefd op je. Dat gebeurt maar ééns in 'n leven en

dat heb jij in handen. Daarbij komt, ze verdwalen in hun geld. Man, laat deze kans je niet ontglippen. Heb je een meisje?”

„Ik niet.”

„Ben je dan getrouwd?”

„Ook dat niet.”

„Welnu, grijp ze toch, het is geen gekheid, zeg ik je. Dacht je, dat een Graaf zich met jou bemoeide, indien er niets anders was?”

Hoe de man ook praat, Jeus lacht hem midden in z'n gezicht uit. Maar kijk zelf, Crisje. Daar wandelt de Gravin, ze voedert de eendjes. Jeus volgt haar en vindt alles hadstikke gek. Zo nu en dan kijkt ze hem recht in de ogen. Já, denkt hij, je zou zeggen, dat zij het meent. Het is zaterdag. Morgen is hij vrij. Had hem maar iets gezegd, meisje, dan had je voor jezelf een enorm fundament kunnen leggen en wellicht had je hem dan gekregen ook. Zeg het zelf, wie kan hiertegen op? Als je het hem eerlijk zegt, dacht je, dat Jeus zo ongelovig was? Schrei eens even en je hebt hem. Laat even slechts je innerlijk zien en je hebt hem voor eeuwigdurend. Is het nog niet zover, meisje? Voor hem ben je niets anders dan – leven ... meer is er niet, je rijkdom zegt hem geen cent. En dat voel je nu en daarom ga je verder, je denkt, hij is het! Omdat je door het leven bent geslagen, ook jij geen rijkdom ziet, denk je, dat Jeus het is. Maar waarom wacht je nog langer? Ik zie het al, er is geen inspiratie in je, er zijn, om je te beschermen en je het geluk te geven, geen engelen of zij wisten wat er thans gaat gebeuren. Hap nú en je hebt Jeus van moeder Crisje! Sluit hem heel innig aan je hart en je hebt hem. Maar kan dat een fatsoenlijk mens van „Adel” doen? Kun jij je zo te grabbel gooien? Née, van eiges niet, máár, nú, vandaag moet het gebeuren, meisje, of je bent hem kwijt, je krijgt hem niet! En er gebeurde nog niks, Crisje, de zaterdag ging voorbij, het meisje koert wel, maar, Jeus is morgen vrij. Met Bernard, Hendrik en Gerrit, gaat hij morgen uit.

Hendrik is bij v. d. Pijl op de Plaats gekomen, de chef is daar en wil hem voor geen geld kwijt. Gerhard (Gerrit) is ergens huisknecht geworden, en ze weten, Teun en Miets komen straks ook naar Den Haag.

Maar morgen gaan ze even uit, hij heeft vrij, ze gaan naar de Duitse Club. Jeus danst met een Duits meisje. Hij kan dansen, het is daar weer „das Stolzengels am Rhein” en hij geniet. Onder het dansen kijkt hij rond en om zich heen. Wat is dat? Wie is dat daar. O, dat is een vriendin van mij. Jeus kijkt naar dat meisje, hij laat het kind waar hij mee danst los, laat haar staan, gaat naar de deur en vraagt:

„Sind Sie eine Wienerin?”

„Ja” ... valt er ... „steht das auf meine Nase geschrieben?”

Jeus heeft zijn meisje gekregen, op slag is hij hadstikke gek, Crisje, hadstik-

ke, hij danst al en wil van geen ander meisje iets weten, zij is het! Hoe is het mogelijk ... natuurlijk, zij wil wel naar hem kijken, zij wil er wel over nadenken, zij is wel niet zo enthousiast als Jeus, maar net zo gek als hij op haar is, en ook zij wil kussen. Já, Bernard, ik heb mijn meisje gevonden, gekregen, hoe is het mogelijk? Het eerste kind heeft de duivel in, het is haar jongen, maar voor Jeus is er niks anders meer. Hij voelt zelf niet, waarvan hij weet, dat zij uit Wenen komt, hij wist het, dat is als de wijsheid van de machines doodeenvoudig, dat heb je en behoort je toe. Maar ja, toch wel iets aparts. Hij is haar jongen en zij is zijn meisje! Wie wil er iets? Hij barst ineens, hij is net zo gek als toen, néé, hij is gekker, Crisje, hij staat op z'n kop van geluk en kan het niet op. En dat zo ineens, vandaag, net op tijd, maar dat weet Jeus niet.

Dag en nacht denkt hij weer aan zijn meisje. Het liefst liet hij ook nu alles in de steek om haar bij zich te hebben, doch dat gaat niet. De Wienerin wil hem voor geen geld kwijt en dat doet hem goed, hij heeft haar en van deze liefde, voelt Jeus, krijgt hij niet genoeg en kan hij op aan. Dit kind belazert hem niet, ook hij niet, voor geen geld van de wereld zou hij iemand anders willen, in zijn hart is het één jubel.

Eindelijk, Crisje, heeft hij zijn meisje gekregen, eindelijk! Maar hij moet hard werken, eens in de week kan hij met haar uit, doch zo nu en dan zal zij hem aan de garage komen bezoeken. En je moet zijn meisje eens zien, een Magdalena is het. Bernard zei het zelf. Maar ook Bernard, Hendrik en Gerrit hebben daar hun meisje gevonden, ze werden bestormd, de jongens van Crisje, ze staan er best op, de andere jongens daar werden doodgeslagen.

Jeus moet weer naar das alte „Kasteel” met de Gravin. Ze vraagt hem of ze naast hem mag zitten, dan kan zij met hem praten. Maar natuurlijk. Jeus rookt lekkere sigaretten, hij praat met de dame, maar ze moet zich niets verbeelden, hij heeft zijn meisje. Hij denkt niet eens, dat dit leven iets van hem wil, voor hem is dit een best mens, zoveel mensen willen naast je zitten om met je te praten en dat zijn meestal goeie mensen. Ook dit is een best mens en wat die portier heeft gezegd, is maar eigen kletspraat. Maar dan valt er meteen, als hij naar das Kasteel kachelt:

„Haben Sie schon Bekanntschaft, Jozef?”

„Bekanntschaft? En of, aber natürlich. Ich habe eine Wienerin.”

„Ach so. Schon lange?”

„Lange? Schon lange? Nein, erst drei Tage. Aber sie ist entzückend, Gnädigste. Wunderbar ist mein Mädchen.”

„Sie lieben sie?”

„En of, furchtbar.”

„Ist das denn möglich in drei Tage, Jozef?”

„Já, ich bin ganz verrückt, Frau Gräfin.”

Stilte. Is dat wat? Heb ik iets verkeerd gezegd, denkt Jeus? Waarom zwijgt ze ineens? Daar is het Kasteel. Hij moet met haar koffiedrinken en nu stelt hij vast, dat de Gravin hem bekoekeloert. Wat wil dit leven van hem? Wat wil dit rijke duifje van hem, zijn leven? Wat wil dit rijke kind met zo'n arme chauffeur beginnen? Hij denkt aan Irma. Já, dat zou je wel willen, hè? Heb je ook 'n pak slaag gehad? Maar dan moet je niet bij mij komen om troost te zoeken, dat doe je niet, dat moet je voor jezelf uitvechten, ook ik heb dat toen gedaan. Jazeker? Als je mij hebt, dan is dat maar voor een paar dagen en dan krijg ik toch een pak slaag. Jeus denkt, ook de Gravin denkt, maar zijn meisje is net zo mooi als deze rijke dame. Ze is ook wel mooi, maar ze moest zijn meisje maar eens zien. Jullie rijken, denkt Jeus, denken alles voor je geld te kopen, maar mij krijg je niet. Maar het leven denkt: mein Gott, drei Tage zu spät! Dat is ja niet te geloven, dat is toch niet mogelijk? Jeus denkt ook. Hij voelt nog de plakken bloed op zijn snuit zitten, door Irma veroorzaakt, dit, van het meisje naast hem, ook al is het een dame, zegt hem geen cént. Hij praat vanbinnen tegen zichzelf. Daar hoor je: ik ken jullie rijken! Ik heb reeds door jullie rijken 'n vreselijk pak slaag gehad, maar dat zal mij niet weer gebeuren. Als ze genoeg van je hebben, ga je de laan uit. Waarom zoekt zij niet in haar eigen stand? Miljonairs zat, mensen en mannen genoeg, maar mij krijg je niet. Meent de Gravin het? Gravin? Meen je het? En dan komt er, alsof ook zij voelt waaraan hij denkt:

„Kannst du das Mädchen vergessen, Jozef?”

Wat vraagt ze mij daar, denkt Jeus? „Was fragen Sie mir? Nein, nein.” En dit leven zegt nog tegen Jeus:

„Ich sage aber ...!” Thans hoort Jeus, dat zij met hem over de wereld wil vliegen, dat ze werkelijk van hem houdt, dat hij vijftig kostuums kan en moet laten aanmeten, dat ze een Mercedes-Benz wil kopen om een wereldtour te kunnen maken, dat hij later in de zaak komt van haar vader, die miljonair is, dat ze gauw zullen trouwen, dat hij haar eeuwigdurende liefde is en nooit geen zorgen meer zal kennen! Is er nog meer, denkt Jeus? Maar het blijft bij:

„Néin, néin!! Ich habe já mein Mädchen!”

Direct wil ze terug, ze neemt thans achter in de wagen plaats. Jeus weet het en hij weet het niet, diep droevig is het. Wat scheelt dat rijke kind toch? Hij piekert ook, hij vreet zijn Wienerin intussen op, zo, vanachter het stuur, dat kan, en is hij haar achterin al vergeten. Rijkdom zegt hem niets, geen cent, als je het weten wilt en hij bedriegt geen meisjes. Hij is hadstikke gek op zijn Wienerin! Hadstikke, Crisje, net als toen en wie wil hem nu zijn meisje afnemen? Dat kan geen mens! Hij bezwijkt niet voor de centjes, hij is niet te bereiken, maar de Gravin geeft het nog niet op. Dat Jeus later, over korte

tijd weer voor zijn Wienerin moet vechten, voelt en weet hij niet, natuurlijk niet, indien hij alles wist dan werd hij hadstikke gek, Crisje, doch dan is het weer Irma!

Met de Herr Graf en zijn dochter moet hij enkele dagen later weer „nach das alte Kasteel” ... Néé, hoort hij:”Vater, das kann man nicht kaufen. Geld hat jetzt kein wert!” Waarom moet hij dat horen? Ze hebben hem gevraagd bij de wagen te blijven en thans zit hij daar en voelt zich begluurd door „das Geld”! Daar valt er dat hij hoort:

„Geistiges Gold, Vater, kan man nicht kaufen, Vater.”

De Herr Graf kijkt naar Jeus. En die man, voelt Jeus, is een goed mens. Néé, lief kind, je kunt hem niet kopen. En wat het ergste is, het hevigste en beroerdste, je bent als het zusterje uit Arnhem nét twee dagen te laat!! Nét te laat gekomen, je had eergisteren moeten beslissen, Casje is je juist voor geweest! Want dat is het! Casje bracht hem tot een ander leven, en dat leven kwam van Wenen tot Jeus, hij heeft met dat leven te maken, maar die wetten ken je niet. Jammer is het, maar ook dit is een wonder.

De portier rent hem op het grasveld voor het Grand Hotel achterna. De man vindt, dat Jeus gek is. Stommerik, laat jij je kans voor je leven aan je voorbij vliegen? Stommerik? ... Neem jij ze dan maar, zegt Jeus van moeder Crisje, als je zo graag rijk wilt zijn? Jij laat je vrouw en kinderen in de steek voor die rijke griet, is het niet? De avond hierna moet hij naar de schouwburg met Herr Graf en zijn dochter, de man vraagt hem om met hen tezamen het stuk te zien. Néé, komt er, ik kom u wel weer halen, maar ik ga niet met u naar de Schouwburg, dan zou ik mijn meisje maar bedriegen. Niks van aan, ik doe het niet. Hij moet de familie komen halen. Dan gaan ze naar Royal ... lekker eten en drinken. De ober komt al. Hij moet binnenkomen en eten. Néé, ik doe dat niet. Ik lust geen „Hors-d’Hoeverrée” .. maar je kunt wel zo’n schoteltje buiten brengen. Wat zal die ober doen? Er komt een schotel voor tien man. De chauffeurs eten en drinken lekker, zo buiten onder de bomen van het Voorhout ... heerlijk is het. Hierna een kopje koffie. Heb jij die familie? Já, dat zijn mijn vader en mijn zuster. Ze hebben lol, maar het is waar, zo’n familie zie je niet elke dag. En dan zegt Herr Graf tegen Jeus:

„Wollen Sie meine Tochter nicht glücklich machen, Herr Jozef?”

Néé, valt er hard en kort, voor geen geld van de wereld, ik heb mijn meisje!

Waar is de Gravin? Moet hij vandaag niet rijden? Néé, ook morgen en overmorgen niet, de familie is ineens foetsie, verdwenen. Stommerik! Het gevaar voor Casje is voorbij, Crisje. Ze zijn weggevlogen, dat arme kind moet nu maar iets anders zoeken en toch, Crisje, dit leven had Jeus lief! En echt ook! Graaf Von Weber en de Rothschilds glimlachen lief tegen hem. Nu hij ze één voor één naar de trein moet brengen, het seizoen voorbij is, krijgt hij

nog, dat zij hem een sterke kerel vinden en hij hen volgend jaar weer moet rijden. Geluk, Jozef, werkelijk, wij menen het, jij bent een mens die weet wat je wilt, jij bent niet voor geld te koop, doch dit laatste krijgt hij niet te horen, maar dat weten de Rothschilds en ze mogen hem graag. Daar gaan ze, de rijken, denkt Jeus, ook geluk en tot het volgende seizoen, dit jaar was er een van ongekennde schoonheid! Weber kijkt hem wat scheel en loensachtig aan, niet vanuit de hoogte, maar van onderaf; als een vriend neemt Graf Von Weber afscheid van Jeus. Du bist ein Kerl, Jozef! Verstanden? Jazeker, Herr Graf, hij heeft het begrepen!

Willem en Casje, bedankt! Dit was geestelijke kunst! Waarlijk, er waren chauffeurs die hun vrouw en vijf kinderen in de steek hadden gelaten, maar die weglopers krijgen hun kans niet. Is hij even hadstikke gek? Voelt hij ervoor om honger te lijden, z'n leven lang? Je moet ze horen praten. Eén iets is waar, op eigen kracht had ook Jeus niet geweten hoe te moeten handelen en toch ... dat weet Casje, voor geld en rijkdom krijgt hem géén mens. Het éne jammer, dat Jeus voelde was voor hem, hij had graag even die Mercedes car willen proberen, zo'n echte renkar, waar zij het over had en dan hadden ze hem nog meer mogen vertellen. De eendjes bij de Waterpartij kunnen je er alles van vertellen, zij weten het, Jeus, de Prins, heeft ze gevoerd, maar door dat voeren heeft hij zeker vijfhonderd guldentjes verdiend, dat is bijna zat om te trouwen en is gans wat anders!

Já, Jeus, zij had je waarachtig lief. Ze heeft haar moeder vroeg verloren en zij heeft eenzelfde pak slaag als jij gehad van de rijken, van al die drukte had zij net zat. Zij dacht precies zoals jij voelde, zij heeft lief en haar vader doet alles om zijn kind gelukkig te zien. Waarheid is het, Jeus, die man is miljonair en heeft met „Krupp” uit te staan. Ken je die naam niet? Er komt nog „von Bohlen” bij te pas, maar wat zegt het je?

Ook zij zal haar liefde krijgen. Zij weten het reeds, Jeus, voor geld is niet alles te koop. Toen jij daar in het Palace Hotel stond en ze één voor één in de ogen keek, heb je haar op slag betoverd; ineens wist zij het. Jij was het, maar ja, haar groot gevoel maakte eerst een aanloopje en door haar lieflijk karakter kwam ze juist te laat, maar wat is „laat zijn” voor de Goddelijke ruimten? Jij had geen hand meer naar de geestelijke wetenschappen uitgestoken, jij had voor Casje en de ruimten niet meer gediend, jij had Willem met zijn gepraat midden in zijn gezicht uitgelachen. Maar wat is nu beter? Jij hebt je eigen geluk aanvaard, Jeus, het eenvoudige; Casje weet het thans, voor ál die aardse beslommeringen hoeft hij niet angstig meer te zijn, jij hebt bewezen wat je wilt!

Casje moest bliksemsnel handelen, maar hij wist, dat je Wienerin in Scheveningen was en zij heeft met je eigen leven te maken. Hierdoor liet je dat

andere meisje staan; wist je ook, dat zij uit Wenen kwam, doch weer en áltijd zal dat zo zijn indien het betekenis heeft voor Casje, krijg je de levenswijsheid én het weten vanuit die bron toegestuurd, omdat ook dit met ál het andere te maken heeft. Jij dient voor Onze Lieve Heer, Jeus, en niet één mens, doch miljoenen mensen! En dat is gans wat andes! Maar je wordt bedankt!

Jij bent hier om iets te doen en niet om met een kar over de wereld te vliegen voor eigen genot. Het is waar, Jeus, voor de meesters was je nu verloren geweest en dat is nu voorkomen!

En thans, verder, wij sluiten dit seizoen af, jij gaat thans voor taxichauffeur spelen, ook daardoor zul je een bende leren, omdat je baas alleen hier voor het seizoen is. Wél, Jeus, wij zullen je volgen!

Wedden, dat ik in vijf minuten een ritje heb?

De „Mens” van deze aarde kent zichzelf niet! Dat weten wij, dat weet elk-een, omdat hij zijn leven niet overziet, ook, omdat hij als een wilde eend het leven wil beleven, alléén kijkt naar stoffelijk geluk en daarvan de diepte én soms de narigheden niet kent, maar waarvoor hij alles in de steek laat, vrouw en kinderen, hiervoor gaat hij over lijken! Maar zo is Jeus van moeder Crisje niet! Wat er zou gebeuren was voor zijn leven niet open, noch bewust, doch dat werd door het „Astrale ik” gezien en dat wist alles, dat wist precies wat er zou gebeuren, indien Jeus niet werd beschermd voor die rijkdom waren er andere dingen gebeurd en misschien had hij ook dat engeltje gelukkig willen maken. Waarom ook niet, liefde is immers liefde en als je het goed, ontzaglijk goed kunt krijgen op deze zo rotte wereld, waarom zou je dat dan niet doen, niet aanvaarden? Dan was je wel gek, als je het niet doet, dan ben je gek voor velen, geloof het, dat kan géén mens begrijpen! En toch, alles wordt weer eenvoudig als je het waarachtige wilt aanvaarden, wilt zien en dan sta je voor de God van al het leven, voor „Christus” ... maar vooral voor je rijke verleden, je eigen karmische wetten, die willen en weten waarvoor je nu op aarde leeft! En Jeus van moeder Crisje is ergens voor naar deze aarde gekomen, niet om de rijke liefde te beleven, maar om straks te dienen. Arme Jeus toch, straks sta je weer voor een dergelijk probleem en moet je bewijzen, wéér bewijzen wie je bent en wat je wilt! Eerlijk is eerlijk, Crisje, de Satan stelt hem verschrikkelijk voor die wetten, hij moet telkens zeggen, tegen het leven dan: Satan ga achter mij! En daar nemen miljoenen engelen hun petje voor af? Néé, Crisje, veel meer doen zij, zij buigen zich voor onze Jeus! Zij nemen hun sluiers op en buigen! Omdat onze Jeus een Prins wordt van de Goddelijke Ruimte en daar hebben zij diep ontzag voor!

Of Jeus straks, als hij alles weet, kwaad op Casje zal zijn, dat hij hem deze liefde ontnomen heeft, geloof ik niet. Indien hij alles weet, dan zal hij zeggen en wel uit de grond van zijn hart, „bedankt, hoor, ook al was zij lief en ik rijk geweest, geef mij maar, dít, van Onze Lieve Heer, want dat is eeuwig-durend!”

Jeus staat van één uur af op het Plein en wacht op zijn vrachtje, ook de andere twee chauffeurs kankeren, omdat het zo lang duurt voordat de mensen tot hen komen, dit is 'n dag van lik m'n vestje, voelt Jeus, vandaag is het echt rot, droevig is het. Hij woont weer bij Johan, en hij is sparende om straks te trouwen, nog heeft hij niet voldoende. Jazeker, Crisje, hij had reeds kunnen trouwen, maar ja, een mens wil toch wel eens uit? En dat kost geld. Met de Wienerin heeft hij het even beleefd. Zoveel mogelijk naar Scala en de opera,

ze hebben in de drie maanden, dat het seizoen duurde, niet veel aan elkaar gehad. Máár, hij spaart nu echt, omdat dit kostgangers gedoe hem niet bevalt. De Wienerin heeft haar centjes verdiend, ook zij spaart en weet het: Jeus is het. De familie wilde het eerst niet hebben, zij kon thuis wel een jongen krijgen, maar de Wienerin keerde tot hem terug na haar vakantie in Wenen, ze is hadstikke gek op haar Jeus.

Jeus staat in het midden en ze laden van voor af. Hij kan dus niet hier vandaan, dat zou kifterig zijn, de voorste staat hier langer dan hij. Máár, hij ziet iets en die mensen moeten een wagen hebben. Ze zitten bij Saur en eten lekkere vis, het zijn twee dames en een heer. Hij weet waar ze heen moeten en hij wil die mensen hebben, hij wil hier vandaan. Maar wat zullen de jongens zeggen? Dan maakt hij zich gehaat en dat moet niet. De helderziendheid werkt prachtig. Wacht eens even, dat doen wij zo. En nu horen de beide jongens:

„Wedden, dat ik in vijf minuten een ritje heb?”

Ze lachen hem uit. Dat moeten zij weten, denkt Jeus, maar nu moet je eens even luisteren. Als ik binnen vijf minuten een vrachtje heb, dat geloof je niet, hè, néé, maar ik zeg het je, het gebeurt; wedden we om 'n piek, om 'n echte gulden? Já, dat doen ze, want hij is natuurlijk zijn piek kwijt. Top, over vijf minuten mag hij hun de piek geven. Maar, daar komen zijn mensen al. Juist om de Witte (de Witte Sociëteit op het Plein in Den Haag) ... dat zijn ze. Hij slaat z'n wagen aan, zijn hand gaat de ruimte in, maar door onzin te verkopen voor de jongens, hebben zij dat niet in de gaten, hij heeft ze met hun ruggen naar de mensen gezet, laat ze even lachen en als nu de mensen komen aangewandeld, zegt hij tegen de chauffeurs:

„Hier zijn mijn mensen al. Ga even aan de kant. Zij moeten naar Rijswijk en dat ligt juist in mijn buurt. Stap maar in, dames.”

De beide collega's slaan ondersteboven van schrik. De man vraagt: „Ja, chauffeur, wij moeten naar Rijswijk, maar waar hebt u dat vandaan, dat kunt u toch niet weten?”

„Ik weet het, mijnheer.”

Tegen de jongens komt er van Jeus: „Hou je piek maar, hoor, ik ga al.”

Wat is dat voor een vent, die Joost? Ze begrijpen het niet, máár, parapsycholoog, hoe denkt u over deze helderziendheid? Zegt het u niks? En dit heeft Jeus niet van zichzelf, nu kreeg hij het van Casje. Casje kan immers geld in het bos vinden en vindt alles, ook al is het op aarde hadstikke duister. Casje vindt een naald in de zee terug, als je het weten wilt en kun je dat ook aanvaarden. De jongens op straat kennen dit leven niet. Hadstikke gek is dat leven, maar als een zon zo vrolijk, zo opgewekt ook; door Jeus kun je lachen. De heer zegt tegen Jeus:

„Wat doet u in dat vuile bedrijf, chauffeur, je bent voor heel iets anders geschikt. Vertel mij eens, waardoor wist je dat wij naar Rijswijk zouden gaan?”

„Ja, wat moet ik u zeggen, mijnheer. Ik ben een helderziende, als u het weten wilt. Ik zag u daar zitten en u vertelde mij zelf, dat u een wagen nodig had en dat is alles. Meer is er niet.”

Hij ligt er bij de dames al in. Natuurlijk, mevrouw, dit is een kerel, dit is heel iets anders dan jij aan je arm hebt hangen. Maar, die van jou heeft centjes, dit is maar een doodgewone chauffeur. Máár, als je 'n ruimtelijke liefde wilt beleven, dán is Jeus je man, doch hij heeft reeds zijn meisje, straks gaat hij zelfs trouwen!

Weer staat Jeus op het Plein, hij rijdt daar altijd, het Voorhout is het. Van dat gerij aan het spoor en het gebedel om 'n ritje kan hij wel kotsen. Daarom rijdt hij in het nette Voorhout. Wanneer hij voor Royal komt om een vrachtje te halen, dan zou hij die mensen iets kunnen vertellen. Ja, mijnheer, ober, portier, ik heb miljoenen geweigerd. Ik ben die chauffeur waarover ze nu nog kletsen in Den Haag, maar dat gelooft geen mens, ook de Wienerin gelooft het niet eens. Hoe kun je dat nu geloven? Hij heeft er niet eens met de Wienerin over gesproken, dat houdt hij voor later als hij getrouwd is, dan zal hij haar eens vertellen hoeveel hij voor haar reeds geofferd heeft en dan weet ze ineens hoeveel hij van haar leven houdt! Waar of niet, dat heeft toch wel iets te zeggen, je kunt er een prachtig toneelstuk van maken of een rijke film, Jeus heeft zijn Prinses ontmoet, maar hij heeft haar kasteeltje niet gewild. Zegt het je niks?

In Centraal zitten nu zijn mensen en wéér heeft het leven hem vandaag op het Plein te pakken, het duurde lang. Hij staat achteraan. Nu wil hij weg, hij wil foetsie, ten koste van alles. Thans keert hij terug tot zijn jeugd. Hij zal mijnheer en mevrouw in de ogen kijken en ze dan tot zijn wagen trekken. Nu opletten, op de man in de eerste plaats, want dat is een groot kreng. Was dit niet zo, had hij het niet in zijn hoofd gezet, maar omdat het een kreng ís, doet hij het gerust! Direct komen ze. Já, daar heb je ze al. De eerste chauffeur doet zijn portier al open en hij is het? Jazeker??? Jeus staat naast zijn wagen. Hij kijkt naar de mensen. De man is al bij de eerste wagen, maar treuzelt, die man weet het niet. De vrouw volgt hem, de man loopt verder. De chauffeur van de eerste wagen, denkt, die kerel is gek. Maar dat zal wel, denkt Jeus. Langzaam maar zeker tuft dat leven naar zijn wagen en stapt in. Naar Scheveningen, chauffeur. Wat is dat gek, hoort hij de dame zeggen, waarom nam je die eerste wagen niet? Daar krijgen deze mensen nooit antwoord op. Jeus was het. Hij trok ze in zijn wagen. Elke dag heeft hij iets, zo nu en dan wil Casje even op zijn leven inwerken, dit is noodzakelijk voor straks. Jeus staat in het Voorhout en ook nu weer duurt het te lang. Hij ziet ineens iets.

Op de Koninginnegracht, dus ver weg in de buurt van de Javastraat, staat een man en die moet naar het spoor. Vóór hem staan er tien wagens, hij rijdt er tussenuit en gaat die man halen. Já, hoor, bent u vrij, chauffeur? Hij vertelt die man niet eens, dat hij voor hem komt, het is allemaal doodeenvoudig, het is dagwerk en ziet eruit als boerenkool met spek, maar of hij een wonder is? Wat is een wonder? En wat kun je met helderziendheid verdienen? Niks? Ja, toch, Jeus, je zou geld kunnen verdienen als water, indien je in 'n show je helderziendheid wilde vertonen, je werd wereldberoemd. Doch dat wil Casje niet. Meer mensen zullen hem vertellen, dat hij geld als water kan verdienen door zijn machtig mooi gevoel en zijn helderziendheid, maar, waarom toch denken die mensen altijd aan veel geld verdienen? Hij zal nooit zijn mooi gevoelsleven voor die charlatanerie gebruiken, hij wil die sensatiemensen niet dienen, voor hem is dit van hem zelf, hij is niet te koop, wereld! Niet elke dag beleeft hij iets bijzonders, zo nu en dan slechts. Maar ... Jeus, voel je niet, wat er gebeuren gaat?

Ook Hendrik slaapt bij Johan. Het is zondagmorgen. Jeus en Bernard zingen hun aria's ... ze hebben het goed, de jongens van moeder Crisje. Jeus en Hendrik moeten werken. Plotseling wordt er gebeld. Op zondag? Wie kan dat zijn? Jeus scheert zich, maar loopt tot de trap en trekt aan het touw. Wat is dat? Mijn God, dat is toch niet mogelijk? Irma is het. Hij kijkt haar in de ogen, ze belkt al. Hij roept Hendrik en zegt: „Ga jij eens naar die dame, Hendrik. Ik heb geen tijd.” De jongens zeggen hem nu, dat hij niet zo hard mag zijn. De Gravin zag er vergeleken bij Irma, uit als een schooljuffrouw, weet hij, zo chic is Irma. Hij vertikt het, hij laat haar daar staan belken, maar Hendrik is gereed en hij kan met haar praten, Jeus praat niet met haar, voor duizenden niet, voor haar gebelk niet, laat ze maar belken! Ze moet haar hart uit elkaar schreien, stuurt hij naar Irma. Néé, gadverdikke nog aan toe, néé, ik praat niet tegen dat mens! Wat is hij hard. Hoe bestaat het, maar heeft Irma het eventjes te pakken?

Ze is bij Crisje geweest en daar hoorde ze dat het Jeus goed ging. Natuurlijk, haar ouders hebben haar alles gegeven om Jeus te halen. Dan zal zij Jeus bezoeken. Crisje heeft haar gezegd, dat Jeus een goed meisje heeft, maar dat kan haar niet schelen, zij wil Jeus hebben! Hoelang heeft Jeus een meisje? Zij heeft recht op Jeus. Crisje kan er niet tegenin. Irma vertrekt naar Den Haag, Crisje weet het, zij krijgt Jeus nooit meer, ook al had ze het bezit van de ganse wereld in haar tasje. Hendrik vertrekt met Irma en komt hem later in het Voorhout vertellen wat zij heeft gezegd. „Mijn God, wat ben je hard,” zegt Hendrik, „je kunt een mens toch niet kapotmaken?” Maar maakt hij Irma kapot? Ze is nu terug naar Crisje. Moeder moet haar helpen. „Ze wil je terug hebben,” zegt Hendrik en Jeus zegt, „dat moet ze dan maar eens proberen.”

Waar is Casje? Weer staat Casje tegenover Irma en Jeus voor dat leven, doch hij weigert haar te ontvangen, géén woord krijgt zij van hem. Terug naar Crisje, maar ook dat helpt haar niet!

Jeus gaat verder, hij rijdt en verdient zijn geld, is zuinig en vliegt zo nu en dan naar zijn Wienerin, is dol op dat leven en zo trouw als een hond niet kan zijn. Soms laat hij zijn wagen staan, daar in het Voorhout, om even haar snuitje te zien. Soms rijdt hij voor zijn eigen geld, want hij mag zoveel lege kilometers niet maken en dan krijgt zijn baas z'n geld van hem, alléén, om even zijn schat te zien en dan maar weer verder. De mevrouw, waar de Wienerin in betrekking is, zegt: „Zo'n jongen mag je wel waarderen, zoiets heb ik nog niet meegemaakt.” Juist, mevrouw, Jeus heeft een gravin voor je keukenprinses laten zuchten, laten staan, hij houdt van dit leven en heeft het waarachtig bewust lief! Weinig jongens kunnen hun meisje zo liefhebben als Jeus dat kan, omdat er een Universum in hem leeft, en dat alles krijgt zijn Wienerin.

Irma heeft echter haar eerste pak slaag reeds te pakken gehad. En er komt meer, de ruimte heeft de voorspelling van Jeus nog niet vergeten. Jeus zelf denkt niet meer aan zijn voorspellingen, dat is al zo lang geleden, dat van gisteren is al uit hem weg. Och, wat heb je eraan? Kun je daarvan eten en drinken? Kun je daardoor een eigen huishouden opzetten? Néé, zeg het nu zelf, kun je er een slaapkamer, een voorkamer, het keukengerei voor kopen? Laat me niet lachen, hoepel op, de „droedels”!

Drie maanden later, Jeus staat weer op het Plein en krijgt een ritje naar het Hollands Spoor. Hij voelt niet, dat er iets boven z'n hoofd hangt, néé, hij vliegt met zijn mijnheer in de wagen weg, de man heeft haast. En dan terug naar het Voorhout. Nu hij op het Plein terugkomt beginnen de andere jongens daar, hem ziende, te schreeuwen. Hij kijkt naar de jongens en vraagt zich af wat ze willen. Ze wijzen naar de overkant. Hij ziet daarginds een dame lopen, hij weet niet, dat die dame hem hebben wil, hij denkt, bof ik eventjes, ik heb 'n nieuw vrachtje. De dame heeft haar grote, prachtige hoed op half zeven over het hoofd getrokken, en hij hoort: „Hollands Spoor”, in vloeiend Hollands. Met z'n rug naar haar gekeerd, hoort hij dit bevel, de ziel stapt in en hij durft natuurlijk niet om te kijken want daarvoor is het te druk op straat. Máár, Jeus, in je wagen zit Irma, wat zul je aanstonds doen? Casje? Wat doe jij? Hij vliegt naar het Spoor, springt van zijn wagen af en staart in het gelaat van Irma. Gadverdikke nog aan toe, krenge dat je bent, laat mij toch met rust. Hij grijpt haar kleine koffertje en slingert het ding de ingang in, het koffertje vliegt open en al haar snuisterijen, nachthemdje, tandengedoe, nagelschaartje enzovoort, liggen daar over de grond verspreid. Een agent stormt reeds op hem af en vraagt aan Irma:

„Wordt u aangerand, dame?”

Jeus kijkt en wacht af, hij is benieuwd wat zij te zeggen heeft.

„Néén” ... komt er ... „ik trapte zelf tegen mijn koffertje, de chauffeur heeft er niets mee te maken.”

Dat is je maar geraden ook, denkt Jeus, maar dat moet zij weten, ze mocht er voor hem van maken wat zij wilde. De agent vraagt:

„Moet u nog verder, dame?”

„Ja, agent, ik moet eigenlijk naar het Staatsspoor.”

„Vooruit, Joost, rijden.”

De agent kent hem. Hij zit al achter het stuur en zij gaat verder. Jeus denkt, die heeft het te pakken. Dat kan wel eens gevaarlijk worden. Wat moet hij doen? Wellicht, als die haar zin niet krijgt, schiet ze hem een kogel door het hoofd, die is tot alles in staat. Wél, hij geeft haar 'n smile. Zij lacht al, heeft zij nog een kansje? In vijf minuten is hij aan het Staatsspoor gekomen en stopt. Nu begint het gezanik.

„Geef mij een paar uur om met je te praten, Jeus.”

„Néé, ik heb geen tijd, ik moet werken.”

„Maar ik betaal alles, Jeus.”

„Ik wil niets aan je verdienen.”

„Hou je nog van mij, Jeus?”

„Néé, ik kan je niet meer zien. Ik wil niets meer met je te maken hebben. Waarom laat je mij niet met rust? Heb je soms je klappen gehad, heb je nu begrepen waar het om gaat?”

„Ik kan zonder jou niet leven, Jeus.”

„Ik wel, ik wil je niet meer zien.”

„Ik ga naar je meisje, Jeus, ik ga haar alles vertellen en zij zal mij geloven. Ik ben je liefde.”

„Als je dat doet, vermoord ik je. Ik ga dan eerst naar mijn meisje. Trouwens, ik heb haar verteld hoe jij bent. Zij wil met je vuile gedoe niets te maken hebben en als mijn meisje zou zeggen: ja, neem hem dan maar, moet ik je nog niet!”

Mijn God, denkt hij, zou ze ook nog in staat zijn om zijn Wienerin te verpesten, dat moet die goeie ziel niet weten. Kan hij er iets aan doen, dat zijn eerste meisje hem zo geslagen heeft en bedrogen? Heeft hij soms nog schuld ook? Het is een duivelin! Hoe zij ook praat, hij weigert alles.

„Rijd dan met mij naar je baas, Jeus, dan zal ik die man voor tien weken betalen, doch dan gaan wij even naar moeder toe.”

„Die baas van mij wil je vuile rotgeld niet. En ik ga geen stap met jou verder, als je het weten wilt, ik wil niets meer met je te maken hebben.”

Irma blijft zaniken, maar hij is niet te bereiken. Dan ga ik naar moeder, zegt ze, waarop hij zegt:

„Ja, doe dat, moeder zal je wel helpen” ... Jeus denkt, dan ben ik je kwijt. Ze geeft hem alweer:

„Wil je mij dan niet één uurtje geven, Jeus, om met je te mogen praten. Mijn God, is dat dan te veel?”

„Laat God er maar buiten, die hoort jou toch niet.”

„Jeus, wat ben je hard.”

„Ik ben niet hard, maar je hebt mijn hart vermoord. Ik wil je niet meer zien.”

„Jeus, wees niet zo hard, ik maak een eind aan mijn leven.”

„Dat moet jij weten.”

„Jeus, Jeus toch, ... heb je dan geen hart meer?”

„Jawel, maar voor jou niet!”

„Jeus ..., Jeus dan toch? Hier, neem dan duizend gulden van mij aan, dan heb ik het gevoel dat ik iets goed heb gemaakt, Jeus.”

„Néé, ik wil je geld niet! Voor niets wil ik je niet! Ik wil je vuile geld niet hebben. Ook al was ik een landloper, dan nog wil ik je niet. Ook al moest ik sterven, dan nog wil ik je bloed niet als jij mij zou kunnen redden. Donder op!”

„Jeus, wat ben je hard, wat is er toch met je gebeurd?”

„Met mij niks, maar met jou is er iets gebeurd, jij bent gaan beseffen wat je kwijt bent. Is het niet?”

„Kan ik dat dan niet goedmaken, Jeus?”

„Néé, dat kan niet. Ik ben heus niet kwaad op je, Irma” ... maar dát niet, voelt hij vanbinnen, voor het eerst spreekt hij haar naam uit. Zij denkt, nog even doorzetten en dan komt de rest, doch spoedig geeft hij haar te kennen, dat hij dood en doofstom voor haar mooie snuitje is en hadstikke blind, hij ziet haar niet eens. Máár, denkt hij toch, wat is ze mooi, de Gravin was maar een keukenmeid vergeleken bij Irma, maar ze haalt het toch weer niet bij zijn Wienerin!

„Geef mij dan toch deze avond, Jeus, dan gaan wij ergens heen en ik betaal alles.”

Néén is het en het blijft néén! Eindelijk geeft ze het op, dan zal Crisje haar wel helpen. Wil je dan even mijn koffertje daar neerzetten, Jeus? Hij doet het, hij zet het ding bij de ingang neer, doch tegelijk wil zij hem om zijn hals vliegen. Jeus is erop bedacht, hij vertrouwt haar voor geen cent en duwt haar van zich af. Irma slaat tegen de grond, ze heeft een bloedneus en wat schrammen over haar mooie snuitje. Hij weg! Zij hem echter achterna, als hij bij de wagen is, grijpt zij z'n regenjas vast, zodat het ding tot in zijn nek openscheurt. Tegelijk is er een witkiel bij gekomen en vraagt aan de dame:

„Wordt u aangerand door deze chauffeur, dame?”

„Néén, ik ben uitgegleden.”

Gek is het, zag die man niet, dat deze chauffeur de dame van zich duwde of haar aanviel? „Stik dan, als je geen hulp wilt,” voelt Jeus, vanuit dit leven en glimlacht. Intussen slaat hij z’n wagen aan, hij scharrelt rustigjes achter het stuur, hij zit al, zij smeekt nog, maar ... ineens geeft hij gas en is verdwenen. Zo, dat is voorbij, die zie ik nooit meer. Irma vertrekt, zij gaat naar Crisje, ze schreit zich in de trein volkomen leeg. Beschreid staat ze voor Crisje. Wat nu? Crisje geeft haar al haar liefde, doch zegt, Jeus krijg je nooit meer, die heb je verloren, toen ik het je voor jaren terug zei, heb je mij en hem uitgelachen. Nu zie je Jeus. Vier dagen blijft Irma bij Crisje, dag en nacht smeekt ze om haar te helpen, Crisje kan niets voor haar doen. „Dan ga ik dood,” zegt ze tegen Crisje. „Ik kan zonder Jeus niet leven.” „Dat begrijp ik,” krijgt ze van Crisje te horen, maar zij, noch Jeus kunnen haar helpen. „Ik wil sterven voor Jeus. Ik wil alles doen voor hem, moeder, Mutter, help me toch, help me, dat ik Jeus terugkrijg.”

Eindelijk is het haar duidelijk en vertrekt ze naar Duitsland. Crisje denkt, die komt er wel overheen. Maar dat is niet waar, Crisje, thans zal er gebeuren wat Jeus haar heeft voorspeld, zij sterft van verdriet, door haar liefde, zij kan werkelijk zonder Jeus niet meer leven. Jammer? Ja, maar dat had zij voor jaren terug moeten weten. Nu is het zover.

Jeus trouwt, vier weken later hebben zij de knoop doorgemaakt. Veronderstel, denkt hij, dat zo’n kreng nog eens komt. Hij wil zijn Wienerin voor geen geld en geen duizend Irma’s kwijt.

Tóch, toen hij van haar wegreed, in het Voorhout alles bedacht, vroeg hij zich af, of hij haar geen uurtje had mogen geven om te praten, het is wel het minste wat hij haar geven kon. Maar néé, niets moet zij hebben, waarom zou hij stinkende wonden maken? Hier moest het mes in, regelrecht door haar hart, dan leert ze tenminste iets. En toen ... vergat hij het ganse geval.

Jeus staat weer in het Voorhout. Hij heeft zijn eigen huisje gekregen, is lekker getrouwd, en het gaat best. Máár, de laatste dagen denkt hij toch aan Irma en dat mag niet, want dat is maar je vrouw bedriegen. En hij wil haar niet door één gedachte bedriegen. Dag en nacht denkt hij echter aan Irma. Wat is er toch, wat wil dat kreng van zijn leven? Nu hij het woord – kreng in zich voelt, krijgt hij ook de smaak ervan te proeven en nu is het of hij wel kan schreien, zo droevig is het. Een week lang rent hij met die ellende in zich rond, maar laat niets merken. Als hij thuis is bij zijn Wienerin is het uit hem weg, maar zet hij een voet buiten de deur, dan keert die droefheid tot hem terug en dan kan hij wel belken. Belken om die??

In Duitsland schreeuwt er een mens om Jeus. Jeus weet niet, dat er telegrammen worden gestuurd naar Crisje om hem, hij weet niet, dat Irma

stervende is, dag en nacht ijlt ... ijlende is om hem, dag in dag uit schreeuwt om Jeus ... Jeus. Jeus ... kom terug! De dokter zegt: „Der Holländer hat das Leben von Irma in seinen Händen. Gehe und hole den Mensch.”

De vader van Irma verschijnt voor Crisje. De man moet Jeus meebrengen, het gaat om zijn kind. De man smeekt Crisje om hem te helpen. Jeus moet komen. Zijn hele hebben en houden krijgt Jeus, als hij maar meegaat of Irmgard gaat dood. Mijn God, hebt u dan geen geloof meer? Jazeker!

Crisje gaat tot haar biechtvader. De man en Crisje treden binnen. Crisje vertelt van het drama, zij zegt, dat Irma op sterven ligt, zij vertelt haar biechtvader alles, de vader hoort nu, hoe haar Jeus om zijn Irmgard heeft geleden. De man weet het al, hier is niets meer aan te doen. En dan valt het antwoord, het is hard en koud, de Zeis van Magere Hein is het! Jeus heeft zijn strijd gestreden; Irma moet de hare aanvaarden, er is géén andere oplossing!

De man keert gebroken naar zijn dochter terug. Irma kijkt naar de deur, en dat doet zij al drie dagenlang. Eindelijk verschijnt haar vader, maar zonder Jeus. Ook de dokter is er, nóg enkele specialisten zijn er, heel de omgeving staat in rep en roer, op z'n kop, omdat het hier gaat om liefde, hebben de professoren daar niets voor? Toen Irma zag en besepte, dat hij Jeus niet mee had gebracht ... God, mijn Vader, het is erg, natuurlijk, het is onmenselijk, maar wat had Jeus moeten doen? Een golf bloed over de mond van Irma is haar antwoord. Nóg één en nóg één, ze ziet witjes en ligt te kreunen, het is niet om aan te zien. Bij haar moeder breekt het hart, haar vader is al een gebroken mens, de dokter lijkt net gek, maar allen weten thans wie Jeus was! Selbstverständlich ... hier kann man nichts mehr machen! *Nichts!! Gar nichts!!*

Achter het bed staat een onzichtbare figuur, maar niemand ziet Casje. Doch hij is er. Irma zal sterven van smart én liefde! Hij weet het, gaf zélf Jeus deze voorspelling! En zie, de ziel Irma maakt zich los van de stoffelijke stelsels, Casje, als een kosmisch meester is het, die haar opvangt en haar naar haar eigen sfeer zal brengen, waarop Irma afstemming heeft, maar zij zal leven. Irma ligt in zijn armen, Casje zorgt voor ziel en geest en de astrale persoonlijkheid; de ouders mogen dát daar begraven. En dat doen ze, maar ze zijn hun ondeugende Irmgard kwijt! Hun énigst kind kwijt en dat door Jeus van moeder Crisje? Já, of het een éér is, dat weet geen mens, maar om Jeus heeft zich één meisje dood geschreid, voor deze wereld hadstikke dood!

Eerst jaren later zal Jeus het mogen weten, van Crisje? Jeus zal het wel te horen krijgen en ook dan weer door zijn Casje, en dat duurt geen jaren ... wereld! Irma is dood, maar achter de kist leeft ze! Haar bloed liep even weg, meer was er niet, maar waar de liefde al niet toe in staat is. Daar weet Crisje van mee te praten en hierdoor, geloof het, was de ondeugende Irma toch iets apart, zij schreide zich dood om de echte én de zuivere liefde, waarvan ze nu

wist, dat Jeus die bezat en haar kon schenken. Ze kozen het geld in die tijd, „der Herr Jozef” moest immers vertrekken! Jullie hadden niets voor hem, hij was maar ’n doodgewone boer. Heb je hem niet in zijn bruine confectiepakje achter z’n rug uitgelachen?

Irma heeft haar – Magere Hein – beleefd, zij had hem toch maar vermoord vanbinnen, zij had hem te laat begrepen en dan waren er ongelukken gebeurd. Maar het was mogelijk geweest, doch hiervoor heeft elk mens z’n tikken nodig, eerst dan komt het besef van liefde en geluk en leert hij waar-deren, beminnen, begrijpt de mens, dat dit ganse stoffelijke bestaan niets te betekenen heeft.

Het was een drama! Hoe hebben de ouders geleden. Wat hadden zij niet willen doen? Ze hebben Crisje al hun bezit willen schenken, kastelen beloofd, indien zij Jeus terugstuurde om hun kind te redden. Zij hebben met de vele anderen beleefd en moeten aanvaarden; voor geld is niet alles te koop!

Wat Crisje in die dagen heeft beleefd, was erger voor haar, dan het verlies van haar geliefde Lange en het vreselijke pak slaag dat zij na zijn heengaan te aanvaarden en te beleven kreeg. Zij had medelijden met dit leven, ze heeft haar in haar hart opgenomen en met haar gepraat, ze heeft haar opnieuw alles van Jeus verteld en eerst toen kon ze vertrekken. Ik ga dood – Mutter Crisje – ik kan zonder Jeus niet meer leven. Já, dat zeggen er meer, dacht Crisje, doch Irma ging, zij voelde de ruimtelijke liefde van Jeus in haar hart! Ze wist nu, dát is het! En niet anders!

En van dat ogenblik af is het begonnen. Langzaam maar zeker sloopte het gevoel om die liefde te bezitten, de stoffelijke stelsels. Voor de ogen van haar ouders en de doktoren bezweek haar geest. Der Jozef muss kommen, maar die kwam niet. Ook al had Crisje geschreven, hij had haar laten sterven! Is dat hard? In haar hart moest het mes van Magere Hein!

Hier zijn geen andere Romeo’s en Julia’s voor nodig, die andere twee waren maar kakkerlakken ten opzichte van Jeus en Irma, immers, zij bezweken, maakten een eind aan hun leven, Jeus bleef bij Crisje, omdat hij haar geen verdriet wilde doen. Elke boom in de omgeving van Montferland kan u daarvan alles vertellen, de strijd is gestreden, om het allerlaatste en het uiteindelijk te aanvaarden, de „wil” om het leven voort te zetten. Dat heeft Jeus gekund en daar hebben miljoenen kinderen van Onze Lieve Heer heilig ontzag voor, hij hield zich staande!

Jeus bouwt z’n nestje op, de winter gaat voorbij, de zomer volgt en dan zien wij hem in Scheveningen terug. Weer moet hij de straat op om voor taxichauffeur te spelen, doch thans hoort hij vanbinnen:

„Jeus, begin voor jezelf, wat de baas kan, kun jij ook. Dóé het toch!”

Casje wil hem voor zichzelf hebben, in zijn eigen ruimte kan hij dan

verdergaan, om hem bewust tot zijn leven te trekken. Al de kinderen van Crisje hebben het ouderlijke nestje verlaten. Teun is ook al bezig om iets te leren, Miets is niet anders, wél, Lange ... hierin hebben ze alles van jou en niets van Crisje, ze willen de wereld in. En de God van al het leven weet dat het goed is!

Wij zullen nu zien hoe Casje hem thans van de maatschappij losmaakt, doch door de stoffelijke wetten naar de geestelijke, tot nu heeft Casje prachtige fundamenten kunnen leggen. Wéér verder én hoger, doch nu staat Jeus van moeder Crisje voor zijn meester!

Jeus en zijn meester

Wanneer er een auto kapot is, dan heb je daar een monteur voor nodig om het ding te repareren én vanzelf vakkennis. Zo'n vak eist van je, dat je een grondige studie maakt van hetgeen er alzo tot de machine behoort. Dat heeft Jeus, dat hebben vele chauffeurs nimmer geleerd, ze springen op zo'n wagen, leren het rijden, maar hoe zo'n ding eigenlijk in elkaar zit, daarvan weten ze niks! Ook Jeus niet, omdat hij het niet heeft geleerd. En als je de kar weer gerepareerd wilt hebben, dan kost dat geld en wanneer je niet dik bij kas zit, denk je, kon ik dat zelf maar doen, dan verdiende ik tenminste die onkosten, want dat is altijd nog een groot bedrag. Eerlijk is eerlijk, het gaat best, maar als je de wagens op afbetaling hebt, zijn er altijd zorgen, je moet eerst de wagens verdienen wil je kunnen zeggen, nu staan wij er beter op en gaat het wat rustiger. Maar wat wil je?

Er is een Citroën kapot. De monteur die de kar zou repareren is ziek en indien de kar nog langer stilstaat kost het nog meer geld. Jeus piekert zich 'n ongeluk. Kon hij dat maar, dan had hij de wagen reeds uit elkaar gegooid. Maar hij kan het niet en heeft ook hiervoor zijn hoofd te buigen.

Ineens keert Willem tot hem terug, in lange tijd heeft hij niets van dat leven gehoord, hij had Willem ook niet meer nodig. Jeus hoort hem zeggen:

„Dat zullen wij eens even opknappen, Jeus.”

„Máár” ... geeft hij Willem terug ... „ik heb nog nooit zo'n wagen uit elkaar gezien, jazeker, natuurlijk, ik heb die onderdelen gezien, maar hoe zit de machine in elkaar, Willem? Is dat niet te gevaarlijk?”

„Ben je vergeten, Jeus, waartoe ik in staat ben?”

„Dat niet, Willem, maar het is me nogal wat.”

„En toch, Jeus, wij zullen het ding uit elkaar halen, het nieuwe onderdelen geven en de machine weer puik in elkaar zetten. Laat dat maar aan mij over.”

Jeus geeft zich over aan Willem. De jongens voelden er eerst niets voor, maar hij neemt alles voor zijn rekening. Een rare kerel is het, deze Joost, dat weten de jongens, maar om een motor uit elkaar te halen, is kennis van zaken voor nodig, máár, je moet het zelf weten, als het niet lukt kun je betalen. Ze hebben hem reeds leren kennen, een gek iemand is het. De man van Scheveningen, die toevallig aan de garage zijn benzine nam, ziet Jeus en vraagt:

„Ben jij niet die chauffeur van Scheveningen, je weet wel, toen ik mijn wagen moest laten slepen?”

„Dat ben ik, mijnheer, die man ben ik.”

„Ik geef je honderd gulden als je mij zegt wat of het was. Ik kan er niet van slapen, het loopt me al die tijd achterna.”

„Ik keek door de machine heen, mijnheer, als u het weten wilt, de koolborstel bleef hangen.”

„En u zag dat?”

„Ik zag dat, mijnheer.”

„Wat doet u dan nog langer in deze rotzooi, u bent voor iets beters geschikt.”

„Dat is waar, mijnheer, maar dat komt wellicht nog.”

De man weet het thans, maar nu verder. De wagen gaat uit elkaar en nu vertelt Willem hem wat er alzo vernieuwd moet worden. Nieuwe veren, pakkingen, die zaken worden gehaald, elk ding wordt door Willem vakkundig bekeken. Willem geeft hem zijn wetenschap door en het gaat vanzelf, met dat verschil, Jeus ontvangt zijn wijsheid vanachter de menselijke kist vandaan. Hij voelt en begrijpt het, het is een machtig wonder! Maar dat zien en horen de andere jongens niet, voor hen is hij zelf bezig! Onfeilbaar zet Willem de machine weer in elkaar. Jeus staat voor het moeilijke, de magneet moet erop, zuiver moet dat ding afgestemd en ingesteld zijn en dat kan Willem. En de jongens vragen al, waar hij dit alles heeft geleerd. Een gek iets overvalt hem even later ... Een vrouw staat daar en vergaat van mondpijnen. Willem hoort haar als Jeus dat horen kan, kermen. Hij zegt:

„Strijk even met je hand langs dat wangetje, Jeus, en neem die pijnen weg, je kunt het!”

Jeus kruipt onder de wagen vandaan. Hij zegt tegen het vrouwtje:

„Ik heb wel vette handen, moeder, maar ik zal even uw pijnen wegnemen” ... tegelijk strijkt hij even langs de wang en de pijnen vliegen weg. Doodgewoon is het, Willem zei het en zo is het. Nietwaar soms? Zijn de pijnen niet weg? De vrouw kijkt hem aan en ze schreeuwt het uit van geluk. Is dat even een wonder? Jeus, wist je niet, dat je genezen kunt? Néé, dat van vroeger is al zo lang geleden, dat weet hij niet meer. Maar straks zul je zieke mensen genezen en dat is gans wat anders dan dit gechauffeer, is het niet zo? Maar dat duurt nog even, komen doet het!

Even later ligt hij weer onder de wagen. En weer even later is het ogenblik gekomen, dat zij de wagen kunnen aanslaan, nu moet bewezen worden of de machine het doet. En jawel, één slag is er nodig en de motor draait al en hoe! Prachtig, de kar loopt ontzettend hard. Wie heeft deze motor uit elkaar gehaald? Jeus van moeder Crisje ... Joost was het. Mijn complimenten, de motor loopt geruisloos, heerlijk is het en nu mag hij altijd voor de motoren zorgen, heerlijk, dan verdienen wij geld. Maar de rest is te lui om hem een boutje aan te geven, kom maar onder de wagen vandaan, jij wilde immers voor monteur spelen? Hij ziet en beleeft reeds de narigheden, je werkt je te barsten voor 'n ander, wat je vandaag maakt, rijdt een ander morgen weer

kapot. Mijn God, geef mij eens iets in eigen handen, hoe zal ik daar dan voor zorgen. En ook dat zal komen, Jeus, nog even geduld, Casje gaat verder.

Dit was een kunststuk. De jongens weten het niet, indien zij het weten wordt hij uitgelachen. Door een astrale persoonlijkheid ... wereld ... is dit wonder gebeurd, de kar loopt enorm, verschillende eersteklas monteurs moeten dat beamen! Jeus kreeg onfeilbaar het woord en de kennis uit de wereld van de geest, achter de kist vandaan, doch wat dan, indien Casje dit alles eens op de kosmische wijsheid gooit? Wat zal Jeus dan ontvangen? Als Casje nu eens aan hem vertelt wat hij allemaal van leven en dood weet? Indien Casje begint om hem de wetten van de ruimte te verklaren, de Bijbel ... hij vertelt over de hellen en de hemelen? Over de geboorte en de „Reïncarnatie”, over duizenden wetten en zaken, die allen problemen zijn voor het stoffelijke „ik” van deze wereld? Dan kan Jeus aan zijn boeken beginnen? Néé, nog niet, ook dat is een aparte ontwikkeling, doch ook dat zal gebeuren, Jan Lemmekus, wij gaan erheen, maar dat ogenblik komt onherroepelijk!

Thans beleeft hij het éne wonder na het andere. Miets, die in Den Haag in betrekking is, wordt ziek. Aan de garage wordt er getelefoneerd, hij moet direct komen. De jongens van Crisje vinden Miets stervende. Mietske ... hun enige zusje is stervende? Direct gaat ze naar het ziekenhuis, Crisje wordt gewaarschuwd. Als Crisje komt, is Miets reeds bij haar Lange, in één nacht is haar kind vertrokken. Crisje wist het, zij heeft het gedroomd, Miets zou vroeg sterven en op éénentwintigjarige leeftijd vertrekt Miets naar haar vader ... de Lange, en is Jeus zijn kind (zijn geliefde zus) kwijt, zijn Miets!

Hij, die alles van Magere Hein kent, schreeuwt het ziekenhuis bij elkaar. Het was, alsof hij zelf leegbloedde. Zijn hart wordt begraven. Het is dezelfde smart van toen ... Crisje moet hem troosten. Een schok is het! Miets gaat onder de grond, hij kan er niet bij, waarom moest Miets zo jong vertrekken? Ze heeft nog niets aan haar leven gehad. Crisje is enorm sterk, zij wist het immers en wat Onze Lieve Heer doet, is goed! Hij zal wel weten waarom Miets zou sterven. Het leven gaat verder, Jeus, doe je werk, straks zie je Miets terug. Hij denkt dag en nacht aan Miets.

Na zeven maanden ziet hij z'n Miets terug. Hij heeft nachtdienst en is alleen in de garage. Plotseling ziet hij Miets, zoals hij vroeger zijn „Lange” en thans Willem ziet. Casje verbindt hem echter met zijn zusje. Miets is niet dood, zij leeft. Natuurlijk en daar is zijn kind, zijn liefde. Miets zegt tegen hem:

„Zie je mij, Jeus?”

„Jao, Miets, van eiges. Hoe geet 't met ow daar?”

„Best, Jeus, o, ik heb 't zo goe'd. Wat hèt gijj um mien motte belke, Jeus.”

„Wèt gijj dat, Miets?”

„Jao, ik kon ow heure schreeuwe.”
 „Buje tevrèje met alles, Miets?”
 „Jao, van eiges, ik bun ummes in lève. Daor wèt gijj toch 'n hoop van, wâ?”
 „Jao, Miets, ik wèt daor wat van.”
 „Ik bun zo gelukkig, Jeus.”
 „Zó gijj hie'r dan nie't weerum wille wèze, Miets?”
 „Néé, veur gin geld van de wérelde.”
 „Veur moe'der was 't 'n harde tik, wèt gijj dat?”
 „Moe'der wist ter jao van te veure al alles van, Jeus.”
 „Das waor, Miets, ze wist alles. Fijn, wâ, dat wijj plat kunne praote?”
 „Van eiges, Jeus.”
 „Gijj bunt niks vergéte, Miets?”
 „Néé, niks, in deze wérelde wèt gijj alles van ow eiges af. Jammer dat dit de minse nie't wette, Jeus.”
 „Das waor, Miets. Maor waor is vader?”
 „Vader dèn is aan 't arbeie, Jeus.”
 „Bú gijj dan bijj vader?”
 „Van eiges.”
 „Wat hèt dèn dan te zeggen, Miets?”
 „Van alles, Jeus, dat kui toch wel begrie'pe?”
 „Jao, dat kan ik begrie'pe.”
 „Gijj zult vader nog wel is zie'n, Jeus.”
 „Das mooi, Miets, van eiges, ik wil wel is met vader praote. Heij dèn Willem van mien nog nie't gezie'n, Miets? En dèn „Lange” van mien van vroeger?”
 „Ook dèn zú gijj werum zie'n, Jeus, dat kump ook nog.”
 „Maor ik hèt dèn now nie't meer neudig, mien meidje, gijj zie't 't zeker al, ik hèt now mien eige zaak. Maor wis gijj Miets, da'k vroeger daor al vul van af wist?”
 „Néé, dat hèk vroeger nie't gewette, Jeus. Maor now kan'k dat allemaol begrie'pe.”
 „Gao't gijj wel is naor moe'der kie'ke, Miets?”
 „Jao, ik bun vul bijj moe'der.”
 „Kui dan met moe'der praote, zoas gijj dat met mien kunt?”
 „Néé, maor ik kan wel met moe'der praote, das alleen andes.”
 „Begriep ik, gijj gaot dan in moe'der zitte, wâ?”
 „Jao, Jeus, en dat geet van eiges.”
 „Dat wét ik ook, Miets, daor hebbe wijj jao pas 'n wage deur uut mekaar gehaald en weer in mekaar gezet. Dèn Willem van mien krup dan in mien eiges en dan geet 't. En zo praot gijj met moe'der, wâ?”

„Jao, Jeus, ik zal moe' der nie't vergète.”

„Dat moje doe'n, Miets, ik heb jao mien hande vol arbeid. Laot moeder nie't alleen. Kump vader wel is naor moe' der kie'ke?”

„Dèn is ter jao altied, Jeus.”

„Mien God, Miets, wat zun wii toch gelukkige minse, wâ?”

„Jao, dat zun wii, Jeus. Maor ik mot now weer weg. Ik kom nog wel is kie'ke. En now wèt gii 't, Jeus, veur mien gin zurge meer, ik hèt hier alles gekrège van Onze Lie've Heer, aii dat maor wèt.”

„Dat wèt ik, want gii was vuls te goe'd veur deze wèrld, Miets.”

„Dag, Jeus!”

„Dag Mietske, het geet ow best.”

Miets is verdwenen. Casje legde even een ander snoetje aan, het geestelijke contact is nu bewust beleefd. Jeus bezit nu reeds de bewuste helderziendheid en de helderhorendheid. De nacht gaat voorbij, hij denkt erover na, een heilig wonder is het voor zijn leven en wezen. Ook zijn Mietske heeft Magere Hein overwonnen. Die goeie Magere Hein is er niet. Er is geen dood, Miets leeft! Miets keerde terug! Wereld ..., dit geloof je niet? Wèl dat van Willem, want dat is te zien en te beleven. Maar dit? Casje gaat verder, je zult meer bewijzen ontvangen! Jeus hoort de astrale persoonlijkheid spreken. Hierdoor redt hij het leven van een ander.

Een week later moet hij, weer heeft hij nachtdienst, naar het spoor. Het is vroeg in de morgen, de man heeft zich iets verlaat en vraagt:

„Rijd wat u kunt, chauffeur, ik moet mijn trein hebben naar Berlijn.”

Jeus vliegt al. Hij neemt de Sportlaan, vliegt langs het water tot aan de Laan van Meerdervoort, knettert dan verder, doch dicht bij de Tasmanstraat, genaderd met een vaart van tachtig kilometer, hoort hij hard roepen, ook de man achter hem hoorde het, zo stoffelijk was het:

„Stop, stop!!”

Hij remt met macht, staat juist vóór de Tasmanstraat stil, doch tegelijk vliegt er uit die straat 'n zwaar beladen melkwagen, zo'n grote vrachtwagen, vol beladen hem voorbij. Indien hij niet had gestopt, had die chauffeur hem aan brokken gereden. Dan vliegt hij verder. De man achterin vraagt:

„Hebt u dat „stop” ook gehoord, chauffeur?”

„Ik remde daarvoor, mijnheer, of wij waren er geweest.”

„Dat bedoel ik juist, chauffeur. Maar dat was de geestelijke stem, weet u dat?”

„Ik weet het, mijnheer.”

„Ik moet weg, maar wij spreken elkaar nog. U hebt mij het leven gered, chauffeur, u bent een begenadigd mens, weet u dat?”

De doctor-ingenieur komt terug van Berlijn. Jeus moet bij hem op visite

komen. De man geeft hem een grote fooi, maar hij wil dat geld niet eens hebben.

„Wat doet u daar, chauffeur, u bent voor iets anders bestemd.”

Het is wel gek, denkt hij, dat zeggen hem zoveel mensen. „Já, mijnheer, dat zal wel gebeuren, maar ik weet het nog niet.” De doctor weet het, hij kan Jeus zeggen, „jij bent een geweldig helderhorend medium. Het is een wonder, want wij waren aan stukken en brokken gereden door die vrachtwagen. Jij wordt beschermd, chauffeur, en goed ook, je moet iets anders doen.” Dat komt nog, mijnheer, maar daar kan Jeus zelf niets aan doen, daarvoor zorgt Casje. Jeus gaat en voelt later, dat de vrouw van de doctor het geld in zijn zak heeft gestopt. Hij is nu zeer dankbaar, hij kan het geld best gebruiken.

Hendrik is intussen verdergegaan, die heeft de benen genomen naar Amerika, zo'n jongen toch, doch Holland werd hem te klein. Gerhard, die ziek werd, die ze in het ziekenhuis voor proefkonijn gebruikten, heeft hij in zijn garage gehaald. Teuntje, die bij Gerhard in het hotel werkte als kelner, is bij hem thuis, omdat die zaak niet verder kon en ook die heeft het gevoel om Hendrik te volgen. Gerritje krijgt zijn mogelijkheid, die gaat naar Amerika, Teun zal hem volgen. En drie maanden later krijgt Teuntje 'n baan, maar voordat ook Teun vertrekt, heeft hij gezien, hoe Jeus zijn eerste geestelijke „Tekeningen” ontving. Willem kan monteren, anderen zullen tot hem komen en zullen door hem schilderen en schrijven en dat gaat dan allemaal vanzelf en buiten zijn leven om. Intussen heeft hij alweer 'n ander wonder beleefd, gaf Casje hem iets te zien.

Een chauffeur moet naar Bussum, het is diegene, die vrij heeft gehad. Hij had weer nachtdienst en dan volgt het vrije dagje. In de morgen voelt hij, dat er ongelukken zullen gebeuren. Moet hij zelf niet gaan? Als hij rijdt, ziet hij, gebeurt er niets. De chauffeur neemt dat echter niet, wie wil nu in toekomst geloven, wie kan hem geloven, als hij zegt, jij komt met stukken en brokken thuis? Hij overdenkt alles. Bij Leiden, even buiten dat stadje, daar bij het kerkje langs de weg, gebeurt het. Hij ziet, dat de wagen aan gruzelementen op straat ligt, maar de mensen leven, die hebben wat schrammen. Maar bewijs dat eens? Als hij Piet zegt, wat hij heeft gezien, lacht die hem midden in zijn gezicht uit. En daar is Piet al. „Je moet naar Bussum, Piet, doe voorzichtig, het is glad.” „Já, natuurlijk, maar je hoeft mij niet te waarschuwen.” Het lange gezicht zegt alles al. Piet weg. Dan komen de anderen. „Moet je niet naar huis?” „Néé, ik wacht nog even.” „Ga toch weg, wat moet je hier toch?” „Ik wacht even.” Een half uur later wordt er gebeld. Piet is het, de wagen is kapot, hij is uit de rails naar de overkant gevlogen en tegen een boom op. Dacht ik het niet? Een slag is het. En nu pikeren.

Als Piet terugkomt, bepraat hij met hem zijn visioen. „Had jij mij laten

rijden?” vraagt Jeus. „Néé, voor geen geld.” Zie je, denkt Jeus, hij had dit niet kunnen voorkomen. Dan had hij het leven van die mannen in handen genomen en het volkomen uitgeschakeld, nu werden die mensen geleefd. Néé, hoe het ook is, het moest gebeuren! Maar zeshonderd gulden schade, zegt het je nog niks? Direct hierna leert Jeus echter zijn meester kennen. Casje kan beginnen, Jan Lemmekus! Hij zal zich thans manifesteren, maar nu als een meester! Eén ding is zeker, het ganse bedrijf hangt hem de keel uit. Hij wil nu wel iets anders doen. Wat je vandaag verdient, rijden ze morgen weer kapot, zo kom je er nooit!

Als hij thuiskomt en daar zit en piekert, hij van álles kotst, tóch niet begrepen wordt omdat het zo moeilijk is – de mensen kun je niet elke dag voorspellingen geven, dán hebben ze geen leven meer, hij kan dat begrijpen – komt Casje tot hem terug. Casje was er altijd, maar dat weet hij niet. Hij zit aan tafel, kijkt in 'n boekje van Gerrit, die wat Engels leerde voordat hij naar Amerika vertrok, ook hij wil er nu wel iets van weten, dat „Pies Palace” zit hem nog altijd dwars, manifesteert Casje zich aan zijn leven. Jeus ziet ineens een mens in de kamer rondwandelen en hij ziet, het is een oud schilder. Hij vraagt onmiddellijk:

„Wie bent u?”

„Ik ben” ... zo begint het gesprek ... „een oud meester in de schilderkunst. Ziet u dat?”

„Ja, ik zie het. Maar wat wilt u?”

„Ik wil door uw hand even iets schrijven. Maar u ziet het, u kunt mij ook horen, wij praten immers tegen elkaar.”

„Ja, dat zie en hoor ik ook, maar wat wilt u van mij?”

„Ik ben je ... meester, Jeus.”

„Wat zegt u? U kent mij?”

„Herken je mij dan niet, Jeus?”

„Néé, ik ken u niet.”

„God, mijn Jeus, gaf mij deze genade. God gaf mij de genade om in contact te treden met uw wereld. Ik wil door jou werken en iets voor deze mensheid doen. En jij moet mij volgen, je moet mij aanvaarden. Ik was het, Jeus, die je naar de stad bracht. Ik heb alles voor je gedaan, ik leerde je chaufferen en ik bracht je in de garage, maar nu haal ik jou er weer uit. Als je wilt, zul je door mij nu iets anders gaan doen. Ik ben die mijnheer, Jeus, die je naar Willem bracht.”

„Dus u kent mij al zolang.”

„Ik kende je al, Jeus, voordat je geboren werd. Ben jij je „Lange” van vroeger dan vergeten?”

„Néé, maar dat is zo lang geleden.”

„Ik ben je Casje.”

„Maar mijn hemel, waar gaat dit naartoe.”

„Wij tezamen, Jeus, hebben een grote taak te volbrengen. Wil je voor God dienen?”

„Graag!”

„Dan gaan wij verder, Jeus. Alles wat je buiten je eigen leven om hebt beleefd, dat geschiedde door mij.”

„Dat van Piet ook?”

„Ook dat liet ik je zien, Jeus.”

„Heb ik dan goed gehandeld?”

„Ja, je kon immers niet anders. Dit zou gebeuren, Jeus. Piet had je uitgelachen en dat is te begrijpen. De mensen kunnen immers niet door de mens achter de kist leven en handelen door hun eigen zaken te laten doen? Als je dit begrijpt, leg het dan naast je neer en wij gaan verder.”

„En als er eens doden waren geweest?”

„Dan nog had jij er niets aan kunnen veranderen, Jeus. Ik zal je later al deze wetten en mogelijkheden verklaren. Je leert dan zien en begrijpen, dat sommige gebeurtenissen niet te voorkomen zijn. Piet moest rijden en niet jij, je had nu in zijn leven ingegrepen en dat kan en mag niet!”

„Wat moet ik doen, meester?”

„Je wacht rustig af, Jeus. Niets houdt ons tegen, Jeus. Niemand kan ons tegenhouden, wij werken voor Onze Lieve Heer. Ik zal je leven beschermen. Ik kan dat, Jeus, want ik was het die „Stop” riep en ook die andere man hoorde het of jij en hij waren vermorzeld. Ik was het, Jeus, die je het visioen gaf van Irma ... ik was dat! Ik was het, Jeus, die je die centjes in het bos liet vinden. Kun je mij thans aanvaarden?”

„Ja, meester, vanzelf, ik ben u zeer dankbaar.”

„Ik sprak steeds met je, Jeus, ook in Emmerik. Ben je mij dan vergeten?”

„Néé, maar ik zei u al, het is allemaal zo machtig, ik wilde er niet mee te maken hebben.”

„Ook die gevoelens, Jeus, waren van mij, omdat jij je eigen leven zou beleven.”

„En waarom gebeurden al deze dingen, meester?”

„Omdat wij een taak hebben te verrichten, Jeus. De wetten daarvan leer je straks kennen.”

„Als ik u volg, meester?”

„Ja, dat is het, Jeus, en dat heb je zelf in handen. Maar je weet, dat het mogelijk is. Nu moet je zelf beslissen. Indien je aan de garage wilt blijven, trek ik mij terug. Besluit je voor jezelf, dat je voor God wilt werken, dan haal ik je straks uit de garage en dan beginnen wij. Ik zeg je echter, je bent

tot betere dingen in staat en je krijgt een heel ander leven, Jeus. Jij zult over hellen en hemelen schrijven. Ik zal een schilder en een schrijver, een genezer van je maken. Weet je niet meer, Jeus, dat je als kind zei, dat je boeken ging schrijven? Die gedachten kreeg je van mij.”

„Ik ga die uren zien, meester.”

„Dat klopt, Jeus, want ik verbind je opnieuw met die tijden en kun je ze beleven. Zie je, Jeus, dat was ik. Ik liet je op de wolken spelen, Jeus. Ik liet je met Anneke Hosman praten, Jeus. Jij bezit een machtig contact met ons leven, het leven van je vader, Jan Kniep, ome Gradus, Peter en vele anderen, je hoort, ik ken ze allemaal.”

„Ja, meester.”

„En heb je niet met Miets gepraat?”

„Ja, meester.”

„Ik bracht Miets tot je leven terug.”

„U kent Miets?”

„Van eiges, of jij had haar nog niet gezien.”

„U kent mijn vader ook?”

„Ja, Jeus, ook je vader dient voor Onze Lieve Heer en is nu een leerling van mij.”

„Bent u dan God zélf?”

„Als ik God was, Jeus, dan had ik je niet nodig. Ik ben nog niet zover, ook al moeten wij mensen Hem in alles vertegenwoordigen. Néén, zo is het niet, Jeus, maar wij zullen voor God werken, de mensen moeten Hem leren kennen. Wanneer er straks zieke mensen tot je komen, Jeus, dan kun jij ze genezen. Doe het, maar vraag eerst aan mij of het mogelijk is. Je kunt mij van nu af aan altijd bereiken. Vraag naar mij, roep om mij en ik ben er! Kijk, Jeus, ik neem even je hand over en schrijf nu door je eigen hand. Ook dat is mogelijk. Zo zullen wij straks onze boeken schrijven. Koop morgen zwart conté, Jeus, dat is krijt, én papier, wij beginnen te tekenen.”

„Is dat mogelijk, meester?”

„Ja, Jeus.”

„Mijn hemel, ik kan mij wel leegbelken.”

„Doe dat niet, Jeus, je moet je geluk kunnen verbergen. Kui mien geleuve, Jeus?”

„Mien God, gij kunt nog plat ook?”

„Weet je dan niet meer, dat wij in dienst, toen je in het cachot zat, Jeus, elkaar mochten leren kennen?”

„Mien hemel jao. Casje ... toen van die dooie, ik wèt 't now weer. Maor ik zal now gin Casje meer zegge.”

„Je wordt bedankt, Jeus, maar weet het, ik voer je tot die tijden terug, wij

volgen die jaren opnieuw en eerst dan gaan wij beginnen. Maor ik bun dat nog nie't vergète."

„Dat heur ik, mien God, wat bun ik gelukkig. Ik zal papier kope!"

„Ook ik ben gelukkig, Jeus. Nu mogen wij deze mensheid iets anders schenken. Ik ga nu weg, Jeus. Denk aan mij en als je mij nodig hebt, dan kom ik tot je terug. Dag, mijn Jeus?"

„Dag meester, ik dank u voor alles." Hij ziet, dat zijn meester verdwijnt. Als de Wienerin hem ziet, belkt hij als een klein kind, mijn hemel, wat heeft hij daar beleefd. Er komt een nieuw leven, heel iets anders dan in de garage, voelt hij en hij zal zich gans overgeven. De volgende dag koopt hij papier en potloden en nu zal hij tekenen. De eerste tekeningen worden gemaakt, zijn hand is het, hij ziet zichzelf tekenen, een groot wonder is het. Langzaam maar zeker zakt hij in slaap, onder het tekenen gebeurt het wonder. Nu kan hij met zijn meester praten. Hij hoort nu, hoe Casje ingegrepen heeft toen de Gravin tot hem kwam, alles openbaart zich aan zijn leven, hij voelt het, hij is in goede handen. Het eerste contact, het bewuste beleven heeft hij goed verwerkt! Het kan niet beter en omdat het leven in de garage een rotzooi voor hem is, grijpt hij met allebei zijn handen deze Universele mogelijkheid aan, omdat het hem gelukkig maakt. Dit is toekomst, voelt hij, nu wordt hij een ander mens, dit is het!

Jeus krijgt veel van zijn meester te horen en wáár hij zich ook bevindt, zijn meester is er. Hij moet rijden en even op zijn mensen wachten. Hij droomt als het ware en dat moet niet. En dan hoort hij ineens naast zich zeggen:

„Ben je dromende, Jeus?"

„Bent u hier, meester?"

„Je ziet het, ik kan je overal vinden. Maar je moet opletten, Jeus. Als de mensen je zo zien, dan ben je niet meer natuurlijk en dat moet niet, je moet steeds bedenken, dat je op aarde leeft."

„Ik zal ervoor zorgen, meester."

Jeus vraagt al: „U zei, dat u door mij wilt schrijven, maar ik kan mijn eigen naam niet op het papier zetten, meester."

„Dat is ook niet nodig, Jeus, ik schrijf door je leven en daarvan weten wij alles. Doch ook dat leer je spoedig genoeg kennen."

„Ik ben u zo dankbaar, ik zal ow nooit vergète, wâ?"

„Dat is heel mooi, Jeus, maar wij moeten thans ons plat vergeten. Je moet Hollands leren denken, trouwens, je bent er al aan begonnen."

„Ook dat is mij duidelijk, meester. Ik zal eraan denken."

„Heb je nog wel eens aan Kareltje gedacht, Jeus?"

„Welke Kareltje, meester?"

„Uit dienst, toen Irma gevangen zat."

„Mijn hemel já, dat is waar ook, nu weet ik het weer. Néé, waar is Karelkje, meester?”

„Bij mij, ik heb hem toen in mijn leven opgetrokken. Karelkje groet je en dankt je voor alles. Hij is gelukkig, Jeus. Hij leeft en ik heb hem zijn ouders laten zien. Voel je, wat dit voor Karelkje betekende?”

„Ja, meester, ik kan dat begrijpen. Hij was een goede jongen.”

„Zo is het goed, Jeus, maar ik ga weg, je mensen komen.”

„Dat ziet u ook?”

„Ja, wij kijken door de stof heen, Jeus, en dat zul jij nu toch wel aanvaarden.”

„Vanzelf, meester.”

„En nu, mesjoer, Jeus.”

„Mijn hemel, ook dat nog? Bedankt, meester.”

„Niks te danke, maar ik ben al weg.”

Hij zou haast weer belken, maar hij moet verder en nu opletten of hij rijdt met de mensen naar die wereld en dat zouden die toch nog niet willen. Voor hem is dat prachtig, hij zou zo onder een tram willen vliegen, dat ding mag hem hier door elkaar rijden, dáár leeft hij toch weer. Doch hij begrijpt, nu opletten, zijn gedachten bij het rijden bepalen of het gaat verkeerd en dat mag nu niet gebeuren.

Drie jongens hebben de benen al genomen, maar wat hij bezit, dat heeft geen mens! De dagen zijn te kort, zoveel is er om te denken. Hij moet alles eerst verwerken en hij kan het. Rustig gaat hij verder. Weer staat hij voor z'n vrije dag en dan tekent men door hem, hij ontvangt grillige ornamenten; een tekenaar uit de zestiende eeuw manifesteert zich aan zijn leven, hij geeft zich over, elke dag beleeft hij weer iets anders. Het gaat vanzelf, wonderlijk is het, een andere – onzichtbare persoonlijkheid werkt er door zijn hand, maar de Wienerin ziet die man niet, hij wel, hij kan met dat leven zelfs praten.

Tegen tien uur die avond, hij zit lekker te denken in zijn stoel, krijgt hij ineens een ander wonder te beleven. Is dat Miets niet? En jawel, Miets keert tot hem terug. Eerst kijkt ze naar de Wienerin, ze ziet alles en Jeus geeft haar te weten:

„Miets, wat maak je mij weer gelukkig.”

„Zie je mij, Jeus?”

„Ja, natuurlijk, Miets. Ik heb vandaag lekker getekend. Weet je dat, Miets?”

„Ja, ik heb het al gezien. Maar kijk eens, Jeus, wie daarginds op mij wacht?”

„Mijn God, Miets, dat is Irma?”

„Ja, Jeus, zij is het. Ik mag haar even tot je brengen voor de meester.”

„Och, Miets, laat zij toch even komen.”

Hij kijkt thans Irma in haar geestelijke ogen. Daar staat ze, de deugniet.

Hij vraagt echter: „Heb je erg geleden, Irma?”

„Ja, Jeus.”

„Ben je nu gelukkig?”

„Ja, Jeus, ik ben bij Miets.”

„Dat begrijp ik, kind. Maar ik heb alles gehoord. Had ik tot je mogen komen, Irma?”

„Néén, Jeus, zo was het goed.”

„Wat doe je, Irma?”

„Ik heb mijn leven verbeterd, Jeus. Ik doe veel goeds, ik doe van alles en heb veel te leren. Maar ik weet thans wie je bent. Kun je mij vergeven, Jeus?”

„Lieverd, ik heb je niets te vergeven. Zie je mijn Wienerin ook?”

„Ja, Jeus, ik zie haar.”

Jeus kan haar volgen. Irma kijkt naar de Wienerin en dan zegt ze:

„Ik was je niet waard, Jeus.”

„Dat is voorbij, kindje, wij allen hebben te leren. Maar, ik ben thans dankbaar dat ik dat allemaal mocht beleven, Irma.”

„Ik begrijp het, Jeus.”

„Was het sterven erg?”

„Néén, Jeus, dat andere was erg. Maar dit is een genade, Jeus.”

„Ik weet het, Irma, en ik zal mijn best doen. Ik zal je nooit vergeten.”

Nu hoort hij even niets meer. Denkt zij? Zal wel. Even later komt er van Miets:

„Jeus, wij moeten gaan. Maar je ziet ons nog wel.”

Hij ziet, dat ze voor zijn ogen oplossen. Hij belkt niet vanbuiten, maar vanbinnen. Irma buigt zich voor zijn leven en bewustzijn. Maar, mijn God nog aan toe, moeten de mensen dit niet weten? En dan keert zijn meester terug die zegt:

„Ja, Jeus, dat alles zullen wij de mensen vertellen.”

„God zij gedankt, meester. Dat is dringend noodzakelijk. U kunt met mij doen wat u wilt, ik sterf en ik leef voor u, als u dat maar weet.”

„En dat weet ik, Jeus. Wij gaan verder. Spoedig zie je mij terug.”

„Bedankt, mijn meester, dat u Miets en Irma even liet komen. Oh, wat is dat heerlijk!”

„Kun je God danken voor alles, Jeus?”

„Já, meester, en ik zal u dat straks bewijzen. Zég maar wat ik moet doen.”

„Niets doe je, je wacht af, maar wij gaan rustig verder.”

Jeus is weer alleen, dit alles beleeft hij, de Wienerin, hoe jammer toch, heeft er niets van gezien. Wellicht wordt ook zij nog helderziende, denkt hij en wacht af.

Magere Hein, je weet het zeker, jij gaat eraan! En jij zegt, God zij gedankt,

eerst dán leren de mensen mij kennen! En zo is het!

En ... Jan Lemmekus, ... wij zijn begonnen! Spoedig hoor je van ons, over enkele jaren krijg jij zijn eerste boek in handen.

Geestelijke bewijzen

Engelenkoek ... heeft Gerrit Noesthede eens gezegd, smaakt lekker, maar Jeus weet thans, dat het eigenlijke verschijnsel, als „Geestelijk Bewijs”, waardoor de koek op aarde wordt gebracht, meer waard is, dan het plakje deeg met suiker bestrooid, want je verandert erdoor! Nu is het leven op aarde volmaakt te noemen, je weet! Hij eet thans elke dag van deze Goddelijke spijs en krijgt er niet genoeg van, je kunt hem er gerust midden in de nacht wakker voor maken, op het gekste uur zelfs is het een weldaad om ervan te snoepen. En het is ongetwijfeld waarheid, Onze Lieve Heer heeft ermee te maken, ja, God zélf, waardoor zijn meester deze genade ontving om de ruimtelijke spijzen aan het kind van Moeder Aarde uit te delen.

Praten de jongens aan de garage over de wonderen van Jeus tot de mensen, waarin ze zelf niet geloven, ook al staan zij er met hun neus bovenop, dan rennen de anderen vanzelf weg, immers, daarvan word je hadstikke gek en dát is te begrijpen, want het leeft tussen hemel en aarde. En dan hoort hij:

„Snap je nu zo’n man? Wie wil nu met dat duivelsgedoe te maken hebben. Je verliest er je rust door, je kunt er niet meer van slapen. Een fatsoenlijk mens wil met die dingen niet te maken hebben.”

Maar, denkt Jeus, kijk nu eens even in die onbenullige gezichten. Ruw, koud en hard klinken hem al deze woorden in de oren, maar hij lacht erom. De mens in de stad is onbewust, weet eigenlijk nog minder van de Goddelijke wetten af dan het leven buiten in de natuur, dit zijn kuddedieren, ze hebben gevoel, noch verstand en slikken alles. Wat ze wel kunnen, deze lieden, is: elke dag opnieuw stukken en brokken scheppen, doch dit zijn vaders van kinderen, ze hebben soms een geloof, gaan naar hun kerk, maar denken niet. Hij heeft in de stad geleerd, dat de mensen niet willen denken. Gelovigen aanvaarden alles wat hun wordt geleerd. Wat hij als kind reeds overboord gooide, als ballast nergens meer voor kon dienen, beschouwt men in de stad als heilig en goddelijk en dat kan hij begrijpen, omdat hij ziet en voelt, dat de mens, hoe oud hij ook is ... niet denkt! Want denken is alles, hierdoor leer je jezelf kennen, en vanzelfsprekend de God van al het leven, indien je een Vader van Liefde kunt aanvaarden. Want God, dat weet hij al zo lang, kan de mensen niet eeuwigdurend laten branden; ook Crisje heeft dat nooit willen aanvaarden, dat is ja om gek te worden!

Hij staat weer op straat, wacht op zijn mensen, maar hoort heerlijke muziek, die vanuit de ruimte tot hem komt. Wie hem zo ziet, denkt, wat is er met die chauffeur aan de hand, zo wezenloos kijkt hij voor zich uit en lijkt hij zonder gedachten. En dat is verkeerd, dat mag hij niet doen, hij zal zichzelf

moeten beschermen, zodat niemand ziet of merken zal, dat hij een Goddelijk contact beleeft. Maar zijn meester volgt hem en nu zien wij, dat Casje aan de geestelijke opvoeding voor zijn leven begint, als hij hoort:

„Zie je, Jeus, ik zei reeds, dat moet je zo niet meer doen. Wie je ziet, denkt, dat je niet goed bij je verstand bent. En daar hebben de mensen dan gelijk in. Je moet dus normaal al deze dingen verwerken en beleven of je doet abnormaal en dat moeten wij voorkomen. Je blijft dus doodgewoon. Niemand moet kunnen zien, dat jij met hogere machten en krachten contact hebt. Méér is er nu niet!”

Jeus schrikt, maar zijn meester heeft gelijk, denkt hij. Doch ín de ruimte ziet hij thans het mooie gelaat van zijn meester. Het was verkeerd wat hij deed, het is duidelijk, omdat de mensen niet kunnen zien wat hij ziet, horen kunnen wat hij beleeft, vinden ze hem natuurlijk „mesjogge” ... en dat moet niet. Hij heeft daarmee rekening te houden en wanneer hij dat kan, is er niets verkeerts meer en kan hij verdergaan. Nu leert hij elke seconde iets anders en stelt er zich ook volkomen voor open. Toen hij enige dagen later thuis, in zijn stoel rustig denkende dit alles volgde, keerde Casje tot zijn leven terug en zei:

„Je hebt mij begrepen, Jeus? Já, ik kom eventjes tot je terug. Ik heb je nog enkele dingen te vertellen.”

„Ja, meester, ik heb u begrepen. Ik heb verkeerd gedaan.”

„Ja, Jeus, dat was verkeerd. De mensen denken nu, dat je niet meer normaal bent en dat moet natuurlijk niet. Indien je voor mij wilt werken, dan moet je trachten volkomen normaal te blijven. Want wanneer jij jezelf verliest en je door deze dingen oplost, dus vreemd doet, dan heeft alles direct geen betekenis meer. Immers, jij vertegenwoordigt mij en wanneer jij gek doet, dan ben ik het ook! En let vooral op je woorden, Jeus. Je kunt niet één woord aan de mensen doorgeven, waarvan je niet weet óf hetgeen je te zeggen hebt, waarheid bevat. Dat móét je weten, Jeus! Indien jij ónwaarheden zou vertellen, ben „ik” een leugenaar en dan verliezen wij de grond onder onze voeten en breken wij af, wat wij door veel moeite en zorgen voordien hebben opgebouwd. Kun je dit begrijpen?”

„Ja, meester, het is zo duidelijk als wat.”

„Dan dank ik je, Jeus. Wij moeten in de allereerste plaats aantonen, Jeus, dat wij waarheid bezitten, eerst dán zijn wij in staat de mens van deze wereld te overtuigen, dat wij waarlijk het contact bezitten om met de ruimten van God het Universele éénzijn te beleven, waardoor ik in staat ben jou ál de wetten te verklaren. En dát zijn dan de bewijzen van voortleven, bewijzen, Jeus, dat er geen dood is. Is het niet zo?”

„U hebt gelijk, meester.”

„Dank je, Jeus, je maakt mij en anderen gelukkig, omdat je mij wilt be-

grijpen.”

„Ik zal alles doen wat u wilt, meester.”

„Ook onder je werk, Jeus, dat weet je reeds, kun je mij bereiken. Je kunt je stoffelijke werk verrichten, maar tegelijk ons contact beleven. Je kunt dus hemelse wonderen beleven, doch dat behoeft géén mens te zien. Dat is alléén voor jezelf! Want de mensen begrijpen dat niet, Jeus. Ook thuis, hier dus, is dat noodzakelijk. De Wienerin mag nooit voelen, dat jij met mij dit contact beleeft, want zij kan dit niet verwerken. Indien zij je thans iets zou vragen, dan moet je ook haar een normaal antwoord kunnen geven, maar even later, gaan wij weer verder. Dat wil dus zeggen, Jeus, dat je nimmer je stoffelijke leven mag vergeten, want dat is verkeerd en komen wij voor het abnormale te staan. Al deze mogelijkheden zijn dus alléén voor jezelf. Jij bent in staat om voor twee werelden tegelijk te denken, als kind was je daartoe in staat, Jeus, doch door mij. Je voelt het zeker, eerst nu gaan wij beginnen. Vergeet dus niet, je Anna kan dit nog niet verwerken. Maar voel je, Jeus, dat ik gelijk heb?”

„Ja, mijn meester, het is heel duidelijk. Ik ben u zeer dankbaar.”

„Heb je die schone muziek duidelijk gehoord?”

„Ja, meester, het trok mij van deze wereld weg.”

„Zie je, Jeus, dat moet niet gebeuren. Je blijft ten allen tijde bewust jezelf! Je kunt die wonderen beleven, maar ondanks die heerlijkheid blijf je jezelf. Je moet steeds bedenken, jij leeft nog op Aarde. Als je dit niet vergeet, dan kan ik steeds verdergaan. Ga jij op hol, Jeus, dan roep je mij een halt toe en kan ik wachten totdat je weer in staat bent om naar mij te luisteren. Zie je, Jeus, daarvoor moet je thans denken. Elk ding moet je volkomen afmaken of er komen strubbelingen, je gedachten hopen zich op, je komt voor een berg te staan van onuitgewerkte gedachten. Jij gaat dan verder, met gedachten die om beleving vragen en dat doe je niet, doch vroeg of laat staan wij op een dood punt.”

Zie je, Crisje, heb ik dat vroeger reeds niet gezegd? Jij weet dat niet, maar wij zijn er vroeger reeds aan begonnen, ook Jeus weet niet meer, dat hij deze zélfde wetten als kind al heeft beleefd. Waarom heeft Casje in die tijd gewild, dat hij dacht, dat hij de dingen volgde? Nu zien wij hoe nuttig het is geweest dat Jeus in zijn jeugd reeds begon te denken. Thans kan hij verdergaan, zijn persoonlijkheid, Crisje, is volkomen leeg, open en bewust, doch nu staat hij voor de goddelijke problemen. Natuurlijk, dat komt, Crisje, hij staat straks vanzelf voor een stoffelijk bezwijken, maar dat duurt nog even, komen doet het! Doch dan is Jeus sterker en kan hij bewijzen wat of hij wil! Casje gaat verder en zegt:

„De muziek, Jeus, kwam vanuit de hemelen tot je leven.”

„Het was machtig, meester.”

„Zo is het, Jeus, maar jij blijft in alles jezelf of het gaat niet goed en kan ik niet verdergaan.”

„Ik begrijp het, meester.”

„Dan is ook dat in orde, Jeus.”

„Maar ik had wel kunnen schreien van geluk, meester.”

„Wanneer je ook dat zou doen, Jeus, waar de Wienerin bij is of andere mensen het zouden zien, verklaren zij je voor abnormaal en begint de angst voor je Anna. Ook dan kan ik niet meer verder en is het – halt. Dat moet je dus nooit laten zien, ook al ben je ontroerd, innerlijk heb je dat te verwerken en gaat geen mens iets aan.”

„Het is allemaal zo waar, meester.”

„Zo is het, Jeus! Verlies jij je door deze wonderen, dan zijn het geen wonderen meer en zien de mensen dit als afbraak. Hoe kun je nu door jezelf af te breken wonderen beleven? Als je te zwak bent, Jeus, om al de wonderen te beleven, dan bewijs je immers dat je geen weerstand bezit en dat heb je te overwinnen. Jij zet dus elke gedachte onder controle, elke gedachte, hetgeen je dus door mij beleven zult, krijgt van jezelf het gevoel én je persoonlijkheid te beleven; hierná, als je daarmee klaarkomt is de wijsheid je verkregen bezit! Je verwerkt het dus innerlijk en zorgt nu, dat de Wienerin er geen druk door beleeft, of het leven wordt voor haar te zwaar. Kun je ook dit aanvaarden, Jeus?”

„Ja, meester, ik begrijp het. U hebt gelijk!”

„Eerst dan, Jeus, kunnen wij steeds verdergaan en ontvang je machtige wijsheid. Tot straks, mijn Jeus.”

„Ik dank u, meester.”

„Tot uw dienst.”

Vroeger heette dat: „niks te danke” ... of ... „van eiges” ...! Nu is ook dat weg en behoort tot het verleden. Voor Jeus is echter één dag als duizend voor ’n mens van de aarde, hij leert ontzettend veel in enkele seconden en hij kijkt thans bewust door het stoffelijke leven op aarde. Vroeger was alles anders, nu beleeft hij de geestelijke wonderen bewust. Hij lacht vanbinnen, hij denkt aan iets en de Wienerin ziet het en vraagt:

„Waarom lach je?”

„Ja, kindje, ik lach.”

„Waarom, mag ik het weten?”

„Het is duidelijk. Ik dacht zo-even, als dit zo doorgaat, dan ben ik over enkele jaren een occult professor.”

„Doe niet zo gek, de mensen lachen je uit.”

„Ik voel het zo, je zult het zien. Ik word een occult geleerde.”

Hoor je het, Crisje, de Wienerin remt het al en ook dat is noodzakelijk. Zij helpt zijn meester of Jeus vloog te ver van dit leven weg en dan kan geen mens hem nog volgen. Ondanks zijn „Grote Vleugelen”, die hij krijgt om de ruimten van God te beleven en te verkennen, móét hij vást met z’n beide benen op de grond blijven staan of het gaat niet goed. En daaraan is nu al gewerkt, Crisje. Maar je hoort het, Casje is al voor Jeus gestorven, hij staat thans voor zijn meester! Toch ziet hij zijn verleden terug, ook dát moet sterven, eerst dan begint zijn meester aan zijn eigenlijke taak, doch dan ontvangt Jeus wijsheid uit het leven na de dood!

Maar wat is het stil hier, denkt Jeus. Je kunt deze stilte horen. Wanneer hij deze stilte voelt, gebeurt er meestal iets bijzonders. En direct hierna, hoort hij weer:

„Wil je mij beloven, Jeus, om nóóit één boek over deze dingen geschreven, dus boeken die reeds op aarde zijn, te lezen?”

„Goed, meester, ik beloof het u, ik zal het nooit doen.”

„Ik heb er ’n bedoeling mee, Jeus. Later zal ik je dat verklaren. Dus je leest nóóit één occult boek of je wordt door iets anders beïnvloed en dat moeten wij voorkomen. De wereld heeft reeds voldoende lectuur over de „metafysische leer” ... maar is onduidelijk, voor ontzettend veel, onwaarheid, en zou je kunnen besmetten en dat moet niet. Dit is een geleerd woord, Jeus, maar het omvat alles wat je van mij zult ontvangen. Jij zult straks echter de wetten beleven en ze ook zien, hierdoor sta je sterk en dat hebben al die mensen niet beleefd.”

„Ik zweer u, meester, ik doe het niet!”

„Dan is ook dat in orde, Jeus. Je ziet mij, nietwaar? En je hoort mij.”

„Ja, meester, en dat is een wonder.”

„Welnu, Jeus, aanstonds zul je bij mij zijn. Ik maak je vrij van je organisme, zoals wij dat ook vroeger hebben gekund en zijn wij nu volkomen één in mijn wereld, omdat ik je veel moet verklaren en kun je mij duizenden vragen stellen.”

Jeus krijgt nu even tijd om na te denken. Dat is weer iets nieuws, denkt hij. Mijn hemel, ik ga thans tot die wereld? De geestelijke rust komt ook tot de Wienerin, als zij zegt:

„Wat is het hier toch rustig, je voelt de stilte. Voel jij dat ook?”

„Ja”, zegt Jeus, „ik voel het, het is hier heerlijk”, maar ze moest het eens weten. Toch zal hij het proberen. En als hij zegt:

„Dat is van en door de engelen” ... waarop zij antwoordt ... „Wat wil je mij nu vertellen?” ... kan hij de woorden van zijn meester aanvaarden en weet hij het, dat gaat te ver. Jammer is het, maar zij kan dit niet verwerken. Hij zal er later meermalen op terugkomen om te proberen of zij zichzelf wil verruimen,

nietwaar, zij zit bij de bron, de levensbron voor en van de ruimte, waarmee hij en zij en alle mensen verbonden zullen worden. Heeft zij die dorst vanbinnen? Dat weet hij nog niet, máár, hij voelt het, vroeg of laat moet zij dat bewijzen en eerst dán weet hij hoe te moeten handelen, ten opzichte van haar ziel, geest en leven. Nietwaar, Crisje, je hebt het vanbinnen of je hebt het niet? Je dorst of je hebt nog geen geestelijke dorst en dat zal hem elk mens moeten bewijzen en leert Jezus de innerlijke mens kennen. De Wienerin lacht niet, maar wat is dat gek? Wat hebben engelen nu met deze stilte uit te staan? Niks!! Dat gaat te ver van huis, dat is, ja wat is het? Nog zegt hij:

„De engelen zijn hier” ...!

Geen antwoord ... maar daar wordt gedacht. En dan komt er:

„Wees maar voorzichtig met die dingen. Je kunt ook wel te veel hooi op je vork nemen en je moet aan je zaak denken.”

Zie je het? Hoor je het? Het diepe geestelijke verlangen, dat is er niet. Dat is jammer! Mijn God, dat is jammer! Hoe had hij haar nu reeds kunnen optrekken. Wat zou hij haar niet kunnen vertellen? Hij weet het nu, zij kent hem niet, zij weet niets van zijn innerlijk af. Maar zij is goed, zij is prachtig, wat hij voor zichzelf doet, bedenkt, bedenkt en bevoelt zij voor het huishouden en dat is áf! Zo zien wij, Crisje, dat alles eigenlijk toch weer goed is. Want waar kun je mensen vinden die ook dat nog bezitten en in twee werelden tegelijk leven en kunnen dienen? Vergeet niet, Jezus zal in duizenden werelden moeten leven, daarheen voert Casje hem en dan kan géén mens hem volgen, ook de Wienerin niet, omdat zij en al die andere mensen zijn gevoel, zijn gaven niet bezitten. En zo zal Jezus het voor de toekomst moeten zien en aanvaarden! Meer is er niet, maar wij zullen hem en haar volgen. Het gevoel in de mens vraagt thans om wijsheid. Is dat gevoel nog niet voor die wijsheid bewust, waarvoor de mens álles van zichzelf in te zetten heeft, dan zegt dat, voelt Jezus nu reeds ... hij volgt zichzelf maar, „je hebt het of je hebt het juist niet, je dorst of je dorst nog niet” en heb je maar te aanvaarden.

Even later hoort hij zijn meester zeggen:

„Weet je niet meer, Jezus, dat jij vroeger met José speelde?”

„Ja, meester, ik ga dat nu voelen.”

„Dat klopt, want ik gaf je die waarheid nu terug. Ik maakte het voor nu bewust, omdat je aanstonds geestelijke bewijzen zult ontvangen. Wij zullen vanuit mijn wereld Crisje bezoeken. En zeg nu uit mijn naam aan je Wienerin, dat zij geen angst moet hebben, er gebeurt niets verkeerd. Wanneer zij mij haar vertrouwen schenkt, gaat alles goed! Jij bent in goede handen.”

En weer gaat Jezus verder, vertelt de Wienerin van hetgeen hij zo-even hoorde en zegt:

„Wat moeten wij toch dankbaar zijn. Je hoeft geen zorgen te hebben, met

mij kan er niets verkeerd gebeuren.” En dan komt er:

„Als je er maar niet te veel aan doet” ... krijgt zij terug:

„Hoe kan ik hier nu te veel aan doen, kindje. Ik heb dat zelf toch niet in handen. Ik kan wel willen, maar ik heb niets te „willen” ... en hierdoor kan ik er niet te veel aan doen.”

Hij voelt het, het vertrouwen, dat machtig is, kan hij haar niet geven. De Wienerin is bezorgd, het gaat te ver en is te diep, zij zal met beide benen op haar grond blijven staan en voor het stoffelijke deeltje voor hun levens zorgen en dan gaat het best, vanzelf, en kan zijn meester steeds verdergaan, dieper, hoger, naar links en rechts, Jeus, door het leven heen achter de menselijke – kist, de stoffelijke dood! Die alléén „Evolutie” is en betekent! Zij, ziet Jeus, heeft juist wat zij nodig heeft, ze is goed en braaf, eerlijk als goud.

Hij denkt verder! Kon zij echter de ogen van zijn meester zien, dan werd alles anders, maar als er één vliegt is dat net zat. Hij ziet thans, dat zijn meester boven de aarde zweeft, even later wandelt hij door de kamer en zij ziet hem niet. Kijk toch, daar is mijn meester, maar zij hoort en ziet niks. Is dat niet jammer? Hij praat innerlijk tot zijn meester en ook dat is voor hem een machtig wonder.

Jeus denkt, vanbinnen ben je „mens” ... maar dat van – buiten – is slechts dooie stof! De mens als stof heeft niets te betekenen, het innerlijke leven is het! En dat zien en voelen de mensen nog niet. Maar dat vanbuiten aanvaardt „Magere Hein”! En dat staat aan ’n graf te belken! Schreit zich leeg, omdat het dat innerlijke nog niet kent en niet te vernietigen is, dat hij nu leert kennen. Als je in de grond wordt gestopt, dan blijf je toch in leven! Maar dat weet hij al zolang, hij begrijpt het. Om aan deze dingen te mogen denken is reeds een ongelooflijke genade. O, mijn God, wat is het toch mooi.

En dan is het tijd om te gaan slapen. Nu hoort hij, liggende in bed: „De benen uitstrekken, Jeus. Op je rug moet je liggen, de armen langs het lichaam en je stelsels ontspannen! Eén kussen is nu genoeg en ook je hoofd ontspannen. Het hoofd mag niet te hoog liggen, dat is voor de bloedsomloop. In slechts enkele seconden maak ik je vrij van het organisme, doch dit kun je nooit op eigen kracht, want dan staan wij voor andere wetten. Nu zul je rustig inslapen, Jeus, doch dit is de occulte slaap, die wij de „psychische trance” noemen en je later zult leren kennen. Ik heb van al deze dingen verstand, want ik ben” ... doch dat hoort Jeus al niet meer, hij slaapt al ... „een kosmisch meester! ... Je vroegere Casje!”

En dan staat Jeus naast zijn lichaam, is hij achter de menselijke kist gekomen en kijkt hij zijn meester in de ogen. Hij ligt thans aan de voeten van zijn meester. Maar de meester vangt hem op en zegt:

„Kom, Jeus, ik heb je heel veel te vertellen. Ik ben van nu af aan je meester

Alcar! Dat is mijn naam, Jeus, Casje is gestorven. Ook dit is een geestelijk bewijs voor je leven! Ik vertelde je eens, dat ik mijn naam kwijt was, toen kreeg ik van jou een andere en wel die van Casje. Ik was je daar zeer dankbaar voor, omdat het voor mij een nieuw contact betekende en kon ik weer verdergaan. Thans gaan wij echter naar je moeder terug, wij zullen Crisje zien, vanuit deze wereld, de wereld voor de ziel en geest, de ziel als een geestelijke „Astrale Persoonlijkheid”! En wanneer je dat allemaal, van vroeger dus, hebt beleefd, ga ik verder. Dat van vroeger moet nu sterven en zal je straks duidelijk worden. Dat is dringend noodzakelijk, Jeus.

Weet het, mijn Jeus, ik ben een „Alwetende” in deze ruimte. Ik zei je dat reeds eerder, doch toen zat je in het cachot en geloofde je mij niet. Thans sta je voor die werkelijkheid en dat zal ik je bewijzen. Je hoeft nu niets meer te geloven, Jeus, doordat God het wil, mag ik je die bewijzen schenken. De mens op aarde moet nu weten wie en hoe God is! De mens kan nog niet in een Vader, die eeuwigdurend liefde is, geloven. De leer die nu op Aarde het menselijke „ikje” moet optrekken om tot God te voeren, bezit ónwaarheid! De mensen worden van de wal in een sloot gebracht en dat moeten wij veranderen, de mens die gereed is voor deze Universele wijsheid krijgt die Goddelijke waarheid door ons, waarvoor wij straks de boeken moeten schrijven. Ja, Jeus, ons werk tussen leven en dood is nu begonnen!

Morgen, Jeus, wanneer wij tot je organisme terugkeren, voel jij je eeuwen ouder, zoveel wijsheid zul je thans ontvangen en beleven. En in mijn handen ben je veilig! Niets kan er gebeuren, niets, en wij zijn ook door niets tegen te houden. Zolang moest ik wachten en geduld hebben om te mogen beginnen, wat ik daarvoor heb moeten doen, begrijp je eerst later. Weet echter, Jeus, ik heb je lief, doch door deze liefde zullen wij het leven van God tot de ruimtelijke en geestelijke ontwaking voeren.

Je bent thans achter de stoffelijke dood, er is dus geen dood, Jeus, wat daar doodgaan is, is voor de ziel en de geest evolutie. Je ziet het nu, daar slaap je en hier bespreken wij al die wonderen. Daar ligt je Wienerin, je kijkt thans door de stoffelijke wereld heen en is voor al het leven van God een openbaring! Ik ben je beschermengel uit je jeugd, wat je straks zult zien en dan kunt aanvaarden. Je eigen „Lange”!

Jeus ligt in de armen van zijn meester, hij mag dat even beleven, doch dan moet meester Alcar verder.

„Herken je mij nu, Jeus?”

„Ja, meester, zo heb ik u vroeger gezien.”

„Zo is het, ik ben niet veranderd, Jeus. Ik ben je „Lange” en je Casje, wij gingen tezamen door dik en dun, ik beschermde je voor de zelfmoord en bracht je naar de hut van „Sint van Tie’n” ... die je ook straks zult zien en

leeg is, waarover wij toen reeds hebben gepraat. Doch nu leer ik je de wetten ervan kennen.”

„Ik zal nooit meer Casje zeggen, meester.”

„Dat is ook beter, Jeus. Maar kijk nu, je leeft in de geestelijke wereld en ook jij bent een „Astrale Persoonlijkheid”! Kom nu, Jeus, wij gaan tot Crisje. De Wienerin kan je niet storen, mijn leerling blijft hier achter en waakt over je organisme. Maar indien de Wienerin wakker zou worden en je dan iets zou zeggen, je bijvoorbeeld aanraakte in deze toestand, gebeurden er ongelukken, traden er stoornissen voor de dag en dat hebben wij nu voorkomen. Ook mijn leerling zul je straks leren kennen.”

„Ik begriep het, meester.”

„Vroeger waren wij nét zo één als nu, doch toen begreep jij het nog niet volgens de wetten voor je geest en dit leven, doch dat wordt thans anders. Daarvoor is het noodzakelijk dat je jeugd oplost, dat je die gebeurtenissen in je opneemt en dan laat sterven, wil ik dieper gaan, verder, om al de wetten van God te verklaren. Wij gaan zover, Jeus, totdat jij alles van God en deze ruimte weet.”

„Ik zal mijn best doen, meester.”

„Goed zo, Jeus, dan gaan wij weg. We zweven thans door deze ruimte en wij zouden ons in enkele seconden miljoenen mijlen kunnen verplaatsen, dat is mogelijk, want wij kunnen zo snel gaan als onze gedachten zijn.”

„En deze wereld heet, meester?” ... waardoor Jeus reeds aan het vragen stellen is begonnen:

„Je leeft nu tussen de stoffelijke en de geestelijke wereld. Dat wil zeggen, wij bevinden ons in de sfeer van de aarde, de eigenlijke geestelijke wereld ligt ergens anders en leer je later kennen. Hierdoor krijgt je leven kleur en gestalte, Jeus, je zult erdoor ontwikkelen en dat heb je natuurlijk in eigen handen. Wij vliegen door deze ruimte, omdat wij vrij zijn van de zwaartekracht en die wetten thans hebben overwonnen. Is het geen openbaring voor je leven, Jeus?”

„Ja, meester, ik heb er geen woorden voor. Maar ik zie het.”

„Zie je, Jeus, je hoeft nu niet meer te geloven, je weet het nu! Je zult dus hierdoor in de geest ontwaken. Wij leggen fundament ná fundament voor je innerlijk leven en dat wordt je bewustzijn. Dat heb je ook vroeger met José mogen beleven, doch toen was het om je geest wakker te maken, het speelse daarvan heb je mogen ontvangen. En straks komen er schilders, Jeus, die dan door jou zullen schilderen. Wij zullen dan die schilderijen ... aan de mensen verkopen en voor dat geld geven wij onze boeken uit om de mensen het „Hemelse Brood” van Onze Lieve Heer te schenken! Toch beleef je thans dezelfde wetten, Jan Lemmekus wist hierdoor, dat je mooie gaven in je droeg.

Voel je, Jeus, wat dit alles zeggen wil?”

„Ja, meester, ik begrijp het.”

„Hoe deze wereld, waarin wij nu leven, is geschapen, leer je later kennen. Maar wanneer de mensen nu, Jeus, daar sterven, je ziet, dat er geen dood is, doch wij houden dit gebeuren nog even vast, dan moeten ze innerlijk licht bezitten, willen zij in deze wereld kunnen zien. Leeft dus de mens slecht, dat weet je immers, je hebt met Crisje al deze mogelijkheden besproken, leeft hij ook hier ergens anders en dat is een duistere wereld voor de ziel, de geestelijke persoonlijkheid achter de kist. Wanneer de mens dus liefheeft, zal hij licht, leven en geest zijn. Wij gaan thans regelrecht naar je 's-Heerenberg terug en zullen tezamen de Montferlandseweg bewandelen en je zult zien en beleven, Jeus, dat je alles kunt zien, herkent, omdat er geen verandering plaatsvond. Je bent dus volkomen jezelf gebleven, ook al leef je achter de stoffelijke dood!”

„Het is machtig, meester, en ik begrijp het.”

En dan gaat het iets vlugger, voelt Jeus. Even later kan meester Alcar hem zeggen:

„Zie je het, Jeus, wij zijn reeds thuis, dit is het plekje grond waar je geboren werd. Hier leefde je, Jeus. Hier ben je geboren. Kom, wij gaan eerst naar het graf van je vader, je zult daar iets beleven. Het is machtig interessant om in 'n menselijk graf te kijken, je weet dan, dat het laatste oordeel heel iets anders is en te betekenen heeft voor de mens. Wat men nu de mens leert, Jeus, is grove ónwaarheid, waardoor wij kunnen vaststellen, dat de kerk al deze wetten nog heeft te leren. Kijk nu, waar je bent, je kent deze omgeving, daar is het kerkhof, Jeus. Hier is het graf van je vader. Kijk nu, wat daar ligt zijn de beenderen. Maar zie daar eens, Jeus?”

Vader, mijn vader ...! Jeus ligt in de armen van zijn vader. Hij drukt de „Lange” aan zijn hart, hij kust hem en schreit van geluk. De Lange kan geen woord zeggen. Toch komt er:

„Jeus, ik kom straks nog terug, je moet met je meester verder.”

„Jao, vader, ik begrijp het.” Jeus kijkt in het graf. Overal liggen hier de beenderen van de mensen. Ome Gradus en Jan Knie'p, liggen hier ook, maar zij leven ergens anders. Die gadverse kerk toch, denkt hij, wat maakt die de mensen toch een bende wijs. De wormen slepen de beenderen weg, dat mensje zakt in elkaar, er blijft niets meer van over. Hoe kunnen ze vanuit de hemel de mensen weer bij elkaar roepen? Hoe willen de mensen hun beenderen bij elkaar zoeken, waarvan de helft reeds verdwenen is? Vader heeft geen beenderen meer nodig, geen mens, kletspraat is het! Even later wandelt hij met zijn meester over de Grintweg. Hij kan elk huisje zien, daar loopt een 's-Heerenbergse voor zijn voeten. Wie is het? Hij kent deze mens, hij weet wie het is. Het is allemaal doodeenvoudig, maar machtig, omdat je nu weet

dat er geen dood is. Het is te mooi om waar te zijn, maar dat mooie is er! En dan betreedt hij de bekende woning. Meester Alcar voert hem tot Crisje, zijn moeder. Moeder slaapt, het is nacht op aarde en hij leeft in een machtig licht en kan alles in het stoffelijke leven volgen.

Jeus gaat regelrecht naar de slaapkamer van Crisje en volgt haar ademhaling. Já, o mijn God, dat is moeder en daar is Wageman. Hij kan wel belken van ontroering en geluk, maar hij doet het niet. Toch valt er over zijn lippen: „Ik ben hier, moe'der!”

Hij ziet nu, Crisje wordt wakker en voelt dat hij het is, die haar wakker riep. Crisje heeft reeds zijn gedachten opgevangen, net als vroeger is het, ook dat is weer een machtig wonder. Hij kijkt moeder in de ogen, ongelooflijk is het en hij krijgt er niet genoeg van. Hij leeft als het ware in Crisje. Zo doet Miets het ook, weet hij en dan kan zij met moeder praten. Ook vader kan dat! Meester Alcar maakt hem thans vrij van dit tafereel en toont hem iets anders.

Jeus ziet nu, dat zijn vader op sterven ligt. In deze kamer is dat gebeurd. Hij volgt het gebeuren, hij ziet zichzelf bij vrouw De Man en dat hij door de muren wandelt. Nu is hij weer één met zijn jeugd, hij ziet alles opnieuw en aanvaardt het! Hij kijkt zich de ogen uit, omdat hij zichzelf ziet, de waarheid ervan slaat hem bijna tegen de vloer, zo machtig is het. Bovendien voelt hij, hoe machtig deze wetenschap is voor zijn persoonlijkheid, ja, het wordt zijn eigen bezit! Het is ontzettend, in enkele minuten is hij honderd jaar ouder geworden. Elk tafereel is een wereld apart. Dan ziet hij zichzelf, zijn „Lange” en zijn vader en ligt hij in de armen van zijn vader. Ongelooflijk is het, maar waarheid.

Nu weer iets anders. Moeder ligt daar en verwacht hem. Mina is er met Tante Trui, hij ziet ze allemaal. Daar zijn waarachtig Johan en Bernard ook. Hij ziet ze één voor één en duidelijk. Hij begrijpt nu ook, dat zijn meester hem met het begin van zijn leven heeft verbonden. Nu ziet hij zichzelf in de wieg liggen. Crisje schilt aardappelen, hij ziet zich nu kruipende door de keukens, hij ziet zijn ballonnen terug, ook José is er. En de kinderen waarmee hij heeft gespeeld. Al deze tafereelen liggen op zijn levensfilm vast, het behoort hem toe, het is van hemzelf en heeft elk mens achter de kist te aanvaarden. Eerst nu ziet de mens zichzelf, het goede en het verkeerde. Want zo is het!

Daar staat nog de oude kachel, daar hangt nog de oude klok, hoe is het mogelijk, valt er steeds over zijn lippen en dat doet zijn meester goed. Hij rent door het huis heen, hij zou alles ineens willen zien, maar meester Alcar, dat voelt hij, verbindt hem steeds weer met het volgende tafereel of hij zou nu reeds bezwijken van de overvloed. Daar staan nog Maria en Jozef en Onze Lieve Heer, de beelden van Jan Lemmekus. Mijn God, Jan, Anneke, ik ben

weer dicht bij huis, ik zal je nog wel zien. Het is allemaal zo machtig en verheven voor zijn persoonlijkheid en geest, voelt hij, dat moeten de mensen weten! Jeus denkt intussen, hoe zal ik dat kunnen beleven, als ik weer aan de garage ben? Maar dan slingert hij die gedachten van zich af, hij staat reeds voor een ander tafereel, hij ziet Miets, Teun, Hendrik en Gerrit en daar is Bernard ook, hij ziet ze allemaal. En dan beleeft hij het ogenblik, dat hij met José naar het Voorhof ging, de wereld, waarin hij nu leeft. Mijn God, kind na kind kwam er op de wereld en alles kreeg hij door zijn meester te zien. Ja, moeder, dat hebben wij mogen beleven.

Meester Alcar verbindt hem thans met het tafereel in het bos, Jeus staat weer voor Golgotha. Ja, Jeus, op dat ogenblik werd Christus aan het kruis geslagen. Hij kijkt even later in de hut van Sint van Tie'n ... en begrijpt het! Het éne machtige vanuit zijn jeugd komt na het andere en wil nu beleefd worden. Jeus neemt het in zich op en volgt in gedachten zijn meester, waarvoor hij heilig ontzag gaat voelen. Hij ziet het nu, door al die aanrakingen bouwde zijn meester aan zijn leven en contact. En dan staat hij voor het geld in het bos en ziet hij de „engelenkoek”, hij ziet Crisje en Gerrit Noesthede terug, en beleeft weer dat hij met zijn vader het bos in moet. Machtig is alles! En dan vraagt meester Alcar:

„Wat zou je thans nog willen beleven, Jeus, willen zien?”

„Ik begrijp alles, meester, maar ik barst vanbinnen.”

Nu kan hij uitbelken. Het werd te veel, doch even later is hij alweer zover, hij wil niet kleinzielig zijn, hij wil alles zien en in zich opnemen. De meester zegt:

„Schrei nu gerust, Jeus. Miljoenen mensen hebben zich leeg geschreid toen zij hun verleden zagen en ondergingen, ook je vader.”

„Dat geloof ik, meester, maar ik wil nog meer zien. En ik zet mijn leven voor u in, als u dat maar weten wilt.”

„Dan is het goed, Jeus, en gaan wij verder. Je beseft thans hoe machtig en wonderbaarlijk ons leven als mens is.”

Zo is het goed, Jeus. Jij kunt je meester geen groter geluk schenken. Natuurlijk, je kunt je leeg schreien, doch dan moet je meester wachten en is dat reeds een dood punt. Bewijs thans wat je wilt en wat je kunt.

Jeus ziet nu, dat zijn vader door hem tot Crisje praat. Hij ziet ook de begrafenissen van zijn vader en dat zijn vader met hem achter de kist wandelt. Alles is ongelooflijk mooi en schoon, machtig is het, omdat er geen dood is. En hij voelt nu al, dat hij door gedachten tot zijn meester kan spreken. Nu gaat het vanzelf begrijpt hij, en vlugger, hij kan de taferelen vlugger verwerken. Ineens ziet hij een ander licht en staat zijn vader voor hem.

„Vader, mien vader toch, wat heb ik al niet beleefd. Waar was u?”

„Ik heb je mogen volgen, Jeus. Maar de meester riep mij en nu ben ik weer tot je gekomen. Jeus, mijn eigen Jeus toch. Maak je geen zorgen over moeder, ik ben bij haar. Als moeder iets nodig heeft zal ik je wel waarschuwen, want nu kunnen wij elkaar bereiken. Ken je mij nu, Jeus? Ik wacht op moeder, voor eeuwig is zij straks, als het haar tijd is om hier te vertrekken, bij mij.”

Ook de Lange spreekt nu Hollands en Jeus zegt:

„Ik begrijp het vader, ik begrijp alles. Maar wat moet u gelukkig zijn.”

„Ik ben gelukkig, Jeus, natuurlijk en alles, dat zie je nu, is goed, was goed, je meester zal je de wetten wel verklaren.”

Jeus krijgt thans de geestelijke ruimte van zijn vader te zien. Hij weet nu dat ook de Lange voor de meesters werkt en een taak te verrichten heeft. Hij voelt nu tevens, dat zijn vader een broer van hem is, omdat hij en de Lange slechts één Vader hebben en dat is God! Voor deze wereld lost het vader- en moederschap van de aarde volkomen op, doch daarvoor komt de ruimtelijke in de plaats en kan hij nu begrijpen, omdat hij het ziet. Nu staan Jeus én de Lange en elk menskind van de aarde, voor de Universele Liefde! En daarvoor dient Jeus, dient de Lange en ook zijn meester, dit wordt met de vele anderen, hun gezamenlijke taak! En hij voelt, hoe machtig de liefde van de Lange voor zijn Crisje is! En dan gaat de Lange weer weg, hij kan afscheid nemen van Jeus, omdat hij meer heeft te doen. Jeus kijkt de Lange in de ogen, met elkaar hebben zij in huis alles beleefd, zijn vader liet hem andere dingen zien, op zolder en beneden, waar zij ook zijn, is het leven waar te nemen. Niets is er verloren gegaan, ziet Jeus, het is ontzettend, zo zuiver is alles! De Lange kan dan vertrekken, hij is los van Jeus z'n leven, beiden voelen, ze hebben een taak voor God af te maken! Hij legt zijn hand in die van zijn vader, ze kijken elkaar in de ogen en weten: twee geestelijke persoonlijkheden zijn het, maar de Lange weet nu ook, straks is Jeus zijn meester, omdat hij weet waarheen de meester van Jeus hem voeren zal, waar hij vooreerst nog niet komt! Já, dat kan de Lange thans aanvaarden, Jeus wordt een Kosmisch meester!

Meester Alcar gaat schrede na schrede verder. Jeus ziet z'n kwajongensstreken, zichzelf op de catechismus terug ... hij praat met mijnheer pastoor en ziet nu, dat zijn meester in hem leeft en de woorden uitspreekt. Ook dat is een wonder en weer beleeft hij zijn narigheden. Nu ziet hij zichzelf met Jan Lemmekus terug, ook Antoon van Bree en hij hoort zelfs het gekrijs van de zagen in deze wereld, omdat hij ermee verbonden is. Ook die ellende valt van hem af, nu hij het heeft gezien, kan hij het vergeten. Mijn God, o mijn Vader, schreeuwt hij het uit, omdat hij ineens zijn Fanny ziet. Fanny rent hem overal achterna, niet nu, want hij voelt, Fanny is ergens anders en ook dat kan hij begrijpen. Maar hij ziet de stoffelijke Fanny. Hoe mooi was mijn

jeugd, denkt hij, machtig was mijn leven, die goeie Fanny toch! Even moet hij weer belken. Het is me nogal wat, denkt hij, dat kun je zomaar ineens niet verwerken. Máár, hij wil toch verder, hij wil zijn meester laten zien wat hij kan! En hij ziet ook, dat Fanny onder de kar kwam, dat het dier sterft en hij het begraaft. Machtig, o mijn God, machtig is alles! Hoe moet ik U danken? Ik zal mijn best doen en daardoor U mijn dank geven. Hij voelt, dát is het!

Jeus ziet zich opgroeien, ziet zich voetballen en ziet Irma komen. Nu voelt hij een steek onder zijn hart, mijn hemel, wat heeft hem dat toen geslagen. Opnieuw beleeft hij zijn visioen en weet nu, zijn meester heeft het hem gegeven. Meer bedrog was er niet nodig en tóch, nu is hij er dankbaar voor, het heeft zijn innerlijk voelen en denken geopend. Hij heeft haar niets te vergeven, maar waar is zij nu? Ook dat komt, Jeus, heb nog even geduld, omdat ook dát sterven moet!

Op deze wijze ziet hij zijn ganse jeugd. Beeld na beeld, en het gaat snel, in enkele minuten kan hij heel zijn leven beleven en volgen, voelt hij thans, nu hij dit alles overziet. En dan vraagt meester Alcar:

„Je hebt Jan, Anneke, Mina, Crisje, allen hier gezien, is er nog iets anders in je, Jeus, wat beleefd wil worden?”

Jeus denkt even en zegt dan: „Néén, meester, ik weet alles.”

„Dan gaan wij hier weg, Jeus. Ik volg nu even nog het gebeuren met je vrienden en enkele andere taferelen, daarna keren wij naar Den Haag terug en gaan verder.”

Jeus beleeft ook dát. Eerst ziet hij, dat hij op Christus wacht, nu ziet hij echter, dat het zijn meester is geweest, waarvan hem nu nog de reinheid en diepte overvalt. Hij ziet zich nog op de wolken spelen en dan staat hij voor de psychische wetten, met Bernard is hij aan het seanceren geslagen, de varkens schreeuwen, hij ziet Jan Kniep die paardrijdt op de varkens, ome Gradus, alles, wat noodzakelijk is, kan en moet hij beleven, zodat hij vrijkomt van zijn jeugd, dan kan het nieuwe leven beginnen. Hij kan geen woord meer zeggen, geen gedachte meer over zijn lippen krijgen, hij kijkt nu en volgt alles wat zijn meester hem te beleven geeft. Straks komt het verwerken, weet hij, maar ook dan zal hij zijn best doen. Nu moet hij beleven en kijken en kan zijn meester verdergaan.

Ze nemen afscheid van Crisje, afscheid van de Montferlandseweg - já, over Montferland heen, ziet Jeus, verlaten zij 's-Heerenberg, al dat bekende leven kan hij het geestelijk vaarwel „tot straks” vanuit zijn innerlijke astrale leven, toeroepen. Bedankt, mijn meester, valt er over zijn lippen, bedankt!

En nu vliegen zij verder en terug, hij ziet zichzelf in de trein zitten, het afscheid voor hem en Crisje is reeds voorbij. De meester begint dadelijk, gaat verder en verbindt hem met het noodzakelijkste tafereel ... hij ziet Betsy

terug, die baas daar, allen die met zijn leven hadden te maken. Thans ziet hij, hoe hier de één de ander bedrogen heeft, doch dat hij door zijn meester is beschermd óf hij was erin gevlogen en had hij iets anders beleefd. Vlug vliegen zij naar iets anders, hij ziet zich bij Hendrik en Gerrit, dan voelt hij, kreeg hij de eerste gedachten voor het chaufferen, hij leert door de „wil” van zijn meester de straten en betreedt dan het ogenblik, dat hij op ’n stoel aan het rijden begint. Nu vraagt meester Alcar:

„Zie je, Jeus, hoe eenvoudig alles eigenlijk toch weer is, nu je ons leven beleven kunt?”

„Ja, meester.”

„Zie je, Jeus, dit vond ik nu voor jou het beste.”

„Dat is het ook, meester, ik heb veel geleerd.”

Hij ziet nu, dat Bernard daar op de naaimachine zit en hem volgt. Já, Bernard, dat is gebeurd, Jeus leerde op ’n stoel rijden. Maar machtig is het, die bewijzen heeft zijn meester reeds door hem aan de aarde gegeven. Hij begrijpt, dat dít het is, dat de mensen zal overtuigen van een bewust leven achter de kist!

„Hierdoor, Jeus, legde ik reeds onze eerste fundamente. Het zijn machtige fundamente voor de „Universiteit van Christus”! Die kan ons niemand ontnemen, dat zal je toch wel duidelijk zijn. Indien er mensen zouden zijn, die aan alles van ons twijfelen, dan krijgen zij toch door het één of ander weer een houvast en kunnen ook zij aan hun eigen levens beginnen te bouwen. Ik kreeg je leven erdoor in handen, waar het mij om ging. En daarom, Jeus, is alles heilig. Ook dat menselijke doen en laten van Betsy – en de anderen, omdat zij liefde wilden beleven en hierdoor de God van al het leven ondergaan. Dat jij dus door mij het chaufferen hebt geleerd, is van bovennatuurlijke aard en vertegenwoordigt een Goddelijke wet. De wet – dat wij als mens denken, zoals wij het in het stoffelijke leven hebben gekund en moest voldoende zijn voor deze wereld, doch zover zijn wij nog niet. De massa denkt niet, toch zullen wij massa’s mensen hierdoor tot het geestelijke denken voeren, mijn Jeus!

Je weet hoe ik op je leven heb ingewerkt. Ik was volkomen één met je. Maar kijk nu, ik heb een verrassing voor je.”

Ineens staat Jeus voor Willem. „Willem, hoe is het mogelijk. Ik ken je, vanzelf, máár!”

Van geluk en blijdschap kan hij alweer belken. Eigenlijk kan hij geen woord tot Willem praten. Maar, ze begrijpen elkaar. Hoe bestaat het? Hoe is het mogelijk? Dat komt niet meer over zijn lippen, hij staat er bovenop, hij ziet Willem, een helper van zijn meester. Geruime tijd volgt hij met Willem en zijn meester deze taferelen. Alles is machtig! Já, daar zitten Bernard en Johan en Rie, hij krijgt zijn eerste ritje. Dat zijn de bewijzen, zegt meester

Alcar en meer was er toen niet nodig, daar bouwden wij op voort! De jongens kunnen dit met hun levens beamen!

Willem vertrekt, Jeus met zijn meester gaan verder. Wie met hem vanuit deze wereld te maken heeft gehad, móét even tot hem komen om te bewijzen, dat die mens leeft en dan staat Jeus voor heilige zaken!

Nu ziet hij zichzelf tussen al die mensen, de rijken en de armen, hij dankt God in de Hemel, dat hij z'n Gravin niet gekregen heeft, dat had hem maar van dit wonderbaarlijke verwijderd. Hij ziet de Lords, de Baronnen – Weber en de Rothschilds opnieuw, hij ziet hun licht en hun geestelijk innerlijk en weet het; die dienen niet, die leven voor zichzelf; mijn God, hoe kan ik U danken, roept Jeus, blij en gelukkig tot Onze Lieve Heer. Hij neemt de hand van zijn meester en kust die, houdt zijn meester dicht bij zich en ziet, waarachtig, de Gravin hield van hem, jazeker, maar later? Had zij hem niet kapotgemaakt? Natuurlijk, en toen kwam de Wienerin en werd alles anders.

Jeus kan bijna niet meer denken en toch, hij wil verder! Hij moet alles opnieuw zien, ongelooflijk schoon is het, eerst nu kent hij het leven. Já, die had hem gaarne gehad, maar wat had hij dan voor zijn leven gekregen? Niks, hij ziet het, rijkdom maakt je straatarm! De Baronnen zijn arm! Die Graven zijn – graven ... ze leven erop en eronder, die mensen hebben het te goed en zijn niet geschikt voor dit leven waarin hij nu is. Hoe heeft zijn meester hem beschermd? Ontzagwekkend is het, wat hij ziet. Já, jullie hebben geld zat, maar wanneer ik je dit zou vertellen, komt er in hem op, dat ik je vanuit de geestelijke wereld heb gezien, zou je mij dan kunnen geloven? Als ik je zeg, dat ik door de astrale persoonlijkheid het chaufferen heb geleerd, dan lach je mij uit, maar nu dit nog? Dit, waarin wij leven, zegt je dat niets? Dát is alles! En dan kan Jeus tegen zijn meester zeggen:

„Mijn meester, hoe moet ik u danken, dat ik haar niet gekregen heb. Ik ben zo gelukkig, meester, dat u mij haar niet hebt willen geven. Ik wil voor u dienen, ik wil voor God vechten. En haar rijkdom had mij dit alles ontnomen.”

„Zo is het, Jeus. Thans zijn wij zover. Nu kun je eerlijk kleur bekennen. Ik weet het, ik wist toen reeds, dat je God zou volgen en aanvaarden en niet het stoffelijke geluk. Want is dit geluk? Dacht je, dat zij je voor alles, voor de wereld blijvend had aanvaard? Eens was er een tijd gekomen en was ook zij weer bezwaken, hoe ook de liefde was geweest. En toch, mijn Jeus, je had een machtig mooi leven gekregen, zij had je waarachtig lief, doch dat is aardse liefde en deze, die je nu beleeft, had zij je nimmer kunnen schenken. Ik heb dus goed voor je leven en persoonlijkheid gehandeld? Je bent niet boos op mij, omdat ik zo freg was, Jeus?”

Jeus kan zijn meester wel in zijn handen bijten van geluk, maar hij doet

het niet. Néé, dit is het! Dat was maar lariekoek, ziet hij thans! Voor de mens van de aarde, jazeke, wie ervoor voelt, is dat machtig, kan hij thans voor zichzelf zeggen. Rijk zijn is mooi, zeker, als je er iets voor doet. Maar wat doen die mensen? Néé, ik heb het nu, ik was daar de wereld overgevlogen, had mij uitgeleefd, natuurlijk, maar voor de rest hadden die kakkerlakken mij voor de gek gehouden. Is het zo, meester? Já, komt er in hem, dat is het, meer is er niet, toch moet je zelf in staat zijn om het te zien, eerst dan is het je eigen bezit voor je eeuwigheid! Geld, rijkdom en aards geluk, dat alles legt geen geestelijke fundamenten. Zij staan nergens op, zij zinken weg in bagger en ellende, omdat die rijken de armen vergeten. Zeker, hij ziet het, ze doen iets, maar is dat alles? Néé, ik lus geen „doevréés” meer, denkt Jeus, die „Hors-Doevrees” mogen jullie nu behouden, eet die boel zelf maar op! Ik zal straks je levens verklaren. Is dat iets, Von Weber? Já, dat gaat er nu met mij gebeuren ... „Knerpie”? Flapje, je bent een duisterling, als je het weten wilt. Sientje, jij bent ’n grote stumperd en Betsy ’n kleine spin, maar Marietje is ’n leuke lieverd, doch jullie halen het niet *bij de Wienerin!*

En thans verder, het gaat nu regelrecht naar „das Stolzen Fels am Rhein” ... zijn meester, ziet Jeus nu, vindt overal de weg. Daar sterft ze en dat moet hij even volgen. Hij moet zichzelf even zien en dan zijn zij alweer weg, ze komen nu vrij van de aarde, meester Alcar betreedt met Jeus de „Geestelijke-Astrale” wereld, om Miets en Irma te bezoeken. Onderweg daarheen vraagt Jeus nog:

„Waar is nu die Gravin, meester?”

„Zij leeft in Italië, Jeus, en denkt, dat zij toch haar geluk heeft ontmoet.”

„En is dat zo, meester?”

„Néé, Jeus, opnieuw zal zij ellende beleven. Zij zal je snuit nu en nooit vergeten, omdat zij je diepte heeft mogen voelen. Dát gaf ik aan haar leven door, omdat ik haar zieleleven kende, of ik had haar innerlijk voor je leven gesloten, want ook dat was voor mij mogelijk geweest.”

„Ik dank God, meester, dat dit niet gebeurd is.”

„Juist, maar ik zei, néé, ik ga niet naar Amerika. Néé, ik eet geen hors-d’oeuvre, ik ga niet mee naar de schouwburg, niet mee naar Duitsland, ik blijf hier! Op eigen kracht, Jeus, had jij iets van deze levens aanvaard, jij had dit leven gekregen, vanzelf, waarom ook niet, als je voor jezelf op aarde bent, maar ik zorgde voor je liefde en je taak en toen kwam de Wienerin, waarmee je te maken hebt. Ook dat zul je later leren kennen en dan begrijp je alles! Jij had met de Gravin mooie kostuums gekocht, of laten maken en had die reis over de wereld geslikt en waarom ook niet. Máár, ik zeg je; Jeus, dat heb ik voorkomen, indien ik je die gevoeligheid niet had gegeven – luister nu goed wat ik zeg – dan had het andere leven jou ook niet zó gevoeld, omdat je door mij, door ons éénzijn die uitstraling, want dat is het, kon uitzenden en door

velen als moeder werd gevoeld.”

„Ik begrijp het, meester.”

„Daarom stonden al die zieltjes machteloos, Jeus, ik had wel iets anders te doen. Maar kijk nu, Jeus, dit is de Astrale Wereld. Ik kan je nog niet met de bewuste werkelijkheid verbinden, omdat je dat niet verwerken kunt. Kijk, daar zijn Miets en Irma. Ga tot hen, ik kom straks tot je terug.”

Jeus beleeft een wonder. Hij ziet Irma en Miets in hun eeuwigheid. Miets gaat ook weg, later komt zij tot hem terug. Nu kan hij met Irma praten, want hij mag aan haar niet denken als vroeger, nu moet hij haar als zijn zuster zien en beleven. Ze praten zich uit, hij beleeft met haar het sterfbed, haar binnentreden in deze wereld. Ze gaan hand in hand, denkende is hij en zij, ze geven zich aan hun meester over. Jeus heeft haar niets te vergeven, niks, de wetten waarin zij leven, de wereld zegt het. Hij kijkt haar in de ogen, zij hem. Zo zullen alle mensen eens voor elkaar staan en moeten zij hun hoofden voor elkaar buigen, alles vergeven en elkaar aanvaarden. Hij voelt het nu, bewust ... Irma is zijn zuster geworden, hij kan en mag en moet aan haar, aan al het leven van God denken, maar dit is anders, zij betreden de „Universele Liefde”! En deze is eeuwigdurend bewust, waardoor ook zij hem van hieruit kan helpen dragen.

„Bedankt, Irma, nu weet ik het. Wij allen gaan verder. Maar ik zal je nog wel eens zien. Ik voel, dat de meester dit wil, een machtige genade is het. Kijk, daar is Miets terug.” Nu wandelen zij met hun drieën in het Goddelijke deeltje van ZIJN paradijs. Dit is maar een klein plekje, voelt Jeus, weet Miets en kent Irma, van het werkelijke en machtige-eeuwigdurende, waarvan zij zich de wetten nog eigen moeten maken, maar deze beide zielen weten al, Jeus van moeder Crisje wordt een „Prins” van deze ruimte, hij heeft een machtige taak te vervullen! Maar ze weten ook, zij helpen hem dragen, in en voor alles. Miets, Irma en ál de anderen die hem kennen zullen zich straks voor zijn persoonlijkheid buigen! Omdat Jeus de „Paulus” van deze eeuw is! Dat zien Irma en Miets, en weet tevens de „Lange Hendrik” en hebben zij te aanvaarden! Jeus heeft het gevoel in zich om al deze levens te kunnen opvangen, hij weet nu, omdat hij dit ziet, hij is ál die zielen nét even voor, méér is er niet, maar ook niets minder! En dan komt zijn meester terug en vertrekken zij naar de aarde, het is tijd! Dag mijn lieverds? Dag Miets, dag Irma, gezegend zijn jullie levens, hoe mooi ben je toch. Wat hem na dit te wachten staat, kan hij niet weten, maar zij weten het wel en zullen hem steunen en in alles helpen dragen!

En dan vraagt meester Alcar aan zijn leerling:

„Heb ik verkeerd gedaan, Jeus, om soms voor je leven te handelen?”

„Néé, meester, ik dank u. Voor geen wereld had ik dit alles willen missen.”

Dat hij door de ruimte zweeft ziet hij nog niet, maar zo is het, doch dat leert hij hierna kennen of het werd te veel voor zijn persoonlijkheid. De meester zegt hem echter, dat hij hem zal helpen denken om dit alles op aarde en in het stoffelijke leven te verwerken. Jeus krijgt nog te horen:

„Zie je, Jeus, zo gaan wij nu verder. Voor al de wetten van God ben je nog onbewust, maar daarin komt spoedig verandering. Die ontwikkeling geeft je een ander en nieuw leven, je zult je rijk voelen. En dan beginnen wij aan de eigenlijke studie, wij maken dan reizen in de geest. Dit echter, wat je nu mocht zien en beleven, Jeus, moet uit je leven vandaan. Je kunt aan alles denken, maar het mag je niet beïnvloeden. Als je straks uit de garage bent, staan wij voor nieuwe openbaringen. En ik, mijn Jeus, schenk je het bewustzijn van deze ruimte en dat is meer waard dan miljoenen van de aarde; rijkdom, dat zie je thans, heeft voor onze wereld niets te betekenen.”

„Ja, meester, zo is het, ik heb u in alles begrepen” ... kan Jeus uit de grond van zijn hart zeggen.

„Luister nu goed, Jeus” ... komt er nog ... „wanneer je dit alles hebt verwerkt, eerst dán kan ik verdergaan. Hoe eerder jij daarmee gereed bent, des te beter voor mij en jezelf en begint ons eigenlijke gevecht om de mensen wakker te schudden. Het zal een strijd zijn op leven en dood, Jeus, je hebt hiervoor je hartenbloed te geven, dat weet je zeker.”

„Ja, mijn meester, ik weet het. En ik zeg u, ik zal alles van mijzelf inzetten. Sla mij maar gerust, als ik bezwijk sta ik weer op.”

„Dat is het, Jeus, zo kunnen wij verder. Dank je, waarlijk, ik heb mij niet vergist, je hebt dat alles, jij kunt het ook!”

„Ik wil dienen, meester!”

„Je zult dienen, Jeus! Wij dienen tezamen en met ons anderen. Elke astrale persoonlijkheid volgt ons, omdat de hemelen weten dat wij zijn begonnen! En wie ons straks niet volgen wil, moet dan maar wachten tot achter de kist, in deze wereld hebben zij ons te aanvaarden. En thans kan ik je zeggen, Jeus, als je dat kunt en volbrengen wilt, dan ontvang je het allerhoogste geluk voor ál de ruimten van God, omdat het leven ons met ál die Goddelijke wetten en openbaringen verbindt! En dat liegt niet, dat is waarheid. Ik zal je helpen denken, zoals ik dat steeds heb gedaan, je weet nu, dat dit mogelijk is.

Kijk, Jeus, wij zijn terug, daar is je Wienerin. Ze slaapt rustig, ook jij slaapt, maar je hebt wijsheid beleefd en je bent duizend jaar ouder geworden.”

Jeus neemt afscheid van zijn meester, hij daalt in zijn lichaam af en is weer één met het stoffelijke organisme, dat hem, als de geestelijke persoonlijkheid op aarde dient. Méér is er niet, maar ook niets minder en dit geheel is een Goddelijke openbaring! Hij buigt zijn hoofd voor alles, hij weet het nu, hij zal dienen!

„Dag, meester Alcar.”

„Dag, mijn Jeus. Ik blijf waken!”

Er waren geen stoornissen. Ik ga nu weg, Jeus heeft zijn eigen organisme al beziel. Dag Jeus! Je José van vroeger gaat weg, maar ik kom tot je terug. Je ziet het, ook nu heb ik mijn eigen taak van onze meester ontvangen. De meester is geboren, Casje is gestorven, en Jeus heeft geestelijke openbaringen beleefd, de hemelse spijs heeft hem veranderd!

*Louis Clermont schildert door Jeus
(pag. 188)*

*En dit is mijn levensdoek. U ziet mij met palet;
ik schilder enige levens van mezelf.
Met de paarlen van wijsheid links en rechts,
en de 'Levensharp' links beneden.
Een geestelijk geschenk voor Jeus van mij!*

Meester Zelanus.

De psychische trance

Jeus heeft schilder- en tekenbenodigdheden gekocht, in opdracht van zijn meester. Ik word een kunstschilder, zegt hij tegen de Wienerin, 'n echte schilder, já, je gelooft het zeker niet, maar dat gebeurt. En dat wonder gebeurde ook, Jeus heeft zijn eerste tekeningen reeds ontvangen.

Ze zijn vreemd, ziet Jeus, zijn eerste tekeningen, maar hij heeft ze. Een ornament tekenaar uit de zestiende eeuw manifesteerde zich en die maakte die dingen. Het is iemand, die wapens tekende in die tijd. Die persoonlijkheid maakte gebruik van zijn hand en meer gebeurde er niet. Het tekenen geschiedde bewust, Jeus bleef bij z'n volle verstand, hij kon het volgen en dat vond hij nog het leukste van alles. Alleen wanneer hij z'n vrije dag heeft komt hij ertoe en is het mogelijk, omdat de jongens aan de garage hem toch maar uitjouwen, want ze begripen het niet. Voor Jeus is het geweldig. Heeft hij nachtdienst, en is hij alleen in het kantoortje, ook dat is nu weer zo'n wonder, dan is de tekenaar er ook, hij weet hem te vinden, dat altijd weer voor hem een machtige belevens is, het is iets met ruimtelijke vleugelen, immers, het schijnt nu, dat de mens achter zijn kist overal de weg weet en waar het om gaat, in de eerste plaats wéét waar zich zijn geliefden bevinden. Ze vinden hem overal, weet Jeus, wáár hij ook is, daar kan hij tevens zijn meester zien en dat maakt hem altijd weer gelukkig.

Zie je hem tekenen, wat hoogst interessant is, denk je toch, dat hij zelf bezig is. Maar een andere persoonlijkheid heeft zijn hand in beslag genomen. Die zet onfeilbaar zo'n getekende vaas in elkaar, zo'n wapen. Het zijn ingewikkelde dingen, alleen door ornamenten opgebouwd. Je ziet er bloemen en vogelmotieven in, ragfijn is het werk en hij, Jeus, kan dat niet! En dat gebeurt met zwarte conté potloden. Hij laat er nu zijn sigaretje voor liggen, want hij kan zich geen grote uitgaven permitteren en moeder de vrouw kan het ook niet missen. Zoveel wordt er nu niet verdiend, het bezit van een eigen garage kent hij nu, wat je vandaag verdient wordt morgen kapot gereden. Hij heeft met ongelukken niet te maken, omdat hij achter het stuur denkt en gezicht heeft voor de weg en het verkeer, Jeus is een kunstenaar achter het stuur, hij zou geld kunnen verdienen als coureur, hij heeft het gevoel ervoor. Precies als voor het voetballen, hij denkt en heeft gevoel voor alles, nietwaar, als je gevoel hebt dan ben je rijk en zo is het! Het is wel gek, aan voetballen heeft hij geen seconde meer gedacht, hij heeft er geen tijd meer voor!

Maar in hem is heel iets anders gekomen. In hem leeft thans ruimtelijk gevoel, hij is met een meester in contact gekomen en men wil van zijn leven een schilder maken en dat is heel iets anders dan voetballen. Dat hij een ander

mens wordt, begrijpt hij, want dat zie je aan alles. Hij is ouder geworden, zijn eerste reis met zijn meester in die wereld was enorm. Jázeker, de eerste dagen heeft hij in stilte beleefd, het heeft hem vanbinnen even geslagen, de macht van deze wijsheid was het, die hem toonde, wat wil je, en vanzelfsprekend vroeg, denk hierover na! En Jeus heeft alles nábeleefd, telkens keerde hij tot zijn te grote emoties terug, omarmde Crisje en Miets, sprak met de Lange en kon na enige dagen uitroepen: wereld, mensheid, wat wil je toch? Zie je dat dan niet? Weet je dan werkelijk niets af van al deze machtige zaken? En toen, je gelooft het niet, voelde hij zich reeds als een Prins zo rijk en wist hij voor zichzelf en zijn Wienerin, door Goddelijke liefde worden wij gedragen. En ... hij weet ook, zijn jeugd was geweldig, enorm, wie heeft dit mogen beleven? Waarheid is het, hij barstte vanbinnen, van geluk, van liefde, van eerbied voor Casje, zijn meester. Dag en nacht heeft hij geméditeerd; gedacht, alles opnieuw gevolgd, elke voetstap heeft hij in zich opgenomen, afgemaakt, volkomen ondergaan, já, geloof het gerust, meermalen zat hij op zijn Citroën te belken. Wie hem heeft mogen volgen, zag dat gebelk, maar Jeus zei niet waarom. Toen iemand het zag en hem vroeg: waarom lopen je de tranen over de wangen, zei hij: ik barst van geluk. Toen hij dacht, dat die man iets voelde voor de Goddelijke werkelijkheid, wist hij het meteen, en kon hij z'n mond sluiten, achter z'n rug werd hij uitgelachen. Maar ook toen dacht Jeus: wie het laatst lacht, lacht het best! Die man en allen die het niet kunnen geloven, ook al staan zij er met hun neus bovenop, moeten dan maar ongelovig blijven, armoedig en armetierig, zielloos, onbewust, totdat „Hein” voor hen komt, eerst dan weten ze het. Dit neemt géén mens hem af, voor geen mens gaat hij opzij, hij weet het, God gaf hem een ruimtelijk contact, het weerzien voor eeuwig! Het is wel gek, de mensen aanvaarden wel de rotzooi, ziet hij, voor machtige zaken staan ze niet open en nu zijn het kuddedieren! Men wist zeker dat hij ernstig dacht en men voelde tevens zeker, dat hij bijna gereed was met zichzelf, want toen begon men ineens te tekenen en was dat een nieuwe openbaring voor hemzelf.

Toen wist Jeus, dat hij iets bijzonders bezat. De eerste tekeningen waren verrassingen voor Johan en Bernard, ook voor de Wienerin. Wie ze zag moest beamen, ze waren kunstig gemaakt en in elkaar gezet. Het merkwaardige voor hem was ook, dat hij tijdens het tekenen met de astrale kunstenaar kon praten, maar die vertelde hem nooit van tevoren wat hij wilde maken, dat was ook voor Jeus steeds weer een verrassing, waar het meester Alcar om ging. En Jeus begreep het! Toen meester Alcar hem chaufferen leerde, wist hij ook niet wat Willem wilde gaan doen. Had hij dat van tevoren geweten, dan had hij Willem tegengewerkt, dan was hij denkende en dat moest nu net niet. Zo stelt hij thans vast, hoe ingewikkelder de tekening wordt, des

te beter voor het astrale denken en voelen, Jeus voelde zichzelf nu volkomen uitgeschakeld. Intussen leefde en voelde hij zich in tien werelden tegelijk en verwerkte ze. Op 'n middag, ook dat was weer groot geluk voor zijn leven en wezen, kwamen Miets en Irma en ook de Lange even kijken. Zij volgden alles. Een machtig ogenblik was het. Miets keek hem zuiver in zijn ogen en zei:

„Is dat even de moeite waard, Jeus?” En hij kon antwoorden:

„Ja, Mietske, een openbaring is het. Wat ben ik de hemelen toch dankbaar.”

Já, ga verder, het éne geluk stijgt over het andere heen, dacht Jeus. Kijk eens in de ogen van iemand, die achter de kist leeft, die je ontzagwekkend lief hebt gehad en thans naast je staat en je in je ogen kijkt, maar nu als een mens die weet, die ziet, die de wetten van God te aanvaarden heeft gekregen? Dat beleefde hij door Irma, nu zijn zuster, hij legde zijn hand in de hare, drukte haar geestelijke hand even en schonk haar zijn levende hart, waarvoor zij open stond. En Miets kustte hem op zijn voorhoofd, waarvan hij moest denken: is dat wat? Een kus van een geestelijke „Koningin” ... dat waren deze kinderen die op aarde hadden geleefd, koninginnen waren het! Mijn God, zuchtte Jeus, laat me niet belken. En toen gingen deze twee met zijn vader „de Lange” weg. Jeus kon ze volgen. Hij zag, dat zij uit zijn kamer wandelden en de ruimten aanvaardden. Ze wandelden regelrecht 'n machtig paradijs in. Irma had lief, zij barstte van liefde, maar hij zag tevens, door Miets zou zij hoger komen. Deze twee waren op reis, wie naar hen wilden luisteren, vertelden zij over het geluk dat zij droegen en kenden, maar hun eigenlijke taak was, de kinderen, die jeugdig op aarde Magere Hein te aanvaarden kregen, te onderwijzen en van het eeuwige leven te vertellen. Aldus ... dacht Jeus, dat zijn geestelijke moedertjes geworden! En zo is het! Hierdoor kon Irma zichzelf tot de ruimtelijke ontwaking voeren en Miets deed niets anders, dat voor hen in die wereld het universele geluk betekende. Já, mensen, dacht Jeus, wat wil je achter de kist beginnen? Wil je ook daar soms een bokswedstrijd geven? Wil je ook daar soms een reis om de wereld maken, je champagne bestellen bij Onze Lieve Heer? Lekker eten en drinken bestellen? Van verwennen is er daar geen sprake meer! En toen kon hij tegen zichzelf zeggen, já, als ik mijn best doe, dan ben ik een groot wonder, want dit, wat er thans met mij en door mij geschiedt, is niet van mezelf! En wie het niet geloven wil, is hartstikke blind, hij wil dit geteken voor geen miljoenen kwijt. Magere Hein kust je midden in je gezicht, hij praat met je, is een moeder, een engel, maar géén ruw geweld, geen huichelaar en géén afbreker, hij is eeuwigdurende liefde!

Máár ... zijn zenuwen moeten nu al deze wetten en krachten kunnen verwerken. Had meester Alcar nu het lichamelijke in zijn jeugd vergeten, verwaarloosd, dan zag het er voor Jeus slecht uit en waren de stoffelijke stel-

sels nu niet gereed om de geestelijke overmacht te verwerken en te kunnen opvangen. Maar het organisme van Jeus kan thans een stootje verdragen, ook dát is berekend en wordt thans stelselmatig verruimd, Jeus heeft zijn sport beleefd. Maar wat nu, indien meester Alcar op volle kracht begint? Jeus denkt nu, dan zullen wij wel weer zien. Wie dan leeft, die zal dan wel zorgen dat het voor elkaar komt. Maar wij weten reeds, eerst dán krijgt hij zijn Kosmisch pak rammel en hoort ge hem kreunen. Hij zal dan rillen en beven, het kost zijn levensbloed, hij zal onherroepelijk bezwijken, doch ook dán zal hij bewijzen wat hij kan en wil! Maar komen doet het, hij krijgt zijn ruimtelijk bewustzijn niet cadeau! Omdat meester Alcar hem voor die wetten plaatst, komt er vroeg of laat een geestelijk halt ... ook een stoffelijk bezwijken, doch dan zullen wij weten hoe voor hem te moeten handelen. Als dat zijn hartje maar uithoudt.

Ja, Jan Lemmekus, dan eerst staat hij voor de occulte wetten, voor het oude Egypte en je knapen van Tibet, die er alles van weten, maar toch meermalen hun kostbare nek verloren, omdat de occulte wetten hun levens hebben gekild ...! Jij, Jan, zult echter straks zijn boeken lezen en ontvang je voor je goeie Anneke en Mina, jezelf, zijn kussen, zijn „orchideetjes”. En die zijn geestelijk, maar je kunt ze op Golgotha neerleggen, omdat ze door de liefde van Jeus zijn bezielde en ómdat je voor ónze Jeus een goed vriend en een vader bent geweest! Wij zien elkaar terug, Jan, in deze ruimte waarin wij leven, geliefd leven van mij, want wij kennen elkaar al zolang, van vroeger, beste Jan, ook toen behoorden wij tot die knapen, maar kregen ónze eigen ontwikkeling in het oude Egypte! Waarlijk, Jan, jij was daar een goed priester! Ik zei u reeds, geachte lezer ... als je Jeus ziet tekenen, denk je dat hij zelf bezig is. Maar je denkt ook, daar komt niets van terecht, zo’n geroezemoes is het van lijnen en streepjes. Toch is elk streepje en lijntje bewust en doordacht, soms vlijmscherp vastgelegd, zo uitgerekend is dit tekenen, dat je er niets van kunt maken, doch als de astrale persoonlijkheid bijna gereed is, dan verbindt hij al die lijnen ineens en zie, het wonder is gereed, een symboliek is het, het stelt voor: geluk, liefde, haat, kwaad of wellicht ontwaking, moeder-, vaderschap, wedergeboorte! Deze tekenaar tekent geen koe meer, geen huisje, geen weide, hij staat voor een ruimte van gedachten en gevoelens en beeldt zo’n gedachte uit. Aan het eind van zo’n tekening volgen er enige lijntjes, zei ik zo-even, die het geestelijke wonder voor zichzelf trekt en Jeus kan volgen, waarvan hij heeft gezien en kon aanvaarden, dat elke lijn uitgebalanceerd werd en ziet hij ineens wat die man wil en ook dat is een openbaring voor zijn denken en voelen als stoffelijke mens. Hierdoor weet Jeus beslist, dat dit niet van hemzelf is! Dit gaat buiten hem om!

Je ziet nu, dat rustigjes aan, de astrale persoonlijkheid iets opbouwt voor

zichzelf. En zo is het! Je ziet het, alles is bedacht. Elke lijn is berekend. Jeus kan aanvaarden, dat niet één lijntje er zomaar opgegooid wordt, zo'n lijn bezit een karaktertrek en een persoonlijkheid, dat iets zegt je wat, het heeft betekenis! Het vertegenwoordigt een stimulans voor het geheel en het is – als je dat volgt – oneindig, een mens van deze wereld kan zo niet tekenen, hij zou zich in die warboel verliezen! De astrale kunstenaar geeft hem goed en kwaad te zien door een tekening, liefde en geluk en evolutie, maar meester Alcar gaat het erom - Jeus open te maken; door het tekenen fundamenteën te leggen, omdat hierdoor de „psychische trance” bereikt wordt. En dat is voor Jeus, wat u straks zult zien, het állerhoogste!

Deze kunstenaar tekent uw innerlijk leven, uw liefde, door 'n bloem. Hij is niet meer in staat zichzelf op uw koe in te stellen, dat stoffelijke leven, denken en voelen, heeft hij reeds voor eeuwen overwonnen en vergeten. U hebt uw eigen koeie-schilders, uw fantasten ook, wij doen daar niet aan mee en dat zal Jeus ook nooit ontvangen. Maar zo'n snotneuzige tak met bloemen, die kan u genezen, van elke ziekte, indien u zichzelf geven kunt zoals Jeus dat kan en gaarne doet, omdat u door zo'n bloem met de ruimte verbonden wordt! Als ik u zeg, dat wij naar de kleuren van Rembrandt gaan, kunt gij mij aanvaarden! Zo hoog voert meester Alcar deze kunst op!

Jeus is nu nog bewust, maar wanneer meester Alcar straks door de psychische trance werkt, aan die ontwikkeling begint, dan zakt hij tijdens het schilderen in slaap, hetgeen wij de occulte slaap noemen en de psychische trance is. Het grootste wonder in het oude Egypte, dit wordt u straks duidelijk!

Dan wordt er geschilderd buiten zijn bewustzijn om. Dat is ook nu wel het gebeuren, doch dit is de bewúste Trance, immers, Jeus ziet het en hij doet het niet, de psychische trance eist het dagbewustzijn volkomen op en eerst dan kunnen wij, kan meester Alcar met Jeus doen wat hij zelf wil en treden de „Geestelijke Gaven” op de voorgrond. Vanzelf ... ook nu reeds zien wij, ziet Jeus zijn begaving, doch dit alles is maar spelerei! Het is ontwikkeling, ontwaking en hoogst noodzakelijk; doch u ziet het reeds, door verschillende mogelijkheden kan meester Alcar Jeus reeds bereiken! Wij kennen de onbewuste en de bewuste trance. De bewuste beleeft nu de „Inspiratie” ... die dus voor Jeus volkomen geestelijk is. Ik heb de Goddelijke genade gekregen om straks die boeken te schrijven en die verklaren u dan álle geestelijke gaven. Kijk maar achter op de flap en u ziet het al, u weet nu hoeveel boeken wij reeds door Jeus hebben geschreven en door dit alles thans te volgen, kunt gij uw menselijke hoofd buigen en zeggen: já, hoe het ook is, Jeus is een wonder! Dit alles behoort hem niet toe, dit komt waarlijk uit het leven na de dood! De ónbewuste Trance echter, voert u en ons naar het menselijke ónderbewustzijn terug óf door de zeven graden van de menselijke slaap heen, waarvan de

geleerde zo'n drukte maakt en er geen snars van kent, omdat die man de ziel niet aanvaarden kan als een astrale persoonlijkheid, omdat hij daarenboven niet begrijpen kan, dat de ziel als mens duizenden malen, néé, miljoenen malen op aarde heeft geleefd en is dit voor hem het Universele halt! Hij komt er nu nooit! En dan staan wij, ook u, voor uw rijke of doodarme verleden, voor uw goed en kwaad, uw afbraak en overtuiging, uw dienen of uw menselijke hartstochten en wil voor meester Alcar zijn ... het gevoel ... het gevoel waardoor hij werkt en Jeus optrekt en waardoor de meester zijn leven kan bereiken! Dat is het verleden van Jeus! Ook uw verleden, uw gevoel voor dit leven, maar dat nu nog niet openstaat voor de wetten van de ziel, uw geest en innerlijk voelen en denken. Maar hierdoor tekent het astrale bewustzijn, de geest, die achter de menselijke kist zijn denken en voelen én zijn kennis heeft mogen behouden. Kan het nog eenvoudiger! Maar wat hier nu voor nodig is, zult gij leren kennen en dat is heus niet zo eenvoudig! Jeus zal zijn bloed ervoor inzetten, álles, zijn ganse „ik”!

Meester Alcar voert Jeus naar de „Cataleptische” slaap, de menselijke schijndood, indien die er niet was, niet bestond, was er tevens geen psychische trance en had ook Christus „Lazarus” niet tot het leven kunnen roepen, dan was ook dat leven rustig vrijgekomen van de stof, maar ook Lazarus beleefde de graden van slaap, waarvan hij de diepste onderging en die de schijndood is! U voelt het zeker reeds, Jeus moet zichzelf volkomen verliezen; mediumschap wil dus zijn, álles van u zelf verliezen, eerst dán kunnen wij, kan uw geliefde, uw vader en moeder, uw eigen broer en zuster ú vanuit het leven achter de kist bereiken. Omdat u niet openstaat én uzelf niet verliezen wilt, niet kunt, omdat u die gevoeligheid niet bezit, kan men u niet bereiken, omdat u die mediamieke sensitiviteit nog niet bezit, die Jeus zich door tal van levens eigen heeft gemaakt! Dit, geloof het, zijn heilige waarheden, ik vertel u geen nonsens!

Wij mensen hebben miljoenen levens achter ons liggen, omdat wij niet door één leven het Goddelijke „AL” kunnen betreden. Het is kinderachtig te geloven, dat dit wél mogelijk is, doch om u die zekerheid te geven, dient Jeus, omdat hij voor deze taak op aarde terugkeerde. Hierdoor staan wij en u voor de reïncarnatie! De wedergeboorte! En thans kunt ge reeds vragen: „Jeus van moeder Crisje, wie ben je eigenlijk?” Maar dat zult gij straks mogen weten, omdat wij u met die wetten verbinden.

U kunt bewust alles volgen en dan weet u, waarheen meester Alcar met Jeus als zijn instrument gaan zal. Wij zeggen u: dit is kunst! Noem het voor uzelf géén kunst, maak dit alles desnoods bewust af, toch zult ge straks uw hoofd buigen, omdat gij nu met Jeus alles zult beleven en zult volgen, daar wij u deze ontwikkeling verklaren. Loop dan nog eens uit zijn leven vandaan

en zeg dan nog eens: de tijd die ik aan hem gaf en voor de meesters is verknoeid, indien dat nog over uw lippen komt, dan bent u een ónbewuste, u aanvaardt nu het „kuddedier”-instinct, doch dat moet u zelf weten, u bent dan nog niet zover!

Wij gaan verder! Aan de verschijnselen zult ge de diepte van het gebeuren kunnen vaststellen, die door een Kosmisch Bewuste, meester Alcar, tot Jeus en uw wereld worden gebracht, omdat deze mensheid móét ontwaken en zichzelf als mens moet leren kennen! Wie is Casje? En wat wil hij? Ik heb u zijn vorige naam reeds genoemd, waarlijk, hij is Anthony van Dyck! Aan het eind van dit boekdeel spreken wij elkaar nader. Ik geloof zeer zeker, dat wij neerzitten aan de voeten van Jeus en hem dan vragen: toe, vertel ons van je machtig contact, van je reizen met je meester, geef ons die Goddelijke zaligheid. Já, dit weten! En dan kijken wij elkaar in de ogen, ik geloof, u bent dan dankbaar, omdat gij 'n Jeus van moeder Crisje mocht leren kennen en die als miljoenen bij ons, thans een Kosmisch meester voor uw leven is. Wel, wij gaan verder, doch dit alles moest even uit mijn hart.

Elke tekening nu, hoe onbenullig het ding er ook uitziet, krijgt niettemin Universele betekenis voor meester Alcar. Jeus mag nu niet denken dat hij iets van kunst weet, want dat bestaat niet. Die kunstgevoelens zijn van een andere persoonlijkheid. Hij hoeft ook nooit te denken, dat hij zich er iets van eigen maakt tijdens deze ontwikkeling, dat komt eerst later. En ook dát is vanzelfsprekend, Jeus verandert volkomen, later is hij een meester in gevoel, voor kunst, maatschappelijk leven, hij zou zo voor regisseur kunnen spelen, hij kan dan van alles, is geschikt voor alles, omdat meester Alcar hem voor het allerhoogste en het laatste, het moeilijkste heeft geplaatst, dit gaat door zijn leven heen en mag hij beleven en wil zeggen: Jeus maakt zich die ruimte eigen! Ziet u, meester Alcar vergeet hem en zijn bewustzijn niet, hij maakt *een bewust meester van Jeus!!* En wie wil dat niet? Indien u nog zegt, ik wil dat niet, dan vraag ik u, wacht af en wij spreken elkaar straks nog. Zei „Christus” niet tegen zijn Apostelen: verlies je eigen leven en gij zult het „MIJNE” ontvangen. Welnu, Jeus verliest het zijne, maar hij zal het bewustzijn van zijn meester in handen krijgen. Jeus krijgt de ruimtelijke „Alwetendheid” van zijn meester, hij wordt Kosmisch bewust! Is uw leven nog gereed om te „smilen?”

Hij is thans in een kunstzaak aanbeland om kleurtjes te kopen. Hij heeft kleurtjes nodig om te schilderen, meester Alcar wil daarmee beginnen, wij zijn zover. Maar hijzelf heeft geen verstand van verf, hij heeft het niet geleerd. U kent nu zijn leven, daarvan weet hij niks! Maar hij, die in hem leeft, naast hem is, Erich Wolff ... gesneuveld in de oorlog tijdens 1914-1918 ... weet dat wel. Erich Wolff heeft de taak nu gekregen om te schilderen en hij is het,

die voor zichzelf de kleuren uitzoekt, máár, wacht eens eventjes Erich, niet te duur, want Jeus heeft er geen centjes voor, dus eerst maar de doodgewone verf kopen en ook dat alweer in opdracht van meester Alcar. Erich glimlacht zijn meester toe, wij allen hebben ruimtelijke pret, maar wij hebben rekening te houden met de Wienerin of Jeus krijgt niks meer te eten. Kan zij van schilderijtjes eten koken? Néé, Wienerin, dat kan niet, maar wel voor en door de centjes, die Jeus al spoedig in handen krijgt, omdat hij zo'n geestelijk product aan de mensen die ervoor openstaan verkoopt en dan gaan wij verder. Wolff kruipt dus in het gevoelsleven van Jeus en zoekt iets voor zichzelf uit. En Jeus ziet van alles. Hoe hebben de mensen gelachen, toen hij geen naam wist voor ál die spullen en toch wilde schilderen. Wat wil die taxichauffeur eigenlijk beginnen? Het gaat als een lopend vuurtje door Den Haag. O ja, daar heb ik van gehoord, die gekke taxichauffeur is bezig te schilderen, en? Hadstikke gek natuurlijk. Maar ja, er leeft zoveel tussen hemel en aarde waarvan wij mensen nog niks weten? Je zou zo zeggen. Jeus denkt: van eiges ... de zuivere „droedels”! Weet je het nu? Ik word een schilder, soms kif?

Laat de mensen toch lachen, hém doen ze niks, hij weet het én, wie het laatst lacht ...? Doch dan heeft hij zijn eigen kunst aan zijn muren hangen. Moet je er iets van? Jeus zet zichzelf reeds schrap, Crisje, de maatschappij mét de mensen erin kunnen hem nog meer vertellen.

Zo'n ding, waar je je duim doorheen steekt, wat kost dat? Niks voor mij, te duur. Wolff moet het dan maar met een oud bord doen, dat kan best, waar of niet? En natuurlijk, Jeus, dat kan best, je zult het wel zien. Máár, mijn hemel, ze hebben hem drie gulden vijftig uit z'n zak getimmerd. Wat zal de Wienerin wel zeggen als zij dit weet? Al zijn sigarettencentjes zitten erin, máár, de maars vliegen de ruimte in, als ik straks mijn schilderijen verkopen kan? Laat me niet lachen, zegt de wereld, Jeus, doch wij gaan verder, Erich Wolff is reeds begonnen. Meester Alcar volgt een uitgestippelde occulte weg voor Jeus, maar vooral voor zichzelf. Het gaat erom, dat voelt Jeus, om Margere Hein nu dood te schilderen, om die vuile knaap van zijn voetstuk te timmeren, omdat die het is, die reeds eeuwen het kind van God bewust heeft belazerd. En al deze mogelijkheden dienen om Jeus van zichzelf los te maken, om van zijn leven een „Groot Gevleugelde” te maken, zoals het oude Egypte er niet één heeft gekend. Hij is dan een mens met macrokosmische bewustwording, waarvoor de priesters uit de tempels van Rá, Ré en Isis, hun levens hebben gegeven, doch door niet één daar is bereikt, maar „gaven” waren, waardoor zo'n priester als een Godheid werd vereerd, omdat die persoonlijkheid leven én dood had overwonnen. Of weet u dat niet?

Erich Wolff legt nu de eerste fundamenten voor de psychische trance. En wanneer meester Alcar zover is, eerst dán neemt hij Jeus mee naar de „Hellen

en de Hemelen” en worden hem die ruimten verklaard, waarna, als zo’n reis voorbij is, de wijsheid vastgelegd wordt, en de boeken ontstaan.

Ik zeg u: Jeus wordt ruimer, bewuster, dan de grootsten, die uw wereld heeft gekend en nog bezit. Jeus wordt groter dan Pythagoras, groter en bewuster dan uw bekende Ramakrishna, Boeddha, groter dan Socrates, Plato en vele andere bewusten, die iets voor de ontwikkeling, de menselijke geestelijke ontwaking en evolutie hebben gedaan!! Deze wonderlijke mannen, kinderen van God dus, hebben deze ontwikkeling niet gekend, die uw Jeus van moeder Crisje ontvangt. Immers, zij leefden en dienden voor hun eigen tijd. Jeus voor de „Twintigste Eeuw”, die *de Eeuw van Christus is!* En dat wil betekenen, éérst nú kunnen de meesters beginnen; nietwaar soms, voor slechts enkele eeuwen terug had men Jeus reeds op ’n kerkse brandstapel gezet en had men ook zijn leven, als zovelen hebben moeten aanvaarden, levend verbrand. En waarom zouden de engelen een kosmisch bewust leven laten verbranden door het kerkse gevoelsleven? Toen zijn ze ook niet begonnen, dát is eerst nú mogelijk, omdat, zoals ik u reeds vertelde en mocht verklaren, de mensheid dit bewustzijn nog niet kende, niet bezat. Men weet dus zeer zeker wat mogelijk is achter de kist, jazeke, de hemelen zijn gevuld, daar leven miljoenen meesters en die laten Jeus van moeder Crisje niet omkomen door het kerkse-dogmatische gezag! Verbrand uzelf maar, wij kunnen nú rustig verder werken, niets houdt ons meer tegen!

Jeus wordt groter en bewuster dan ál uw wijsgeren tezamen van de Goddelijke stelsels én de stoffelijke openbaringen afweten. Ze kunnen aanstonds bij hem in de leer komen. Maar later, als wij zover zijn, dan ziet u, lezer, ... dat hij het werk van uw vorige groten voortzet en beleven wij, dat álles berekend werd en dát heeft Christus in eigen handen gehouden!

De groten hebben dus een eigen studie mogen beleven; deze eeuw waartoe gij behoort, vraagt echter iets anders. Eén voor één gaven zij echter hun leven voor die taak en u weet het, Socrates zette men ’n giftbeker voor, Pythagoras beleefde, dat zijn leerling z’n Tempel in brand stak, ook de waarachtige, máár toch geestelijk onbewuste Rudolf Steiner had eenzelfde afbraak te slikken, waardoor u ziet, hoe ónbewust de massa nog is. Já, zij allen hebben iets voor deze metafysische ontwikkeling gegeven, zij gaven zichzelf en thans gaan de meesters verder. Die mensen hebben dat gekund, doordat zij een eigen studie volgden én anderen, die zoals Ramakrishna door uittreding hun geestelijke schatten verkregen.

Máár, Jeus stijgt nu straks boven al die hoofden uit en dat aanvaarden Ramakrishna, Boeddha, Pythagoras, Mohammed ook, ál de groten van uw wereld hebben hem straks te aanvaarden, omdat dan eerst Darwin weet, dat hij maar ’n nietig kind is in vergelijking met Jeus van moeder Crisje, já, om-

dat hij weet, dat Jeus de Kosmisch-bewuste is, omdat Darwin en allen, leerlingen zijn van de meesters en zij zich voor meester *Alcar hebben te buigen!!*

Ziet u, daarheen voeren wij Jeus, door dit gekladder zijn wij er al mee begonnen. Wolff legt de eerste fundamenteën, zei ik u zo-even, voor de „Grote Vleugelen” ... die géén Rudolf Steiner, géén Boeddha, géén van allen heeft gekend, heeft gehad, omdat zij deze ontwikkeling niet konden beleven, omdat zij zichzelf dienden, géén astrale hulp hebben aanvaard, ook al stonden zij ervoor open, dié mediamieke sensitiviteit hadden zij niet.

Omdat Ramakrishna zélf wilde beleven, zélf uittrad, zich vrijmaakte van zijn stoffelijke organisme en géén astrale hulp en ontwikkeling heeft geduld, luister nu goed: kon men zijn leven ook niet bereiken. Maar hierdoor moest hij zijn eigen halt aanvaarden, hij kwam nu niet boven zijn eigen levensgraad uit en betekende voor hem het uiterste, de grens. Dat is Ramakrishna, anderen hebben eenzélfdé ontwikkeling beleefd, omdat zij een occulte studie volgden, maar ook Ramakrishna was bewust mystiek aangelegd, een priester uit het oude Egypte, die verderging om iets voor deze mensheid te doen, doch nu zijn halt onderging. Dat kunt gij straks weten, indien u de boeken van Jeus leest, eerst nu dringt het tot uw leven en persoonlijkheid door, dat Ramakrishna nimmer die wijsheid op aarde heeft gebracht. Ik kom hier nog op terug, vele malen, om u aan te tonen wie Jeus is! Door hetgeen wij bereiken, en wat hij tot stand brengt, ziet u dat, weet het!

Jeus geeft zich volkomen aan zijn meester over en thans kan zijn meester hem tot daar brengen en voeren, wáár, hoe bestaat het en toch zo natuurlijk is, de God van ál het leven begon om zichzelf te verstoffelijken en manifesteerde. Dát gebeurt! Daarheen gaat meester „ALCAR”!

Jeus weet dat niet, doch daarheen voert zijn meester hem, omdat hij zich volkomen overgeeft. Alleen de oude Egyptenaren waren zover, zóver om zich over te geven aan de Godin van Isis, de occulte wetten en bouwden hierdoor aan de levenswijsheid voor hun Tempel. Zij hebben de „psychische trance” gekend, zeer zeker, niet één echter bereikte de diepte en de hoogte van Jeus, omdat ook zij hun eigen bewustwording hadden te aanvaarden. Die eeuw is de uwe niet, waarlijk, de „Christus” moest toen nog naar de aarde komen.

De hoogste meesters uit de sferen van licht zijn nu begonnen, zij bouwen aan de „Universiteit van Christus”! Zij schenken deze mensheid hoger bewustzijn, zij dienen „Christus”! Ook Jeus wil dienen! Hij kwam vanuit de sferen naar de aarde en zal zichzelf leren kennen, ook dat zult gij beleven en is thans te volgen. En Jeus bezit het gevoel, de reine overgave, omdat hij zich die gevoelskracht door tal van levens eigen heeft gemaakt. Meester Alcar is reeds zover gekomen, dat hij helpers nodig heeft en ook die zijn nu aan het werk om die fundamenteën te leggen. Dat geschiedt door het tekenen, schil-

deren en straks door het genezen van de zieken.

Jeus schakelt zijn „wil” uit en dat is alles wat hij heeft te doen. De ontzagwekkende „wil” voor de mens moet nu overwonnen worden, worden vrijgemaakt van elk stoffelijk weefsel en centraal zenuwstelsel. Dat is nu niet zo eenvoudig, doch wat de meester bereikt, dat ziet u aan de „Levensharp” van Jeus, hij is het instrument waarop meester Alcar speelt en zijn wijsheid doorgeeft.

Zeker, de Egyptenaren hebben een enorme hoogte bereikt. Toen echter de priesters begrepen, waartoe zij in staat waren, vergrepen zij zich aan de occulte wetten en leefden er zich door uit. Toen ontstond de zwarte „magie” ... en loste de witte magie in de zwarte kunst op. Het werd een grote bende, een geestelijke rotzooi in de Tempels van Rá, Ré en Isis en begonnen deze levens aan de geestelijke afbraak, de bezoedeling van het goede, al dat schone. De meesters verbraken nu een kosmisch contact, zij zagen toen, verdergaan was niet meer mogelijk, het kwaad in de mens had hen voor eeuwen overwonnen. Dat kent men op Aarde en er bleef weinig over van al die wijsheid, een machtige Tempel werd een zwijnenstal! Ondanks dat werd voor 3800 jaren tóch het fundament gelegd voor uw eeuw!

Sindsdien heeft géén mens meer die astrale en geestelijke hoogte kunnen beleven, door hulp van geestelijk kosmisch bewustzijn, direct van achter de kist vandaan, de meesters uit de sferen van licht moesten wachten. Wat wisten Boeddha, Ramakrishna, Steiner, Socrates, Plato, Pythagoras, af, van hetgeen Jeus nu te beleven krijgt? Niets! En dat zult gij als mens van uw eigen tijd straks moeten beamen, indien u de boeken leest van Jeus, weet u het!

Maar voelt u tevens, dat de mens zelf het gevoel geeft voor de meesters om de wijsheid, hun denken en voelen te verstoffelijken? Meester Alcar vraagt aan Jeus alles in te zetten, ook de Egyptenaren hebben dat gekund voor hun goeie tijd, indien zij dat niet wilden, werden zij voor 'n wild dier gesmeten en moesten nu bewijzen wat zij wél konden, meestal betekende dat hun dood. Zo ja, dan stegen zij hoger en konden zij verdergaan. Wilden zij afbraak, dan stonden zij voor hun eigen vernietiging. Dat die cultuur gestorven is, hebt ge te danken aan hen, die zich aan de mystieke wijsheid vergrepen. Het ruimtelijke contact is er altijd geweest, ook nú, voor uw eigen eeuw is het er, want Jeus van moeder Crisje dient als „éénling” voor de meesters. Hij brengt door een onfeilbare zekerheid de Goddelijke wijsheid op aarde, omdat ín hem het oude Egypte leeft. Indien u het boek: „Tussen leven en dood” in handen neemt, leert ge dat leven kennen, ge staat nu voor „Dectar” ... een meester in eigen tijd, maar vechtende voor het goede, de Tempel van Isis te verzekeren, dat toen nog niet mogelijk was. Doch nu gaat hij verder, eeuwen gingen er voorbij, aan het leven én de wetten is niets veranderd, wél het innerlijke en

maatschappelijke leven voor de stoffelijke mens van deze wereld! Voor het oude Egypte heet het: toen was het avond geweest en volgde er een nieuwe morgen, maar dat hebben zij daar niet meer beleefd, doch Jeus beleeft nu zijn en uw gezegende morgen en is het ontwaken voor uw eeuwigdurende persoonlijkheid. Jeus krijgt dus die leerschool terug, omdat meester Alcar die mogelijkheid bezit en door géén mens bezoedeld worden kan, omdat álles wat Jeus te beleven krijgt in handen blijft van zijn meester.

Dat alles, geachte lezer, is alléén door de „psychische trance” te beleven en te bereiken. Waar zou Jan Lemmekus zijn gevoel vandaan hebben gehaald? Zomaar gekregen door zijn ouders? Wij weten, u kunt niets cadeau krijgen, indien het gaat om uw innerlijk en geestelijk bewustzijn, gij hebt u die wijsheid en dat gevoel eigen te maken, ge zult ervoor sterven én leven, duizenden levens zijn ervoor nodig! Voelt u dit, dan moet het u duidelijk zijn, waarvoor meester Alcar staat, willen de miljoenen kinderen van God op aarde „HEM” leren kennen. Gaat de meester te ver, te snel en te bewust voor Jeus omhoog en dieper, dan slaat hij Jeus tegen de grond en staan wij voor het lichamelijke én geestelijke bezwijken. Hiervoor is eindeloos geduld nodig, en meester Alcar heeft lang genoeg moeten wachten, hij weet het, hoe Jeus open te moeten maken. Maar wanneer de Goddelijke spijs op aarde is, is die zuiver en natuurlijk, onfeilbaar zeker aan uw leven geschonken. En dat heeft meester Alcar in zijn bezit, hij dient voor de „Universiteit van Christus”, de hoogste orde in het leven na de dood.

Erich Wolff neemt zoveel procent gevoel van Jeus weg om te schilderen en Louis Clermont zal hem volgen, waardoor Jeus zich verliest. Wolff hangt nu nog in zijn organisme, straks treedt Jeus uit en kan Wolff op volle kracht verdergaan. Elke zenuw houdt dit tegen, het uittreden en vrijkomen van hem buiten zijn lichaam, doch meester Alcar helpt Jeus denken, en wordt de overwinning van de stoffelijke wereld. Zolang Wolff al die stelsels nog niet overwonnen heeft, blijft het gekladder en dat is te begrijpen, omdat hij half het stoffelijke voelt en Jeus niet kan geven, omdat die bewuste overgave er nog niet is.

Voor het schilderen bezitten wij zeven graden, overgangen dus, om iets op het occulte gebied te doen. Ook die boeken zal Jeus schrijven en leert u uw innerlijk leven kennen. Tussen de vierde graad van slaap ligt het ogenblik, waarin en waardoor de mens het loskomen van het lichaam ondergaat en voor u nog het sterven is. Daarheen vaart Jeus door zijn meester. En daarom schildert Wolff, chauffeerde hij, door uw dood heen naar het leven in de geest, want iets anders is er niet en valt er ook niet te beleven.

Wanneer Wolff schildert, krijgt meester Alcar de gelegenheid om Jeus te onderrichten en hem deze wetten te verklaren. Wat Jeus nu aan Wolff aan

gevoel geeft, dat krijgt hij van zijn meester terug, doch thans, dat voelt gij zeker, in de astrale wereld. Jeus verwijderd zich van het stoffelijke, omdat hij het dagbewuste verliest, krijgt hij het geestelijke bewustzijn ervoor in de plaats. Eerlijk worden de kaarten op tafel gelegd; open, Jeus ziet wat zijn meester wil, wat hij krijgt voor zijn overgeven en dat is te begrijpen; in niets wordt hier iets verwaarloosd. Zo natuurlijk is het! Hoe dieper Jeus de trance beleven kan, des te meer geestelijk bewustzijn krijgt hij van zijn meester en is het wonderbaarlijke voor dit gebeuren.

Wanneer u nu weet, dat er duizenden trancemediums in uw stad rondlopen en er zich voor uitgeven, waarvoor het oude Egypte machteloos stond, begrijpt ge, dat al die lieden hun ogen sluiten voor kletspraat, want waar is dan hun wijsheid, die hierdoor verkregen wordt? Lees de boeken: „Geestelijke Gaven” en u weet het, die mannen en vrouwen vergripen zich aan de „psychische trance” ... ze volgen de weg die vele priesters hebben gevolgd, maar vroeg of laat werden ontmaskerd. Die mensen willen iets voor de astrale wereld doen? Meestal is het voor hun bestaan, omdat die te lui zijn om te werken en thans, omdat de mensheid nog niet zover is, liegen en bedriegen en hun geliefden voor geesten laten spelen. Over het occulte bedrog in uw eigen tijd, behoef ik u niets te vertellen, duizenden mensen liegen bewust en onbewust, van geestelijk contact is er thans ook geen sprake! Wij zeggen u: de „psychische trance” is het machtigste wonder aan uw leven geschonken, maar wie bezit deze heiligheid? Eén mens op miljoenen, voor thans, voor uw eeuw en de „Universiteit van Christus”, is Jeus van moeder Crisje de enige mens die thans dat contact bezit.

Na drie maanden beleefde Jeus, dat hij buiten zijn organisme kwam. En dat is vlug, de eigenlijke ontwikkeling duurt jaren, maar meester Alcar is hieraan reeds in zijn jeugd begonnen. Hij kan dus verdergaan, de eerste onbewuste fundamenteen werden daar al gelegd. Wolff maakt mooie schilderijen en wel die, welke hij ook op aarde heeft geschilderd. Wolff is een zeeschilder, hij maakt zeeën en kusten, anderen zullen er komen, die Jeus hun symbolieken zullen schenken. Intussen verklaart meester Alcar hem al de wetten en mogelijkheden en dat is de wijsheid voor Jeus. Jeus ziet nu, dat er ’n ander door hem schildert. Is hij volkomen vrij, dan staat hij voor zijn meester en krijgt hij nu te horen:

„Dag, mijn Jeus?”

„Mijn meester.”

„Wij zijn weer volkomen één. Indien ik mijn concentratie terugtrok, viel je hier in slaap en trok je lichaam je terug, doch dat zullen wij thans voorkomen. Is je dat duidelijk?”

„Ja, meester, ik voel het.”

„Dan gaan wij verder. Ik heb je in je jeugd ook reeds vrij van de stoffelijke stelsels kunnen maken, doch toen wist je dat niet, je beleefde dus niets van de eigenlijke wetten, waardoor deze wonderen gebeuren. Nu beleef je alles! Je organisme slaapt en is wakker en dat noemen wij het halfwakend bewustzijn. Kun je ook dat voelen, Jeus?”

„Ja, meester, ik begrijp wat u bedoelt.”

„Dit is voor de psychische trance, maar straks beleven wij de fysische en eerst dan komen wij zover.”

Meester Alcar trekt zijn krachten en denken op Jeus terug, waarna Jeus de slaap overvalt. Hij moet nu vechten en proberen om wakker te blijven. Maar was Wolff nu een duistere persoonlijkheid, u voelt dit zeker ook, dan was er tevens een bende gevaar en Jeus bezeten door het verkeerde. Dat is nu niet zo, dat weet hij, hij ziet het, zijn meester is licht, leven en liefde. Zo gaat meester Alcar verder. Door het schilderen bereikt hij, dat Jeus in zijn wereld wakker blijft. Elke zitting geeft hem hoger bewustzijn. Tegelijk ontvangt hij een schilderij. Maanden gaan er voorbij, in deze tijd komt hij zover, dat hij een uur wakker blijft in de astrale wereld. Intussen verandert zijn persoonlijkheid, hij leert de wetten voor en van de menselijke slaap kennen en krijgt de levenswijsheid als geestelijke wetenschap in zijn bezit. Jeus vecht om wakker te blijven en ondergaat op zo'n middag een ruimtelijke wereld, komt vrij van het organisme, máár, waar het om gaat, van Moeder Aarde, alles en al haar wetten! In enkele maanden is meester Alcar zover. De eigenlijke ontwikkeling duurt drie jaar voor Jeus en heeft hij straks te aanvaarden. Géén gram bewustzijn krijgt hij cadeau! Ontzagwekkend is het gevecht tegen de menselijke slaap, die nu overwonnen moet worden. Wanneer hij doodmoe is van het vechten legt hij zich in de sfeer van zijn meester neer om in te slapen, doch even later gaat zijn meester verder. Totdat Jeus eindelijk wakker blijft en kan hij het schilderen volgen. Met Wolff geniet hij thans van dit gebeuren, hij kan zelfs met Erich Wolff praten, hoewel ook dat weer concentratie vraagt, maar mogelijk is. Meester Alcar heeft Wolff en Jeus onder controle. En dit nu wordt vijftigmaal beleefd, telkens opnieuw, elke uittreding legt bewustzijn vast en dat wordt een fundament voor de „Grote Vleugelen”, het uittreden voor Jeus, zoals ook Ramakrishna het heeft gekund, nú echter op eigen kracht, door eigen studie in het machtige Oosten! Hierdoor leert Jeus de zeven graden van slaap kennen en die zal hij overwinnen!

De mens, die dus het vrijkomen van de stoffelijke stelsels ondergaat, wat voor u het sterven is ... heeft de vier eerste graden van de slaap te volgen, maar tussen de vierde én de vijfde graad van slaap, leeft en ligt het loskomen van het lichaam en begint het sterven, nu verbreekt het fluidekoord beide organismen, de ziel dus, als de geestelijke astrale persoonlijkheid gaat

naar haar eigen innerlijke afstemming en heeft nu die wereld voor goed of kwaad te aanvaarden! Dát leert Jeus allemaal kennen en daarover schrijven wij straks de boeken! Is het nu zo'n wonder, dat meester Alcar, Jeus van moeder Crisje volkomen in handen krijgt, maar dat Jeus een Kosmisch bewuste moet worden? Hij vliegt straks uw t h e o s o f e n voorbij. Als u theosoof bent, ga dan door hetgeen Annie Besant aan uw leven geschonken heeft na, wat Jeus krijgt en beleven zal en indien u eerlijk openstaat voor uw God en uw Christus, zeg dan eerlijk, Blavatsky heeft deze ontwikkeling níét gekend, ook uw Krishnamurti niet. Nietwaar, Annie heeft zich vergist, zij dacht, dat Christus zou terugkeren, in Krishnamurti leefde; wij hadden haar door Jeus kunnen zeggen: bega geen domheden, want u maakt en beleeft 'n smak, Christus komt nimmer weer in 'n mens terug tot de aarde, want daarvoor dienen de meesters! Jeus schenkt aan uw leven klare wijn, doch die komt regelrecht uit de „Universiteit van Christus” en verzuurt nimmer! Kunt gij hem die eer niet schenken, ik voorspel u, ééns zal gans deze mensheid hem én zijn Crisje dragen, geen mens komt meer over ónze Jeus heen, omdat hij het hoogste voor de mensheid moet ontvangen!

Geloof het gerust! U kunt het weten, doordat u de boeken werden geschonken. Door deze wijsheid kunt gij Jeus van moeder Crisje peilen. Maak gerust uw vergelijkingen, wij spreken straks tevens door Jeus en dan staat u voor de meesters van de ruimte en worden uw vragen, hoe die ook zullen zijn, Kosmisch Bewust ... beantwoord! Zegt het u niets, dan is ook dit alles *nog niet voor uw leven bestemd!!*

De Wienerin was angstig, jazeke, want wat gaat er met haar Jeus gebeuren? Maar nu zij ziet, dat zij heerlijke schilderijen krijgt, die de mensen kopen, geeft ook zij zich over. Máár, zij waakt en blijft voor haar Jeus waken! Jeus heeft gelijk gekregen, de centjes kwamen terug, doch die zijn voor straks, als de boeken komen, zijn eerste werk. „Een Blik in het Hiernamaals” ... zijn geluk en leven en zijn liefde voor elkeen, waarvoor h́j en źj alles gaven; met dubbeltjes en kwartjes zullen zij het eerste kind van „Gene Zijde” uitgeven! Dát komt, dat duurt zo lang niet meer, Jan Lemmekus, en dan kun je beginnen! Je mag dan je hart ophalen, je „Gelderse Profeet” is tot de ruimtelijke ontwakning gekomen, het plat veranderde en verdween volkomen, de meesters zijn thans aan het woord, God zélf spreekt!

Jeus beleeft geestelijke wonderen

Door Jeus van moeder Crisje aan te voelen, wordt het duidelijk, dat hij nimmer goed zal vinden, dat men hem straks een wit laken om zijn schouders hangt of op een voetstuk plaatst, omdat hij door zijn eenvoud en heilige plichtsbetrachting waaraan meester Alcar reeds in zijn jeugd gewerkt heeft het kind van Crisje zal blijven! De spiritualisten en vrienden kunnen dat nu reeds vaststellen, zij zijn niet in staat om hem te beïnvloeden, hij trapt dat stuntelige ding onder zijn voeten vandaan. Wie ondanks alles toch proberen zal om, naar de eigen gevoelens en inzichten, zijn leven opdringerig te overheersen, krijgt dan zijn verkregen persoonlijkheid te zien en zal hij weten te handelen zoals wij het van hem gewend zijn. Ook daaraan werkt meester Alcar! Wil Jeus zijn Universele taak volgens de wetten van de ruimte afmaken, dan zal hij een gelukkig kind moeten blijven.

Máár, hij aanvaardt het moeilijkste werk op aarde, omdat het nuchtere Westen niet openstaat voor de Metafysische wetten en van occulte wetenschap niets weet. Dat gevoelsleven maakt af wat het niet kent, kraakt alles, bezoedelt het en krijgt hij straks op zijn dak.

Wie hem echter volgt en zijn leer aanvaarden kan, krijgt een machtige ruimte te beleven en een geestelijk bewustzijn, doch wie hem door de eigen gevoelens en gedachtensfeer wil overheersen, staat voor meester Alcar en wil zeggen: ook zijn volgelingen hebben de meesters te aanvaarden. Ook van hen eisen de meesters alles, de volle overgave, plichtsbetrachting, liefde en eenvoud, het „willen dienen"! En dat wordt het inzetten van het levensbloed, bewust, voor honderd procent, omdat het nu gaat om Goddelijke wetten én het geluk, de geestelijke evolutie voor de mensheid! Als beloning krijgen zijn volgelingen een geestelijk bewust leven, een andere en betere liefde, já een sterke persoonlijkheid. En dat weet Jeus, géén mens die hem volgen wil kan eraan ontkomen en ééns zal elk mens eraan moeten beginnen, want ál het leven heeft deze weg te volgen! En deze weg is zeker, die gaat bewust door de „kist", maar daarachter leeft de ziel als een machtig mooi wezen voort en gaat verder, steeds hoger, totdat het Goddelijke „AL" is bereikt, om daar de God van ál het leven voor miljoenen wetten te vertegenwoordigen!

En een heilige wordt Jeus ook niet! Omdat hij zal leren, dat dit heilig doen voor de aarde niets te betekenen heeft, armoedig en zielig gedoe is. Hij zal doodgewoon blijven als mens, maar de zaken van de aarde eerbiedigen. Je zult nooit kunnen zeggen, als je hem later ontmoet: ik had zo voor mezelf gedacht, die man draagt toch wel een wit laken, is ontzettend ernstig en doet mystiek, maar dat is mij tegengevallen. En wat u dan tegenvalt, dat bent u

zelf! Ge wilt hem zien door uw eigen bril en bewustzijn, maar dan ziet u hem verkeerd. U zult hem zien met zijn hoed op halfzeven, jongensachtig, opgewekt, speels, omdat zijn meester het zo wil. Want wat hij te dragen krijgt, is ontzagwekkend, maar wij spreken elkaar nader.

Maar vanbinnen is hij zo heilig, zo harmonisch en in harmonie met zijn meester, als geen mens in uw kring en ruimte is, want voor hem is alles gevoel, doch vooral opgewektheid, natuurlijke zelfstandigheid, het open-zijn zoals ook Moeder Natuur is, want Jeus heeft niets te verbergen, doet niet dik of hoogmoedig, hij kent die eigenschappen niet meer! Hij weet het, de heiligheid van de aarde is voor uw wereld franjes, opschik, kale drukte, gouden-kalf-allures, kijk maar om u heen en u weet het. En dat is niks voor Jeus, hij is angstig voor rijkdom, hij kent die levens, hun gegolf en gepraat raakt alleen hun armoedige bewustzijn, hij kijkt door die ellendige dikdoenerij heen en trapt erop. In géén geval mag hij zijn opgewekt karakter verliezen, want daardoor verzet hij bergen, dat wordt u straks duidelijk. Wij leren hem, dat de sferen van licht opgebouwd werden door het kind van Onze Lieve Heer, en dat is het paradijsachtige gevoelsleven, zo gelukkig, zo bewust, altijd dragende, denkende, van ophoping van gedachten, van verwaarlozen van karaktertrekken is er geen sprake meer en thans leeft de mens anders, is steeds in harmonie met de oneindigheid, waarvoor Jeus dient! Zou hij zwaarmoedig worden, dan breekt dat zijn karakter, immers, ook Christus was een Goddelijk gelukkig kind!

Dat hij eenvoudig blijft is van het allerhoogste belang voor hemzelf en de leer van de meesters. Indien hij op aarde zou oplossen, wat mogelijk is, werd het leven voor de Wienerin ondraaglijk, te zwaar, maar hij zal nooit zijn opgewekt karakter verliezen want dat is noodzakelijk voor zijn ontwikkeling.

Maar hoe leven geestelijk begaafden? Ze spelen te spoedig voor heiligen, doch zijn zo doorzichtig als glas, maar laag-bij-de-gronds-gevoelig. Die franjes zijn het, die ook de theosofie 'n nekslag gegeven hebben, de leer van de Rozenkruisers aftakelden, omdat de franjes, hun gewaden, de geestelijke kern verdoezelden. Hun dikdoenerij is het, waardoor de eigenlijke leer de waarachtige bron mismaakte, bezoedelde, hun hovaardij en heersersinstincten hebben niets uit te staan met geestelijke waarachtigheid, waardoor tenslotte het reine gevoelsleven zag, voelde, dat de uiterlijke kern, de leer gestalte gaf. En dat alles is goed voor de kerk, voor het katholieke gevoelsleven, echter niet voor een kenner van occulte wetten.

Word geestelijke en u wandelt naast de schepping, ge verkuist u zelf, maar waarvan Jeus leert en zal ontvangen, dat het zo niet moet, omdat dit het smoren is van het vader- en het moederschap, de allerheiligste gaven door God aan de mens geschonken. Doe kuis ... en gij roept uzelf voor de Goddelijke

wetten een universeel halt toe. Ge smoort de „Reïncarnatie”, uw wedergeboorte, duizenden natuurlijke wetten meer, die ze door hun onbenullig leven veronachtzamen en menselijk negeren! Doch dat doet Jeus niet of ook hij wandelt naast de schepping en is hij voor ons niet meer te bereiken.

Wat zo’n mens zichzelf oplegt door voor geestelijke te spelen, is in strijd met de Goddelijke openbaringen en zal deze mensheid hebben te leren en hierna anders beleven. Wie het Oosten kent, kan zich thans overtuigen. Wie ook daar het vader- en moederschap negeert, blijft voor de ruimte een onbewuste en kan naar de aarde terugkeren om die wetten voor zichzelf en het zieleleven te verstoffelijken, want dát is Gods wil! U leeft hiervoor!

Jeus zal straks zien, dat al die mensen parasiteren op de massa. Wie gaf aan die mensen een organisme? Hoe willen zij hun voortplanting beleven, wanneer zij weigeren om moeder te worden, te scheppen? Dit is het smoren van hun eigen evolutieproces, het overwinnen van de Goddelijke ruimten, maar wat doen zij, nu die mannen en vrouwen het scheppingsplan negeren? Ik vraag u, wie gaf u een organisme, voortgang, verdergaan voor God? Indien al de mensen voor priester gingen spelen, voor nonnen, wat kwam er van de Goddelijke schepping terecht? In korte tijd was de aarde ledig; de mens weet het beter dan de Schepper, maar smoort de eigen evolutie en dat lost straks op, omdat elke moeder te baren heeft, leven geeft aan een ziel en het organisme om het stoffelijke voort te zetten, om de planeet Aarde te overwinnen. Jeus zal leren en die wetten aan de mensen verklaren door zijn boeken, dat vader- en moederschap de állerheiligste wetten zijn door God geschapen, omdat de mens hierdoor evolueert!

Toen Jeus na zijn eerste uittreding ontwaakte, was hij wel iets stiller van binnen, maar niet zo, dat het voor hem en anderen een druk werd. In zijn ziel leeft de rijke wijsheid en dat straalt, maakt het gelukkig. Hij is aan het nabeleven begonnen, ondergaat de wetten in de stof, wat hij door zijn meester heeft gekregen. Hij heeft gisteren geschilderd, een geestelijk product ontvangen, de astrale wereld gezien en is fris en opgewekt, zo keert hij terug naar de garage. Hij moet naar Amsterdam en vertrekt. De jongens mogen zijn tekeningen zien, hij spijkt ze aan de wand, ze kijken en weten het niet, zeggen niets waar hij bij is, doch dat doen ze achter z’n rug. Ze hebben hem al een naam gegeven, voor hen heet hij Paulus Pielus – wat zij ermee bedoelen, weten ze zelf niet, doch voor Jeus is het sarcasme, kif, onbewustzijn. Nu hij weg is worden zijn geestelijke tekeningen bespot, doch de heren weten niet waartoe hij in staat is.

In Amsterdam, hij is op het Damrak, moet hij wachten. Mijnheer de klant heeft iets te doen en het duurt even. Ga maar naar de bios, chauffeur, en eet iets, hier heb je geld. Jeus koopt ’n broodje en iets hartigs, de rest is voor

kleurtjes en verf, dan kan Wolff weer vooruit. Nu hij z'n broodje op heeft, doetelt hij in, even later staat hij naast zijn organisme en kijkt zijn meester in de ogen. Hij vraagt:

„Wat is er, meester?”

„Ik ben tot je gekomen, Jeus, om je in de eerste plaats te tonen dat ik je, waar je ook bent, vinden kan, maar bovendien om je thans een wonder te laten beleven. Je bent zover, Jeus. Wij gaan terug naar Den Haag en daar zul je begrijpen waarom ik je liet uittreden, je zult horen en zien hoe ze daar over je geestelijke producten denken.”

Nu vliegt Jeus, midden op de dag, met zijn meester terug naar de garage. Hij ziet de landerijen onder zich verdwijnen, hij vliegt als in een vliegtuig over de aarde en de mensen en hij weet waar hij zich bevindt. Nu reeds, dat voelt u zeker, leeft en vliegt hij door zijn „Grote Vleugelen”. Hij kan zich overal oriënteren, hij is bewust, hij kijkt door het stoffelijke leven heen, een machtig wonder is het voor hem. Jeus voelt zich doodgewoon mens, hij denkt alsof hij op aarde is, in zijn lichaam leeft, verschil is er niet. Hij weet echter ook, dat hij thans een astrale persoonlijkheid is, dat hij buiten het menselijke organisme leeft en zijn meester naast hem is en het doel, waarvoor dit alles moet geschieden. Hij weet tevens, dat zijn meester deze reis in slechts enkele seconden zou kunnen volbrengen, maar zij vliegen en hij kijkt naar alles.

Daar ligt, hij kent die omgeving, Wassenaar, even later ziet hij Den Haag, hij gaat de Laan van Meerdervoort over, daar is de Thomsonlaan al, de hoek om en tot de garage. In niets voelt hij zich vreemd, het geestelijke leven is een openbaring voor hem. Meester Alcar voert hem naar de garage en Jeus kijkt nu vanuit de geestelijke wereld naar de wagens en de jongens. Aan de ingang staat een collega van hem, hij kijkt de man midden in z'n snuit, doch die ziet hem niet. Hij loopt door hem heen, de man voelt hem niet. Maar, mijn God, hoe wonderbaarlijk is alles! En dan staat hij in het kantoortje, hij kijkt naar de anderen en ziet, dat zij zijn tekeningen bespotten en bespuwen, maar hij ziet daarenboven hun geestelijke uitstraling en die is niet veel soeps, ziet Jeus. Hoor ze lachen, ze mishandelen zijn leven en geluk, voor hen is zijn werk armoedig gedoe. Wat hij daar ziet is lamgeslagen ellende, zijn dat mensen? Zijn dat mannen? Ja, Jeus, je ziet je collega's thans vanuit de astrale wereld en is een genade voor je leven. Meester Alcar vraagt hem nu:

„Wat doe je straks, Jeus, als je terug bent?”

„Ik zal ze de bewijzen geven, meester, dat ik alles weet, maar meer ook niet.”

„Zo is het goed, Jeus, maak je niet boos, want ook dat is verkeerd. Eens zullen ook zij ontwaken, ze zijn nog niet zover. Maar je ziet het, wat mogelijk is voor ons, voor de mens achter de kist.”

Jeus overdenkt alles, maar meester Alcar gaat verder. Hij ziet nog de Wienerin thuis, hij staat naast haar en zij ziet hem niet, voelt hem niet. Ze is aan de was, maar leest juist een brief van haar zuster uit Wenen. Een openbaring is het! Mijn God, hoe is het mogelijk, ik zal ook haar deze bewijzen geven, ik zal haar straks precies vertellen wat ik weet. En dan moet hij terug naar Amsterdam, ontwaakt daar en ziet nu, dat ze slechts zeven minuten weg zijn geweest. Meester Alcar neemt afscheid van hem, Jeus denkt. Hij vindt het enorm, ontzagwekkend is het en dat moeten de mensen allemaal weten. Maar ze weten er niets van, integendeel, ze zijn levend dood! Ze smijten het van zich af, bejouwten het, bespuwen het wonder. Jeus heeft tijd om te denken, hij kijkt naar de mensen, de duizenden die hem hier passeren, volgt al die gezichten, hij kijkt er reeds doorheen en voelt, armoede troef! Hoe wil hij in deze bende licht brengen? En dit is het *licht van God!!* Dit zijn machtige wonderen, maar staan deze mensen ervoor open? Ze hebben het machtigste licht aan het kruis geslagen. Geld, dikdoenerij, elk mens speelt voor heerser, wil rijkdom en geluk, maar alles is vies, smerig, ten koste van 'n ander overheerst de mens.

Indien hij zich nu kwaad zou maken, over de handelingen van zijn collega's, dan was hij in strijd met de Goddelijke wetten en remde dit zijn ontwikkeling. Maar hij begrijpt het, hij zal zich van al die narigheden niets aantrekken en zichzelf blijven, hij moet tonen dat hij tegen een stootje kan of hij breekt zichzelf af en dan kan zijn meester niet verder. Voor Jeus is álles liefde! Alles, er is geen kwaad, ook al vermoorden de mensen elkaar bewust, ook dat is evolutie, hij moet er zich niet mee bemoeien. Dan is hij altijd gereed en legt zijn meester fundament op fundament!

Jeus komt terug. Wanneer hij aan de garage verschijnt, hangt dezelfde man nog tussen de deurposten en kan hij om lachen. Maar met dit leven heeft hij contact. Ga eens even met mij mee, Piet, dan zal ik je eens iets anders laten zien.

„Ga jij daar eens staan, Karel, en jij daar, collega, ik zal je dan vertellen, wat jullie met mijn tekeningen hebben gedaan. Maar bekladder ze nu nog eens? Wel, durf je dat niet?”

Hij vertelt hen wat ze hebben gedaan, hij slaat ze met hun eigen woorden, de mannen weten het niet meer, ze begrijpen niet hoe hij aan de waarheid gekomen is, maar het klopt. Als Piet hem vraagt hoe hij dat allemaal weet, zegt hij:

„Ik stond op het Damrak, Piet, en trad uit mijn organisme. Jij wilt mij begrijpen? Toen kwam mijn meester en bracht mij naar de garage terug. Ik zag deze kerels, hoorde hen praten, je kunt vanuit die wereld alles op aarde beleven en er is niets weg van jezelf, alles is er! De innerlijke mens leeft verder

achter de kist, Piet, er is dus geen dood!”

Dit leven staat voor hem open en wil het begrijpen. Een mirakel is het, toch dringt het niet tot de mannen door, deze wijsheid ligt daar in de oliedrek, heeft geen betekenis voor hun innerlijk leven, dat is já om gek te worden. Jeus voelt wel, hij bereikt er niets mee, hij kan deze karakters niet overtuigen, maar hij heeft het toch maar mogen beleven. Ze vinden hem een „Paulus Pielus” en dat is alles. Maar deze Paulus Pielus, heren, smeert ’m straks en dan kun je je eigen rotzooi zelf voortzetten. Dat voelen ze en is de kif, Jeus heeft iets wat zij niet bezitten, waardoor de menselijke kif naar voren treedt. Spuw gerust op mijn bezit, wij spreken elkaar nog wel, ik lach het laatste! En goed ook, je zult het zien!

De Wienerin krijgt haar bewijzen, wonderbaarlijk is het, maar beseft het leven op aarde wel, wat dit te betekenen heeft? Doe goed, maak van het bezit een andere maatschappij, je hebt en je zult alles toch weer goedmaken. God verdoemt niet! Duizenden problemen kan hij nu reeds ontleden. Ineens is hij duizend jaar ouder geworden. Eén reisje en je bent bij God, als je ervoor openstaat. Door één zo’n reisje, storten Tempels in, omdat Jeus de werkelijkheid heeft mogen beleven. Já, mensen, collega’s, ik bezit de machtigste gave die ’n mens kan ontvangen, ik heb het schoonste gekregen van God, wat *Hij aan ZIJN kinderen te schenken heeft*, ik kan door ZIJN engelen achter het stoffelijke leven kijken en handelen, ik ben nu reeds een „Groot Gevleugelde”! In hem is er dankbaarheid gekomen, diepe en reine eerbied voor meester Alcar en de wetten van God, die een Vader van Liefde is.

Enkele dagen later beleeft hij een ander wonder. Telkens is er iets anders, krijgt hij iets te beleven door zijn meester.

Aan de garage is het druk. De knecht Karel moet eten en dat doet hij zo nu en dan bij zijn meisje. Jeus geeft hem een rit naar het spoor en drukt hem op het hart, dat hij zo spoedig mogelijk terugkomt, er zijn vele bestellingen, voor de stad en schouwburg. Karel rijdt weg en zal ervoor zorgen. Tegen negen uur keert hij terug, ze hebben ritten verspeeld, maar ja – Karel zegt, hij heeft lekkе banden gehad. Piet scheldt al, hij wil dat leven de deur uittrappen, er zijn zorgen zat, zes jongens vragen om eten en drinken aan Piet, aan zijn leven, hij is zorgzaam, want het gaat om je eigen bezit, dat nu door zo’n jongen verwaarloosd wordt? Máár, lekkе banden vragen tijd, waar of niet, en heeft ook hij zich tenslotte voor te buigen. Jammer is het, het kost je twintig piek. En je verliest je klanten. Zand erover, maar wée Karel, indien hij de ernst van het leven vergeet. Jeus geeft Piet, dat hier niets aan te doen is en hij er zich voor heeft te buigen.

Het is halfelf. Ze zitten daar lekker te soezen, Karel denkt, alles is voorbij, ze zijn het vergeten. Jeus zit naast Karel en ineens krijgt hij zijn gedachten

toegezonden, hij vangt ze op en volgt ze. Jeus weet niet, dat hij een geweldig telepaat is, maar dat wordt hem wel duidelijk. Hij blijft die gedachten, die zomaar in en tot hem komen, volgen, hij gaat nu zien wat Karel tot hem zendt en dat is zeer interessant. Hij ziet nu, dat Karel z'n vrachtje aflevert aan het spoor. Toen ging hij naar zijn meisje, die in de buurt woont van de Rijs-wijkseweg. Het gaat vlug, te hard, ziet hij, te ondoordacht voor dat leven, dat eerst kort het rijden heeft geleerd. Karel eet „boerenkool”, ze geven hem 'n miezerig stukje worst erbij, doch dat gaat snel, hij hoort hem tegen z'n meisje praten en dat zij zich klaar moet maken indien zij mee wil. Karel vliegt nu met zijn meisje terug naar de stad, hij neemt op de markt, ziet Jeus duidelijk, drie hard gekookte eitjes, ze geven hem daar niet voldoende te eten, twee pekelaugurken ... en dan slaat hij de motor aan en tuft verder, de Marktstraat af, het Spui over en de Spuistraat in, voor een winkel met schoenen wordt er gestopt. Zo, zo, Karel is dus gaan winkelen met zijn meisje; in plaats (van) direct terug te komen, gaat hij winkelen. Dat duurt natuurlijk even, Jeus voelt nu gejaagdheid in Karel. Twintig minuten gaan er voorbij en die is Karel kwijt. Maar dan komt zijn meisje terug, ze is geslaagd, ze heeft nog geld van hem gekregen, maar waarvan en waardoor, Karel, heb jij die centen? Nu vliegt Karel door de Wagenstraat. Néé, Jeus vergeet iets. Karel heeft onder het wachten iets gedaan. Jeus gaat terug naar de schoenwinkel. Daar ziet hij nu, dat Karel het reservewiel leeg laat lopen. Karel is berekend, hij denkt, nu zijn de gedachten heel scherp, zo-even dacht Karel aan iets anders, waardoor hij dit leeg laten lopen van de band niet zag, doch nu heeft hij zich daarvan kunnen overtuigen, en is Karel verzekerd. Immers – hij heeft een leuke band gehad en kunnen de bazen hem niets vertellen.

Dan vliegt Karel door de Wagenstraat terug, hij wil zijn meisje nog wegbrengen ook, nietwaar, dan hoeft het kind niet te lopen en het kost nu geen cent. Máár, op de hoek van de Wagenstraat, néé, hij is de brug al over, het heet daar: Stationsweg, hoek Huijgenspark ... krijgt Karel een echte leuke band en kan thans het reservewiel niet gebruiken en heeft de band op te pompen, ook dat kost tijd. Maar zijn griet kan thans lopen. Karel pompt het wiel op, verwisselt het en vliegt nu terug naar de garage, rijdt bijna een man op z'n fiets het ziekenhuis in, doch scharrelt er doorheen en bereikt tevens de garage, komt binnen met een lang, geslagen gezicht, doet mistroostig, schreit bijna, aanvaardt het pak slaag van Piet en is toch zeker, want kijk zélf, ik heb twee leuke banden gehad. Wat wil je, bazen? Niks kun je doen, dat kan je zelf ook gebeuren. Karel zit hier nu en voelt zich als een Prins zo rijk. Is er nog iets? Néé, hij is er heerlijk door gerold. En dat is alles, ziet Jeus, de gevoelens van Karel zwijgen, dit is het ganse drama.

Jeus overdenkt eerst alles. Karel zit hier naast hem, er is lekker niks aan

de hand. Maar Jeus wacht, totdat de andere bazen naar huis zijn, hij heeft nachtdienst met Karel en dan zal hij hem iets vertellen. Indien Piet weet, dat Karel hem bedrogen heeft, gaat Karel de laan uit. Karel is een wees, ze hebben de jongeman door zijn armoede aan een bestaan geholpen en Piet was het zelf, die voor dit leven pleitte, om Karel te helpen en thans moet Piet aanvaarden, dat hij door Karel wordt bedrogen? Dat neemt Piet niet. Jeus was, toen Karel aan de garage verscheen, met familie voor enkele dagen buiten de stad. Hoe zal hij dat aankleden? Hij weet het al. De mannen zijn vertrokken, Karel kletst lekker en dan vraagt Jeus:

„Vertel mij nu eens, Karel, waar je bent geweest. Om kwart over zeven ging je weg en voor negenen kwam je terug.”

„Dat zei ik toch al, baas, ik heb leuke banden gehad.”

„Zo, Karel, is dat zo, maar dan zal ik jou eens vertellen wat je hebt gedaan.”

Karel hoort nu, dat Jeus alles van hem weet. De jongen vraagt al: „En nu moet ik zeker de straat op. Ik heb er spijt van, baas. Ik zal het nooit meer doen, baas, wilt u mij niet vergeven?”

„Ik zal je nog iets anders vertellen, Karel. In de eerste plaats, hoe kom je aan de centen? Jij hebt je meisje geld gegeven om schoenen te kopen, en dat geld heb je hier niet verdiend. Ik weet nu, jij houdt stalgeld van de fietsen achter en telefoondubbeltjes, Karel, je jat!”

Karel moet toegeven dat alles klopt. Ja, hij heeft verkeerd gedaan, maar hoe weet de baas dat allemaal? Jeus geeft hem nog:

„Dan weet ik nog, dat je in dat koffiehuisje hiernaast schulden hebt – je biljart met Willem en je jat hier het geld, maar nu er niet zoveel fietsenstallers komen, heb je daar schulden gemaakt. Is dat zo?”

„Ja, baas, ik zal het nooit meer doen, ik zweer het u.”

„Dat zeg je, Karel. Maar wie geeft mij de zekerheid dat jij het nooit meer zult doen? Jij vergeet, dat wij hier voor grote zorgen staan. Piet heeft je in de garage genomen, maar Piet heeft voor een huishouden te zorgen, wij allen. Wij hebben zorgen, en jij denkt van ons te moeten jatten, met je meisje te gaan rijden, schoenen kopen voor je meisje, terwijl wij hier de ritten vergokken? Dat is te veel, Karel, dat is bewuste afbraak, wij komen met gejat niet verder!”

Karel schreit zich leeg. Jeus moet rijden, als hij terugkomt, belkt Karel als een gebroken mens, hij smeekt Jeus om hem te geloven, hij zal het nooit meer doen.

„Kijk eens, Karel. Ik zeg niets tegen de bazen van je. Jij hebt één gulden tachtig schuld bij je koffieman. Hier heb je het geld, je gaat onmiddellijk die man betalen. Ga je gang.”

Karel weg, hij weet het niet, maar deze baas is een wonder. Als hij terug-

komt, gaat Jeus verder:

„Wanneer ik hoor, Karel, dat je daar voor tien cent schuld hebt, dan ga je er onmiddellijk uit. Ik zeg niets tegen de anderen, maar probeer nooit meer van onze armoede te stelen, het gaat je nooit goed in het leven en tenslotte ga je de gevangenis is. Het is erg beroerd voor Piet als hij horen moest, dat je hem bestolen had. Piet mag je gaarne, heb je geen seconde aan hem gedacht, Karel? Ik zeg je dit alles, omdat ik zag wat je hebt gedaan, maar doe dit nooit meer.”

Karel is gebroken, Jeus gelooft dit leven. Voor Karel is hij nu een wonder. Karel zal nu zijn tekeningen niet meer bespottelijk maken. Karel is gevoelig, hij schreit van dankbaarheid, hij zal bewijzen dat hij de dank waard is. Jeus lacht vanbinnen. Maar is dit eventjes iets apart – denkt hij? Is dit even een mirakel? Hoe is het mogelijk, hij zag Karel op straat en het was alsof hij met Karel deze dingen beleefde, zo zuiver zag hij het ganse geval. Hij vertelde Karel zelfs, wat hij al zo tegen zijn meisje sprak, woord voor woord, waarvan Karel ondersteboven viel en z'n hoofd boog. Wat is dit, vraagt Jeus zich af? Hij weet het wel, vroeger kon hij dat ook, maar dit? De mannen zullen hem nu niet meer belazeren, wanneer hij iets weten wil, stelt hij zich op hun levens in en dan vertellen ze hem zélf wat ze uitspookten. Maar Karel heeft nog meer gedaan en dat is heel erg, voelt Jeus. Karel heeft benzine verkocht en de centjes in z'n zak gestoken. Als Karel ook dat van hem hoort, dondert zijn persoonlijkheid in mekaar en geeft hij zich gans en heel aan Jeus over – want het is waarheid!

Karel zal nu niet meer jatten, dat weet Jeus. Hij voelt het, dit leven was even slechts onzeker van zichzelf, de toekomst is voor Karel anders en daar-ginds moeten ze hem meer eten geven. Já, baas, ik kreeg – boerenkool – en 'n stukje worst voor een kind van vier jaar. Ik weet ook – mijn meisje is een vrek, het gaat haar om de centjes, maar ik ben zo gek niet, ik zal uitkijken, baas. Karel is verslagen, hij snikt het uit, voor Jeus was het een openbaring, een machtig geestelijk wonder! Jazeker, hij is voor iets anders geschikt en meester Alcar zag, dat hij dit goed behandelde, (wat) een zegen is voor Karel.

Twee weken later staat hij voor de andere dief, de garagejongen van veertien jaar. Het telefoonbusje is leeggeschud, het getelefoneer van maanden is foetsie, ze rekenden op minstens veertig gulden en zouden ze met elkaar verdelen, doch dat is nu niet meer nodig. Wie heeft dit gedaan? Karel niet, weet Jeus, Willem is het. Maar Willem zegt néé, duizendmaal néé, ik heb er niets mee te maken. Karel verzekert Jeus, dat hij daar niet aangekomen is en Jeus gelooft hem, maar Willem blijft onschuldig en ontkennen. Piet is razend en het is me nogal wat, ontroerend en ellendig is het. Wat wil je, wat doe je, Piet? Jeus bepraat met Piet de toestand. Piet gelooft dat Willem het heeft

gedaan, doch dat leven kijkt Piet recht in de ogen en weet het niet, heeft er niets mee te maken. Het gaat om Karel en Willem of was er iemand anders in de garage? Kan dat? Hoe dan ook, Piet denkt zich een ongeluk en komt er niet achter. Máár, wij worden hier, waar we met onze neus bijstaan bestolen en dat gaat niet. Jeus laat Piet en de anderen rustig schelden, de dader zal het hem zélf wel komen vertellen. Maar Willem doet of hij gek is en is het geval al vergeten, hem doen ze niks, de jongen schreit van verontwaardiging, omdat men hem verdenkt, godgeklaagd is het. Dacht je, dat ik mijn moeder die angst op haar hals zou willen jagen? Ik kom uit een huisgezin van gelovige mensen, baas, wilt gij dat niet vergeten? Ik jat niet! Ik zal me wel in acht nemen om te jatten, als mijn vader het hoorde sloeg hij mij dood. Waarom verdenkt u mij, baas? Ik en Karel hebben het niet gedaan; misschien zijn er mensen in de garage geweest, toen wij er niet waren, dat kan toch? Staat de garage soms geen vijf minuutjes alleen, als er iets te doen is op straat? Kunt u dat niet geloven? Dan hou ik het hier niet meer uit, baas, je kunt niet werken als je gewantrouwd wordt, is dat waar of niet ... en veel meer, zegt dit leven tegen Piet en Jeus en de anderen, waarvoor je ja en amen kunt zeggen, kunt knikken, kunt overwegen ook, néé, komt er tenslotte, zo kun je niet liegen, en Willem heeft het niet gedaan.

In Willem is er niets verkeerts? Drie dagen later, Willem denkt, dat hij er lekker door gerold is, krijgt Jeus de eerste gedachten van zijn leven toegestuurd. Toen Willem bewust aan zichzelf dacht en hij beweerde, dat hij niets met die centjes had uit te staan, voelde Jeus, ook al stelde hij zich op zijn leven in, dat de gedachten zwak tot zijn innerlijk kwamen en mocht hij Willem niets zeggen. Nu echter is alles anders, hij volgt Willem in zijn denken, de jongen geeft hem thans precies het uur en ogenblik weer, toen hij het busje ledigde. En dan valt er:

„Luister eens, Willem. Voor twee weken terug heb jij het busje leeg gehaald en dat was op het ogenblik toen wij allen weg waren. Hier, sla maar open, het was dinsdagmorgen, tegen tien uur waren wij weg. Durf nu nog eens te zeggen, dat jij het niet gedaan hebt?”

Willem wordt witjes om z'n neus. Jeus gaat verder. „Jij biljart mij daarginds te veel, Willem. Ik zal je ziel laten spreken, Willem, ik zal je hart laten praten, Willem, je zult bekennen, Willem ... vast en zeker, Willem, omdat je liegt, Willem, tegen de klippen op, maar jij hebt ons busje gelicht.”

Willem bekent dat hij het heeft gedaan, hij dacht, dat hij zijn hart verloor, zo'n invloed kwam er in zijn leven. Jeus voelde echter, hij moest Willem anders dan Karel aanpakken, deze jongen is bewust slecht. Máár, ook Willem wil niet weg. Toch moet Jeus er met Piet en de anderen over praten. En dat doet hij, doch de beslissing die Piet nemen wil, deugt niet. Jeus geeft Piet en

de anderen:

„Kijk, als je Willem de straat op trapt, de laan uit, dan ben je een dief kwijt, maar dan heb je je centjes nog niet terug. Ik stel je voor om het anders te doen en wel op deze manier. Wij laten Willem wekelijks het bedrag aflossen en als hij alles heeft betaald, gaat hij de laan uit, omdat Willem niet te verbeteren is.”

Willem lost het gestolen geld af, wekelijks houden ze iets van zijn loon, maar nooit is dit leven alleen, allen houden hem in de gaten, ze weten, Willem blijft stelen en steelt straks, dat de stukken eraf vliegen. Nu Willem betaald heeft en erg leuk doet, kan hij vertrekken. Drie weken later, bij een andere baas, wordt Willem reeds de straat op getrapt horen ze, en weten nu, dat zij goed hebben gehandeld. Dat is allemaal telepathie, Jeus, zuiver de gedachten overnemen van 'n ander, dat jij kunt en indien je wilde, geld kunt verdienen als water, als je voor het geachte publiek wilt optreden. Maar in hem zijn die gevoelens niet, dit kunstige bengelt er maar bij, een gave, natuurlijk, 'n gevoeligheid zeer zeker, doch voor hem is dit sensitieve gevoel 'n fundamentje voor de andere gaven, waardoor hij dient, van kunstenmakerij wil hij niets weten. En dat weet meester Alcar, Jeus is voor de meesters en zijn taak niet over te halen voor geld en stoffelijk gejubel.

Maar, hij is een telepaat van de hoogste soort, hij zou geld als water kunnen verdienen, hij denkt er niet aan, géén gedachte is er in hem voor die kunst, hij weet het, hij kiest het moeilijkste, hij is een geestelijk instrument, maar je zou zo zeggen? Dat weet zijn meester, of Jeus werd op slag alleen gelaten, dan moet hij maar kunsten verkopen, de mens op aarde vermaken, van een geestelijke zending is er dan geen sprake meer. Jeus is gereed, meester Alcar kent hem en de engelen hebben geen angst dat hij toch nog eens zal bezwijken, voor eer en roem, geld en bezit staat zijn leven niet open, het zegt hem geen cent!

Meester Alcar gaat verder en laat hem andere wonderen beleven. Nu komt Jeus van moeder Crisje voor zijn hoogste meester te staan, hij wordt in Den Haag ontdekt. Já, de meesters willen dat men hem ontdekt. Wat nu volgt, is het fundament voor héél deze wereld, hierdoor moest de mensheid hém reeds aanvaarden en kan men hem het „Paulusschap” schenken. Dit, wat hij nu beleven gaat moest eigenlijk reeds voldoende zijn, én voor de maatschappij, én parapsycholoog, aan de geestelijke wetenschappen het bewijs van voortleven, doch wij zullen zien hoe deze machtige bewijzen worden aanvaard en beleefd.

Hij heeft enkele tekeningen in een Kunsthandel liggen om in te lijsten. Jeus is vrij en thuis. Ineens komt meester Alcar tot hem en zegt:

„Jeus, wij hebben gisterenavond een tekening voor honderd gulden ver-

kocht. Je zult straks de dame zien die ervan weet. Mevr. G. is het, een kind van de meesters. Ga naar de kunstzaak en je hoort het.”

Van geluk danst hij door de kamer, vliegt naar de Wienerin en vertelt haar van het wonder, nu krijgen zijn tekeningen waarde. Dit bericht heb ik zo-even van mijn meester gekregen. Ik ga naar die dame toe. Tot straks.

Wat is er gebeurd gisteravond? In de buurt woont Mevr. G. Die dame seanceert met anderen, vrienden, en heeft contact met de meesters. Die kring is enorm goed en zuiver. Toen ze daar het een en ander hadden gevraagd, kwam de hoogste meester door en zei:

„Luister nu, ik heb een boodschap voor u allen. Hier in de buurt leeft een chauffeur, zijn naam is Jozef. Die chauffeur is in onze handen, wij hebben dus reeds geruime tijd contact met zijn leven. Maar dat is óns instrument. Hiernaast liggen geestelijke tekeningen van hem, door ons getekend. Nu moet één van u zo'n tekening kopen. Een van uw geliefden komt aanstonds tot u en zal u daarvan meer vertellen. Aldus, u moet hem helpen en hem thans hier brengen, wij moeten hem ontwikkelen.”

Dat was echter van de hoogste meesters in het leven na de dood, een kosmisch bewuste; de meester, die met zijn helpers Moeder Aarde en al haar kinderen dient, een meester dus, die het wel en wee voor de aarde volgt en het hoofd is van de „Universiteit van Christus”. En de Universiteit van Christus is, als u even wilt luisteren ... het dénkend intellect voor de aarde. Vanuit die Universiteit heeft Moeder Aarde ál haar kunsten en wetenschappen ontvangen. De meesters dragen de aarde en de maatschappij; miljoenen mensen, bewusten van geest, vertegenwoordigen deze Universiteit en dienen Christus. Er zijn zelfs „Apostelen” van Christus aan verbonden, die nu nog werken voor het bewustzijn van Moeder Aarde en haar kinderen. De Universiteit van Christus heeft de eerste fundamenten gelegd voor het menselijk geloof. Al de kunstenaars kregen hun taak toegewezen door deze Universiteit, omdat Christus wil, dat het leven op Aarde ontwaakt. Die „Orde” dus, weet, dat Jeus van moeder Crisje op aarde leeft en wie Jeus innerlijk is. Deze meester is het, die zegt, dat zij „Jozef” moeten helpen, zij zullen hem morgen wel zien. En de mensen die daar bij elkaar zijn en door het spiritualistische contact het woord van Gene Zijde ontvangen, kennen Jeus niet en gaan ook niet dagelijks met chauffeurs om, de stoffelijke „adel” is daar bijeen.

Is dat even wat, vragen zij zich af. Nu moeten wij toch maar beleven of die chauffeur waarachtig hier in deze omgeving leeft. Dít is een goed bewijs, van telepathie is er geen sprake, indien wij dat leven natuurlijk ontmoeten. Ze praten geruime tijd na, merkwaardig is het, is die chauffeur zo'n groot instrument, dat meester Cesarino erover spreken moet? Als die chauffeur waarachtig leeft, dan is dit een groot wonder, dan is dat leven begenadigd,

zoals je maar weinig beleven kunt, ziet, omdat de meester het hoogste gezag is dat zij kennen, en werd bewezen door de wetenschap, de bewijzen die zij reeds kregen. Ze komen daar niet uitgepraat. En dan komt er iemand door, die zegt tegen zijn vrouw, die nog op aarde is:

„Jij, lieverd, koopt een tekening van Jozef. Je moet die en die nemen, en je hangt dit geestelijke product boven je hoofd waar je slaapt, er gaat reine bezieling van uit.”

De tekening wordt beschreven. Het is een getekende vaas met een vogelmotief, het dier is gereed om uit te vliegen, de ruimte in. De prijs wordt genoemd. Meester Alcar was daarbij, maar dat weet Jeus natuurlijk niet, doch hij krijgt te zien, hoe ingewikkeld zijn contact wordt en is. Jeus is thans in Den Haag, door mensen die hij niet kent, ontdekt, meester Alcar is een leerling van de hoogste meester en de zijnen. Als dit nu waar is, kunnen allen verder; Jeus heeft zijn Wienerin de bewijzen gegeven, Mevr. G., de anderen en ja, als Jeus aan de garage komt is het ook dáár al bekend. De kunsthandelaar heeft reeds opgebeld. Hij vliegt met 'n wagen naar het Klimophof, rent de winkel binnen en daar ziet hij een dame staan. Hij heeft haar, op het ogenblik, dat meester Alcar hem de voorspelling gaf, reeds gezien. Jeus vraagt haar:

„Bent u mevr. G.?”

„Ja, die ben ik, en dan bent u Jozef.”

„Ja, mevrouw. Zo-even werd mij verteld, dat u een tekening heeft gekocht voor honderd gulden.”

„Dat klopt, Jozef. Ga maar mee naar mijn huis, ik heb u veel te vertellen. Maar wat bent u een begenadigd instrument.”

Jeus hoort nu hoe alles doorgekomen is, dat mevr G. reeds jaren met de meester in contact is en dat zij geregeld zittingen houden, dat zij honderdduizenden bewijzen mocht ontvangen en dat hij nu bij de kring moet komen, omdat hij het instrument wordt van de meesters.

Dit zijn geestelijke wonderen, want wie wist er iets van Jeus af? Geen mens, althans deze mensen niet. Er is in de ruimte van God en achter de kist bewust denken. De ziel leeft als een astrale persoonlijkheid verder, hiervan kregen zij de bewijzen! De tekening was er en Jeus ook. Gene Zijde heeft Jeus ontdekt! Jeus is in het leven na de dood bekend. Miljoenen engelen weten, dat Jeus hét instrument is en wordt van de „Universiteit van Christus”, maar dat weten zij nog niet, ook Jeus niet! De Hemelen weten thans, dat de Astrale Wereld bewust in contact getreden is met Jeus – dat de hoogste meesters hem thans onder handen zullen nemen, maar dat is voor Jeus en Mevr. G. toekomst en dat zullen ze straks leren kennen. Het gaat door de „Spiritualistische wereld” heen. Er wordt over gepraat, er is in die wereld een medium

ontdekt van ongekende kracht, doch dat moet zich nog openbaren, de bewijzen zijn enorm, er is geen dood! Jeus is in het leven na de dood bekend ... wereld ... maatschappij, maar dat zegt nog niets, dat zijn allemaal eigen gedachten. Die mensen maken zichzelf maar wat wijs, geloof jij het? Maar wij wisten niets van hem, niets van zijn tekeningen, niets van dit leven af, wisten niet, dat hij „Jozef” heet, maar achter de kist weet men, dat Jeus van moeder Crisje ... „Jozef” heet, een instrument is van ongekende grootheid!

Jeus vliegt naar de Wienerin terug en kan haar vertellen, dat hij zichzelf niets wijsmaakt en goed hoort, helderziend en helderhorend is op honderd procent. En zo is het! Géén gedachte is er fout! Onfeilbaar kreeg hij en kregen ze daar hun gegevens door, dat gekke kruis en bord, ziet Jeus thans, kan je wonderen vertellen, doch dat heeft hij niet nodig om zijn contact te beleven, hij krijgt het van meester Alcar. Is dit telepathie? Het nuchtere spiritualisme is in de stad ’n vervloekt iets, reeds lang door de aanhangers bezoodeld, men kan er geen geloof meer aan geven. Maar dit zijn bewijzen! Bewijzen van voortleven!

Waarachtig is het, meester Cesarino is het hoogste bewustzijn uit de „Zevende Sfeer”! Hij en zijn staf volgen het leven op aarde, hij en zijn „Engelen” hebben kunst en wetenschappen op Aarde gebracht, thans brengen zij de „Universiteit van Christus” op Aarde, nu verklaren zij door Jeus ál de wetten van God en krijgt het kind van Moeder Aarde ruimtelijk bewustzijn! Hij is het ook, die straks de mensheid door een nieuwe oorlog voert, de mensheid zal opvangen, om het verkeerde in de mens een Goddelijk halt toe te roepen, vrede en rust te brengen op aarde, Bijbel en Golgotha worden nu door het instrument van de meesters verklaard!! Jeus zal miljoenen wetten ontleden, hij is in staat door de meesters duizenden boeken te schrijven, hij gaat over de hoofden van de groten der aarde heen, omdat zij dit contact nimmer hebben gekend! De meesters zenden Jeus niet naar Oxford om daar zijn studie af te maken, noch naar Cambridge ... Annie Besant ... want daar leert hij niets, daar maken ze zijn innerlijk leven maar kapot! De meesters zélf zullen hem ontwikkelen, zij gaan thans verder! De meesters nemen hem nu onder handen. Meester Alcar gaat voor zichzelf verder, doch daar worden stevige fundamenteen gelegd, aan de psychische trance wordt gewerkt en de fysische wacht, twee zittingen in de week krijgt hij te aanvaarden, totdat hij gereed is en de garage kan verlaten.

Nu rijdt hij voor de spiritualisten, allen willen hem als chauffeur, dit wonder brengt je heelhuids thuis, dit leven wordt beschermd, men heeft zijn leven aanvaard. Hij schildert verder en heeft kleurtjes nodig. In de buurt ziet hij zo’n winkel, stapt binnen en zie, ook daar heeft men reeds van hem gehoord. Maar Jeus stelt reeds vast, in Den Haag is het ’n onderwereld op

occult gebied, er is veel bedrog te zien, hij kent elk medium. En dan krijgt hij het bericht om fysische zittingen te houden. Met mensen die hij zelf uitzoekt zit hij thans aan. Een professor is erbij, ze beleven de directe-stem, materialisaties, dematerialisaties, apports, doch hij ligt daar in trance, meester Alcar en andere meesters maken hem thans lichamelijk vrij, elke zenuw wordt nu overwonnen, moet luisteren en mag nu geen weerstand meer bieden, waarvoor anderhalf jaar nodig zijn om dat te bereiken. Op de zittingen bij Mevr. G. krijgt hij geestelijke ontwikkeling, hier ontvangt hij de fysische bewijzen, zodat hij straks, als meester Alcar begint, gereed is en hij in niets meer aangevallen kan worden. Op die zittingen ligt hij heel de avond in slaap, de meester werkt, zo nu en dan mag hij een kijkje nemen achter de schermen en ziet hij, waarvoor dit alles nodig is. Op een avond gebeurt er het volgende. Meester Alcar zegt:

„Wanneer ik zeg, licht aan, doet u dat. Als ik zeg, licht uit, dan moet u onmiddellijk luisteren en het licht uitdoen. Twijfel niet, ik wil een wonder laten zien.”

En dan komt het woord, de Wienerin doet het licht aan, ze zien, dat Jeus door een tafeltje geschoven is, waar je eigenlijk geen hand door krijgt en dan gaat het licht uit. Weer aan óók, maar dan ligt hij weer in zijn stoel. Hij werd gedematerialiseerd. Dat is bijna het einde van deze zittingen, de meesters zijn zover gekomen. Intussen heeft hij prachtige schilderijen gekregen, de mensen komen tot hem om genezing; hij geneest de mensen. Toen ze ná de zittingen begrepen, dat hij een groot wonder was, wilden die mensen die wonderen niet meer kwijt, maar Jeus krijgt spoedig het bericht om op te houden, ze waren alleen voor de meesters en niet voor de massa; voor Jeus betekenden deze zittingen de ontwikkeling van de psychische en fysische trance, het vrijkomen van al de stelsels.

Indien u nu weet, dat hiervoor het oude Egypte dertig en veertig jaren nodig heeft gehad om deze hoogte te bereiken, dan voelt u, dat enkele jaren niets te betekenen hebben ten opzichte van de enorme occulte wetten en wetenschap. In het oude Egypte moesten ze dan nog aanvaarden, dat zo'n medium slechts ééns in honderden jaren op aarde leefde en wie deze gave bezat, was een Godheid en werd als een Godheid geëerd! Al die mogelijkheden zal Jeus leren kennen. Meester Alcar zal hem straks naar het oude Egypte terugbrengen en dan kijkt hij in zijn eigen verleden. Ook daar werden materialisaties en dematerialisaties beleefd en door de meesters ontvangen, doch later bezoedeld en leefden de priesters zich uit; door de geestelijke gaven werd „wit” ... „zwart” en zweefden tafels en stoelen door de ruimte, doch verdoezelden én versnipperden de eigenlijke wetten, van wijsheid was er nu geen sprake meer en werden zij losgelaten; dat was voorbij!

Enige weken later krijgt hij de boodschap om de zittingen te sluiten, doch beleeft hij tevens een ander wonder. Hij is aan de garage en heeft nachtdienst. Tegen twaalf uur komen er twee dames en vragen zijn hulp. Ze zijn even gaan wandelen, een straatje om, maar kunnen hun huis niet meer in, de fiets, die langs de trap stond, is omgevallen en ligt nu tegen de deur en de trap, waardoor de deur niet meer open kan. Ze vragen of hij iets heeft om de fiets op te beuren. Jeus neemt een stuk bezemsteel mee, wellicht gaat het en lukt het. Maar het gaat niet. Er komen buurvrouwen bij kijken, ze denken aan inbrekers. Ineens houdt hij de deurknop in zijn handen, denkt even na, maar verliest het bewustzijn, doch op hetzelfde ogenblik, bij vol licht op de trap; de dames zien hem verdwijnen en is hij gedematerialiseerd, hij staat binnen. Hij denkt alleen aan de fiets, zet het ding langs de trap, maakt de deur vanbinnen open en rent weg.

Meester Alcar laat hem enkele straten uitrennen, de bloedsomloop is gestoord, hierna heeft hij een ongekende honger gekregen. Dan komen de dames terug, ze vinden het een wonder, kan hij heksen? Néé, ik ben gedematerialiseerd, maar wat is dat?

De volgende morgen komen ze terug, de jongens horen wat er is gebeurd, maar de dames spraken er met hun dominee over en nu is het duivelsgedoe. Het wonder is angstig. Mensen, die dat beleven, zijn door 'n duivel bezeten. Jeus beleeft nu, dat de dames hem voorbij lopen, ze willen hem niet meer zien, ze zijn bang. Is dat alles? Já, meer is er niet van over, Jeus, je bent gek en geen mens gelooft je meer! Maar deze verschijnselen krijgen straks een plaats in zijn boeken. De hoogste meesters dematerialiseerden hem en dat was de kroon op hun werk, ook voor Jeus, nu is hij zover, thans kunnen de meesters verdergaan. Bekende spiritualisten bezochten de dames, om het gebeuren te beschrijven, maar zij wilden er niets meer van weten. En dan zegt meester Alcar tot Jeus, nu hij aanvaardt moet, dat machtige verschijnselen geen betekenis hebben en in de straatgoten van de stad gedeponeerd worden:

„Zie je, Jeus, dat blijft er van de fysische verschijnselen over. Niets, zoals je ziet, niets! Hier in Den Haag is massabedrog. Wij gaan echter verder. De wereld staat voor je open, Jeus, maar indien je deze weg zou willen volgen, dan raak je mij kwijt. Wij brengen levenswijsheid tot de aarde en geen geestelijke kunsten. Laat deze mensen gerust alles vertrappen, dat zegt niets, jij krijgt heel iets anders. De zittingen worden thans gesloten. Spoedig beginnen wij de verschijnselen te omschrijven en zul je uittreden. Daarvoor zul je dienen en niet voor de pret, voor sensatiezoekenden! Wacht dus even af, Jeus, doch je ziet het, wij hebben de fysische trance en de psychische overwonnen.”

Jeus luistert. Hij weet echter, indien hij toch verder zou gaan met deze zittingen, andere astrale persoonlijkheden zullen toveren, maar zijn machtig

meester raakt hij dan kwijt, hij stelt zich dan open voor andere machten en krachten en die dienen de sensatie van deze wereld. Hij niet, hij luistert, hij zal de meesters blijven volgen in alles! Maar de gaven zijn er, ook de krachten, het contact met meesters en dat is meer waard dan miljoenen tonnen goud en stoffelijke eer. Van deze mensen zijn er genoeg. In Den Haag leven er tien en hij weet ook dat niet één, écht medium erbij is. Allemaal bedrog! Voor geld en eer zwendelen mensen op dit gebied, bedriegen zij de mensen, deze charlatans gaan zelfs over lijken en dat zal hij allemaal nog leren kennen en zien!

In twee jaar heeft meester Alcar hem zover ontwikkeld, toch mag hij de garage nog niet uit, zijn meester gaat niet over één nachtje ijs, Jeus, zijn leven en taak worden door de hoogste meesters berekend. Voor hem wordt er gezorgd, ze bouwen aan de „Grote Vleugelen” die wel gereed zijn, maar nog iets anders behoeven en daar zijn de maanden voor die komen. In deze tijd heeft Jeus echter een school beleefd, waarvan het oude Egypte de eerste fundamenteën heeft beleefd en ontvangen, waar het Oosten naar hunkert, waar miljoenen priesters nóg naar hunkeren en zij nimmer kunnen beleven, omdat zij zichzelf willen beleven en zoeken en dáár staat geen Kosmisch Bewuste voor open! Omdat Jeus nu is geslaagd, krijgt hij een geestelijk geschenk te beleven door zijn meester, omdat hij tevens het verleden nog niet vergeten kan en dat moet nú onherroepelijk sterven! Kom, Jeus, wij treden weer uit!

Wanneer hij buiten zijn lichaam staat, kan hij beginnen met vragen te stellen en ziet hij de planeet aarde vanuit de geestelijke wereld.

„Heb ik fouten gemaakt, meester?”

„Néén, Jeus, maar omdat je je best hebt gedaan, beleven wij tezamen een geestelijke reis en mag je mij vragen stellen, over alles, waarvoor de mens op aarde leeft.”

Jeus ziet nu, dat hij andere wonderen kan beleven. Hij kan nog geen geestelijke vragen stellen, hij voelt zich leeg, zonder gedachten en toch heeft hij duizenden gevoelens, hij denkt aan Miets, zijn vader, Fanny, Crisje, allen die hem lief zijn spreken tot zijn persoonlijkheid. Já, waar is Fanny nu, dat zou hij wel willen weten. Wat gebeurt er met honden en katten, met de vogels en andere diersoorten, wanneer zij op aarde sterven? Hij weet het niet. En dan zegt zijn meester:

„Die wetten zal ik je later allemaal verklaren, Jeus. Kom, wij verwijderen ons van je organisme.”

Jeus kijkt eerst nog naar zijn Wienerin en beleeft het wonder van de slaap, hij ziet haar, hij kijkt ook door de muren heen, ziet daar aan de andere kant de mensen, hij kan ze duidelijk zien en hoort wat ze tegen elkaar hebben te zeggen. Wonderen zijn het voor zijn leven, als dat de mensen eens wisten. Waarom weten de mensen dat niet? Hij denkt, maar hij leeft en is zich van

zichzelf én het leven op aarde bewust. Hier komt hij niet vrij van, miljoenen mensen leven er op aarde, wat heeft God met al deze mensen gewild? Miljoenen vragen komen er in hem op, maar hij kan ze nog niet stellen. En dan zegt meester Alcar:

„Zie je, Jeus, dat heb je nu te leren. Stoffelijk en geestelijk te kunnen denken betekent bewustzijn. En dat moet jij je eigen maken. Je voelt je nog stoffelijk, maar ook die gevoelens komen tot ontwaking en dan eerst leer je geestelijk denken.”

„En waar gaat u heen, meester?”

„Wij zullen de sfeer der aarde verlaten, Jeus, dat is beter, omdat je dan één wereld voor je ziet en geen tienduizenden, want wij leven nu in de geestelijke oneindigheid.”

Oneindigheid, denkt Jeus, wat is dat? Mijn lieve Crisje, wat zal ik mij allemaal eigen kunnen maken? Dan ziet hij, dat de aarde onder zijn leven verdwijnt. Hij voelt zich vrij als een vogel in vlucht, hij gaat iets voelen en begrijpen, dat hij een Prins wordt van deze ruimte, omdat hij begrijpt, dat deze oneindigheid te overwinnen is. „Hoe is het mogelijk,” zucht hij, „wie heeft dit nu kunnen denken, ik ben in het Universum, ik zie de sterren en planeten, ik zie de aarde als 'n sikkkel, zoals je de maan van de aarde af ziet, wonderen zijn het, stoffelijke en geestelijke machten en krachten en dat alles heeft mijn meester in handen. Openbaringen zijn het!”

Wat deze „Jozef” zoals men hem noemt in de stad beleven zal, dát hebben de groten van uw wereld nimmer gekend. De wetten zullen het u vertellen, die Jeus ziet en beleeft en hem door de engelen worden verklaard. Nu reeds is hij Ramakrishna voorbij gerend. Dit heeft Ramakrishna niet beleefd, omdat hij nimmer astrale hulp en ontwikkeling heeft willen aanvaarden. Wat wist Socrates van deze ruimte, waarin Jeus nu leeft, af? Niets! Heeft Plato dit gekend? Néén! Heeft uw Krisnamurti dit beleefd? Néén, want men zond dit leven naar uw Universiteit en daar zijn deze wetten en machten niet te leren, daar kent men deze wetten niet! Het is allemaal doodeenvoudig, omdat deze wijsheid alléén ontvangen kan worden en wie deze ontwikkeling niet bezit, komt nimmer achter de kist vrij van de stoffelijke wetten, de stelsels, daar is een enorme studie voor nodig en die ontvangt hij uit het leven na de dood, door de hoogste meesters! Het is wáárheid, Jeus is een begenadigd instrument, een „Paulus” voor deze eeuw!

Heeft Boeddha dit gekend? Darwin? Dante? Já, Dante trad uit zijn organisme, hij heeft iets van de astrale wereld gezien, doch niets van de geestelijke wetten of híj had u heel iets anders geschonken; aan de wijsheid stelt ge het bewustzijn van de Profeten vast. En nu moet meester Alcar nog beginnen; wat dán, als Jeus volkomen gereed is, men hem ál de wetten van God ver-

klaren kan, meester Alcar en wij, want dan ga ik mee ... elke vonk door God geschapen voor de mensheid ontleden? Doch dan betreden wij de Kosmologie en krijgt Jeus Zon en Maan, sterren en planeten, het menselijke en het dierenrijk in handen en voert meester Alcar hem en mij, in opdracht van de hoogste meesters én Christus tot de „ALBRON” terug, waar de mens, het leven van Moeder Natuur en het dierlijke leven, de God van ál het leven *eeuwigdurend heeft te vertegenwoordigen!!* Dát komt, want wij kunnen verdergaan! Jeus staat open voor het dienen! Hij is een gewillig kind en hierdoor zal hij alles bereiken. Telkens zal ik onze Jeus met de groten der Aarde vergelijken; doordat meester Alcar spreekt en hem de wetten verklaren zal, zult gij, stoffelijk kind van Moeder Aarde, weten of Jeus hen voorbijgaat, immers, de wijsheid van deze zielen is in zijn bezit. Nogmaals ... indien ge één van al die „sekten” volgt: maak nú uw vergelijkingen, thans zult ge mogen weten! Wij zeggen u, nergens zult gij ons op onze vingers kunnen tikken, uw speld krijgt ge niet tussen ons Universeel gezag, van vastzetten is er geen sprake meer, wij vinden uw naald uit uw levenszee terug, dat reeds door meester Alcar bewezen is, omdat hij steeds weet wáár Jeus zich bevindt!

Waarachtig, Jeus ziet, dat de aarde onder zijn voeten verdwijnt, hij zweeft als een vogel van God in deze onmetelijke ruimte en dat hebben uw Krisnamurti, noch Rudolf Steiner gekund, niet één mens vóór Jeus op deze geestelijke afstemming en innerlijke bewustwording, omdat uw twintigste eeuw eerst die fundamenteën zal beleven en ontvangen, maar door Jeus van moeder Crisje!

Miets, de Lange, Fanny en Irma zijn het nóg, die aan zijn leven trekken. Meester Alcar weet het, als mens bent u niet zomaar in staat om uw geliefden te vergeten en uit uw leven te verbannen, daar is bewustwording voor nodig. En eerst dán begrijpt Jeus hoe het moet, ook dán leven zij in zijn hart, maar anders. Dit vragen lost op en verandert in werking, in geestelijke hulp, zij allen zullen hem straks helpen dragen, doch dat dragen heeft Jeus in eigen handen. Indien hij zich vrijmaakt van deze levens, kan het gedragen worden beginnen, nu zijn het nog steeds zijn geliefden; levens, die hij heeft gekend, dat alles lost thans op *in de „Universele Liefde”!*

Ze lopen met hem op straat, ze zitten met hem aan tafel en dat moet niet, want die gedachten versnipperen het gevoelsleven, nemen zoveel weg van zijn persoonlijkheid en meester Alcar eist álles, zijn ganse „ik” ... waarvoor nu deze uittreding dient. Dat weet hij niet, onze Jeus, maar hij voelt het innerlijk. Hij moet zich gans willen verliezen, wil hij het bewustzijn van zijn meester ontvangen. Maar hij heeft te leren zich op één punt in te stellen en juist dat éne vast te houden, te volgen en te beleven of de ruimte slaat hem volkomen bewusteloos, gaat zijn innerlijk leven aan de ren en versnipperd het

gebeuren zijn persoonlijkheid. Meester Alcar heeft aan duizenden zaken en dingen te denken.

Maar daar gaan ze nu, hand in hand, meester en leerling. De meester stelt zich in op de eerste sfeer achter de kist. Miets en de Lange mogen hem aanstonds alles vertellen van hun levens, het geboren worden op aarde en hun vroege sterven daar, álles! Want dit moet Jeus helpen om hen allen te zien als universele wezens, waartoe al de miljoenen mensen behoren die hier leven en een eigen graad van bewustzijn vertegenwoordigen. Even later betreedt meester Alcar de eerste sfeer. Hoe Jeus daar nu gekomen is, dat weet hij niet. Ziet u, dat móét hij straks weten of hij leert de ruimtelijke wetten voor de mens niet kennen. Doch dat komt straks en dat zijn dan zijn geestelijke bewuste reizen en begint zijn studie voor de Universiteit van Christus. Dat worden tevens de boeken!

Zie ze daar nu gaan, Miets, de Lange en Jeus, hij krijgt álles van hun levens te horen, wat hij nu verwerken kan. Thans, voelt hij, verwijdt hij zich van hun levens- en gedachtensfeer, het „eigen” valt, dat sterft. Maar het innerlijk-geestelijke én universele treedt thans naar voren en is hun ruimtelijke contact, immers, wij allen hebben duizenden vaders en moeders, miljoenen zusters en broeders gekend door onze vele levens op aarde en moet oplossen, wij hebben „Universeel” lief te hebben. Alléén met Crisje, mag hij het aardse contact behouden. Dit wordt nu zijn weten en is voor ál het leven van God.

Jeus kan tegen de Lange zeggen: ik zal mijn best doen. Nu is de Lange – zijn vader – zijn broeder geworden en Miets zijn geestelijke zuster, ook Irma heeft dat te aanvaarden.

Jeus kijkt nu in het leven van deze persoonlijkheid – zijn vader – en ziet nu, waarom hij zo vroeg vertrok, zijn Crisje alleen liet en moeder met al die zorgen alléén achterbleef. Thans ziet hij, wie Hendrik Wageman is en kan het begrijpen en aanvaarden. De Lange weet nu ook wie Jeus is, en wat Jeus te beleven krijgt, ziet de Lange niet in miljoenen tijdperken, ook Miets weet dat. Ze staan reeds voor een meester en dat leven hebben zij te aanvaarden! Jeus voelt het, hij weet wat er met hem gebeuren gaat op dit ogenblik. Ze kunnen nu afscheid nemen van het vroegere, hun verleden, de band van vroeger is gestorven, maar het oneindige is daarvoor in de plaats gekomen. Dag Miets? Dag vader? Eeuwigdurend zijn wij thans één!

Daar komt Irma weer aangewandeld. Hij ziet nu, hoe zij aan zichzelf heeft gewerkt, in die jaren is er veel gebeurd, haar ontembare wil heeft zij voor het goede ingezet, zoals het ook miljoenen anderen hebben gekund. Néén, zij willen niet naar de aarde terug! Hier is het beter! Volmaakter! Een mooie ziel is het thans, ziet Jeus. Gek is het, dat hij dat verleden niet heeft gezien. Maar hij voelt het, toen zag hij het oude, dat van hem zélf, nu ziet hij het geestelijke

andere en dat is deze persoonlijkheid. Ook zij kan thans innerlijk voor hem sterven! En dan kan zij zeggen:

„Ga nu, mijn broeder, ik zal uw leven volgen” ... dit klinkt anders, voelt Jeus, weet hij, dan het lege gepraat van daarginds op aarde, dit is een geestelijke persoonlijkheid geworden waar hij ontzag voor voelt. Nu eerst legt hij zijn hand in die van een geestelijk wezen, waarvan hij de stoffelijke kus tijdens het leven op aarde heeft geproefd, maar stelt meteen vast, deze, die hij nu ontvangt, is „Universeel zuiver en rein”! En dat is thans een grote genade voor hem, een openbaring is het.

Daar gaat ze nu, terug naar haar taak en hoort hij:

„Dag meester?”

„Dag eeuwigheid” ... geeft Jeus haar, „wij zien elkaar terug.”

Wat is dat? Fanny, mijn Fanny. Het dier van vroeger rent op hem af. Maar José krijgt hij nog niet te zien, mij zal hij eerst straks beleven. En daar is meester Alcar, die zegt:

„Kun je nu Fanny aan zijn God overgeven, Jeus?”

„Ja, meester, ik voel thans wat dit alles te betekenen heeft.”

„Ook Fanny heeft zijn leven voort te zetten. Ook de dierenwereld zul je later leren kennen en dan verklaar ik je ál deze wonderen.”

Fanny verdwijnt nu. De wereld waarin Fanny leeft trekt dat leven tot zich terug en Jeus voelt het, dat is nu voorbij, hij kan zich thans volkomen geven. Waarlijk, ze renden hem achterna, hij hoorde Fanny nog steeds blaffen, Jan Lemmekus, nu is dat opgelost voor iets hogers. Niets kan hem nu meer storen, dit is winst voor hem! En dan keert zijn meester naar de aarde terug, kan hij in de morgen ontwaken en zijn dagtaak beginnen, maar in hem leeft er nu iets anders, hij is sterker geworden.

Wanneer hij aan de garage verschijnt, voelt Piet, dat hij stil is. De anderen voelen niets. Piet vraagt wat er is. Née, er is niets, goeie Piet, want dat kun je toch niet begrijpen. Ik ben duizendmaal anders dan gisteren, Piet, en wat wil dat nu zeggen? Dat moet je zelf kunnen beleven, eerst dan weet je het en kan ik je dit verklaren. En nu vechten! Gaf hij zich nu aan zijn reis en zijn belevenissen over, (dan) kon meester Alcar niet verder, ook nu staat hij voor de persoonlijke splitsing. Maar hij zál vechten, hij wil geen te pletter lopen aanvaarden, hij weet wat zijn meester van hem verwacht. De stilte van die wereld is in hem en die wordt door Piet gevoeld. Jazeker, die knaagt onder zijn hart, die stuwt zijn bloed tot hogere werking, maar kijk eens in zijn ogen? Daarin zie je die uitstraling. Zo is het, maar Jeus voelt zich in duizenden werelden tegelijk en die heeft hij te overwinnen. Hij vraagt al, hoe moet ik beginnen? Hoe kom ik hier doorheen? En toch, het móét! En tegen elf uur is hij zover, in enkele uren heeft hij deze korte reis overwonnen, en stijgt zijn

opgewekt karakter boven alles uit. Ziet ge, dát is Jeus weer, hij heeft zich echter de wijsheid eigen gemaakt! En thans verder!

Dit alles is nog niets. Wat zal hij beleven, wanneer zijn meester met hem de „Hellen en Hemelen” betreedt? Wanneer hij ál die werelden óp aarde te verwerken krijgt? Dat komt! Hij voelt reeds wat hem wacht, doch hij zal door zijn karakter ook dat overwinnen. Wat dan, als zijn meester hem tot de krankzinnigheid, de psychopathische wetten voert en hij doorheen moet? En wat dan, wanneer hij voor zon en maan, de sterren en planeten staat en hem verklaard wordt, hoe die machtige levens geboren zijn? Já, dan staat hij tevens voor het bezwijken, hij leeft dan eerst in duizend werelden tegelijk en kan hij tonen wat hij kan en wil! Ook dat komt!

Het is middag, hij moet met een rit naar het spoor, hij vliegt, de mensen hebben haast. Maar onder het rijden krijgt hij een visioen van zijn meester. Hij neemt het gebeuren als een tafereel in zich op en moet thans handelen. Het is ongelooflijk wat hij ziet. Is dat waarheid? Is dat waar, wat hij zomaar onder het rijden ziet? Dat zal straks bewaarheid worden, maar het visioen is er. Hij ziet Mevrouw G. in haar huis, vechtende met een andere vrouw, welke is bezeten. De dame zit in hevige angst en weet niet waar zij het zoeken moet. Zo ontzettend is haar ontsteltenis dat zij maar steeds de meesters blijft te hulp roepen, die haar die hulp zullen verstrekken, doch door middel van Jeus. Indien er nu eens geen meesters waren, had in de eerste plaats Jeus geen visioen gekregen van haar daar in de kamer en had men het gesmeek om hulp van haar ook niet gehoord. Maar Jeus krijgt onder het rijden een visioen van zijn meester, dat de dame in groot gevaar verkeert en dat hij haar moet helpen. Jeus hoort en ziet het. Onfeilbaar is zijn helderhorend- en helderziendheid óf alles is kletspraat, zijn het eigen gedachten. Hij ziet nog, dat de dame die bij Mevr. G. is, een medium is, maar dat mens, die vrouw, wordt door tal van astrale persoonlijkheden overvallen en bezit dus geen natuurlijke afsluiting. Jeus heeft van deze narigheden geen hinder, niemand anders dan zijn meester kan hem bereiken, hiervoor werden fundamenten gelegd. Hij denkt intussen ook: vrouw, blijf toch van deze machtige, maar gevaarlijke zaken af, je deugt er niet voor, doch vele vrouwen en mannen denken dat ze voor medium kunnen spelen. Daar heb je het weer, narigheid en ellende.

Meester Alcar vraagt hem onder het rijden nu:

„Heb je mij begrepen, Jeus?”

„Ja, meester.”

„Mevr. G zit in angst, wij hebben haar geroep gehoord. Telefoon zo spoedig mogelijk aan het spoor dat je komt.”

„Goed, meester, ik zal het doen.”

Meer is er niet nodig. Als hij de mensen uitgelaten heeft, rent hij naar de

telefoon en belt de dame op. „Hallo? Hier met Jozef. Ik kom direct. Ik ben aan het spoor, maar de meesters hebben uw gesmeek opgevangen. Houd haar even op 'n afstand, ik ben over tien minuten bij u.”

Mevr. G heeft hem al verteld, dat hij een groot wonder is, en zo is het, de vrouw is er en een demon leeft in haar persoonlijkheid, waardoor Jeus de bezetenheid leert kennen. Als een bliksem zo snel en zeker, vliegt hij door de straten van Den Haag tot Mevr. G terug. Jeus kan rijden, hij maakt geen stukken en brokken. Als hij het Klimophof nadert, de wagen uitvliegt, staat de deur reeds open. Hij rent de trappen op en já, hij ziet het, Mevr. G is reeds getatoeëerd, haar gelaat bloedt, ze beleeft een occult menselijk drama. Jeus kijkt even. Daar voor hem zit een vrouw, maar die dame van zo-even is nu als een wilde kat, een wilde kat is er niets bij, ziet hij. Dan zegt meester Alcar tot Jeus:

„Tracht haar hoofd in handen te krijgen, Jeus, wij doen dan de rest.”

Jeus kijkt naar het probleem voor hem; vanbinnen, ziet hij, wordt dit moederlijke leven leeggezogen. Wat daarin leeft is een vreselijk individu, een demon. Er is niets vrouwelijks meer aan dit leven te zien, elke lieflijkheid is verdwenen. Ineens grijpt hij haar hoofd in zijn handen en zegt: stilte, koest maar, nu heb je niets meer te vertellen, niets! Even 'n tegenwerking, maar de geestelijke vlammen die uit de handen van Jeus komen en dit leven bestralen, veranderen direct de ganse situatie; de rust komt terug, de eigenlijke persoonlijkheid krijgt het organisme in handen, de demon móét dit leven loslaten. Mevr. G. glimlacht tegen Jeus, ze ziet het, het gevaar is voorbij. De meesters van Jeus hebben dit leven gered, dreven een demon uit, door hun kennis van zaken zijn zij daartoe in staat, doch door Jeus van moeder Crisje.

Wanneer er rust is, komt er een ander door de vrouw en dat is een geest van liefde, de eigenlijke beschermengel van deze moeder, die zegt:

„Door goddelijke krachten en gedachten mochten wij dit kind redden. Gij, begenadigd instrument, hebt dit wonder mogen beleven, u ziet het, men kan u waar u ook bent, bereiken.”

Jeus denkt intussen, dit is echt, want de vrouw weet niet vanwaar ik kom. De geest zegt nog:

„Mijn kind is zwak, zij zal steeds moeten strijden tegen andere krachten, en het is beter dat zij zich afsluit, wil zij zichzelf en onze wereld overwinnen. Haar groot verlangen om voor deze wereld te dienen is het, waardoor anderen tot haar komen en omdat ik haar nog niet volledig kan bereiken. Ik wil, dat zij een tekening van u koopt, het geestelijk kunstproduct zal haar steunen. Gods zegen op uw werk, mijn zoon, besef goed, gij dient voor de meesters.”

En dan krijgt de vrouw zichzelf terug en kan Mevr. G. haar vertellen wat

er is gebeurd. Jázeker, dat heb jij gedaan. Heerlijk is het, iemand op visite te krijgen die je het vel van je gelaat trekt. Waarom blijf je niet van deze dingen af, vraagt Jeus haar. U bent niet af te sluiten voor de occulte wetten, voor uw leven dreigt er steeds gevaar. Natuurlijk, u bent zeer sensitief, maar wat zegt dat? Indien u deze verlangens niet smoort, staat u steeds voor narigheden en vroeg of laat gaan de deuren van het krankzinnigengesticht voor u open. Wat wilt ge? Jeus geeft haar, deze intellectualiteit, de mat, een flink pak slaag. Ze krijgt een tekening voor haar vijftien gulden en daar kan zij haar steun in zoeken, hij weet echter, dat zo'n tekening van hem weinig te zeggen heeft, indien je zelf het gevoel niet bezit om weerstand te bieden. Duizenden van deze sensitieven zitten er in de krankzinnigengestichten. Al deze gevoelige mensen, waarvan hij de wetten zal leren kennen, hebben de mediamieke sensitiviteit, doch zijn niet in staat om als een goed instrument te dienen, vroeg of laat zakken ze in elkaar of komt er een andere invloed waardoor ze worden gekraakt. Dat heeft hij nu gezien.

Het verlangen om voor medium te spelen is haar noodlottig geworden. Máár, als ze even tot rust zijn gekomen, dan begrijpen ze eerst goed welk een wonder Jeus is. Mevrouw G. komt er niet over uitgepraat. Hoe is het mogelijk, hoe fijn besnaard is Jeus toch. Onder het rijden, vliegende door de straten, neemt hij zijn visioenen op. Onfeilbaar werden de smeekgebeden van Mevr. G. opgevangen. Ook soms telepathie? Dan is dit onmenselijk, bijzonder knap, maar voor deze dingen is er wel iets anders nodig en dat zijn wij achter de kist, was de meester van Jeus, meester Alcar die wist en zag wat er ging gebeuren en hij gaf even zijn wetenschap aan zijn instrument door, waarop Jeus handelde! Demonen uitdrijven is een ruimtelijke kunst, kan Jeus dat ook? Néé, zijn meester was het! Onfeilbaar nam Jeus zijn woorden en gedachten over. Voelt u waarheen wij gaan en waar Jeus straks toe in staat is? Maar heeft deze ziel geleerd? Wat doe je met je overgevoeligheid? Niks. Heeft gevoel betekenis? Kun je, vroeg Jeus zich af, toen hij naar Den Haag ging, met gevoel iets verdienen? Dít, Jeus, is met geen geld te betalen, jij bent een geestelijk wonder, dat kán Mevr. G. beamen!!

Maar Jeus heeft nu reeds geleerd, door vrouwen en mannen wordt dit machtige contact bezoedeld. Mevr. G. kan om hem wel belken, zo groot voelt zij Jeus van moeder Crisje. Máár, op deze wijze blijft er van geestelijk geluk weinig over. Waarom blijft deze vrouw, die dame, niet met haar handen van de geestelijke gaven af? Nu worden deze wetten belachelijk gemaakt, het spiritualisme gaat de straatgoot in van de stad, een Goddelijk geschenk door onkundigen versjacherd, mismaakt, want dat gebeurde hier en geschiedt overal op deze wereld, waar mensen leven die zich aan heilige zaken vergrijpen. Wat wil je, Jeus? Het is om je gek te ergeren. Ze bespreken

het gebeuren met elkaar, Jeus en Mevr. G., ook de anderen krijgen het te horen, een wonder is het!

Ze weten nu, dat het „Heilige Spiritualisme” door deze lieden bezoedeld wordt. Lekker, denkt Jeus, als je visite krijgt van deze mensen en je krijgt een geestelijk pak slaag toegediend? Je zou je doodlachen indien het niet zo ernstig was, maar het was een machtig bewijs voor Mevr. G., ze weet nu, Jeus is een medium van ongekende kracht en schoonheid!

Casje, weet u het nog, legde vroeger reeds zijn fundamenten voor dit zien van Jeus. Onfeilbaar gebeurden die zaken en dingen. Jeus zag, dat ze hem bedrogen, hij zag de brand boven op zolder, toen slingerde hij al die mooie zaken van zich af, thans leeft hij erin en eronder en beleeft er zijn wijsheid door, kan mensen helpen en steunen en voor geestelijk verongelukken behoeven. Is er even iets veranderd? Néé, zijn gevoel was er toen reeds, maar nu gebeuren al deze zaken bewust, hij leert enorm veel! Was er geen Casje geweest, had ook Jeus niets beleefd, dan was hij als al de andere jongens van Crisje 'n doodgewoon kind, doch hij is een geestelijk wonder. Door je eigen gevoelens, je leven, je denken, ook al staar je je blind in de ruimte en achter de kist, krijg je deze wonderen toch niet te zien of je bezit dezelfde gaven, hebt er iets van onder je menselijke hart, waardoor dan het contact tot stand komt.

Veertien dagen later – de vrouw van een kolonel zit in de Haagse tram, springt plotseling op en vertelt de mensen: „Er is geen dood, de doden leven.” Ze steekt een preek af, de mensen rond om haar heen lachen zich 'n beroerte, ze beleven een kermistent en het kost hun geen cent. Totdat tóch, de man achter de schermen haar in handen krijgt, die monnik volgt haar waarheen zij gaat en zit aan dit leven vast. Maar droevig is het. Ziet ge, zo gaat dit contact naar de straatgoot van uw stad, waar alles in verdwijnt, dat het menselijke wezen van zo'n stad niet begrijpt en doordat deze mensen zich vergrijpen aan iets, waarvan ze geen begrip hebben, dóch dat het gevecht wordt voor Jeus en de meesters om deze charlatanerie te doen oplossen. Wacht maar af, straks komen er boeken en dan zullen wij u verklaren wat ge bezit en déntkt te bezitten van al dit heilige, wij zullen uw gevoel ontleden! Léés nú „*Geestelijke Gaven*” van Jeus en gij kent u zelf!

Enkele dagen later krijgt Mevr. G. weer andere bewijzen door Jeus. Hij is aan de garage, staat daar bij de telefoon, de jongens leggen hun kaartje. Plotseling voelt hij zich uit het lichaam trekken en meteen zweeft hij reeds over de Thomsonlaan naar Mevr. G. Hij staat naast haar en ziet haar met nog een dame. Zij is bezig aan haar bezoeker enkele schilderijen van hem te verklaren, maar van ééntje weet zij de betekenis niet. Haar schoonzuster kan het maar niet geloven, dat dit alles door geesten plaatsvindt. De dame praat zich leeg, haar mond is nooit gesloten, duizenden mensen heeft zij reeds van

een eeuwig leven verteld, nimmer voelt zij zich er te moe voor, zij is een apostel van de meesters. Jeus hoort dat, hij staat er als een astrale persoonlijkheid met zijn neus bij en er bovenop, hij weet wat hij moet doen. Zijn meester ziet hij niet eens, maar hij voelt hem. Terug naar de garage. Hij ziet de Thomsonlaan onder zich, de hoek om en weer in zijn organisme. De jongens hebben opgehouden met kaarten, ze hoorden hem zeggen, ineens: raak mij niet aan, ze zien ook, dat hij witjes om zijn neus wordt, maar nu is hij weer wakker en telefoneert, met Mevr. G.:

„Hallo, hier met Jozef. Ik was zo-even bij je, ik heb gehoord wat je tegen je schoonzuster zei, ik kom nu zelf even om die dame het schilderij te verklaren én om haar de bewijzen te geven van een eeuwig voortleven.” Mevr. G. straalt van geluk. Is dat even wat? Zie je, dat is óns instrument, dat is Jeus de chauffeur. Hij geeft ze die bewijzen, op slag is haar zuster overtuigd! Maar bedenk dit eens even? Zomaar valt hij in slaap, treedt uit, staat naast de stoffelijke mensen en hoort en beleeft alles, weet dat hij terug moet naar het organisme en is precies eender als toen, toen hij de centjes vond in het bos! Meester Alcar is het weer, de Casje van toen, néén, zijn Lange, want Casje kreeg hij eerst later te zien! Géén bewijzen soms? Dan bent u niet te bereiken, voor u zijn dan deze geestelijke wonderen niet verstoffelijkt, leg dan gerust dit boek uit uw handen en ga stoffelijk bewust verder, ook wij, doch wij gaan een andere weg, wij volgen de enige weg, en wel die van Onze Lieve Heer!!

Zomaar op de dag, eventjes maar, maakt meester Alcar hem vrij van het menselijke lichaam en dan kan Jeus de mensen bewijzen geven, die erdoor zullen ontwaken of hierna toch nog zeggen: ik was daar niet, ik heb maar gedroomd, het is te mooi om waar te zijn. Geloof het, het is mooi én waarachtig, waarheid, u was daar, u droomde niet! Ook Jeus droomde niet, want hij zag, dat hij uit zijn organisme ging en de Thomsonlaan over vloog, in de richting van Mevr. G., door muren en alles van de aarde ging hij en niets hield hem tegen, onfeilbaar ging hij verder en op het beoogde doel af, dat meester Alcar zag en wist waar het was te vinden. De mens zal zijn als God is; zou je denken, dat God dit alles niet bezit? Welnu, geloof het gerust ... miljoenen van deze wonderen leven er tussen leven en dood, dit is nog maar kinderspel! Niet alleen het verschijnsel is er, maar Jeus zal ook de wijsheid ervoor ontvangen en eerst dan zult ge ontwaken!

Een tijd later is Mevr. G. ziek. Midden in de nacht roept zij weer om hulp, want zij ligt op de rand van haar kist, haar hartje wil niet meer. Haar kinderen, die rondom haar slapen, evenals zij sensitiviteit bezitten, gevoel voor de metafysische wetten en de leer, horen en voelen nu niks! Toch schreeuwt Mevr. G. om hulp, maar de kinderen van haar slapen. Ze zijn door haar innerlijk geschreeuw, stoffelijk is zij er niet toe in staat, niet wakker te krijgen.

Maar Jeus wel! Meester Alcar maakt hem eerst bewust wakker en zegt:

„Vliegensvlug naar Mevr. G., Jeus, zij krijgt bijna geen adem meer. Wij zijn daar ook.”

Jeus belt aan, de zoon doet open en ja, juist op tijd! Of wat is het? Maar daar ligt er een te sterven. Doch dat gaat niet. Jeus geeft haar zijn levensaura, het leven kan weer ademen, morgen, als de stoffelijke dokter komt kan mijnheer zien wat er gebeurd is. Mevr. G. leefde op de rand van haar kist, toch trokken de hoogste meesters haar weer in het organisme terug, want het is haar tijd nog niet. Ja, Mevr. G., het „Harpleven” van Jeus is enorm, wij kunnen hem in slaap en op de dag bereiken als het moet, je hebt het nu gezien, doch alles is voor hem ontwikkeling, straks gebeuren deze dingen niet meer, dan hebben wij wel iets anders te doen en dan kun je op jezelf passen! Máár, was dit even weer een geestelijke stunt, dame? Ben je in staat om Jeus te dragen? Hou je van zijn leven? Ja, je zegt, hij is als het ware je eigen kind geworden. Goed zo, zo gaat het goed, maar wij zijn er nog niet.

Het is in die tijd ook, nóg met zijn chauffeurspet op halfzeven, dat één van de dames hem nodig heeft om een diagnose te stellen. Waar hij nu heen gaat, waren reeds andere heel bekende mediums, en die zijn groot, je weet dus, Jozef, wat er van je verlangd wordt. En hij gaat met deze dame van zijn kring naar een andere dame, men heeft hem nodig. Jeus gaat zomaar niet uit zichzelf, hij vraagt het zijn meester en als die zegt: ja, ga, dan is de meester er ook. Mag hij niet, dan krijg je hem voor geen goud de deur uit, hij weigert dan beslist, hij doet niets buiten zijn meester om. De dame waarvoor hij moet zien, heeft beroemdheden geraadpleegd, zij rent van het kastje naar de muur en wil weten. En zij denkt, dat zij spoedig weduwe wordt, het Hongaarse medium zegt já, die vier andere Hollandse beroemdheden zeggen já, *maar Jeus zal nêe zeggen!!* Doch dat weet hij nog niet, dat moet hij nog beleven. Onderweg dént Jeus reeds, hij volgt het gepraat van de dame naast hem en denkt: kán een meester van liefde maanden vooruit zeggen aan de mens op aarde: weet ge, dat gij spoedig weduwe wordt? Néén, dat bestaat niet. Deze gevoelens drukt meester Alcar op zijn persoonlijkheid af, hij wil, dat Jeus deze vragen stelt. Een liefdegeest trapt de mensen niet in bewuste of onbewuste narigheid, als het zover is zullen zij dat wel zien en eerst dan is het tijd, niet jaren van tevoren de mensen vertellen, dat ze straks kanker krijgen en zullen sterven, dat is krankzinnig gedoe en leert Jeus thans kennen. Hij weet nu meteen door welke leiders ál deze mediums worden bestuurd en bezield. Máár, dat doet géén meester van het licht. Dus, *daar hoort hij kletspraat!!*

Jeus geeft zijn meester nu te horen:

„Is het mogelijk, meester, dat gij en anderen vanuit uw wereld, die toch op de liefde ingesteld zijn en niet anders willen, een mens maanden van

tevorens in de narigheid trappen? Want dit is de mens in de ellende trappen!! Dit is ellende scheppen en dat ben ik niet van plan te doen, daar één ik mij niet voor!! Moeten zieners aanvaarden, doorgeven, dat zij straks, over enkele maanden weduwe wordt? Mag ik u deze vragen stellen?”

Wij zien thans, dat meester Alcar niet alleen de vraag ín hem legt, zodat hij als instrument de reine wetten leert kennen, omdat een liefdegeest dat nimmer doet, doch hij krijgt tevens het antwoord, waardoor Jezus bovendien weet, dat hij hier met bedrog te maken krijgt en op slag kan zeggen, daar klopt iets niet en dát wat daar niet klopt heeft niets met Gene Zijde te maken, maar zijn de gedachten van mensen. Doch, hij staat daar tegenover beroemdheden, een Hongaarse dame, die voor vijftienhonderd gulden naar Holland is gekomen om helder te zien en diagnoses te stellen, om vanuit haar wereld naar Den Haag te komen en bewijzen te geven van voortleven en door de spiritualisten tot stand werd gebracht. Dáár klopt iets niet, máár, de bekende vrouw ... mevrouw A ... is er ook en die is heel wat, ook de man S ... een kei van een medium en mevrouw v. d. B ... ga maar verder! Die zijn er, Jozef ... jazeke, en dan stapt hij op het adres binnen en staat voor de Baronesse, die van ál deze helderzienden gekregen heeft, dat haar Baron spoedig zal sterven.

Jezus voelt het, als 'n dokter zoiets zou zeggen, en hij zijn zieken of zenuwachtigen voordien reeds zou kraken, die man uit zijn faculteit zou worden getrapt, want dat hoort niet! Men zou tegen hem zeggen: „Ben jij gek? Ben je van plan de mens met koeien te vergelijken? Dat kun je aan een koe vertellen, maar niet aan je zieken.” En thans staan wij voor een géestelijke faculteit, een geestelijk dokter of meester, „zijn die dan daar hadstikke gek geworden,” vraagt Jezus van moeder Crisje zich af, nu hij deze ruimte binnen wandelt. Het stadse gevoelsleven is anders, hij niet, hij komt vanbuiten, is een kleiklant ... nietwaar, maar Jezus kan denken en heeft lief, hij trapt de mensen niet van de wal in de sloot, als dát zijn meester wil doen door hem, valt opnieuw het harde maar waarachtige, zuivere en klinkt het: de „droedels”. Ik doe dat niet! En zien wij zijn fijne mentaliteit!

Daar zit de Baronesse, hij kijkt dat leven aan en ziet haar gedachten uit haar hoofd komen. Meteen vangt hij op, en dat kan hij: weet je, dat je spoedig weduwe wordt? Aldus, er is ook nog een vraagteken bij, ze weet het nog niet zeker. Thans staat hij telepathisch met haar in verbinding. Nu komt meester Alcar en zegt:

„Let op, Jezus, zij wil je vangen. Wat je in je kreeg zijn haar eigen gedachten. Al de anderen heeft ze onder haar invloed gebracht. Hierdoor hebben al die beroemdheden haar eigen gedachten weergegeven en zie je meteen hoe die mediums werken en waartoe zij in staat zijn. Er zijn hier geen grote

krachten bij, ze maken fouten, je ziet het. Maar nu gaan wij even kijken wat er eigenlijk met dit leven aan de hand is.”

Jeus gaat nu zien en daarvoor is hij gereed. Onfeilbaar zal hij nu zien en kan het, omdat hij zich volkomen kan uitschakelen. Dat heeft meester Alcar hem geleerd, hij is zover. Nu vraagt hij de dame al:

„U woont in Nijmegen. Is dat zo?”

„Ja” ... is het korte antwoord, maar wat heeft dat met haar gevoelens te maken, denkt zij, maar daar gaat Jeus niet op in. Jeus zegt weer:

„Ik kom op de Sint-Annalaan, u woont in deze buurt. Is dat zo?”

„Ja.”

„Ik ga verder.” Ondertussen denkt Jeus, hoe bestaat het, ik ben hier vroeger meermalen geweest, hij kent dus de buurt waar zij woont. Hij denkt zelfs aan „Knerpie” ... aan Truusje ... mijn hemel, wat kun je toch een bende beleven en gaat lekker rustig verder en kijkt voor de dame. Nu komt er:

„Ik ga de eerste zijstraat in, loop even verder en de tweede zijstraat aan mijn rechterhand, dáár aan de overkant, woont u. Ik zal even kijken welk huisnummer u hebt en zeg het nu. Is dat zo?”

„Ja, het klopt.”

„Ik zie nu uw man, hij wandelt hier elke morgen, ook vanmorgen nog met z’n hondje, zo’n klein ding is het op korte pootjes en zwart, een Engels ras is het en dan gaat hij deze straat uit, hij volgt de Sint-Annalaan, maakt nu zijn wandeling af en keert door zijn eigen straat terug. Is dat zo?”

„Ja, dat klopt allemaal.”

„Dank u, dame, maar dan kan ik u meteen zeggen, als u zo doorgaat zult gij eerder gekist worden dan uw man. Ik zeg u nu, uw man gaat niet binnen enkele maanden over, hij leeft veel langer, maar daar heb ik niets mee te maken, van mij krijgt u die voorspelling niet. Ik zeg u ook, gij hebt ál deze bekende mediums beïnvloed. De woorden: weet gij, dat u spoedig weduwe wordt, zijn van u zelf! U doet aan schrijven, is het niet?”

„Ja.”

„Dan kan ik u zeggen, mevrouw, dat u geen schrijvend medium bent. U schrijft uw eigen gedachten neer en dat is alles! Bent u niet gelukkig?”

Née, Jeus, zij niet, want zij wil ook voor medium spelen. Nog zegt hij en geeft haar: „Mijn zien is zuiver, mij kunt ge niet beïnvloeden, maar de anderen hebt u lelijk te pakken gehad. Ik snap niet, dat mensen als mevrouw A. en mijnheer S. zich door u lieten beïnvloeden. Waarvoor dient het Hongaarse medium, dame? Om u hier in Holland onzin te vertellen?” En dan valt er:

„Dat moet dan toch maar bewezen worden.”

Dus, denkt Jeus, dat ongelukkige kind wil haar man kwijt? Já, want zij kreeg het van haar meester, haar, „hoe heet uw leider ook weer?” „O ja, uw

... Soesahaná ... Hany ..." o, dat is zeker uit Rijswijk, denkt Jeus, of achter de Kom vandaan, maar dan moet hij naar Crisje terug, wellicht uit het Lamgroen uit Den Haag hier. Maar zonder gekheid mevrouw, wilt gij uw man kwijt? Gadverdikke nog aan toe, valt er als hij vertrekt, geef mij zo'n vrouw? En nu krijgt hij andere visioenen te zien. Thuis, als het rustig is, ziet hij het volgende en ontvangt hij dit van meester Alcar.

Deze beelden vertellen hem, hoe de occulte wetten worden versjacherd. De dame voelt zich medium, ze schrijft door Boeddha en anderen, groten, bekenden, maar beseft niet, dat een Boeddha haar getierlantijn niet moet en zij nu stil staat voor eigen ontwikkeling. Boeddha, die begint opnieuw, hij aanvaardt geklungel, geslungel, geklets, gekraak? Boeddha keert tot de aarde terug en geeft haar ellende, afbraak, bezoedeling, mismaking, dat zij niet ziet, niet voelt, noch bedenken wil? Boeddha en anderen begeleiden haar, hebben niets anders te doen achter de kist dan het gevoelsleven te strelen van 'n onbewuste?" ziet Jeus en krijgt hij van de meesters, doch dat is nu net niet mogelijk. Zeer teleurgesteld ging Jeus van haar weg, maar hierdoor leert hij toch ontzettend veel en dat maakt alles weer voor zijn leven goed. Já, zegt de dame nog van de kring, hoort eens, Jozef, maar dat moet nog bewezen worden. En dat wordt bewezen, dame, wacht maar af. De man leefde *nóg na vijf jaren, geachte lezer!!* Eerst ná negen maanden schreef ze aan Jeus, dat hij het blijkbaar toch goed had gezien. De man leefde *nóg*. En na twee jaar kwam er weer zo'n kort briefje, hij leefde *nóg*, ze moest nu wel aanvaarden dat hij gelijk had. Máár, vraagt ze meteen, zijn die grote anderen dan fout, verkeerd? En dat wonder uit Hongarije, dat zoveel geld heeft gekost, heeft gevraagd voor haar onzin? Já, u hebt met tierlantijnen te doen, dame, met mensen die weliswaar gevoel bezitten, maar u ziet *zél*f, niet *dát*, wat Jeus van moeder Crisje bezit; doch dit komt regelrecht uit je eigen Gelderse Achterhoek vandaan en vroeg slechts twee vijftig ... dus geen honderd pop, *want dat is afzetterij, dame!* Jeus had helemaal niks willen hebben, doch ze stopten het in zijn zak en daarvoor kocht hij fijne kleurtjes, want het schilderen gaat steeds door, totdat meester Alcar tegen Wolff en de anderen zegt: nu heb ik jullie voorlopig niet meer nodig, andere gaven gaan *vóór!* Maar hoe vindt u dit? Omdat ze mediumschap willen bezitten, moet de man maar kapot! Zij heeft gelijk, ze bedriegt haar liefde bewust voor een occulte gave, doch dat voert haar én de vele anderen tot de menselijke afbraak en hiervoor *dienen wij niet en nóóit niet!*

De „droedels" ... Baronesse, je hebt een flink pak slaag gehad en ga thans maar aardappelen schillen, doe iets nuttigs, blijf af met uw handen van dingen die u niet kent, noch bezit! Dat vragen u de engelen! Boeddha, je wordt op aarde bezoedeld, weet je wie het is?

Weet het voor eeuwigdurend, een geest van het licht is een geluksbrenger. En wie bij ons geen licht bezit, die doorziet ge direct en zij hebben u niets te vertellen, die verkrachten u, net als de vrouw van de Kolonel, je wordt dan voor iets anders gebruikt. Maar mensen zijn rare wezens, voor de sensatie verkopen zich vrouwen en mannen, *nimmer 'n Jeus van moeder Crisje!!*

Máár, dag mevrouw A? Dag mijnheer S? Dag mevrouw P.K.L.M.Z ... duizenden van deze mensen leven er in uw midden, omdat de mensheid vooruitgaat, ontwaakt, komen er zoveel gevoeligen van geest op aarde, maar houd ze in het oog, *zij gaan, u ziet het, over lijken!*

Zo worden er dokters verkracht en hun stoffelijke namen bezoedeld. Ze werken door hun bekende dokters en stellen hun diagnoses. Dat is waarheid, dat kan, natuurlijk, máár, waar leven de goeden, de echten, de waarlijk mediamieken? Met een kaarsje kunt ge zoeken? Nog met geen duizend Zonnen kunt u ze vinden, ze zijn schaars, dame, mijnheer ... zeer schaars, omdat dit alles tot de Universiteit van Christus behoort, en die wetgevende macht en ruimtelijk bewustzijn verkoopt u geen onzin meer, die *is wáárheid!*

En hierna? Het spiritualisme is kletspraat, dat bestaat niet, dood is dood! Dat komt nu uit Nijmegen tot Jeus, tot andere mensen. Omdat zij het niet bezit, anderen hebben ook niks, zij kan het weten! Zo gaat het leven voorbij, maken mensen zich dik om niets, maar willen er toch, ondanks hun ellendige „ikjes” álles door zijn en als de God van al het leven hen niet verhoort, is Die er ook niet! Jeus zal er meer zien bezwijken, hij zal de kopstukken uit deze wereld zien vallen, *hij valt niet!!* Links en rechts zullen ze naast hem bezwijken en alles weer overboord gooien, waarvoor ze eerst hun levens willen inzetten, vroeg of laat liggen ze te apegapen! En voor die mannen en vrouwen kan hij slechts glimlachend zijn schouders ophalen, omdat, dat weet Jeus: het zijn en blijven immers maar kinderen. Kindertjes van een machtig Vader, maar dat snappen ze nog niet, ook al zaten ze met hem aan dit tafeltje ... die van Onze Lieve Heer is. Jeus zal er honderden zien bezwijken, voor allen zal de Jeruzalemse „Haan” kraaien, voor hem nooit niet, omdat hij eerst dat dier z'n hals omdraait! Hard ... is dit? Bij wijze van spreken já, maar het is toch iets anders.

Al deze bewijzen leest ge straks in de boeken van Jeus, de geestelijke boeken, niet in de geestelijke romans, doch dan krijgt u ze door André in handen gelegd en leert ge straks nog kennen. Maar ze zijn er!

Ze dienen, om u te tonen dat er geen dood is. Magere Hein, jij gaat eraan, schreven wij reeds, toen Jeus nog maar drie jaar oud was, nu zijn wij al lang op weg, jij voelt je leven kraken, je verwaast voor hen die het gevoel bezitten óm te denken. En voor hen is er geen dood meer! Voor hen allen ben jij geluk geworden, je bent *veranderd in eeuwigdurend leven!*

Maar zo gaan uw doktoren eraan, wordt Boeddha verkracht en bezoedeld, praat uw Willem III weer tot ongelukkigen op aarde en kreeg uw Koningin Sophie wéér leven, én bewustzijn, maar wat zij en hij achter de kist vandaan te zeggen en te vertellen hebben, is niets bijzonders, wordt geen mens wijzer door, integendeel, aan dat gestuntel hebt u niets! Geloof het, eigen gedachten zijn het! Maar neem het die mensen eens af? Daarvoor komen er boeken! Jeus van moeder Crisje zal ze aan uw leven schenken en géén mens anders, *op gans uw rijke en grote wereld niet!!* Ook dat zult gij later eerst voor uzelf en uw wereld vaststellen!

En gij, dame, die met Jeus ging, schaamde gij u niet een beetje met hem, omdat hij zulke zwarte vingers had? Ja, ziet u, hij kwam juist ónder 'n wagen vandaan, hij zat tot aan zijn nek onder de olie, doch wij dachten, dat u dat wel zoudt begrijpen. Néé, dat was er niet, maar jammer is het! Als ge uw opgepoeltoerde handjes naast die van Jeus legt, dame, dan zijn die van u in onze wereld stinkerig zwart en vies, die van Jeus worden gekust, ook met die olie en vervlekken eraan, *door de hoogste engelen!* De hoogste meesters kussen Jeus van moeder Crisje, en jij schaamde je 'n ietsje? Foei, je komt er zó nooit. Probeer ook niet om zijn pet recht te zetten, maak van Jeus geen stadse ... God bewaar ons toch, wat moeten wij nu met hem beginnen? Zorg maar voor uw kruisjes, die smaragden hebben hier geen betekenis, dame, wél het kruis van Christus, maar dat draagt u toch niet!

Jeus voelt, dat men van zijn leven een dokter maakt. De Universiteit haalt daarvoor haar schouders op, maar, door tal van bewijzen krijgt hij die wijsheid in handen, immers, de meesters kijken door de stof en zijn in staat om een zuivere diagnose te stellen. Wat denkt u van het volgende? De zoon-dokter, komt hem roepen bij zijn vader. Er zijn drie andere mannen aanwezig, de rijke man zegt: dat zijn mijn vrienden, wij zijn hier voor een conferentie. Dat is dik in orde, denkt Jeus, moet u zelf weten, die mensen storen mij niet. Hij neemt de hand van zijn zieke in handen, zinkt in slaap en nu komt meester Alcar tot zijn leven. Immers, de psychische trance is er én gereed. Door de psychische trance heeft het instrument ál de psychische gaven gekregen en Jeus heeft die door zijn meester in handen. Hij is met zijn meester in de patiënt, hij ziet de menselijke organen duidelijk verlicht door het levenslicht van zijn meester. Ik krijg straks mijn mogelijkheid om ál deze wetten vast te leggen, om het genezen te ontleden voor de mensheid, het voor en tegen te behandelen, omdat er zoveel bedrog moet verdwijnen! Jeus ziet het hart in werking, meester Alcar verklaart hem de stoornissen, de slijtage, de afbraak. Hij geeft de zuivere diagnose door, doch nu zegt meester Alcar tot hem:

„Jeus, die heren daar zijn doktoren. Vraag hen of de diagnose juist is.”

Jeus vraagt al: „En heren, is mijn diagnose goed?”

Ze moeten beamen, dat er niets aan mankeert. Ze hebben zo-even zelf de diagnose vastgesteld. De bankier vraagt aan zijn zoon:

„Heb jij soms gezegd, dat ze hier waren?”

„Hoe kom je daarbij, vader, néén, natuurlijk niet.”

De mannen sloegen bijna van hun stoelen af, dit is enorm. Ze zien 'n collega in deze chauffeur, merkwaardig is het. Ze vragen hem om naar Leiden te komen om te demonstreren. Meester Alcar zegt: já, Jeus, wij gaan, maar zij zullen ons wel weer vergeten. Ze houden hun woord niet!

Jeus zegt hen, dat hij schildert en straks boeken zal schrijven over al deze wonderen en dan kan mijnheer zijn eigen ziekte ontleed in handen krijgen en zich meteen van het volgende leven overtuigen. Daarginds wordt, ziet hij, „gesmiled”, maar dat geeft niet. De bankier geeft hem:

„Mooi werk is dat.”

„Ja, mijnheer” ... zegt Jeus enthousiast en gelukkig als een kind.

„Maar hoe wil je die boeken schrijven, chauffeur?”

„Door mijn meester, mijnheer” ... komt er opnieuw, hartelijk over zijn lippen, als een reine apostel schenkt Jeus dit leven zijn gedachten, liefde en geluk, maar hij voelt tevens het „gesmile” vanbinnen in al deze mensen. Hij aanvaardt het! Maar „je zou ze”, dat is er ook. De man vraagt opnieuw:

„Maar dat kost geld, chauffeur, heel veel geld, boeken uitgeven.”

„Dat zal wel, mijnheer, maar de twee vijftig, die u mij aanstonds geeft, die ik reken voor het stellen van deze diagnose, en dat van andere mensen is voor de boeken. Ook als ik een schilderij verkoop, mijnheer, dat geld is voor de boeken om de mensen van het leven na de dood te overtuigen. Ik kan dit immers zelf niet. Mijn meester geeft mij deze wijsheid door, als u dat maar wilt aanvaarden.”

Daar „smilen” ze, ziet Jeus van moeder Crisje, maar dat geeft niet, wij spreken elkaar nog wel nader tussen leven en dood. Jammer is het, deze wetenschapsmensen denken dat ze alles weten. Ook de bankier, voelt hij, is geprikkeld vanbinnen om z'n chauffeur met ruimtelijke wijsheid. Jeus voelt beslist, dat ze hem hier vanbinnen uitlachen, ook al hebben ze 'n ietsje ontzag voor hetgeen hij zo-even vaststelde, de rest wordt niet aanvaard.

„Zo” ... zegt de bankier ... „er is dus een verdergaan?”

Nu moet je Jeus eens zien, Crisje, Jan Lemmekus, Mina, Anneke, nu kun je een Apostel van Christus bewonderen.

„Ja, mijnheer, ik kreeg zojuist de diagnose van mijn meester. Er is geen dood, mijnheer, heren, als je de kist ingaat, blijf je in leven. De mens leeft eeuwigdurend. Ik treed uit mijn lichaam en maak reizen met mijn meester achter de kist, mijnheer, ik kan mijn meester vragen stellen, en dan krijg ik antwoord, mijnheer.”

„Zo, heb je een meester, en wie is dat?”

„Dat is meester Alcar, mijnheer.”

„Het is wel een rustige gedachte, vinden jullie ook niet, als je weet, dat er geen dood is.”

Jeus voelt, hij krijgt hier een pak slaag. Maar dat mogen ze doen, gerust, ze weten niet beter, deze rijken en geleerden. Jammer is het, nu hij zo'n prachtige diagnose gegeven heeft, dat ze hem vanbinnen uitlachen. De man vraagt:

„Heb je dan geen school gehad, chauffeur? Voor boeken schrijven moet je toch wel iets kunnen?”

„Ik zei u toch al, mijnheer, mijn meester doet dat door mij.”

„Zo, is dat waar, dan wil ik die boeken wel eens lezen.”

„Ja, mijnheer, dat geloof ik graag, want dat overtuigt u van een eeuwig voortleven en is het mooiste wat er is.”

„En daar heb je alles voor over.”

„Mijnheer, daar zet ik mijn leven voor in.”

„Dat is mooi.”

„Vanzelf, mijnheer” ... gaat hij vol vuur verder ... „want is dat dan niet machtig, dat ik, die van niets verstand heb, diagnoses kan stellen. Zegt u dat dan niets anders, mijnheer? En dan moet u mijn schilderijen eens zien.”

„Je schildert ook door een meester, chauffeur?”

„Ja, mijnheer, dat is Erich Wolff, mijnheer, in de laatste oorlog (de Eerste Wereldoorlog) is hij gesneuveld. U moest hem eens kunnen zien, mijnheer.”

„Zo, is dat waar. En wat doe je met die schilderijen?”

„Die worden gemaakt, mijnheer, om ze te verkopen en van dat geld geef ik straks mijn boeken uit, maar dat zei ik u zo-even al.”

„En zijn ze de moeite waard, chauffeur?”

„O, mijnheer, u moet ze eens zien.”

In de hoek wordt er hevig gesmiled. Jeus ziet en voelt het. Máár, zegt hij, ik vertrek, doch mijnheer vraagt hem nu:

„Kan uw meester dan niets voor mij doen?”

„Daar hebben wij het niet eens over gehad, mijnheer. Néé, niets! U kunt medicijnen nemen zoveel u wilt, helpen doet het u niet meer. Aan uw hart en aderstelsel kan ik niets meer veranderen, mijnheer. Niets!!”

De man schrikt nu wel iets, nú wordt er niet meer gesmiled, ziet Jeus, thans worden ze angstig, die hummels. Meester Alcar geeft hem en laat hem voelen: *geef hem de heilige waarheid, Jeus!* Nu hij ziet, dat de man geschrokken is, geeft hij mijnheer terug:

„Och, wat zegt het, mijnheer, daar hebt u het beter dan hier. U moet niet angstig zijn voor de dood, die is er niet! Magere Hein is er niet, mijnheer, u leeft verder! En u bent zo jong niet meer?”

Daar wordt er niet meer gelachen en ernstig geluisterd naar Jeus. De man vraagt nu:

„Hoe oud ben ik dan, chauffeur?”

„Even kijken. U bent vierenzeventig en vier maanden en enkele dagen en uren oud, mijnheer.”

„Dat klopt, chauffeur. Als dat allemaal waar is, chauffeur, dan krijg je van mij het geld om je boeken uit te geven.”

„Zo, is dat waar, mijnheer. Máár??”

„Wat maar, chauffeur?”

„Niets, mijnheer, niets, ik ga weg, ik krijg andere zieken.”

„Wat betekent dat máár, chauffeur” ... wil de man weten.

Jeus stelt zich in op zijn meester. Mag hij hem de waarheid zeggen? Née, komt er, doch wel:

„Ziet u, mijnheer, 'n mens is leven van één uur. Jong en oud kunnen sterven. Maar voordat mijn boeken uitkomen, dat duurt nog even.”

„En wil zeggen?”

„Niets, helemaal niets, maar mag ik mij thans verwijderen?”

„Met alle genoegen” ... krijgt hij van de zoon des huizes en dan kan Jeus vertrekken. De „droedels”! Buiten hoort hij ze lachen. Zijn dat even tuigmensen? Já, beste man, over zes weken spreken wij elkaar nader. Née, jij zult mijn boeken niet meer in handen krijgen, je gaat je kist in, mijnheer! En goed ook en dan spreken wij elkaar nog wel eens.

De „droedels”, valt er nogmaals over zijn lippen. Rijken en geleerden hebben de onzin van hem niet nodig. Meester Alcar bleef achter, hij luistert goed wat de heren nog hebben te vertellen en schrijft alles in zijn ziel op, en even later gaat het regelrecht naar Onze Lieve Heer. Toch is die rijkaard een goed mens, zag Jeus, die man heeft al heel veel goeds in zijn leven gedaan. Maar dit van hem, wordt door zijn geleerde zoon en de anderen gesmoord en toch? De diagnose was goed gesteld, er is niets meer te verbeteren aan dat organisme, wel iets hard, maar já, moeten ook wij je soms onwaarheid vertellen? Een merkwaardig kind was het, die chauffeur. Wat moeten wij met hem in Leiden beginnen? Een bende sarcasme, weet Jeus, bleef over van ruimtelijke heiligheid en is echt menselijk, maar die man zie ik terug, vast en zeker, niet-waar, meester Alcar? Die ligt zo in zijn kist en dan kan zoonlief z'n centjes opmaken. Daar zitten miljoenen? Mens nog aan toe, hoeveel geestelijke boeken kun je daarvoor aan de mensen cadeau geven, de armen dan.

Zes weken later, stapt de bankier uit zijn skeletje en betreedt onze wereld. Nu krijgt u een beeld te beleven van achter de kist, zoals wij u opvangen en voor uw geestelijke ontwaking zorgen. De man leeft juist even onder de eerste sfeer, hij heeft licht en voelt zich rustig. Hij is ziek geweest, natuurlijk, dat

weet hij, maar hij voelt zich best, hij gaat vooruit. Dat zijn uw eerste gedachten, wanneer u vanbinnen uw geestelijke licht bezit, indien u tot het goede behoort; hebt u echter 'n zwaar en ziek, geestelijk ziek leven achter uw rug, dus maar raak geleefd, dan wordt alles weer anders en betreedt ge de duistere sferen. Nu bent u niet te helpen, wij kunnen u niet overtuigen van uw leven, omdat gij daar toch niet voor openstaat. Maar aanvaard het, ál onze mensen, zieken en vrienden, onze volgelingen ook, vangen wij op om hen, omdat zij Jeus hebben gekend, van hun eeuwig leven te overtuigen. Nu is dat eenvoudig, omdat zij Jeus kennen en komen zij tot de universele ontwakings.

De bankier ontwaakt. Men heeft hem naar zijn eigen sfeer gebracht, een wereld dus, die afstemming heeft op zijn innerlijk leven. Hij staat er niet slecht op ... om het zo te zeggen ... hij mag tevreden zijn, immers, er is licht om hem heen. De zuster die bij hem is, kent Jeus. Juist zij krijgt het bericht om dit leven op te vangen als het ontwaakt. Er is ook nog iemand anders, die verlangend is, om dit eerste leven van Jeus te mogen dienen, en dat is de „Lange"! Hendrik van Crisje is er ook, ook Miets komt even kijken, allen zijn nieuwsgierig welke ogen deze mens opzet, wanneer de persoonlijkheid ontwaakt en het eerste woord over hun geestelijke lippen valt: *u bent op aarde gestorven!!* Dat is feest voor de astrale persoonlijkheid en een openbaring! Meester Alcar gaf zijn orders aan één wezen, zij moet als moeder dit leven verzorgen, totdat hij komt. En daar is nu Irma! Irma verzorgt de mensen, die van de Aarde gekomen zijn om ze te dienen. Straks vertelt zij van haar Jeus, een wonder is het voor haar, zij en de anderen voelen machtig geluk in zich komen, Jeus maakt het voor hen gemakkelijk, de eerste zieken komen al. Hebt u op aarde een Jeus van moeder Crisje ontmoet? Jeus, zegt u? Já, 'n chauffeur? Ja, die man was voor zes weken bij mij. Wat heeft dat te betekenen? U bent gestorven, lieverd. Jeus zei tegen u, achter de kist is er leven, nietwaar, en thans leeft u achter de kist, aanvaard het, of wij komen niet verder.

Wat er nu gebeuren gaat, is duidelijk, de mens wil thans diep nadenken. Irma en met haar miljoenen mensen, mannen en vrouwen doen hun werk, zusters vangen hun broeders en ouders op en kinderen, voor elke nationaliteit is dat precies hetzelfde. Een machtig leger van helpers van Onze Lieve Heer, zij dienen allen voor de „Universiteit van Christus"! Want dit alles is geestelijke wetenschap! Telkens valt de man in slaap en als hij zich staande kan houden, komt meester Alcar tot dit leven. Kijk nu, nu „smiled" u niet meer, u bent dankbaar, deemoedig, eerbiedig voor het wezen dat naast u wandelt in deze oneindigheid en u iets van uw eigen leven zal vertellen. En nu komt er: „U was bankier op aarde en u woonde en leefde in Den Haag. Is dat zo?" „Ja, meester. Hoe weet u dat?"

„Neem aan, dat ik álles van uw leven weet. Voor acht weken terug, mijn broeder, want u bent reeds – volgens aardse tijd – twee weken in dit leven, hebt u mijn instrument tot u geroepen om een diagnose te stellen. Uw zoon is dokter en met hem waren er nog enkele anderen bij, die toen hun schouders ophaalden voor de heilige waarheid van mijn chauffeur, die u de diagnose gaf door mij gesteld. En daar hebt u later, toen hij verdween, over gepraat. Ik zag echter, dat u daar maar enkele weken had te leven. Maar omdat u angstig werd om te sterven, mochten wij u die heilige waarheid niet schenken. Ik schrijf door Jeus, dat is mijn instrument en uw chauffeur, straks de boeken. En dan zullen wij ook uw diagnose vastleggen, willen wij wellicht ook uw kind later nog bereiken. Nu bent u achter de kist, u ziet het, u leeft, u hebt licht en leven, máár, máár ... voelt gij wat dit alles tot uw leven heeft te zeggen?”

De man belkt al. „Mijn God, had ik dat geweten. Dan had ik ál mijn geld aan Jeus gegeven om hem te helpen en om de God van al het leven te mogen dienen. Kan ik hieraan niets meer veranderen, meester?”

„Néén, dacht gij, dat men Jeus gelooft? Indien hij zou zeggen, ik heb een bericht van uw vader gekregen, u moet mij helpen, dan wordt ons instrument een oplichter, nietwaar? Die mogelijkheden hebt u verspeeld, die zijn u ontnomen!”

„Wat kan ik doen, meester, om iets goed te maken?”

„Niets, niets, ik zei u reeds, u hebt die mogelijkheden verloren, u staat machteloos.”

„Maar kan ik mijn jongen dan niet bereiken?”

„Néén, dat zal u straks duidelijk worden. Maak u gereed, u zult met mij ons instrument zien en beleven, ik zal u die bewijzen schenken.”

De man maakt zich gereed. Hij wordt geholpen door zusters en broeders. Irma praat met hem, zij vertelt hem van Jeus, de Lange vertelt hem van Jeus, Miets vertelt hem van Jeus, allen kunnen hem optrekken, voor hem opent zich de „Universiteit van Christus”! Diepe smart komt er tot en in dit leven, hij beleeft z’n „smiles” thans ... hij kan Jeus wel kussen, maar Jeus is niet te bereiken, ook dat zal hij moeten aanvaarden, wanneer hij zover is. Irma, Miets, de Lange, juist zij zijn het, die met hem in deze ruimte wandelen, maar dat weet Jeus niet en krijgt hij ook niet te horen, omdat het hem opnieuw tot hun levens voert en dat moet nu net niet. Maar zó werkt het Goddelijke goede voor elkaar en komen mensen tot Hem terug.

De man stelt duizenden vragen en die vragen worden beantwoord. Irma en Miets en de Lange kunnen hem dat schenken, maar dan staat ook hij ineens voor zijn ouders, geliefden en kennissen, thans weet hij het nóg beter, dit is het laatste woord; zij immers zijn allen op aarde gestorven. Nu is élk

woord een Wet! Hij kan zich buigen voor Irma, Miets en de Lange en voor zijn geliefden, voor vader en moeder, indien ook zij het licht bezitten. Voor velen is dat niet mogelijk om te beleven, nietwaar, miljoenen kinderen van de aarde betreden de duistere sferen. Voor hem was dat wel zo, hij kon met zijn vader en moeder praten, máár, zijn hulp is en blijft voorlopig, Irma, Miets, de Lange!

En dan is het tijd, hij voelt zich gereed om meer te mogen weten, hij smeekt meester Alcar om zijn instrument te mogen zien. Negen maanden zijn er intussen voor de aarde voorbijgegaan. Op een middag, Jeus zit al aan zijn tafel te schrijven, wij zijn daarmee begonnen, betreedt de bankier met meester Alcar zijn ruimte. Meester Alcar verbindt hem met Jeus. De man is overspannen van geluk en wil Jeus zeggen dat hij leeft en gelukkig is. En hoe is het antwoord van Jeus van moeder Crisje? Jeus ziet hem, hij kan de drempel van zijn kamer niet overschrijden, zijn bewustzijn en gevoelsleven verbieden het. Jeus neemt dat leven in zich op, het duurt even en dan valt er: „Ja, ik zie u, maar ga dát maar aan Onze Lieve Heer vertellen.”

De man zakt bijna in elkaar. Is dat hard, mijnheer, stuurt Jeus tot zijn persoonlijkheid? Hard, als ik u zeg, dat u mij dat niet hoeft te vertellen? Smiled maar, lach mij nu nog eens achter m'n rug uit, mijnheer, maak dat je weg komt, ik heb geen tijd.”

Hij weet wat dit te betekenen heeft, meester Alcar brengt hem nu naar zijn zoon, de doktoren, de geleerden, zijn vrienden, kennissen, hij ziet het leven op aarde, krijgt een meester naast zich en kan verdergaan. Jazeker, komt er, tot meester Alcar: Jozef heeft gelijk, ik heb hem achter z'n rug uitgelachen, de spot gedreven met uw chauffeur, maar ik zal mijn best doen. In mijn leven zal de ruimte ontwaken.

Ga tot Christus en vertel Hem, dat u zijn apostelen uitgelachen hebt en vertel Hem meteen, dat men met uw goud de pret van de aarde beleven zal, lach om geestelijke boeken, om alles, wat met leven en dood te maken heeft, straks staat u er zelf bovenop en kunt ge uw menselijke hoofd buigen! Zo ontmoeten wij er meer, Jeus helpen, dat kunnen zij niet en zelfs bewusten van geest niet, hij staat voor ál dit machtige werk hadstikke alleen!

Eén voor één komen al die zielen tot onze wereld. Meermalen zullen wij deze zielen tot Jeus voeren, maar ook de gelukkigen, mensen, waarmee hij contact heeft en die hem zullen zeggen: Jozef – Jozef, hoe machtig is het, alles is waarheid. Zie je mij, lieverd? Niets gaat er verloren, niks! Men lacht om Goddelijke waarheid, maar dat sarcasme heeft niets te betekenen. De geleerden denken dat zij oppermachtig zijn, maar van ziel, leven en geest weten zij nog niets! Wat kan ik doen? Niets meer kunt ge doen, die mogelijkheid leeft alleen voor u op aarde, doch toen hadden alleen centjes betekenis, nietwaar?

Deze man heeft veel goed gedaan en dat is zijn bezit achter de kist, want elke goede daad is een geestelijk fundament.

Na tien jaar moeten die doktoren nog komen, geen uur later hadden ook zij Jeus al vergeten. Maar ook zij staan straks voor de Universele waarheden en kunnen dan kleur bekennen. Mevr. G. weet er álles van. Jeus is daar in trance en een van de meesters tikt die levens even op de vingers. De dame, die Jeus tot de Barones heeft gebracht, slikt dat niet. Ze wordt hier door een chauffeur onderricht? Jeus weet het, die kan haar hoofd nog niet buigen, maar zal het eerst achter de kist leren.

Een week later ligt er een gesloten brief op tafel, of de meesters haar willen antwoorden op de vraag daarin. Plotseling ziet Jeus in geestelijke gouden letters het antwoord boven zijn hoofd geschreven. Meester Cesarino zegt tot hem:

„Jozef, het gaat om jou, wil je even kijken. Zij gelooft je niet, zij gelooft niet, dat ik haar verleden waarheid gaf om haar leven te openen.”

En Jeus leest: „Was Jozef verleden week in trance?”

„Geef haar de bewijzen, Jozef” ... zegt de meester. Maar Jeus geeft terug: „Zij is mij dat niet waard, ik gun haar die bewijzen niet eens, meester.”

„Zo is het goed, Jozef” ... komt er. En dan spelt het kruishout:

„U bent fout, fout, fout!”

Dat is alles. Ze weten niet waar het eigenlijk om gaat, alleen de dame zelf weet het. Maar Jeus leest in gesloten brieven. De avond valt en de dame mokt, ziet hij, maar dat moet zij weten. Ze zijn nog niet van hem af. Hij zal er morgen met Mevr. G. over praten. En de volgende morgen stuift hij erheen. Hij vraagt haar op haar leven af:

„Mevrouw, wist u gisterenavond iets van haar brief af?”

„Néén, Jozef, waarom vraag je dat?”

„Werkelijk niet? Wist u niets? Wist u niet wat daar in stond?”

„Néén, ik zweer het je, Jozef.”

„Dan zal ik het u zeggen. Ze vroeg: was Jozef in trance verleden week? Want zij werd op haar vingers getikt en dat neemt deze dame niet. Ze twijfelt, niet? Zij wil niet vooruit, zij is hoogmoedig, en niet geschikt voor deze zittingen, dat leven denkt alleen maar aan zichzelf. Meester Cesarino gaf mij deze bewijzen, ik zag in de ruimte het woord en haar vraag, maar gunde haar dit bewijs niet eens.”

„Dat is een gemene streek, Jozef. Néén, dat wist ik niet.”

„Zo is het, mevrouw, een vuile streek is het. Maar ik zeg u, indien u er wel iets van geweten had, dan zag u mij hier niet meer terug, u werd dan hartelijk bedankt, ik laat mij hier niet behuichelen, dat kunt u haar vertellen. U moet haar zeggen wat zij in haar brief geschreven heeft, het zal haar iets

anders vertellen en wellicht helpt het om haar hoofd tot het menselijke en ruimtelijke buigen te dwingen. Ik ben zuiver, dame, maar ik wil met haar drukte, haar stand en welvaart niets te maken hebben. Ik ben haar slaaf nog niet, nu zij voor vijftien gulden een tekening heeft gekocht, ook dat kunt u haar vertellen. En - de „droedels”!”

„Wat is dat, Jozef?”

„Dat weet ik niet, mevrouw, wellicht weet zij het.”

Mevr. G. heeft het lage van haar geestelijke zuster vastgesteld en Jeus geeft haar nog:

„Dacht u, dat de meesters mij helpen bedriegen? Dacht u, dat zij mij niet van mijn stoel hadden getimmerd, indien ik onzin verkocht? Ik zag het, mevrouw, meester Cesarino liet mij haar vraag zien en dat doet hij niet, als ik fout ben, lieg of bedrieg!”

„Je hebt gelijk, Jozef. Het is waarheid.”

„Dan wordt u bedankt en gaan wij verder.”

Er wordt in gesloten brieven gelezen, maar de mens is er niet toe in staat, mocht u aan telepathie denken, om gouden letters in de ruimte te toveren als het antwoord op de vraag, *daaraan dacht géén mens!* Ook Jeus niet, doch hij zag het en kreeg dit tafereel door de meesters te zien. Já, Madame W., verkoop uw onzin maar in Hongarije, wij hebben u in Holland niet nodig. Verkoop uw kletspraat ginds maar, Jeus ziet beter én bewuster! De spiritualisten zoeken het buiten het land. Toen kwam een Engelse om alles weer goed te maken, te redden wat er te redden viel, doch toen ook zij haar fouten kreeg te aanvaarden, wisten zij het niet, die hoofden van deze club en heette het voor velen: allemaal bedrog, eigen gedachten, dood is dood! Ze staan aan de kant van de barones uit Nijmegen; lariekoek is het, weet Jeus, ze denken gaven te bezitten, maar die zijn er niet. Afblijven met je vingers als je deze zaken niet vertegenwoordigen kunt, je houdt de geestelijke ontwikkeling voor deze mensheid maar tegen. „Keer ook niet tot een „Groot Gevleugelde” terug om hem te vertellen dat je achter de kist gelukkig bent, wanneer u op aarde de bewijzen hebt verwaarloosd,” is het antwoord van de meesters! Socrates had u niets anders gezegd! Ook hem hebt ge gebroken voor de aarde, niet voor zijn leven achter de kist. Ook Jeus zal die gifbekertjes leegdrinken, maar hij weet tevens, hij dient voor een heel andere tijd en bewustwording, zover krijgen ze hem niet meer.

Enkele dagen later komt er tot Jeus: „Kom even naar Arnhem, wij hebben u hier nodig, wij hebben van u gehoord.”

„Mag ik, meester?”

„Néén, Jeus, wij doen dat anders. Telefooneer maar en dan stellen wij door het stemgeluid de diagnose.”

Dat gebeurt, Jeus praat met de zieke, ineens roept hij: „Stop maar, u moet geopereerd worden, u zit vol met galsteen.”

Ze nemen die man op, hij wordt geopereerd, de dokter vraagt: „Wie heeft u hierheen gestuurd. Het was juist op tijd. Wie?”

Ja, wat nu. Vertel op, wie was het. Wij hebben de dokter verteld, dat vader galstenen heeft. Maar wie het ons zei, dokter? Dat is Jozef Rulof uit Den Haag. En er valt nu:

„Daartoe is hij alleen in staat, ik heb van hem gehoord. Mijn collega's vertelden het mij.”

Soms uit Leiden dokter? Hebben ze iets overgehouden van Jeus? Een wonder is het! Juist, dokter, stelt u eens een diagnose door de menselijke stem te beluisteren? Dat kan alleen een meester en meester Alcar kan dat, Jeus niet, hij weet dat en buigt zijn klein menselijk hoofd voor zijn meesters. Máár, de moeite waard, is het niet zo? Dit is nu de kroon voor Jeus, hij krijgt thans iets anders te horen. Meester Alcar gaf *hém* het vertrouwen én het weten, dat hij nu de garage mag verlaten en Jeus heeft dat vertrouwen volkomen. Dat zijn fundamenten voor de toekomst, lieve Crisje, hij gaat thans uit die rommel, hij is voor heel iets anders geschikt. Rustigjes hebben de meesters hem zover gebracht. En thans verder!

Jeus krijgt het kostbare bericht van zijn meester, dat hij uit de garage kan vertrekken, met het „Internationaal Congres” in Den Haag van de Spiritualisten, vestigt hij zich als genezer, maar heeft meteen een tentoonstelling. Lady Conan Doyle krijgt twee tekeningen van hem, en men weet het al, hij is een bijzondere kracht, de Amerikanen willen hem naar de overkant slepen. Jeus lacht, want dat ligt allemaal in handen van zijn meester. Hij is de duiventil, zoals Mevr. G. haar woning noemt, waar zoveel mensen in en uit vliegen, uitgevlogen, hij krijgt thans een andere taak van de meesters, hij gaat nu hogerop. Het is het einde van zijn gescharrel op straat, hij zegt de kar vaarwel, en met geen cent in zijn zak komt hij thuis.

„Ik ben daar weggelopen, voorgoed weggelopen. Ik heb de jongens alles maar laten houden, de meester zei het ook.”

„Wat heb je gedaan?”

„Ik moet genezen, de mensen komen nu tot mij en daar mag ik iets voor vragen. Volgende week heb ik zeventien patiënten.”

Já, wat kun je daar nu tegen inbrengen. Niks! En ik moet straks boeken schrijven, trouwens, ik ben er al aan begonnen, ook al heeft dat nog niets te betekenen. Meester Alcar zegt, dat de garagetijd voorbij is. En de Wienerin kan hier niet tegenop, zij ziet immers niet wat hij ziet en hij hoort. Maar já, het is me nogal wat. Zal wel goed zijn, „máár, Jeus, weet je dat allemaal wel zeker.” „Ik weet het, maak je niet ongerust en dat geld van de garage kunnen

ze mij toch niet geven, ze hebben het niet eens.” Wat doe je dan? Dan ben je al blij dat je eruit bent, waar of niet? Maar zestienhonderd gulden is tien miljoen voor Jeus en de Wienerin. Jeus loopt maar weg, hij heeft het verstand ervoor gekregen, tevens de wijsheid. Eindelijk zijn wij zover, Casje, dat heeft dertig jaar geduurd. Dertig lange jaren heb je aan Jeus gewerkt, maar je zult van zijn leven plezier hebben. En thans verder.

Ze bewonderen zijn schilderijen, hij krijgt geld in handen en kan even vooruit, hij verkoopt stukken. Is dat eventjes wat?

Aan de nieuwe dageraad is te zien, dat God een „Groot Gevleugelde” naar de aarde heeft gestuurd, maar dat ziet de mensheid nog niet. De enkelen die het kunnen weten, zien het nog niet, ook al krijgen zij de bewijzen van Jeus, maar dat komt nog. Immers, van ’n chauffeur kun je dat toch niet verwachten. Maar in Den Haag leeft een profeet, hij kwam echter uit de Gelderse Achterhoek en zal zich mettertijd manifesteren. Hij praat plat, doch hij is een „ziener” van ongekennde grootheid en kracht ... wereld!! Of ook voor hem de haan driemaal zal kraaien, dat gelooft géén mens achter de kist!

Adios, schone tijd, een eerlijke streep eronder. Wij zijn er lekker doorgekomen, Crisje. Hoera ... moe’der, ik wou ’n dokter en ’n boe’keschriever ... maar ik ben al ’n echte schilder geworre! En dat is allemaal voor Crisje! Voor Jan Lemmekus, zijn Anneke en Mina! Je gelooft het niet, maar hij is uit zijn eigen garage weggelopen! Zo’n vertrouwen heeft Jeus van moeder Crisje, wereld, mensen ... doe het hem maar ná! Waar zo’n stoffelijke stoel al niet goed voor is. Door zo’n ding te beleven kom je verder in het leven, maar dan heb je een Casje nodig en een meester Alcar om je te laten vliegen of je bent zélf bezig en nu kom je géén stap vooruit. Nu heeft Bennad gelijk en ben je waarlijk hadstikke gek. Je bent nu mens en ’n mens op eigen kracht is „niks” ... elke hoogmoed breekt je, maar iedere inspiratie boven je eigen dak, komt regelrecht van Onze Lieve Heer tot je leven en bewustzijn. Is dat niet zo, Edison? Socrates? Dante? Kom gerust op, wij hebben je iets te leren ... doch ook wij kregen het!

De gevoelens ín Jeus zeggen hem, álles is goed! En dát goede bedriegt je nooit! Eerlijk is eerlijk – Jeus kan er nu alles van vertellen!

Jeus de schrijver

Doordat Jeus zieke mensen zijn levensaura schenkt en ze hierdoor geneest, heeft hij een nieuw, dienend leven en bestaan gekregen. Intussen beleeft hij thans zijn geestelijke reizen achter de kist, die dan door zijn mediumschap beschreven worden. Nu begint hij met:

„Er is géén dood! Doodgaan is „Evolutie"! Doodgaan op aarde is het terugkeren tot God en *tot de „ALBRON"*! Het is het voortzetten van het menselijke geestelijke bestaan – in een bewuste geestelijke wereld voor de ziel als een „Astrale Persoonlijkheid"! Miljoenen mensen weten dat nog niet en de wetenschap moet die fundamenteën nog leggen. De kerken spreken nóg over een God van wraak en haat, een God, die zijn kinderen verdoemt en dat is ónwaarheid! De meesters brengen door Jeus een andere God op Aarde en Die is eeuwigdurend „Liefde"!

Hoe meester Alcar de Grote Vleugelen voor Jeus heeft opgebouwd, weten wij. Ik zeg u echter, alléén daarover zijn tien boeken te schrijven, zo veel heeft Jeus tijdens die ontwikkeling beleefd en moeten verwerken. Jeus is echter ruimtelijk geslaagd, hij is gereed om zijn meester te volgen, om zijn eerste reis te beleven voor de boeken.

Ik blijf bij zijn organisme om over dit kostbare instrument te waken. Ik let op, dat geen andere krachten, astrale wezens, tijdens zijn afwezigheid de rust van dit leven storen, want duisterlingen loeren op Jeus, zij breken af wat door het goede opgebouwd werd en meester Alcar dertig jaar aan gewerkt heeft. Dat gebeurt wel niet zo spoedig, omdat Jeus alleen voor het goede openstaat, maar het organisme heeft afstemming op de aarde. Jeus bezit die concentratie nog niet om over álles van hemzelf te waken, doch ook dát komt en eerst dan ga ik mee op reis, maar dan staan wij voor de Kosmologie! Jeus immers, heeft de strijd aangeboden tegen het kwaad en hij moet kapot, het kwaad loert op zijn leven, waardoor ook Rudolf Steiner en Pythagoras hun prachtige Tempels verloren en het oude Egypte het verkeerde van heeft gekend! Omdat er nog steeds mensen voor het verkeerde, voor de afbraak openstaan, hebben wij daar rekening mee te houden.

Meester Alcar zal hem thans geestelijke wetten verklaren voor de crematie en hierna de hellen en de hemelen. Kent u zijn eerste boek: Een Blik in het Hiernamaals? Ook voor Jeus was dat waarlijk een blik in andere, en wel geestelijke werelden. Zijn meester brengt hem nu met de crematie in verbinding, omdat die *vervloekte crematie van de aarde moet verdwijnen!* Als André beleeft Jeus die afschuwelijke toestand, meester Alcar volgt een mens die tijdens zijn leven besloten heeft zich te laten cremeren, doch waarvan hij de

wetten niet kent. Jeus ziet thans, dat deze mens zich pijnlijk bewust is van zijn ellende, omdat deze persoonlijkheid vastzit aan het organisme, doordat hij zich tijdens het aardse leven heeft vergeten. En nu gaat dat geheel de oven in, de persoonlijkheid is bewust en maakt dat mee, het is het afschrikwekkendste wat wij kennen. Dit gebeuren én de zelfmoord is het vreselijkste dat gij u zelf kunt opleggen en komen wij u voor waarschuwen door Jeus van moeder Crisje!

Door het duistere leven op aarde te volgen, zit de ziel als een geestelijke persoonlijkheid vast aan het organisme, en zijn de wetten voor ons en uw geestelijk bestaan. Dat hebt u zelf in handen! Immers, 'n mens die het goede zoekt, liefheeft, bezit een andere afstemming en voelt zich ná het sterven vrij van het organisme, doch niettegenstaande dat geluk, is ook voor hem de crematie stoffelijke én geestelijke afbraak. Dat alles leert Jeus nu kennen en zal het straks aan uw leven doorgeven.

Duizenden mensen laten zich cremeren, maar kennen de wetten niet achter de kist, die voor hun ziel en geest. Ze denken, dit is beter dan die verrotting in de grond, maar zij weten niet, dat juist door die verrotting de geestelijke persoonlijkheid levensaura's opzuigt en nodig heeft om het geestelijke bestaan te beginnen, die als fundament dienen. Omdat de stoffelijke mens zijn hiernamaals niet kent, komt hij tot abnormale gedachten ten opzichte van zichzelf in ons leven, dat hebben miljoenen kinderen van de Aarde moeten aanvaarden.

Ge staat thans voor een afschrikwekkende marteling, die met niets te vergelijken is en gij op aarde door het kwaad beleven kunt, dit is zó afschuwelijk, zó ónmenselijk bovendien, dat wij alles doen om die en uw vervloekte crematie op te ruimen en dit eerst nú mogelijk is! Eerst nú, geachte lezer, omdat wij hiervoor een instrument bezitten. Waarom heeft Ramakrishna, hebben Dante, Boeddha, Pythagoras, hebben de oude Egyptenaren er niet over gesproken? Omdat zij dit contact niet konden beleven. U ziet hierdoor reeds, dat Jeus een wijsheid zal ontvangen die álles overtreft. Ook de balseming is universeel verkeerd, het is het in leven houden (van) dat (wat) toch, volgens de ruimtelijke wetten móét sterven, wil de ziel álles van zichzelf beleven voor het opnieuw verdergaan. Nu mist zij iets door die vervloekte wijsheid van de mens en staat stil voor haar evolutie! Niet duidelijk soms? Ge zult aan alles vaststellen, dat Jeus „Geestelijke Wetenschap” op Aarde brengt en door géén van allen werd beleefd. Ik kan u thans duizenden malen voor deze waarachtigheid plaatsen, ik hoop echter, dat gij in staat zult zijn voor uzélf deze Goddelijke waarachtigheid vast te stellen, door hetgeen u door de groten hebt gekregen. Want dat is thans mogelijk!

De ellende die u zichzelf oplegt door de crematie is met geen pen te be-

schrijven. U moet dit lugubere toneel zelf kunnen zien, eerst dán dringt het tot u door, dat gij met ziel, geest en leven spot en de universele wetten nog niet kent.

Eerst wanneer de crematie haar stoffelijke afbraak heeft verricht, komt de ziel vrij van haar organisme, maar die verbranding sleept zij achter zich aan, zij is als een brandende fakkel en blijft in leven. Aan deze toestand komt voorlopig geen einde, omdat u als mens op de duisternis uw afstemming hebt; er is geen liefde en dus ook geen licht in uw leven, gij voelt u stoffelijk en ook de wereld waarin u leeft bezit diezelfde afstemming, dat uw gevoelsleven is! Eerst dan, wanneer u innerlijk ontwaakt, dus verandert, komt er verandering in uw toestand. Maar nu wij weten hoe moeilijk het is om 'n nietig karaktertrekje tot het geestelijke te voeren; wat is er dan nodig voor de ganse persoonlijkheid? En die moet gij overwinnen, eerst dan minderen die pijnen, lost die brand op, gij barst vanbinnen en uiterlijk, uw levensbloed is er niet meer, gij hebt wetten bezoedeld, mismaakt, de mooie crematie ontnam u alles!

Jeus ziet dat, hij is bewust, hij hoort, dat de mens kermt, schreeuwt alsof men hem levend zijn huid afstroopt, waarvan hij kan schreien, zo ontzettend is het. Vanzelfsprekend doen wij alles om deze kinderen te helpen, maar wij staan machteloos, omdat zij hun duistere afstemming hebben te aanvaarden en kunnen thans geen hand uitsteken. Meester Alcar vond dit, in opdracht van zijn meesters, het allernoodzakelijkste voor de miljoenen mensen van de aarde tot de ruimtelijke ontleding te voeren, zodat uw afgrijselijke *crematie verdwijnt!*

Als dat voorbij is, volgt meester Alcar met Jeus deze ziel en ziet Jeus, dat dit leven afstemming heeft op de duisternis. Wat hij te beleven krijgt, is ontzettend. Daar rent nu dat aardse kind rond en is martelend geslagen. Van zachtheid, licht, leven en liefde is er geen sprake meer, dit kind is waanzinnig van smart en is het eigen natuurlijke bewustzijn bijna kwijt, maar blijft levend, omdat de ziel eeuwigdurend is en verder moet, terug tot God. Jeus kermt ook al, hij schreeuwt de mensen op aarde reeds toe: vergrijp u niet aan de Goddelijke wetten, gij kent u zelf niet. Wat u daar zo mooi vindt, is voor hier dierlijk gedoe. En meteen staat Jeus voor de hellen in het leven achter de kist en kan hij vragen stellen.

„Zijn er brandende hellen, meester?”

„Néén, Jeus, die zijn er niet.”

Meester Alcar legde die eerste vraag ín zijn leven. Miljoenen mensen van de aarde lopen met deze vraag rond en zitten vast aan een God van haat en verdoemenis, doch dat is kletspraat, máár, ook de kerk, uw dominee zijn nog geestelijk onbewust, ook zij kennen God niet, géén wet van ons geestelijk

astraal bewustzijn, niets. *God kán ZIJN kinderen niet verdoemen!*

Meester Alcar vertelt Jeus: „Er zijn hier alleen duistere werelden, maar brandend vuur is er niet te zien, wat de Bijbel daarvan zegt, is onzin, Jeus, zijn leugens en zullen wij volgen. Wanneer de mens op aarde het afbrekende, dus haat en geweld volgt, daalt hij in deze sferen af, omdat hij hier zijn afstemming vindt.”

Jeus denkt; meester Alcar gaat verder en zegt: „Hoe zou God, Die een Vader van Liefde is, Zijn kinderen kunnen verdoemen?”

„Ik geloof dat niet, meester.”

„Ik heb je dat reeds in je jeugd verteld, Jeus.”

„Maar dan vertelt de Bijbel, die toch Gods woord vertegenwoordigt, afschuwelijke dingen, meester.”

„Dat is waar en ik zal je die onwaarheden verklaren.”

Jeus beleeft thans de hellen, hij kan zichzelf overtuigen. Hier, ziet hij, leven miljoenen mensen. Maar dat weet men op aarde niet, wat men daar weet is in strijd met de werkelijkheid. Door deze reis leerde hij enorm. En dan keerde meester Alcar naar zijn organisme terug. Nu reeds vliegt hij Boeddha en Ramakrishna voorbij, allen, omdat Jeus bewust is en als een astrale persoonlijkheid in deze wereld voor zijn geest leeft. De groten hebben deze ontwikkeling niet gekend, zij werden niet aan hun hand genomen om deze reizen te maken, die evolutie zou nog komen. Zij dienden voor hun eigen tijd, Jeus voor de Eeuw van Christus! En dan beginnen wij aan het eerste boek: Een Blik in het Hiernamaals.

Aan de garage was ik reeds begonnen om Jeus gedachten en gevoelens te geven voor het schrijven. Wij lieten hem daar kladderen, vellen vol, om zijn leven en persoonlijkheid daar op in te stellen, zijn geest voor het schrijven gevoelig te maken. Nu heeft hij reeds een wereld van wijsheid ontvangen en mogen beleven en toen hij in zijn organisme ontwaakte, wist hij precies waar hij was geweest, Jeus bleef immers bewust wakker achter de kist. Niets is er van zijn reis verloren gegaan, hij heeft de graden van slaap overwonnen, de „Grote Vleugelen” zijn in zijn bezit. Hij geeft zijn meester, nu hij in zijn organisme ontwaakt:

„Ik dank u, mijn meester, het was geweldig.”

Voor de crematie is hij op de dag uitgetreden, de rest tijdens zijn nachtelijke uren. Hij zegt tegen de Wienerin:

„Nu word ik een schrijver.”

„Wat zeg je?”

„Ik word ’n schrijver.”

Ja, is dat wat, Crisje? Jan Lemmekus, wij beginnen. Jeus heeft duizenden bewijzen beleefd, zal hij daar nu aan twijfelen? Maar het is me nogal wat.

Toen hij vijf jaar was, heeft hij deze voorspelling de wereld ingestuurd. Anneke Hosman en de andere vriendjes, weten het, zij kunnen er nu over vertellen. Deze voorspelling wordt bewaarheid! Zo legde meester Alcar voor zevenentwintig jaar terug reeds de eerste fundamenten voor dit gebeuren. Ook soms telepathie? Hiervan wist Jeus als kind niets af, deze gedachten werden hem gegeven. Dat hij een geestelijk schrijver zou worden, is een apart wonder, wie heeft dit, wie bezit deze gaven? Annie Besant had tot Jeus moeten komen, wellicht had meester Alcar haar andere wonderen mogen schenken, maar stonden al die zielen voor dit open? Dit is een profetie van ongekende schoonheid én zekerheid! Jeus vraagt zich nu niet af: hoe bestaat het, kan dat wel, hij wéét!

In hem leeft thans het gevoel om te schrijven, hij koopt papier en begint, aan wat? Onder geestelijke inspiratie worden die vellen volgekalkt, maar hebben nog niets te betekenen, hij kan het geschrevene in de prullenmand gooien, wij zijn nog niet echt begonnen. Wij schrijven hem eerst los, zelfs de zenuwen en spierstelsels moeten op het schrijven worden ingesteld, ingeschakeld, moeten op het schrijven reageren en mogen wij niet vergeten. U ziet het, voor welk geduld wij worden geplaatst, om van 'n stoffelijk mens een bruikbaar geestelijk instrument te maken.

In de garage al kladdert hij zijn vellen vol, allerlei verhalen zijn het over leven en dood, de occulte leer. Neemt hij 'n pen in handen, dan begint onmiddellijk zijn hand te schrijven, precies als bij het tekenen. Zo ga ik even verder en kan thans mijn en zijn meester verdergaan.

De eerste reis én verschillende occulte bewijzen; de genezingen zullen deel uitmaken van het eerste deel van de trilogie: „Een Blick in het Hiernamaals”. Er zijn thans verschillende gaven in dienst gesteld, het genezen als allereerste gave, waardoor hij zijn eten en drinken verdienen kan. Wolff krijgt thans rust en kan voor zichzelf iets doen in de ruimten van God; Wolff vertrekt naar de Maan om aan zijn „Kosmologie” te beginnen, waar hij met miljoenen andere zielen in ons leven de eerste openbaringen, door God geschapen en tot de verstoffelijking gebracht, volgt en beleeft, om zich daarvan de wijsheid eigen te maken, maar vooral zich gereed te maken voor een nieuwe geboorte op aarde. Doch thans om de wetenschap te dienen! Het geluk van de mensheid, ook dat is voor elkeen in de sferen van licht mogelijk.

Ik ben van zijn geboorte af met Jeus in verbinding geweest, ik ken dus zijn gevoelsleven en weet er raad mee. Maar meester Alcar zelf is bezig en legt de nieuwe fundamenten voor het schrijven. Langzaam zakt Jeus nu dieper in trance, eerst tussen de vierde en vijfde graad van slaap kunnen wij zélf schrijven, voordien is het nog altijd onder inspiratie. Jeus is door Wolff, het schilderen zover gekomen. Nu stellen wij hem voor het moeilijkste, voor

ons het gemakkelijkste, namelijk, wij willen direct op de machine beginnen. Immers, de pen is een deel van uzelf, dat hebt u in handen, de machine niet en is moeilijker voor een schrijver, voor anderen weer het middel om zich vrij te kunnen concentreren buiten alles en iedere aanraking om, omdat de pen het gevoelsleven direct beïnvloedt, een middel is, dat direct reageert op uw gedachten, maar nog *láng* geen inspiratie kan zijn. Omdat u dat van kind af geleerd en gedaan hebt, wordt u beïnvloed door uw pen als middel om te schrijven en willen wij nu voorkomen. Jeus koopt dan ook zo'n ding van vijftig gulden, 'n leuk oudje, waar hij geen raad mee weet, wij wel. Hij heeft nog nooit achter zo'n ding gezeten.

U voelt het zeker, wij voeren hem juist verder van zijn eigen kennis en kunde weg, hoe minder hij weet, des te beter kunnen wij door hem werken. U kent zijn jeugd, de tijd op school en wat hij in de maatschappij geleerd heeft, is niets, hij leerde niks, niets om thans te schrijven, van taal noch teken heeft hij verstand! Hij kan het niet, weet het ook niet, hij heeft het niet geleerd en thans slaan wij zijn pen ook nog uit handen, hij mag niets voor zichzelf kunnen en is het moeilijkste voor hem, maar wordt het gemak voor ons, wij staan nu niet tegenover zijn stoffelijk geleerd bezit van uw wereld. Hoe dat geschrijf ook in het begin is, doet er niets toe, wanneer meester Alcar het waarachtige occulte door Jeus kan vastleggen is dat *álles*, het geschaaf en geslijp voor de stof komt later. Aan stijl en kunst wordt niet gedacht, dat komt later. Als Jeus zou zeggen: ik „heef” de hellen gezien, dan is dat waarachtig, maar voor uw oren klinkt het, dat de „Gelderse Achterhoek” tot uw leven praat, maar is voor ons waarheid, doch nu komt het erop aan te schaven en te slijpen en ook dat zal gebeuren. Jeus krijgt dus geen onderricht van de aarde, hij mag zich geen onderwijs laten geven, wij lopen ons dan te pletten ten opzichte van wat hij heeft geleerd, en wil zeggen; hij denkt, hij doet iets voor zichzelf en hij mag niet denken, niets voor zichzelf doen, wij doen dat *dóór hém*, wij denken door hem, zijn leven, en is het machtigste wat er is. Dat hebben geen Boeddha, Krishnamurti en Ramakrishna gewild, niet aanvaard, omdat zij het *zélf* wilden zijn! Maar hierdoor zult gij zien, gaat juist Jeus verder en dieper en is thans ten opzichte van de Goddelijke wetten *een bruikbaar instrument!!* Doordat Jeus afhankelijk is van zijn meester, hij alles krijgt, is hij tevens het grote wonder, het instrument voor de Eeuw van Christus en Zijn Universiteit!

Meester Alcar begint nu. De naam: „Jozef” komt en ineens is Jeus wakker en bewust. Hij vraagt al:

„Wat is er, meester?”

„Ik heb je naam neergeschreven, Jeus, waardoor je wakker werd.”

„Wat betekent dat, meester?”

„Als ik je naam schrijf, dan stel ik mij hier, waarin ik nu leef, op je leven in. Begrijp je dat?”

„Ja, meester, want ik hoorde dat u mij riep.”

„Zie je, Jeus, dat stoort ons. Ik moet over je leven vertellen, maar ik mag dat alles niet aanraken, want dan word je wakker en staan wij voor een stoor-
nis. Ik kan dat nu alleen voorkomen, wanneer ik je een andere naam geef.”

„Doe dat dan, meester.”

„Ik geef je de naam ... André ... je hebt deze naam vroeger gedragen, in Frankrijk was het.”

„Ik voelde, meester, dat u mij als het ware riep en toen werd ik wakker.”

„Juist, dat is het, Jeus, en dat spreekt vanzelf, want ik riep je tot het dag-
bewustzijn terug.”

„Beschrijft u nu alles van mijn jeugd, meester?”

„Néén, Jeus, zover zijn wij nog niet en dat kan thans dus niet gebeuren, dat komt later. Ik zou je geregeld wakker maken en daar heb ik rekening mee te houden. Wanneer ik je jeugd moet beschrijven, Jeus, dan wil ik álles van je leven vertellen en houd je je eigen naam, omdat je leven en hetgeen wij tezamen mochten beleven, zo schoon was, zo machtig en dat willen wij niet verdoezelen. Nu moet ik angstvallig om je bewustzijn en je leven heen schrijven, maar tóch vertel ik en leg ik vast wat wij hebben beleefd en jij mocht ontvangen, doch nu door „André” ... en zul je aanstonds voelen. Ik vertel nu over het leven van „André Hendriks” ... maar elke belevenis behoort jou toe. Het machtige sterfbed, dat je voor een tijd terug mocht beleven met die zuster, leg ik vast in deze boeken, maar ik verbind dat leven met je Tante, doch waarvan wij weten, Trui was niet zo gevoelig. Ik kan straks álles uit je leven niet beschrijven, Jeus, omdat het tien boeken zouden worden en wij hebben meer te doen. Tóch moet ik de mensen op aarde een beeld geven ván en vóór het sterfbed, hoe machtig het sterven is en kan ik thans alleen, door die gebeurtenissen André te laten beleven.”

„Ik begrijp alles, meester.”

„Dan zullen wij enkele proeven nemen, Jeus. Luister, ik begin.” En meester Alcar begon met: „André, wat scheelt je, verberg je niets? Hoe komt het, dat je de laatste tijd zo vreemd doet? Voel je je niet goed? Kun je mij niet vertellen, wat het is? Toe, wees niet zo verdrietig en denk toch niet, dat wij het niet merken of voelen. Daarvoor houden wij te veel van je. Kom, zeg mij, wat het is. Je bent niet zoals vroeger en je hebt er niet zoveel zorg meer voor. Kom, wij zijn alleen, zeg mij nu alles.”

Men had Jeus elke dag kunnen vragen „wat is er?” Meester Alcar begint dus heel voorzichtig aan zijn verhaal en legt de belevenissen van Jeus door André vast. Toch heeft meester Alcar Jeus moeten vragen: „Luister eens,

Jeus. Jij bent daar in trance en toch moet je álles volgen, je zou daar tevens kunnen inslapen. Maar dat wil ik niet. Immers, je beleeft nu niets en blijf je voor het schrijven dom, het gaat thans óm je leven heen. Wil ik nu, dat je daar slaapt, zoals ik zo-even zei, dan begin ik nu reeds met de boeken van Jeus, ik zélf houd ál die stoornissen tegen, en dan kan ik een taal gebruiken, die niets met je leven heeft uit te staan, voor mij is dan alles veel eenvoudiger. Máár, mijn Jeus, als je daar tóch wakker wilt blijven, dan moet ik mij afstemmen op je leven én je bewustzijn, doch nu leer je alles, ook dit, je maakt je dus álles eigen, hoewel wij je het schrijven niet kunnen leren. Jij moet mij nu zeggen, wát of je wilt. Het wakker blijven is het moeilijkste voor je. Maar dan leer je ook ontzettend veel. Ga ik buiten je leven om, leer je de wetten wel kennen, omdat je die reizen meemaakt, maar ik kan je de ontleding niet schenken, daarvan beleef je niets.”

„Ik begrijp u, meester, ik kies het moeilijkste, ik wil álles leren, mijn meester.”

„Dan dank ik je, Jeus, en ga ik nu verder. Deze „André” nu wordt een andere persoonlijkheid voor jezelf, die leeft ín je en later, is dat voor je leven als Jeus, de meester.”

„Ook dat begrijp ik, meester. Ik ben u zeer dankbaar.”

„Mooi, Jeus, dan begin ik, ga ik verder, maar ik blijf in je leven.”

Wij zien thans, dat meester Alcar kinderlijk eenvoudig aan het eerste deel begint. Jeus is een kind, maar wanneer hij zich ook deze wijsheid eigen maakt, doordat meester Alcar ál deze wetten ontleedt, groeit zijn persoonlijkheid, blijft hij niet achter en kan het volgende boek méér zeggen, is de stijl en de ontleding dieper, suggestiever, elk boek krijgt nu een andere stijl, woordenkeus ook, omdat het leven van Jeus ontwaakt en hij een sterke concentratie krijgt en bezit. U voelt nu zeker reeds, hoe moeilijk eigenlijk alles is en tóch weer eenvoudig, omdat meester Alcar door het gevoelsleven van Jeus die middelen ontvangt. De liefde van Crisje is het nu, die Jeus in trance streelt en hem niet storen kan. Hij hoort alles, voelt alles, wat zijn meester vastlegt, hij maakt het schrijven mee, beleeft het in zijn toestand en kan zich nu het gevoelsleven van André eigen maken, de kunst om geestelijk te denken.

Bewust en berekend gaat zijn meester verder. Hij legt de genezingen vast door André, waarvan Jeus de bewijzen heeft beleefd. Hoe kinderlijker nu het eerste deel is, des te zuiverder komen de geestelijke problemen tot de stoffelijke ontleding en kan Jeus niets aan verhaspelen, omdat zijn meester die stof vastlegt, beleeft voor hem, maar door zijn wakker-zijn in trance stromen al die gevoelens door Jeus heen en voelt hij zich gelukkig door.

Na een tijd vraagt meester Alcar aan Jeus:

„En Jeus, hoe voel jij je daar beneden?”

„Best, meester, ik hoor u denken.”

„Als jij je best doet, dan mag je straks met mij bewust de ontleding van ál deze wetten beleven en leer je ook dit wonder kennen.”

„Heerlijk, meester, ik zal mijn best blijven doen.”

U ziet het, Jeus begrijpt zijn meester. Meester Alcar geeft de wetten een stoffelijke ontleding en dit zijn de geestelijke boeken van Jeus. De romans die straks zullen volgen, zijn noodzakelijk, om elk mens te bereiken, en ik weet dat reeds, krijg ik in handen óf, een ander, 'n adept wellicht, want ook dat is mogelijk.

Hoe meer mensen en helpers wij kunnen opbouwen, des te beter voor Jeus en zijn meesters, omdat wij voor duizenden werken staan, die Jeus vanzelfsprekend niet ontvangen kan, omdat zijn leven té kort is.

Maar André Hendriks is geboren. Dat „Hendriks” heeft iets te betekenen.

Meester Alcar dacht zo: ik geef Jeus de naam van zijn vader, de Lange, maar ik doe er een „s” bij. En nu is alles goed. De Tante is dus een zieke van Jeus. U leert in dit werk, deze trilogie – tante Trui kennen. Tante Trui was niet zo gevoelig, zo lief; maar hierdoor bleef meester Alcar tóch zijn leven bezielen, bleef Jeus in trance wakker. Ging meester Alcar te ver uit zijn leven weg, dan werd het ook voor Jeus vreemd en dat moet weer voorkomen worden. Het gaat in de trilogie „Een Blik in het Hiernamaals” alléén óm de feiten, de bewijzen! De rest heeft niets te betekenen, álles echter wat u daarin leest, is heilige waarheid. U ziet de schilderijen van Erich Wolff – en u staat voor zijn genezingen, alles waarheid!

En nu ik aan de geestelijke roman ben begonnen, de trilogie van „Jeus van moeder Crisje” moet schrijven, in opdracht van de hoogste meesters, is ook tante Trui hier om te beamen dat ik haar leven en persoonlijkheid volgens de werkelijkheid doorgeef, állen zullen tot mij en Jeus komen om te bewijzen. Trui leeft in ons leven, ook Crisje heeft haar eeuwigdurend bestaan betreden, zij is thans weer één met haar „Lange”!

U weet reeds, dat die ganse plankengeschiedenis van André door Jeus in Nijmegen beleefd werd, daar werden de eerste fundamenteën gelegd. Nu wij de romans schrijven, kan Jeus zeggen: ik heb ál de wetten overwonnen en thans beleven wij geen stoornissen meer. Wij doen dat tezamen, ik lééf in hem en hij beleeft zijn leven door zijn meester en mij, wij zijn thans in alles één! Thans staan zij allen om ons heen, ook Crisje, de Lange, Miets, Irma, Jan Knie’p, ome Gradus, állen komen tot ons, omdat wij hun levens aanraken, openen voor de aarde en haar kinderen, máár, omdat deze boeken Goddelijke fundamenteën zijn voor de „Universiteit en de Eeuw van Christus”!

Hier komen wij straks nog op terug. Nu Jeus echter schrijft door zijn meester, behoef ik nog niet op de voorgrond te treden, máár, Jeus zal mij straks

leren kennen, omdat ik dan het boek over mijn leven schrijf en de titel krijgt: „De Kringloop der Ziel”! U voelt zeker ook, het eerste deel van: „Een Blick in het Hiernamaals” ... is een pseudoniem, ook alweer noodzakelijk, omdat het Jeus maar zou overvallen. Meester Alcar maakt het werk af en nu moet het naar een drukker. Is er geld? Heeft Jeus de centjes voor zijn eerste boek? En waar zal het gedrukt worden? Komt hij in goede handen terecht? Dat zijn vragen die wij stellen en waarvoor meester Alcar te zorgen heeft.

Miljoenen worden er op aarde voor afbraak en vernietiging verknoeid. Kan men een boodschap, gelijk deze, niet steunen? Jazeker, maar waar leven die mensen? Het bewustzijn van de massa is nog niet zover, is onbewust en angstig voor Goddelijke occulte waarheid. Niemand zal hem helpen. Maar de Wienerin en Jeus zijn zuinig, hun door bloed verdiende centjes, dubbeltjes en kwartjes moeten thans naar de drukker. Ja, de Wienerin kijkt wel even sip en donker, want nu is er weer geen cent in huis en ook zij heeft van alles nodig, doch dit gaat vóór alles. Dit zuur door bloed en tranen verdiende geld dient voor het eerste deel: Een Blick in het Hiernamaals, de boodschap van de meesters uit het leven na de dood, voor deze mensheid!

Jeus heeft heel erg zijn best gedaan. Het eerste deel werd wel driemaal geschreven.

De eerste ontvangst was telegramstijl ... de tweede maal beleefde de ontleding en dan ging het verder, omdat meester Alcar het leven van Jeus niet direct voor deze kunst kon en mocht plaatsen, was ook dit alweer noodzakelijk.

Doch hierdoor leerde Jeus de wetten kennen en maakte zich alles eigen op aarde, hetgeen hij aan Gene Zijde had gezien en ontvangen. Door in dagbewustzijn het werk over te schrijven, leerde hij veel, doch telkens hoorde hij nu zijn meester zeggen:

„Stop, Jeus, hier ga ik even verder, hier is een scherpere ontleding nodig” ... en dan zag Jeus wat er gebeurde, voor vijftig procent is nu zijn leven gesplitst. Als het werk gereed is, ziet Jeus op 'n middag een astrale persoonlijkheid bij zijn meester en hoort hij:

„Zie je deze mens, Jeus?”

„Ja, meester.”

„Welnu, Jeus, hij is mijn leerling aan deze zijde. Toen hij nog op aarde leefde, was hij het hoofd van een grote drukkerij. Die is er nog en daar gaat ons eerste boek heen om gedrukt te worden. Je bent daar in goede handen en zult niet bedrogen worden.”

Hij zoekt in het telefoonboek en vindt het adres. Hij belt op, men stuurt hem een vertegenwoordiger en die man neemt het manuscript mee. Indien men daar nu wist en aanvaardde kon, dat de directeur zélf aan Jeus verschenen was; indien de opvolgende directeur én de wereld, de mensheid dat

bewustzijn bezat, hadden die mensen het werk van Jeus wel verzorgd en had het hem geen cent gekost – dan had de maatschappij voor deze Goddelijke zending gezorgd. Maar deze directeur, die door zijn heengaan alle rechten heeft verloren, hij is het, die weet welk een enorme boodschap Jeus aan de mensheid doorgeeft, hij kan Jeus echter niet steunen, men zou hem daar midden in zijn gezicht uitlachen. Maar deze drukker en uitgever is nu een leerling van zijn meester geworden. Já, denkt Jeus, die naam bestaat in Den Haag, alles klopt weer als een bus, maar daar gaan zijn centjes. De drukker, die later zijn rekening aan Jeus overhandigt, die dubbeltjes en kwartjes, gulden en tientjes ziet – laat zich ontvallen:

„Dit is ook bloedgeld, mijnheer?”

Ja, dat is het, maar voor een geweldige zending, als je het weten wilt en ook voor je eigen leven. Maar staat dit leven ervoor open? Néé, men lacht daar om de geestelijke fratsen, want is crematie niet beter, dan dat je daar in je graf ligt te rotten? Ga maar verder en maak het boek af, dat interesseert Jeus geen cent. Hij heeft zijn sigaretje ervoor laten liggen, géén bios, niks van dat alles, hij weet het, ook de Wienerin, zij hebben een taak te vervullen en wát voor een.

Hadden de kringleden hem niet kunnen helpen? Daar leven mensen die zijn boek ineens hadden kunnen betalen. Mevr. G. heeft het niet, zij moet leven van haar pensioentje, doch de anderen hebben geld en bezit, maar dringt het tot die levens door? Néén, wat wil Jeus eigenlijk? Ze hebben enkele schilderijen van hem gekocht, maar kan hij voor twintig en vijftien gulden zijn boek uitgeven? Het eerste deel kost hem vijftienhonderd gulden, meester Alcar en zij beiden hebben het geld bij elkaar geschrapt, het is er, maar nu is er geen cent meer. Straks, denkt Jeus, als de boeken er zijn krijgen wij immers nieuw geld?

Daar gaan de centjes, is dat wat? En even later is het boek uit. Naar links en rechts wordt het verzonden om gerecenseerd te worden. Jeus voelt zich gelukkig, wat zal men van zijn eerste werk zeggen? Ook het blad, zijn krant, geeft een recensie. De doctor die het boek in handen krijgt, kraakt Jeus van moeder Crisje, zó erg, dat hij wel belken kan. Van het boek zegt die man niets, hij moet Jeus hebben. De man denkt hem met zijn pen te mogen kraken! Deze weggelopen dominee maakt Jeus voor de maatschappij af. De man schept er behagen in, hij bezit die macht, hij denkt, dat hij er iets van weet en vermoordt Jeus. Bar is het! Jeus leest thans hoe men over hem en zijn Goddelijke taak denkt. De man moet hem niet! De man gelooft nog niet in de occulte wetten, hij kan immers niet achter de kist kijken en wie zegt hem, dat dit timmermanskind gelijk heeft? Als dat zo is, dan krijgt hij er straks lelijk van langs, wanneer hij dit leven verlaat, zijn leven is gewogen en te zwak

bevonden.

Maar een ander, een ingenieur, komt niet uitgepraat over het prachtige werk en schenkt Jeus alles, die man voelt waar het om gaat. De één maakt het werk af en 'n ander hemelt het torenhoog op, zoiets schoons, liefs en kinderlijk reins had hij nog nooit gelezen. En het eigenaardige is, de mensen vragen zich af: wat is er met dat boek?

Máár, weggelopen dominee, wij spreken elkaar nog. U hebt u aan een Goddelijke zending vergrepen! U hebt uw oorspronkelijke taak aan uw stof-felijke kapstok gehangen, Jeus niet! U staat straks voor uw eigen knuppels door uzelf geschapen, achter de kist en die zullen u een bewust pak slaag geven, u hebt erom gevraagd. U had het recht niet om dit geestelijke werk te kraken, daarvoor is het te heilig. Maar u kraakte iets dat u niet kent, geloof het: gij hebt opnieuw Christus aan het kruis geslagen – want dit boek werd in *naam van Christus beleefd en geschreven!*

U komt straks aan deze zijde. Dan zult ge uw eigen soort zien en beleven. Al de afbrekers en vernietigers van de aarde zult ge zien en die zuigen u wel leeg. Gij hebt zoiets verschrikkelijks gedaan, door uw pen ... dat ge eeuwen-lang vast zult zitten aan deze ellende, uw eigen rotte duisternis achter de kist. Miljoenen zullen er u opwachten, uw eigen soort, die nu reeds verlangend zijn dat u komt, zij slepen u wel naar uw rotte, stinkerige wereld, waarop gij afstemming hebt. Of wilt ge zeggen, dat ge dient? Ge zult schreeuwen als een geslacht varken van de aarde, het dier dat gaat begrijpen, dat de mens het afmaakt. En *dat door uw afschrikwekkende pen!*

Uw soortgenoten zullen dat beleven met u. Allen, die denken, het goede te mogen afmaken, omdat ze het niet begrijpen, vergrijpen zich aan het leven van God! Uw leven stinkt, mijnheer ... weet het, voor het astrale leven en de ruimten van God zijt gij 'n duivel, een satan.

De recensie is verschrikkelijk. Het ding slaat Jeus tegen de grond? Dat zouden ze wel willen, maar dat gebeurt niet! Elk ander talent had het opgegeven, zo bar was het woord. Jeus niet, hij gaat verder, de mens is nog niet zover, maar al die afbrekers voor het goede, krijgen na de kist hun kosmische pak slaag te beleven, daar kunnen zij niet aan ontkomen. Zij dienen voor een afschrikwekkend halt voor Moeder Aarde en haar kinderen, zij houden de menselijke evolutie tegen. Meester Alcar die er alles van weet, vraagt Jeus:

„En, Jeus, heb je het al gelezen?”

„Ja, meester, heeft die kerel mij even gekraakt?”

„Wat zegt het je, Jeus?”

„Niks, meester, maar het is jammer voor die man, straks, als hij bij u is.”

„Zo is het, Jeus, wat hij dan te beleven krijgt is verschrikkelijk.”

„Dat werk is gevaarlijk, meester?”

„Ja, Jeus, wéé de mens, die zich aan waarachtige wetten vergrijpt, die het leven van Christus raken en daar afstemming op hebben. Ons boek is een boek van Christus! En daaraan heeft dat leven zich vergrepen. Achter de kist ontmoet hij zijn eigen kunst, ze slepen hem tot zijn eigen soort, voor eeuwenlang heeft hij zichzelf gekraakt, Jeus, en géén mens kan hem helpen. Hij heeft dat gewild en zal straks in dit leven zien hoe hij het had móeten doen, doch dan hebben wij hem niet meer nodig. Wij gaan verder, Jeus.”

„Natuurlijk, meester, die man doet mij niks.”

Wat zegt Onze Lieve Heer? Onze Lieve Heer weet het al, doctor ... we zullen uw naam niet neerschrijven, maar ster en planeet, tot het nietigste insect van God, weet nu, dat gij u vergrepen hebt aan een Goddelijke zending. Miljoenen mensen achter de kist, al de engelen uit de hemelen weten het, dat gij Jeus z'n eerste boek voor de mensheid hebt gekraakt, wat gij niet had mogen doen, omdat alles hierin beschreven, waarheid is én in opdracht van Christus naar de aarde werd gebracht! Of blijft gij de verdoemdheid aanvaarden? Waarom hebt ge uw studie verloochend? Waarom bleef u niet voor dominee spelen? Hummels zijn het, weet Jeus, Godsverraders en de zuivere bloeddrinkers van Christus. Demonen zijn het door hun vervloekte pennen en hun dikdoenerij, ze leven door het kind van God af te maken. Daardoor verdienen ze hun eten en drinken. Zwart gedoe! Maar de engelen weten het. Christus weet het! De meesters weten precies wie hij is en waar hij voor dient en leeft. Maak u maar dik, mijnheer de doctor, om Jeus van moeder Crisje en andere kinderen van God, die alles inzetten om de mensheid het universele ontwaken en bewustzijn te schenken, maak dat maar kapot, kraak het werk gerust, wij zullen u tonen dat gij dat niet eens kunt.

's Avonds bestijgt Jeus de trappen van Mevr. G. De andere aanzittenden zijn er al, deze zittingen gaan verder, totdat Jeus het bericht zal krijgen ook deze zittingen stop te zetten. Maar wat voor een treurige boel is het hier toch? Moet je die gezichten zien. Wat is er gebeurd met jullie, kinders? Baron, generaal, of wat ben je eigenlijk, wat is er? Residentsvrouw, wat is er, je trekt zo'n hulpbehoevend gezicht? Wat heb je vanavond? Is er iemand van je familie begraven? Weet je nog niet, dat er achter de kist leven is? Hier, voelt hij direct, hangt een treurige invloed en dat gaat om hem, zij hebben natuurlijk ook de recensie gelezen. Moet je daar nu om treuren? Jeus laat zich ontvallen, „mens, mens nog aan toe, wat is het leven wondervol!”

Ze weten het niet. Daar staat Jeus, groet ze en zet zich neer. Máár, nu begint het. „Weet je dan niets, Jeus? Heb je die recensie niet gelezen? Doctor R. heeft je gekraakt.” „Natuurlijk heb ik dat, dame. Maar wat wil dat zeggen?” En nu hoort Jeus iets, waarvan hij wel kan kotsen, onwel wordt als allen hem wijs willen maken dat hij moet ophouden, ook Mevr. G. heeft hem dat te

zeggen. Ze geven hem een geweldig pak slaag, de intellectuelen die denken, voelen, iets beleven, en hem raad menen te moeten geven, maar trappen hem van de wal in hun armoedige slootje, hun kleine persoonlijkheidjes, waarvoor Jeus niets voelt.

„Je houdt toch zeker op met je geschrijf, Jozef?”

„Wat zegt u daar, dame?”

Een ander zegt: „Je houdt toch zeker op? Heb je dan de recensie niet gelezen?”

„Maar natuurlijk, dame, mijnheer de Baron, van eiges. Maar weet die domme man iets van het leven achter de kist af?” Als Mevr. G. ook denkt, hem te moeten geven, dat hij moet ophouden, breekt z'n klomp. Gadverdikke nog aan toe, denkt hij, wat voor stakkerds zijn dit nog. Hebben deze mensen dan niets geleerd? Hebben zij geen verstand meer? Weet je nu, Jeus, dat al deze mensen van je kring, deze kinders, géén cent voor je werk over hebben, ook al zitten zij er met hun neus bovenop? Ze beleven deze avonden voor de leukigheid? Dat nu net niet, maar je ziet het, het besef dat jij 'n apostel bent, voelen ze niet, denken zij niet aan. Dit alles hier gebeurt voor henzelf, denken ze. Armoedig gedoe is het hier en zul je nog wel leren kennen, de eerste tik heb je nu te pakken!

„Née,” zegt Jeus, „ik schei er niet uit. Ik ben al aan het tweede deel begonnen en ik geef het nooit op, nooit niet!!”

De intellectuelen staan tegenover het kind van moeder Crisje, een kind van Christus. Mevr. G. heeft al zó lang contact, is een wonder van 'n ziel, maar begrijpt zij dit niet? Van zijn boek is niets te zeggen, Jan Lemmekus, zeg het zelf ... de doctor kraakte hem en niet het werk en wat dan nog? Schrijvers worden afgemaakt en vooral op dit gebied, weet Jeus al en kan hij aanvaarden. Is dit soms kif – dat hij als chauffeur boeken schrijft en dat zij met hun Engels, Frans en Duits dit niet kunnen? Jeus denkt van alles, maar hij wacht af tot de meesters komen. Hij weet echter, dit is zijn eerste „Orchidee” voor Christus! Hier werden zielen gewogen en te licht bevonden, want dat zullen wij hen bewijzen. Hadden ze daar angst voor het dier als mens dat een vuile pen gebruikt en alles afslacht? Miljoenen soorten van deze mensen leven er op aarde en zullen dat eens verantwoorden, achter de kist kunnen zij hun eigen armoede slikken!

Allen hebben hem iets te zeggen, maar hij slingert ook alles net zo weer van zich af, ze kunnen zijn persoonlijkheid niet kraken, Crisje. In plaats van dat zij er elk voor zich tien en twintig aan hun vrienden uitdelen, moet Jeus aanvaarden, dat ze zijn eerste kindje niet willen zien. En dat van je zusters en broeders, Jeus? Hij volgt ze één voor één, hoort gesmoes, maar vliegt tot Crisje. In gedachten leeft hij achter de kist. Dit zijn de rijken en die kamelen,

waarvan Christus heeft gesproken, ook de naalden zijn er, en die willen hem prikken. Néé, dame, néé, mijnheer, ik hou niet op, ik gá bewust verder!

Met hun vijven kunnen ze hem tóch niet beïnvloeden, het intellectuele gedoe, voelt hij, hard is het wat er komt, kan doodvallen! Hij weet het nu, hij behoeft op geen mens te rekenen, aan deze mensen heb je niets. Als mevr. G het niet eens meer weet, wie dan? Deze mensen hebben nog niets voor Christus in te zetten, dit zijn nog lang geen Jehovamensen, die bewijzen immers wat ze willen? Nu het erop aankomt, zijn ze verslagen – vóórdát de brandstapel begint. Hij voelt het al, er komt een tijd, dat zij deze machtige avonden zullen verliezen. En als hij hier niet was, kregen ze niets. Hoe zullen ze dan reageren? Maar daar komen de meesters.

Meester Cesarino manifesteert zich aan zijn leven, door een visioen ziet hij, dat deze Romein, ginds in de verte aan komt vliegen, hij ziet hem zijn paarden mennen, als vroeger in de Arena's van Rome. Het visioen is zo duidelijk, dat hij achteruit springt, want de vier witte paarden staan in de kamer. En dan stapt de hoogste meester van die wagen af, de seance begint. En er komt onmiddellijk:

„Heb je mij gezien, Jozef?”

„Ja, meester, ik zag uw paarden, uzelf, was dat eens waarheid?”

„Ja, Jozef, je zag mij in een tijd, toen ik nog op aarde leefde. Je hebt het visioen duidelijk opgenomen, je ziet het, van verre kunnen wij je bereiken.”

En dan vraagt de hoogste meester aan Jeus: „Ben je gelukkig met je eerste geesteskind, Jozef?”

„Ja, meester.”

Jeus krijgt zijn inzegening van zijn hoogste meester Cesarino. Het boek ligt op tafel en wordt gezegd. Dat is heel iets anders. En dan vraagt de meester:

„Ben je niet geschrokken, Jozef, omdat de duisternis ons werk heeft gekraakt?”

„Néé, meester, van eiges niet. Die mensen mogen mij nog meer vertellen.”

„Zo is het goed, dat is het bewijs wat je wilt. Wij gaan verder, Jozef.”

„Ja, meester, natuurlijk, ik zal mijn best doen.”

De anderen kijken sip, dit antwoord hebben ze te aanvaarden. Maar die kinderen van vijftig en zestig begrijpen nog niet waar het hier om gaat. Ze kennen Jeus niet! De meesters spreken over het bloed dat Jeus inzet. De avond is machtig, omdat hij uittreedt en met de meesters één is, aan Gene Zijde krijgt hij zijn kosmisch antwoord. Jeus weet het, niemand kan hem aan.

Dit is nu net iets, als hij voor een tijd terug heeft beleefd, ook toen trad hij uit om de waarheid van de meesters te ontvangen. En achter de kist ontvangt

hij de Goddelijke waarheid, hij hoeft dan aan niets meer te twijfelen.

Toen Jeus zijn donkere zittingen, voor de directe-stem en materialisaties beëindigde, vonden zijn aanzittenden, dat hij verkeerd was. Dit was niet waar, omdat hij nu de wereld kon overtuigen van Goddelijke wonderen. De twee spiritisten die zelf boodschappen en wijsheid ontvingen, kregen nu voor hem van hun meesters bericht, dat hij fout was, hij was nu gereed en mocht deze zittingen niet sluiten, eerst nu zouden de meesters de mensheid overtuigen. Zo, dacht Jeus, is dat zo? Maar mijn meester zegt – stoppen! Nu was hij fout, dit bericht van hemzelf deugde niet. Meester Alcar liet hem uittreden en in de eerste sfeer kreeg hij het Goddelijke antwoord van de hoogste meesters. Ook daar was meester Cesarino die zei:

„Kijk eens, Jozef, wij lieten je uittreden, omdat je thans voor ons machtige werk staat en omdat er tegenstrijdige berichten worden ontvangen. Dat bericht van je vrienden, is fout, dat zijn eigen gedachten, Jozef. Natuurlijk, indien wij het zouden willen, werd je thans een wereldwonder, maar die bewijzen hebben wij reeds aan de mensheid geschonken, er bleef niets van over. De mens op aarde ziet deze heilige mogelijkheden als sensatie en zou je voor die sensatie willen dienen?”

„Néén, meester!” ... zegt Jeus.

„Wij brengen een Goddelijke boodschap op aarde, de boodschap van Christus. Je dient voor de „Universiteit van Christus” ... Jozef, en niet voor materialisaties, directe-stem, dematerialisaties, noch voor apports, wij vertegenwoordigen de „Geestelijke Wetenschap” ...!”

En toen maakte Jeus een heerlijke wandeling in het leven achter de kist met zijn meester Alcar en stond hij even later voor de astrale persoonlijkheid van die kring, een bekend mens van de aarde, die daar lessen doorgaf en die hem kon zeggen: dat zijn hun eigen gedachten, Jeus, natuurlijk, wat jij nu bezit, is machtig, maar dat begrijpen ook zij niet. Nu kan Jeus aanvaarden, dat men door hem alles bereiken kan. Jeus is nu in de eerste plaats een prachtig helderziende op honderd procent, maar hij wordt een „Kosmisch ziener”. Hij is helderhorend, genezend, schilder en schrijvend medium. Hij bezit ál de fysische gaven en dat wil zeggen, wij kunnen door hem dematerialisaties, materialisaties, apports, directe-stem, levitaties, állemaal fysische verschijnselen tot stand brengen, waarvoor miljoenen mensen openstaan en dit dan als sensatie beleven. De meesters hebben die bewijzen reeds aan de Aarde geschonken, maar er bleef niets van over. Toen Katie King zich vanuit ons leven materialiseerde voor de professoren, de stoffelijke mens haar zag als een mens, haar schoonheid vanuit ons leven mocht bewonderen, haar stem hoorden, haar mochten betasten, een wonder was het ... dachten die geleerden 's morgens toch nog, dat ze zelf gek waren, zo machtig was het en

té mooi om waar te zijn! En toen kwamen de bedriegers, bleef er van al die openbaringen niets meer over en konden de meesters opnieuw beginnen. Dat werd Jeus allemaal verteld, hij kent het bedrog in Den Haag, mensen, mannen en vrouwen bedriegen door de directe-stem, eens worden ze ontmaskerd en dan? Jeus had echte wonderen beleefd, maar hij dient voor iets beters en hogers, *hij wordt een „Profeet”!*

Ook die mensen liet hij praten, straks zullen ze het wel weten. En thans, nu hij na de zitting huiswaarts keert, overdenkt hij dit gebeuren. Het was daar om te stikken, vanavond. Dag residentsvrouw? Mij krijg je nooit, die hoogmoed van je gaat er wel af. Dat slaat het leven er wel uit. Je hebt als mens nog veel te leren, vrouw, kind van Onze Lieve Heer! Dat is eigenlijk alles, denkt hij, maar vertelt niet, thuis dan; dat ze hem verteld hebben om op te houden, hijzelf doet geen olie op dat vuurtje, het werk én het leven hiervoor is moeilijk genoeg, maar hij weet het beslist, hij staat alléén! Doch zijn meesters staan naast hem, zij geven hem andere bewijzen, zij hebben iets anders tot zijn persoonlijkheid te zeggen, waardoor hij een reus wordt, 'n Kosmische persoonlijkheid, een waarachtig apostel!

De volgende morgen reeds, als hij op weg is naar zijn zieken, zet hij die klap om in iets beters en deelt geestelijke schatten uit.

Ineens, zonder erg, staat hij in een slagerswinkel. Hij denkt nog: wat doe ik hier eigenlijk? Zal wel goed zijn. Dat mag niet gebeuren, Jeus moet weten wat hij doet. En jawel, naast hem staat er een jongen van negentien jaar, ook zijn meester is er. De jongen vertelt hem, dat hij verdronken is bij het zwemmen aan het strand op Scheveningen. Hij zegt nu, dat zijn zusje ziek is en dat moeder geen geld heeft om een lekker soepje te koken. Gisteren, toen hij bij zijn zusje was, hoorde hij haar zeggen:

„Moeder, weet je waar ik trek in heb? In 'n paardebiefstukje en lekkere rundersoep.”

Maar moeder heeft maar dertien cent en kan niets voor haar kind kopen. En dan vraagt deze astrale persoonlijkheid aan Jeus, of hij iets wil kopen, hij heeft haar immers in behandeling? Het is een wonder, denkt Jeus en met de astrale persoonlijkheid koopt hij voor het zusje iets lekkers, beentjes met vlees voor lekkere soep en nog twee pond iets hartigs en dan vertrekt hij naar zijn zieke. Onderweg zegt zijn meester tot Jeus:

„Nu moet je de ouders tegelijk de bewijzen geven, Jeus.”

„Ja, meester, ik zal zeggen, wat ze gisteren tezamen hebben besproken.”

Jeus stapt de kamer binnen. Moeder en dochter zijn er. Hij zegt:

„Ja, kijk eens, ik hoop niet dat ik u beledig. Maar gisterenmorgen om elf uur hebt u tegen uw moeder gezegd, dat u zo'n trek had in een paardebiefstukje en 'n lekker soepje. Ik heb nu wel geen paardebiefstukje meegebracht,

maar toch iets anders. En dat krijgt u van uw zoon, mevrouw, uw kind, dat in Scheveningen verdronken is.”

Geschrei komt er en alles klopt als een bus! Jeus is gelukkig, haar broertje is gelukkig en *de bewijzen zijn enorm, hier is geen telepathie bij*. En Jeus schenkt zijn boeken weg. Graag, o, u wordt hartelijk bedankt. Heerlijk is het, is dit uw eerste boek? Ja, lieverds. Hij schenkt ze links en rechts weg, zo goed doet Jeus het, dat meester Alcar hem thans op z'n vingers moet tikken, omdat hij z'n eigen bron leegschudt en zij straks dus geen boeken en géén cent hebben om het tweede deel uit te geven. Dat is jammer, denkt Jeus, dat vervloekte geld ook? Miljoenen worden er weggesmeten, voor dit heilige werk heeft de mens niets over. Já, denkt hij, als ik ál die armen nu eens ál mijn boeken mocht geven? Maar hij begrijpt het best, Crisje, dan staat de boel stil en dat kan niet. Toch heeft hij er reeds 'n driehonderd weggegeven, het doet hem goed, het is het mooiste wat er is, je voelt je zo gelukkig vanbinnen. De residentsvrouw heeft er één voor zichzelf gekocht, maar vandaar krijgt hij kritiek op z'n dak gestuurd, afbraak, ze blijven zeggen, dat hij moet ophouden met z'n geschrijf. Smaakte het soepje van Onze Lieve Heer ... Liesje?? Já, hè? En wat Jeus voor je deed, dat weten de engelen ook. Is het even 'n wonder? Vanachter de kist kun je geholpen worden. Já, dat was een stevig bewijs van voortleven!! Parapsycholoog, is dit nog niet zat? Néén, wij gaan verder!

's Middags komt er een heer bij hem, de man heeft van hem gehoord en heeft hulp nodig. Hij zegt, dat zijn jongen van vijftien jaar al acht dagen met hoge koorts ligt en de dokter kan niets vinden. Acht dagen is de dokter aan het zoeken. Achter, ín en óm deze mens ziet Jeus zijn vader verschijnen en deze astrale persoonlijkheid weet al, wat zijn kleinkind mankeert. Jeus krijgt van hem én zijn meester: dubbele longontsteking, maar 'n innerlijke, de dokter kan dus geen verschijnselen zien. Meester Alcar zegt hem, dat hij ná zijn zieken te hebben geholpen, komt. Onmiddellijk legt Jeus door zijn meester koude omslagen aan, behandelt de jongen, na 'n kwartier begint het gezweet, zo erg, dat het water door het bed heen sijpelt. Dat is het, zegt meester Alcar. Hier, wij zullen u een tekening geven voor uw dokter van de longen, hij moet morgen 'n röntgenopname maken. De dokter doet het, juist is alles, deze tekening wordt door de spiritisten opgenomen, maar de dokter kan Jeus niet meer zien. Daar geeft hij een prachtige voorspelling. Meester Alcar toont hem, dat deze jongen dokter wordt en dat hij voor alles cum laude zal slagen. De vader zegt: wij hebben geen centjes. En toch wordt Wim dokter en een goeie ook. En Wim is dokter geworden, cum laude voor alles geslaagd en werkt op dit ogenblik in Leiden. Vertelt Willem aan de collega's dat hij door de meesters aangeraakt werd en hij van Jeus die voorspelling kreeg? Kan hij als mens thans getuigen, dat hij genezen is door de astrale persoonlijkheid?

Had Jeus, door zijn grootvader, niet ingegrepen, dan had het er vreselijk voor Willem uitgezien en hadden ze hem mogen begraven. Dat wordt vergeten! Ach, die helderziendheid ook? Ik ben dokter! Ja, ziet u, natuurlijk, er is wel iets, er bestaat veel tussen hemel en aarde waarvan wij geleerden nog niets weten, maar helderziendheid? Dank je wel, Willem, ook jij komt straks achter de kist en dan spreken de meesters je nog wel! Telepathie soms?

Het is thans schrijven én genezen. Hierdoor doet hij kennis op en beleeft hij zijn wonderen. Jeus is gelukkig, het gaat goed, het schrijven is een openbaring voor hemzelf. Van ver komen de mensen tot hem. Hij mag zijn helderziendheid alleen voor het genezen gebruiken. Maar zo nu en dan geeft zijn meester bewijzen aan de mensen die tot hem komen, omdat die feiten in de boeken worden vastgelegd. Men stuurt hem een herendas uit Arnhem, men heeft daar van hem gehoord. Een oude vader is verdwenen, plotseling zoekgeraakt, die mensen daar zitten in angst. Wat mag hij doen? Ja, zegt meester Alcar, wij zullen dat leven opzoeken, Jeus.

Jeus zit in zijn stoel en valt op de dag in de psychische trance. De aura, die aan de das vastzit, stuurt zijn meester naar de plek waar dat leven is. Ze komen voor de Rijn te staan en thans daalt Jeus met zijn meester in de Rijn af. Ze vinden hem daar. Hij geeft tot de mensen: over vier weken wordt je vader bij Wageningen opgevist, hij drijft op dit ogenblik in het water en ik kan hem er niet uithalen. Hij is door de duisternis in het water gelopen. Het is een vreselijke boodschap voor u allen, maar ik geef u de waarheid. *Hij leeft immers!!*

De man wordt bij Wageningen opgehaald. Toen hoorde Jeus, dat hij vader er toch maar niet uitgehaald had. Dat doe ik nooit meer, denkt hij, meester, al dit zien is voor onbewusten. Laat mij dat nooit meer doen. En toch? Een week later smeekt een vader hem om hem te helpen. Zijn jongen is weg. Waar is die jongen ineens gebleven? Wéér treedt hij uit. Hij gaat met zijn meester naar Antwerpen. Daar, in een slechte buurt is de jongen. Jeus kan zijn gedachten overnemen en hij weet nu, dat de jongen reeds innerlijk heeft besloten om naar zijn ouders terug te keren. Hij geeft die boodschap door. Na een week staat de jongen ineens voor zijn ouders. De verloren zoon is terug. Moeten vader en moeder ook maar niet zo snauwen, zei hij, want daar kon hij niet tegen. En dat is waar, géén mens kan ertegen, maar zoonlief was terug.

Vier dagen later komt er een dokter bij hem. De vrouw van zijn vriend die in een zenuwinrichting zit, is er uitgerend en men weet niet waar zij nu is. Is zij dood? Men vreest het ergste. De dokter heeft niets van de vrouw maar meester Alcar zegt:

„Kom Jeus, wij zullen even gaan kijken waar zij nu is.”

Jeus treedt uit, zoals hij meermalen heeft gedaan op de dag, het is voor hem steeds een openbaring. Ze gaan naar Bloemendaal (psychiatrisch ziekenhuis in Den Haag). Onfeilbaar weet en ziet meester Alcar, waar dat is. Ze gaan naar de kamer van de zieke. En thans volgt meester Alcar de vrouw, die de benen neemt. Eerst over een schutting, een muur heen. Maar daarachter ligt een brede gracht. Dat zegt niets, denkt de zieke, zij zwemt er doorheen en erover. En dan door de duinen heen, in de richting van het strand. Daar gaat ze, ziet Jeus, hij achter haar aan. Nu langs het strand, richting Scheveningen. Heel de nacht gaat voorbij. Tegen tien uur in de morgen zit zij heerlijk op de Pier uit te rusten, ze pakt een kopje koffie en denkt, daar ben ik lekker weg, die vuile demonen hebben haar in een zenuwinrichting gestopt. Om de centjes – zegt meester Alcar, *men wil haar kwijt!!*

Dan geeft hij de dokter zijn zien en deze boodschap. „Ga vlug naar Scheveningen, u kunt haar daar vinden.” *En ze wérd daar gevonden!* Telepathie soms? De dokter is er weg van. De vrouw wordt beschermd, men kijkt nu achter de schermen van dit verschrikkelijk bedrog, het afmaken van een mens, waarvoor meester Alcar Jeus liet zien, liet uittreden. Já, zegt de dokter, het is enorm, dát is zien ... dat is geweldig, Jeus! Al deze bewijzen komen in de boeken, maar willen wij álles van Jeus opnemen, schrijven wij tien boeken alléén reeds om de bewijzen vast te leggen, doch ook dat is de bedoeling niet. De bewijzen die hij zijn zieken geeft, zijn enorm! Hierdoor heeft men in hem vertrouwen. Hij kijkt door de stof heen, is zélf niks, maar krijgt de wijsheid vanachter de kist vandaan, die mensen vinden een naald in uw levenszee terug! Zegt dit nog niet voldoende? Moeten er nog meer bewijzen gegeven worden, dat er géén dood is? Já, want de massa zit vast aan de Bijbel, aan een God van haat en wraak, de wetenschap is nog niet zover, die fundamenten moeten nog gelegd worden, doch die heren kunnen nu reeds bij Jeus colleges krijgen!

* *

*

Intussen is de Wienerin wachtende op hun kindje. Nu wil meester Alcar hem bewijzen geven voor de moeders, die hun kleintjes moeten verliezen door de dood, die er niet is. Jeus weet niet, dat hij thans met de Wienerin een vreselijk drama zal beleven. Is dat wat? Hij krijgt een eigen kindje, hij is hadstikke gek op kinders. Já, hij ziet en beleeft dat allemaal anders. Hij zal met dat leven praten en hij zal weten, wáár dat leven vandaan komt, hij zal het verleden van dat leven zien. En dan gaat hij straks tot de reïncarnatie

over van zijn kind. Dan zal hij zijn kind een prachtig leven geven, hij zal van zijn kind iets moois maken. Jazeker, zijn eigen vlees en bloed krijgt hij dan in handen gelegd door zijn vrouw. Hij zal moeder en kind eeuwigdurend dienen. Ja, wat al niet zal hij doen, als hij eerst maar zijn kind in handen heeft. Doch dan komen er verschijnselen, hij gaat voelen, dat er iets verkeerd gaat. Nu de Wienerin drie maanden is, vertrekt hij met zijn meester naar de kindersferen om de wetten voor het kind, dat vroeg van de aarde vertrekt, vast te stellen en straks te ontleden voor de moeders op aarde, die hun kleintjes moesten verliezen. Hij denkt nog niet, dat hij zijn eigen kind niet ontvangt, hij denkt alleen aan die moeders. Hij ziet daar de kinderen. Jeus betreedt die sfeer. Já, moeders, uw kinderen blijven in leven. En die reis is voor het tweede deel: „Een Blik in het Hiernamaals”, zegt meester Alcar.

Wanneer hij terugkomt van zijn reis, begint zijn meester om de wijsheid vast te leggen. Maar plotseling keert de tekenaar terug en die geestelijke persoonlijkheid tekent door hem een ster, ín die ster een kruis en eronder een gebroken levenstak. Jeus kijkt naar de tekening en voelt, dat ding heeft iets te betekenen, want de tekening is, volgens zijn meester, voor zijn kind. Hij weet het al. Gadverdikke nog aan toe, denkt hij, vliegt er over zijn lippen, maar waarvan de Wienerin niets hoort, dat is erg! Men tekent nu de dood van mijn kind? Dat vertik ik. Hij verscheurt de tekening en hij verstopt het tekenstift en papier, hij geeft zich niet meer, niet langer, om de dood van zijn eigen kind te tekenen, hij wil zijn kind hebben! En nu beleeft zijn meester, dat Jeus weigert om te dienen, voor het eerst weigert hij instrument te zijn en dat is juist wat meester Alcar van hem hebben wil. Onomstotelijk willen de meesters de bewijzen doorgeven, dat er achter de kist leven is en dat gij achter uw kist als astrale persoonlijkheid leeft. Dit moet de moeders steunen! Dit moet aantonen, dat de mens niet kan sterven. Maar het gaat om Jeus z'n geluk en dat van zijn vrouw. Gadverdikke, scheldt hij, kermt hij al, dat is niet te geloven, dat is erg! En die gevoelens blijven in hem, hij kan er zich niet van bevrijden. Maar, hij heeft de boel verstopt, ze moeten nu dan maar eens proberen om hem aan het tekenen te krijgen. In deze toestand leeft Jeus van moeder Crisje, hij verzet zich, hij wil niet dienen, hij weigert beslist. En nu zal zijn meester tonen, moeten bewijzen wat of hij kan. De mens nu, die niet wil, kan ook níét voor dat ándere denken en nú is de bekende telepathie volkomen uit het menselijke leven verbannen, uitgesloten, wat de meesters willen beleven door Jeus.

De tekening is kapotgescheurd, maar meester Alcar schrijft verder en begint aan die uittreding. Als dat gereed is, leest Jeus wat hij geschreven heeft. Dan begint hij te denken. Hij durft zijn meester niet in zijn ogen te kijken. Hij beseft echter, dat het om zijn leven en kind gaat.

Wat doet Jeus? Resoluut verscheurt hij het hoofdstuk en gooit het in de prullemand. Hij vertikt het om te schrijven, om te tekenen en wil zijn kind hebben en niks anders. Maar wat doet zijn meester, wat willen de meesters beginnen?

Voorzichtig praat hij met de Wienerin, hij wil haar toch voorbereiden op het gebeuren, want zij verliezen hun kind.

„Veronderstel nu eens” ... begint hij ... „als ons kindje teruggaat naar de sferen van licht? Dat is immers mogelijk? Wat zou je dan zeggen?”

„Niets zeg ik, ik wil mijn kind hebben. Hou toch op met je gepraat.”

Hij komt telkens terug, maar wanneer hij voelt, dat hij te v r gaat en zij zenuwachtig wordt, geeft hij het over, voor haar althans, maar hij weet, voor straks weet zij voldoende. Als de ellende begint, kan hij haar weer opvangen, doch dat is kletspraat, hij wil als zij z'n kind hebben.

Staat meester Alcar nu machteloos? Jeus weigert beslist! En toch moet zijn meester verder. Weer grijpt hij Jeus voorzichtig bij zijn kladden, hij ontnemt hem zijn denken en voelen, tegen zijn „wil” in zet meester Alcar zich weer voor de schrijfmachine neer en begint opnieuw aan het hoofdstuk over de kindersferen. Nu leeft Jeus in zijn onderbewustzijn en krijgt niet één gedachte te beleven van zijn meester, voelt niets van hetgeen daarboven in dagbewustzijn gebeuren gaat. N  het schrijven, het genezen gaat gewoon verder, daar staat hij voor open, houdt meester Alcar hem voor zeker vijftig procent gevoel in zijn macht, in deze toestand. Jeus is zichzelf en hij is zichzelf niet. Wie met hem praat denkt, dat hij het is op volle kracht, maar dat is niet waar en niet mogelijk, toch is hij krachtig   n hevig bewust door zijn meester die in hem leeft. Het gaat allemaal best, de zieken krijgen het volle pond levensaura, maar dat andere, het geteken en geschrijf, daar leent hij zich, denkt hij niet voor, maar zit even later voor de schrijfmachine en ontvangt. Het schrijven moet verdergaan, maar hij vertikt het om te dienen. Jeus weet hierin niet meer dat hij er nog is, hij is thans waarachtig door een astrale persoonlijkheid bezeten. Indien meester Alcar een duisterling was, kwam hij nooit meer vrij, bleef hij bezeten en kon men Jeus opbergen. U ziet nu, hoe hij reeds de wetten voor de krankzinnigheid zélf ondergaat, maar waarvan hij straks de wijsheid ontvangt en die weer beleven zal.

Dit nu schakelt   ke graad voor de telepathie uit ... parapsycholoog. Elke telepathische gedachte! Dit gaat buiten hem om, beleeft hij niets van, en hij is door g  en mens van de aarde te beïnvloeden. Als dit hoofdstuk op aarde komt, is het een astraal wonder en bewijst het, dat er achter de kist leven is, dat de ziel achter de kist een astrale persoonlijkheid   s! En dat gebeurt!

Weer leest Jeus, vier dagen later is het, hetgeen er geschreven is. En w  r verdwijnt het in de prullemand. Maar Onze Lieve Heer weet waar het om

gaat. Dit is een machtig mooi menselijk gevecht, tegenover de geestelijke wereld. Het is een occulte gebeurtenis, Egypte, waarvan u daar lang geleden de wetten kende, maar thans door Jeus worden beleefd, om ze aan deze mensheid door te geven. De engelen in de hemelen volgen Jeus. Miljoenen mensen van de aarde volgen hem, Jeus van moeder Crisje, zij weten waarvoor hij staat en wat er met zijn kind zal geschieden. Zij begrijpen dit gevecht, als mens weigert Jeus om te ontvangen en dit is hetgeen Gene Zijde wil omdat dit gebeuren u *ónomstotelijk bewijst, dat er géén dood is!* Hierdoor gaat „Magere Hein” eraan! Crisje, thans slaat Jeus hem zijn kroon van z’n vreselijke kop, Jan Lemmekus, wat zul je straks snoepen!

Maar, dit wordt te gek voor zijn meester, hij moet verder. Het kind in de Wienerin is zeven maanden oud. Nu doet meester Alcar het anders, hij daalt in Jeus af en zegt tegen de Wienerin: „Wij maken aanstonds een tekening voor uw kind. Wanneer de tekening gereed is, dan neemt u haar van mij over.”

De Wienerin zegt niets, dat doet ze nooit als de meester eens tegen haar spreekt, zij denkt en voelt zich gelukkig. Voor haar kind wordt er getekend? Ze zal niet weten, dat voelt zij niet, dat het de dood is van haar Gommel ... dat kabouterdje betekent, en zo genoemd wordt in de stad Wenen, waar zij eens woonde, maar ze moet het geschenk aanvaarden. Of zij het later waarden zal, is weer heel iets anders.

De tekening wordt in twee avonden gemaakt, meester Alcar wist dus waar Jeus het benodigde had verstopt. En thans hoort zij:

„Dit is voor uw kindje.”

Jeus durft het nu niet in zijn hoofd te halen de tekening te verscheuren. Hij kan eigenlijk de gedachte niet verstoffelijken om het ding te verscheuren, de helft in hem van zijn persoonlijkheid weigert om dat te doen. De meester gaat nu verder, maakt het hoofdstuk en het boek af en stuurt het naar de drukker. Daar zijn ze reeds begonnen. Geld is er nog niet voor, maar dat komt wel in orde. Meteen is Jeus vrij, volkomen weer zichzelf en hij weet nu, dat het tweede deel naar de drukker is, hij kan er niets meer aan veranderen.

Veertien dagen voordat het kind geboren wordt, treedt hij opnieuw uit. Thans verbindt zijn meester hem met het kind, meester Alcar maakt dat leven wakker én bewust. Het kind nu, als een astrale persoonlijkheid, vertelt hem thans dat het dood geboren zal worden, dat het terugkeert vanwaar het gekomen is, de sferen van licht, en dat het hier is geweest, om de groei en bloei in de moeder te beleven. *Dat zegt zijn óngeboren kind tot Jeus!* En Jeus ziet, dat het kind bewust is. Hij kan dat proces in de moeder volgen, hij heeft te aanvaarden, wat ook hij als kind reeds heeft beleefd, dat hij door zijn meester achter de kist kwam en daar ouder was en dat hij de wieg aan

het schommelen kon brengen. Hij beseft nu, dat hij een machtig wonder ontvangt en beleven mag. Hij weet nu ook dat hij een meisje had gekregen, want dit is een meisje!

Toen Jeus dit beleefde, waren ál de hoogsten aanwezig. Meester Cesarino is het zélf, die hem deze machtige wonderen verklaart. Zij hebben, dat ziet Jeus, een geest van het licht aangetrokken. En dit alles is om de mensheid te bewijzen, dat er geen dood is! Zijn kind is daar reeds dertig jaar oud en kan hem alles van haar eigen leven vertellen. Ze zegt hem nu al, dat zij elkaar straks terug zullen zien, maar dan in de sferen van licht. Jeus moet het nu overgeven, door deze bewijzen is hij echter duizend jaar ouder en ontzettend sterk geworden.

Ik vraag u, hebben Dante, Pythagoras, Ramakrishna, Krishnamurti, uw Rudolf Steiner, heeft Mohammed, Boeddha, Krishna en honderden groten van de Aarde dit beleefd en aan de mensheid kunnen doorgeven? Néén zeggen wij u, dit hebben *zij niet beleefd!! Niét!!* Géén van allen, géén Madame Blavatsky, noch het oude Egypte, dit is alléén mogelijk in uw eigen eeuw, omdat Jeus voor de *Eeuw van Christus en ZIJN Universiteit* dient!

Thans kan hij alles overgeven en wacht hij rustig af. Nu is het een machtig wonder voor hem en krijgt hij álles van zijn meester te horen. De bewijzen *zijn enorm!* Buiten zijn „wil” om is het gebeurd, dat de hoogste meesters hebben gewild, om elke gedachte, zoals ik u reeds zei, uit te schakelen en telepathie heet.

De twee tekeningen, getekend voor Gommel, een geschenk voor u allen op aarde, vindt u terug in het tweede deel van: Een Blik in het Hiernamaals. Want na de eerste tekening kreeg hij nog een ander en die stelde de reïncarnatie voor van Gommel. *Hierdoor is Magere Hein kapot getekend!* Máár, is dat voldoende om de ganse mensheid te overtuigen? De stoffelijke massa gaat er niet op in en kraakt alles. Maar dit boek zal mijnheer de dokter niet in handen krijgen, denkt Jeus, die man kan doodvallen. Maar miljoenen zijn wachtende, honderden moeders zullen wij overtuigen, vertellen, dat zij hun lieverds niet verliezen, maar terugzien achter de kist.

Gommel komt aan stukken en brokken op aarde. Het kind heeft door (door) de navelstreng heen te kruipen zichzelf geworgd. Jeus kan Gommel begraven. Niemand is er bij hem, op deze koude morgen, hij is weer hadstikke alleen. Ook de dokter heeft hij bewijzen gegeven, hij vertelde de man, dat zijn kind doodgeboren was en een meisje moest zijn, hetgeen de man te aanvaarden kreeg. Wie en wat is die man? Dat is Jeus van moeder Crisje, dokter, kent u hem niet? Waar zijn z'n geestelijke vrienden? Toch belkt hij zich uit, ook de Wienerin belkt hard, met lege handen komt ze thuis. En Jeus weet nu, hij krijgt geen eigen bloed en vlees te zien, dat geluk is niet voor hem

weggelegd. Néén, ook die wetten zal hij leren kennen en ook dát overgeven.

Miets ligt op Barbara ... een kerkhof in Den Haag, voor Crisje is zij op gezegende grond begraven, ook Gommel zullen zij bij Miets leggen. Alleen brengt hij zijn kindje weg. Géén mens van ál die geestelijke vrienden is bij hem om met dat leven te kunnen praten, hij moet alles alléén doen. Met de begraver wandelt hij naar het grafje van Gommel. Mijn God, denkt hij, wat is alles toch machtig. En daar gaan ze, deze twee mensen, naast elkaar, Jeus draagt het kistje. Wat is dat? Jazeker, zo'n kind weegt toch nog, hij weet al niet meer hoe hij het dragen moet en wil niet dat de man naast hem helpt. Maar ineens is Miets er. *Miets, Miets toch??*

Miets helpt hem dragen en thans gaat het vanzelf, hij voelt het kistje niet meer. Daar is het graf. Miets zegt hem nu, dat Gommel juist boven haar komt te liggen. Dat zegt Jeus tegen de man en zullen ze straks even onderzoeken. Gommel krijgt haar bloemen, door hem en de Wienerin zélf gekocht. En dan valt hij in trance; meester Alcar spreekt tot Gommel, Miets en de begrafenisman. De man zegt, dat hij zoiets nog nooit heeft beleefd. Bent u dan die bekende chauffeur, waarover men praat, mijnheer? Mijn hemel, dan heb ik uw eerste boek gelezen. De man herkent Jeus aan zijn trancerende en dat kan hij aan ál de mensen vertellen, die hij door zijn werk nog zal ontmoeten, zal beleven, want dit is hemels. De man belkt van geluk en hij, dat weten wij, zal dit nooit meer vergeten.

Já, Gommel ligt boven Miets en rust daar niet, maar zij ligt er netjes bij; Wienerin, geef dit over! Wat Jeus bij de katholieke zusters heeft beleefd, is afschrikwekkend voor zijn ziel en persoonlijkheid. Hoe zijn ze daar eigenlijk gekomen? Já, Bernards vrouw was er ook en zij zei, dat het daar goed was. Zo kwam ook de Wienerin weer bij de katholieken terecht. Toen Gommel echter geboren was, had men zijn Gommel in het sterfhokje neergelegd. Daar zag Jeus Gommel terug, als een geslacht varken in 'n hoek gesmeten, omdat ze hoorden, dat zij afvallige katholieken waren. Maar een kindje van vier pond, een beeldhouwwerkje, zag Jeus, ook dood, lag daar en werd dag en nacht bewaakt en bebeden. Dag en nacht waren daar de zusters om te bidden, zo mooi was het. Ja, dat is waar, denkt Jeus, mooi was het, maar waarom hebben zij zijn Gommel daar veroordeeld? Daar zal hij straks tegen tekeergaan, tegen vechten! Vuil gedoe is het! Het gaat daar om de centjes en om het betere „ik” in de mens, waarvan ze geen verstand hebben. Hij leerde daar eerst *goed het vuile gedoe van de katholieke kerk kennen!*

Miets neemt afscheid van hem, maar meester Alcar is het, die Gommel naar de vierde sfeer brengt, want Gommel was een meesteres voordat zij geboren werd, dus een bewuste astrale persoonlijkheid. Jeus zal natuurlijk zijn kind terugzien.

De Wienerin komt thuis, het eerste boek heeft reeds vele mensen overtuigd, uit Canada, Indië, Amerika, Duitsland en vele andere landen, komen er kleertjes voor Gommel, en bloemen voor de moeder nu men hoorde, dat zij hun kindje niet hadden gekregen. Jeus heeft dertig boeken als een sneeuwbal over de wereld laten gaan. Hebt u er een ontvangen? Deze boeken werden aan vrienden en kennissen doorgegeven, maar aan Jeus werd geschreven waar ze waren. Hierdoor kreeg hij kisten vol met brieven van dankbare lezers, tenslotte kwamen de boeken in verkeerde – katholieke of protestantse – handen en gingen ze het menselijke vuurtje in. Niet één kwam er terug bij hem thuis, maar, die hebben hun werk al gedaan. Hebben de kringleden er nog geen honderd verkocht? Néé, dat hebben zij niet, ze geloven nog altijd dat hij niet meer moet schrijven! Mijn God, zijn die mensen blind? En toch sloft Jeus naar de zittingen, maar waarvan hij weet, straks legt hij ze stil en dan zul je eens wat horen. Ook dat komt!

Het blijft bloemen stromen van overal voor de Wienerin en haar verloren, één eeuwigdurende kindje. Máár, waren dit even bewijzen van voortleven? U kunt ze niet beter voor uw leven ontvangen, want deze kwamen vanuit *de hoogste hemelen tot uw bewustzijn!*

Inmiddels is hij alweer uitgetreden voor de hellen en de hemelen, om die te beleven volgens de allerhoogste graad voor elk menselijk denken en voelen, en die reis behoort tot het derde deel. En nu krijgt Jeus Gommel in de sferen te zien. Moeders, is dit even een boodschap voor uw leven?

Hij staat voor Gommel, maar hij heeft zich eerst volkomen op dat leven moeten afstemmen. Dan ziet hij zijn kind terug en krijgt het in zijn armen. Wanneer hij van die reis terugkomt, kan hij de Wienerin vertellen, dat hun kind leeft en zij straks haar kind terugziet!

Eerst gaan ze door de hellen, hij wordt daar thans aangevallen, meester Alcar zet alles op alles, want Jeus moet hier doorheen of hij staat straks voor het menselijke bezwijken. Dat komt toch wel, doch omdat de meester de wetten dieper aanboort, krijgt Jeus meer te verwerken en wil meester Alcar straks nog dieper gaan, dan moet hij deze werelden bewust kennen én op aarde verwerken óf ze staan vroeg of laat voor het ruimtelijke halt. Hij betreedt thans de zeven sferen achter de kist, meester Cesarino is het, die hem opvangt om Jeus in de zevende sfeer, zijn wereld te tonen, wat een universeel geluk voor hem is. En dan keert meester Alcar met hem naar de aarde terug.

Op aarde is het thans moeilijk voor hem, hij leeft voor negentig procent in de sferen en kan er zich niet vrij van maken. Hij kent nu de duistere werelden die de mens voor zichzelf geschapen heeft en de hogere werelden, waarin niets dan geluk leeft. En die universele liefde mist hij op aarde, niemand kan hem helpen, hij moet dit zélf verwerken! Het gevecht van één mens ten

opzichte van werelden, haat, kwaad, geweld, voor de ontwikkeling van deze mensheid, is begonnen. Och, ik zou tien boeken moeten schrijven alléén hierover, doch dat is de bedoeling niet. Deze strijd wordt duizendmaal erger, heviger, wanneer meester Alcar dieper de wetten van God, leven en dood, vader- en moederschap, aanboort! Het is voldoende, wanneer ik zeg, Jeus vecht, dat de stukken eraf vliegen en geen mens begrijpt hem. Niemand kan hem volgen, niemand voelt zijn enorme liefde aan voor al het leven van God. Meester Alcar komt hem te hulp, hij maakt hem de volgende dag vrij van zijn organisme en voert hem naar de derde sfeer achter de kist, waar Jeus een ander groot medium zal ontmoeten, namelijk de Amerikaan Jackson Davis, die eenzelfde opleiding heeft beleefd als Jeus. Die vertelt hem waarvoor hij op aarde moet opletten. Hij zegt hem, dat hij dieper gaat dan *hij* ooit heeft ontvangen en mocht beleven, Davis zegt tot Jeus, dat hij de „Kosmologie” zal ontvangen, waarvoor ook hij diende, maar thans op aarde wordt gebracht. Heel deze nacht is hij één met Davis, twee kinderen van Onze Lieve Heer die hun levens zullen inzetten voor de menselijk geestelijke evolutie! Davis heeft zijn taak reeds volbracht en de wereld heeft van hem éne prachtige werken gekregen. Davis vertelt hem van zijn „Toverstaf”, Jeus zal zijn „Levensrots” ontvangen, waardoor hij zijn taak gemakkelijker zal volbrengen; de wetenschap is het, dat hij voor mensheid en meesters dient. Versterkt keert hij naar zijn organisme terug! Wolff heeft zijn Levensrots al geschilderd. Nu hij thuiskomt van zijn zieken, wil meester Alcar hem het bewijs geven, dat de Levensrots waarlijk betekenis heeft. Meester Alcar laat hem het schilderij fotograferen, er verschijnt een kruis op het geheel als teken van waardigheid, dat hij, Jeus van moeder Crisje, voor Christus dient. Een machtig geschenk is het voor zijn leven en persoonlijkheid en krijgt een plaats in het derde deel: Een Blik in het Hiernamaals.

Het is nu *André*, die Jeus en Jozef, als stoffelijke persoonlijkheden moeten vertegenwoordigen. Meester Alcar leert hem, hoe zijn stoffelijk leven te beleven, André leeft in hem en is het instrument, dat Jeus en Jozef begrijpen en staat hij als André voor de splitsing van zijn persoonlijkheid. Het dagelijkse leven wordt hierdoor gemakkelijker verdeeld. Het stoffelijke én het geestelijke leven móét verdeeld worden of hij haalt het niet. En daarvoor alleen reeds treedt hij tienmaal uit om door zijn meester onderricht te worden, zodat hij weet hóé te moeten handelen voor ál deze werelden waarin hij tegelijk leeft. En dit nu is grote kunst voor Jeus, Jozef en André, dit is machtig en dat kennen tevens de groten, heeft trouwens élk mens te aanvaarden, iedere kunstenaar en is ook voor André, Jeus én Jozef een natuurlijke noodzakelijkheid!

Jeus en Jozef praten tot uw leven, indien het om stoffelijke zaken handelt, maar André is nu de meester! En nu moest u hem eens vanbinnen kunnen

volgen. O, mijn God, kermt hij zo nu en dan, kon ik nu maar iets van André aan deze wereld kwijt, hoe gelukkig zou ik elk mens kunnen maken.

Zijn vrouwtje, de Wienerin, beleeft Jeus en Jozef ... alléén, omdat zij André niet kan volgen en die wereld niet beleven, nóch betreden kan. Is dit niet eenvoudig? Zó zet meester Alcar deze persoonlijkheid in elkaar en heeft hij als Kosmisch bewust meester voor gezorgd; ál de occulte aanrakingen, de belevenissen uit zijn jeugd eveneens, maken deel uit van André; is het bezit geworden van deze „Universele Persoonlijkheid”. Zég nu nog eens dat Jeus en Jozef ... stilstaan in dit leven, dat de grote mediums alléén maar slaven zijn? Word zo'n slaaf en de ruimte van God ligt in uw handen, mét de Universele Liefde erbij, die in André leeft, maar Jeus, noch Jozef kwijt kunnen, door géén mens van de aarde beleefd kan worden, omdat die ziel dit contact niet bezit en ook deze diepte niet voelt. André is nu een „Prins van de Ruimte” geworden, maar wordt op aarde door Jeus en Jozef gedragen!

Komt André uit de sferen terug, neemt Jozef onmiddellijk de ganse persoonlijkheid over en zorgt nu in harmonie te blijven voor de menselijke maatschappij, de beslommeringen voor en van elke dag, elk uur. En die persoonlijkheid blijft zich maatschappelijk instellen of de Wienerin kon deze mens niet begrijpen, Jozef past zich wondervol steeds weer aan en hebben zij een machtig mooi bestaan gekregen. André is niet met haar gehuwd, maar Jozef en die maakt zijn taak af, zorgt ook, dat hij dit leven opvangt. En dat lijkt moeilijk, maar er is liefde, en door de liefde is het mogelijk.

Volg uw kunstenaars, volg uzelf en gij weet wat ik bedoel. Ook gij hebt u wellicht te splitsen en dat moet élk mens kunnen, doch voor deze Goddelijke taak voor Jeus en Jozef, André, is alles anders, bovennatuurlijk is het, omdat *allen weer door André worden gedragen!* En is dat niet het geluk voor uw eigen leven? Indien ge hierdoor ontwaakt, is het de kunst, uw taak in en voor de maatschappij, die u als man en vrouw zegent, het geluk schenkt én waardoor gij uw „liefde” beleeft! Indien gij thans begrijpt waar het om gaat, maar door duizenden mensen niet begrepen werden, toen reeds vielen er slachtoffers, renden zij uit elkaars leven vandaan, is dit toch het wonderbaarlijke fundament voor het stoffelijke leven, waardoor alléén de *grote liefde beleefd kan worden!* Het spreekt vanzelf, dat hierdoor de boeken werden geschreven, de kunst ontstond en het leven van man en vrouw als een „paradijs” genoemd kon worden, waardoor uw toneelstukken levenslicht én levensvatbaarheid kregen.

Dit alles maken Jeus, Jozef én André zich eigen en leggen zij in handen van de Wienerin, indien zij dít begrijpen én verwerken kan, ontvangt zij een liefde die slechts door 'n enkeling van de aarde beleefd werd. En dit ongelooflijke geluk, onbestaanbare en toch wérkelijke heeft zij zélf in handen, nietwaar,

zij bezit als André een eigen persoonlijkheid en zal nu moeten bewijzen en aantonen wat zij wil, zij van haar stoffelijke leven wil maken. En ook dat hebt gij zélf in handen, elk mens staat voor deze splitsing, maar vooral voor het genot, het geluk dat kunst is en heet, nietwaar. Koninginnen van de aarde, uw man- en vrouwzijn staat buiten uw huwelijk als mens, máár geeft daaraan stuwings, hét geluk, indien ge uw eigen leven en taak begrijpt, óf alles stort in en blijft er van ál dat geluk niets over. Nu wordt het ellende!

Dat leert meester Alcar zijn instrument en kan hij door André verder werken, straks zullen al deze drie persoonlijkheden moeten bewijzen wat ze eigenlijk kunnen verwerken, want dat nadert, dat komt ónherroepelijk! Omdat de sferen van licht op deze persoonlijkheid inhakken, de reinheid van die wereld Jeus op aarde slaat, het geweld van de stoffelijke wereld hem wil doen kelderen, moeten zij bewijzen wat zij kunnen, óf meester Alcar staat straks machteloos, omdat deze persoonlijkheid bezwijkt. En, wij zijn eerst begonnen, we hebben slechts enkele fundamentjes mogen leggen door deze eerste drie boeken, wat dan straks? Hoe zullen zij zijn, deze drie? Wij weten het al, en ook dan komen wij André, Jeus en Jozef te hulp!

U voelt zeker, dat wij over deze drie persoonlijkheden tien boeken zouden schrijven, indien wij daar de tijd voor hadden, want wij betreden door hen de „wijsgerige stelsels"! Dat Jeus als Jozef-André, Socrates én Plato voorbijvliegt, spreekt vanzelf, niemand kan hem inhalen, omdat hij het instrument is van de meesters en zijn meesters verder kunnen gaan, maar vooral, omdat hij in handen is van een „Kosmisch Bewuste"!

Máár ... er is geen geld genoeg voor het tweede deel. Jeus gaf de boeken weg, wij moeten hem op zijn vingers tikken, de bron, die zuurverdiende centjes tast hij aan, zoveel boeken worden er nog niet verkocht, de spiritisten denken, dat zij het zelf weten en hebben geen hemelse waarheid nodig, het dolle gepraat van verschillende vrouwen en mannen over de sferen van licht, het ontzagwekkende bedrog dat Jeus ziet, is dor goed, die mensen zijn blind, willen zélf iets zijn en hebben zijn boeken niet nodig. Op het spiritualistische kind op aarde hoeft hij nu al niet te rekenen. De theosofen hebben hun eigen boeken, de Rozenkruisers ook, ook al kunnen al die sekten veel van Jeus leren, ze hebben hem niet nodig en ze zijn niet van plan hun plaats die ze bezitten voor hem te ruimen, zij blijven hun witte paarden berijden en denken er niet aan tot Jeus te zeggen: ziehier, wij kennen u, wij verwachten u; kijk, meester, wij willen u thans volgen. Ook dat zal hij straks bewust moeten vaststellen en eerst dan voelt hij, dat de mens de geestelijke evolutie door eigen geknoei tegenhoudt, afbreekt! Dat kan niet, omdat wij er zijn!

Maar wat dan, Jeus, de drukker heeft straks geld nodig. U voelt zeker, geachte lezer, dat de meesters zélf de boeken in handen hebben gehouden en

zullen houden. Dat in de allereerste plaats. Immers, kwam Jeus bij een verkeerde uitgever terecht, dan zal die man hem bedriegen, de katholieke kerk als uitgeefster legt zijn en ons werk op de brandstapel, men had in korte tijd ons werk verbannen; nu wij de uitgeverij zelf in handen hebben, dat beseft Jeus nu eerst, is dat gevaar voorkomen. De uitgever had hem geld in handen gestopt, hem het recht van uitgeven ontnomen en hadden wij ons werk én de boodschap verkocht, wat thans voorkomen is, doch voor Jeus en ons moeilijk wordt. Waar is de mens op aarde die hem enkele duizenden schenkt voor de boeken? Wat denkt u van dit?

Drie maanden gaan er voorbij, het tweede deel is bij de drukker, bijna gereed en hij heeft het geld niet. De schilderijen brengen zoveel niet op. Van het genezen, waarvan hij geen geldzaakje maakt, hij gaat nooit, voor de rijken niet eens, boven de twee vijftig ... hij is trots, dat hij niet te koop is en op die wijze zijn machtige gaven bezoedelt, maar geld voor de boeken is nu nodig. En te veel mensen mag hij niet helpen, omdat wij zijn krachten voor het schrijven nodig hebben en is dat de allereerste taak! Dan komt er een tuinder tot hem, de man heeft zijn eerste boek gelezen. Mag ik u niet helpen voor dit machtige werk? Kan ik u geen tienduizend gulden geven? Néé, ik mag geen geld aannemen, mijnheer, zegt Jeus. En dat willen wij niet, omdat ál die mensen thans Jeus maar in de narigheid trappen, hij kan dan z'n leven lang voor die mensen buigen. Niet één is er tot nu toe gekomen, die vanuit het menselijke hart voor Christus wil dienen, steeds weer met de gedachte: dan kan ik iets bereiken. Ziet u, en dat wil meester Alcar voorkomen. Later is dat wél mogelijk, doch dan leggen wij het werk in handen van de wereld, de volgelingen van André-Dectar ... en is alles anders. Maar wat zegt Jeus tegen die man, als de man zijn schilderijen bewondert:

„Deze worden gemaakt om te verkopen en dát geld is voor de boeken. Dan kan ik verder, ziet u?”

Het dringt niet tot de man door, dat hij Jeus helpt doordat hij zo'n geestelijk schilderij koopt. Jeus denkt aan meester Alcar. Hij vraagt regelrecht aan zijn meester, of hij die man de gedachten dan niet geven wil om te beseffen wat hij kan doen. Meester Alcar geeft hem terug: dan koop ik immers het schilderij en komt het niet uit zijn hart vandaan. De mens moet beseffen, dat hij volkomen afstand doet van zichzelf én nu de meesters dient, maar dat Jeus verder zijn eigen weg moet gaan. Wij willen niet, dat ze straks tot hem komen: ja, ik gaf u dat wel, maar nu heb ik zelf iets nodig, kunt u mij iets teruggeven? Hiervoor waakt meester Alcar.

Een ander biedt hem vijfduizend gulden aan, het postspaarboekje behoeft hij maar te tekenen, indien hij de donkere zittingen voortzet. Ziet ge, deze mensen denken aan iets, willen iets doen, maar dan wordt Jeus de slaaf van

die lieden en moeten wij voorkomen en kan hij dat kostbare geld niet aanvaarden. Maar er is veel meer. Meester Alcar ziet, dat aan veel geld bloed kleeft. Moeten wij de boodschap voor en van Christus opnieuw door bloedgeld tot stand brengen, afmaken? Dat willen wij zoveel mogelijk voorkomen en omdat Jeus zélf voor alles vechten wil, is geen meester in staat hem die eer te ontnemen, dat geluk niet te gunnen, omdat Jeus al geruime tijd weet, welke geestelijke schatten zijn taak én het werk aan zijn leven en dat van de Wienerin schenkt, als hij het zélf zover kan brengen.

Maar meester Alcar kan meer dan dat. André's moeder leeft op aarde. En dat moedertje uit Frankrijk kan hem helpen. Meester Alcar weet waar zij op dit ogenblik leeft. Hij laat eerst Jeus vastleggen:

„Hedenavond, de zevende september 1935 ... weet ik al, dat mijn moeder, mijn moeder uit mijn leven in Frankrijk, mij zal helpen om het tweede deel van de trilogie: Een Blik in het Hiernamaals ... uit te geven. Wanneer zij tot mij komt, kan ik haar zeggen: ik ben uw zoon geweest in dat leven en wil zeggen; er is „Wedergeboorte op Aarde” voor man en vrouw.”

Jeus vroeg aan zijn meester:

„Wat doet u thans, meester?”

„Zij komt tot je, Jeus, en zal je het geld voor deze uitgave brengen, het enige geld dat wij nodig hebben, de rest volgt vanzelf, dat wil zeggen: dan hebben wij voldoende boeken verkocht. Wacht dus rustig af, ik stuur haar tot je.”

Drie maanden gaan er voorbij. Jeus heeft rustig gewacht, het boek komt vandaag of morgen uit. Komt ze nog niet? Hij heeft vele mensen leren kennen, door kringen die hij bezocht, mensen die door zijn boek tot hem kwamen, maar hij weet niet wie het is van al die dames, zeker géén van de grote kring of die hadden reeds lang geholpen, doch zij begrijpen het nog niet en doen niks voor Jeus. Hij praat daar ook niet over waarop hij wacht, nu die mensen zich zo hebben getoond, kan hij ze toch innerlijk niet bereiken. Néé, zijn moeder is daar niet bij. Op een middag komt er een dame tot hem. Ze is overstuur en plotseling weet hij, dat zij het is. Hij grijpt zijn ontvangen schrift, legt het op tafel neer en nu mag zij vertellen wat ze heeft.

Er komt:

„Vannacht heb ik iets wonderbaarlijks beleefd. Ik werd om drie uur echt wakker gemaakt en toen kreeg ik een visioen te zien. In dat visioen zag ik Anthony van Dyck en die zei tegen mij: gá tot Jozef Rulof, hij is André, uw kind uit Frankrijk. Ik ben Anthony van Dyck, zijn meester. U moet hem helpen. Hij heeft uw hulp nodig om zijn tweede boek: Een Blik in het Hiernamaals te betalen. Wilt u hem helpen, in naam van de meesters, in naam van Christus? Ga dan tot hem. Een bedrag van tweeduizend gulden is nodig!”

Als de dame uitgesproken is, legt Jeus zijn gekregen schrift op tafel. Alles klopt, deze mooie ziel heeft voor dit werk álles over en is dankbaar, dat zij dienen mag, maar vooral, dat zij haar kind uit het verleden mocht ontmoeten. En nu is dat een band geworden, hij zal haar steunen door zijn krachten, hij geeft haar één middag in de week om met hem te praten, waardoor zij niet meer alleen is. Laat ik u vertellen en dan weet u meteen, hoe Jeus én de Wienerin dat toch weer goed hebben moeten maken, dat zij zeven jaar lang ... hoort ge dit ... zeven jaar lang haar elke woensdagmiddag hebben ontvangen. Dan kon Jeus zijn werk neerleggen en praten, haar van zijn reizen en de wetten vertellen. Dat werd 'n tijd, waardoor hij zich gekraakt voelde, maar meester Alcar wilde het, omdat het hem voor zijn karakter zou steunen. Zeven jaar lang hebben zij haar als een moeder gediend. Zeven jaar lang, precies op tijd, betrad zij hun woning en dan heette het opzitten en handjes geven, dienen, zover dienen, zoveel geven aan dit leven, waardoor zij waarachtig kon zeggen: Ik ben opgenomen door de meesters van Gene Zijde! Jeus en de Wienerin hebben haar gediend, als het ware de som door bloed betaald, hartelijkheid en wijsheid geschonken; wie zou dat niet hebben gewild? Zó zijn meesters, dat moeten instrumenten kunnen volbrengen. Het ging prachtig, machtig mooi was het voor allen!

Anderen vroegen zich af: waarom krijgt dié zoveel van Jozef en wij niks? Ze vertelden het niet. Eerst de oorlog die kwam, in 1943 ... maakte een eind aan dit contact, omdat de ouden van dagen de stad uit gingen, de stad hadden te ruimen en kwam de moeder van André weer op eigen benen te staan, kon zij bewijzen wat zij kon en aan allen die openstonden voor de leer van de meesters, wat zij in ál die jaren van hem had ontvangen. Jeus én de Wienerin, de engelen weten het, hóé jullie die taak af hebben gemaakt! Dat was kunst, dat was plichtsbetrachting, dat was reine liefde én, nietwaar, Jeus, dan heb je toch telkens weer even kunnen uitrusten. Jazeker, want Jeus wist niet meer van ophouden, hij wilde dag en nacht werken en ook dat werd door dit contact eventjes voorkomen. Het één diende het ander en dat bewijst de rest! Géén speld was ertussen te krijgen, het „Tweede Deel” kwam uit, voor het derde en het vierde boek hadden wij geen zorgen meer, langzaam maar zeker kwamen wij zover en konden de volgende werken in rust geschreven worden.

Wanneer het derde deel verschijnt, vertrekt Jeus met de Wienerin naar Wenen, hij krijgt vier weken rust. In Wenen echter wordt er geschilderd, de Press (de pers) neemt hem op, een reis was het, om nooit te vergeten. En dan maar weer verder! Nu staan wij voor het boek: „Zij, die terugkeerden uit de Dood”. Thans worden er verschillende sterfbedden beschreven, door Jeus beleefd. Jeus heeft een Russisch priester in behandeling. De man heeft kanker, hij kan niets meer voor hem bereiken, doch de man voelt hem en leest zijn

boeken. Hij zegt, „machtig, maar té mooi om waar te zijn. Veronderstel toch eens, dat alles waarheid is wat u schrijft, mijn lieve jongen,” zegt het hoofd van de Russische kerk, „dan valt er veel, dan moet alles veranderen, alles, wat wij de mensen verkondigen.”

Jeus behandelt een patiënt van hem, het is 's avonds zeven uur. Hij ziet plotseling de priester, die uitgetreden is. De man vertelt hem, dat alles waar is, dat hij leeft, en dat hij vannacht om half vier zal sterven. Jeus neemt dat bericht op. De priester is dol van geluk en Jeus ziet, dat zijn meester Alcar bij de Rus is. En dan zegt de priester, dat hij nu terug moet naar zijn organisme om die laatste uren in zijn kleed af te maken. Mijn God, denkt Jeus, wat een mooi bewijs van voortleven is dit. Hij vraagt zijn patiënt die hij onder handen heeft:

„Zag u niets?”

„Néén, wat moet ik zien?”

Nu vertelt Jeus die man, wat hij zo-even onder het behandelen beleefde en doorkreeg. Hij zegt, dat de man morgenavond in de kranten kan lezen, dat de Russische priester, het hoofd van de Russische kerk vannacht om half vier gestorven is, maar dat de priester hem dit zo-even heeft verteld. Dat is dan meteen een bewijs voor uw leven, dat er geen dood is. En dat gebeurde – geachte lezer. *Ook Telepathie, Parapsycholoog?*

Jeus vertelt het aan de Wienerin en aan enkele vrienden om dit bewijs vast te leggen. Zegt dit nu nog niet voldoende? Achter de kist is er menselijk bewustzijn! De priester die op sterven ligt, trad door meester Alcar uit en mocht Jeus die bewijzen geven. Ook dit door hun onderling voelen en denken, ook die man was gelijk een gelukkig kind. Néén, het is niet té mooi om waar te zijn, dat is het leven achter de kist, wanneer ge innerlijk het licht bezit. Was deze ziel een duisterling geweest, had meester Alcar de persoonlijkheid dit geluk niét kunnen schenken, omdat de duisternis als mens dus, het gevoel ervoor mist. Dit kunt ge een genade noemen, maar voor de sferen en de meesters is het: het bewijs van voortleven en niets anders! De bewijzen stapelen zich op, een grote berg is het reeds waarvoor Jeus staat, de wereld had hem nu reeds als een groot Profeet moeten aanvaarden!! Dokter, gaat ge begrijpen, wat ge door uw pen kapot hebt willen maken?

Dat de dokter die het eerste deel kraakte iets dergelijks niet beleven zál, moet u toch wel duidelijk zijn! Zó reageren de engelen voor uw leven en bewustzijn. Is dat mogelijk, dan bent u een gelukkige achter uw kist en hebt ge dat niet, kán geen God u helpen, noch Zijn engelen als afgezanten, omdat gij uw eigen leven zult afstemmen op de liefde! En die hebt u niet ... dokter, integendeel u kraakt Goddelijk gezag. Weet u al wat u achter de kist wacht?

In dat machtige, mooie boek leest u over andere sterfbedden. Allemaal aan

uw leven geschonken om u tot de geestelijke ontwaking te brengen en dat hebt u dus zelf in handen. Machtige geschenken zijn het voor uw leven op aarde, *die tot uw leven kwamen door: Jeus van moeder Crisje!*

Maak zijn boeken nog eens af. Wij hebben hem gezegd aan de kranten de boeken niet meer te sturen, ze worden daar toch maar afgemaakt. Die mensen denken dat zij alles mogen en kunnen kraken waarvan zij geen begrip hebben. Waarom zouden wij hen de middelen in handen geven om zichzelf af te maken, voor Gene Zijde te vernietigen? Zodoende geven wij Jeus: laat de boeken maar rustig het eigen werk verrichten, door reclame te maken komen wij er toch niet, want dit zijn geen romans, deze boeken vertegenwoordigen „Geestelijke Wetenschap”! Wie open is en het gevoel bezit ... komt vroeg of laat de boeken tegen en roept uit: eindelijk, dat is wat ik zoek. Duizenden brieven heeft Jeus van die mensen ontvangen, zij begrijpen welk een schat hij in hun handen heeft gelegd en die mens wil de boeken bezitten! En hij is het tevens, die anderen overtuigen zal van een voortleven achter de kist!

Jeanne, de priester, Gerhard de koetsier, en anderen, zijn nu zijn zusters en broeders geworden, waartoe ook zijn moeder uit Frankrijk behoort. Voelde Jeus haar als een moeder, zult ge afvragen? Já en één! Crisje stijgt boven alles en iedereen uit, torenhoog! Crisje is het, die nu in dit leven zijn grote liefde ontvangt. Jeus aanvaardde de moeder van André als zijn zuster, ze kreeg niets meer, maar ook niets minder!

U moest eens weten, hoeveel moeders en vaders van u er op aarde leefden, hoeveel liefdes van uzelf en hen, kinderen van ouders, ouders van kinderen, die u thans echter uw deur uittrapt, als een bedelaar aan uw leven verschijnen, of wellicht uw rechter zullen zijn, uw Koning of Keizer; já, de liefde uit Indië, Engeland, Amerika, het oude Egypte, want ál de Volken der Aarde hebben uw leven aangetrokken, nú dagelijks voor u staan en gij nu vervloekt, niets met die levens te maken wilt hebben – omdat ze de „hoer” spelen, u hebben verraden en verkocht? Dát kennen wij, dat hebben wij achter de kist moeten aanvaarden, omdat het ons vóór het eigen verleden, de „Reïncarnatie” plaatste en konden wij ons voor buigen! Wij waren miljoenen malen op aarde om door Moeder Aarde de wetten van God te leren kennen en ons eigen te maken, doch waardoor wij in staat zijn gesteld om deze ruimte als ons eigen „Universum” te overwinnen! Eerst toen wij onze kringloop der Aarde hadden volbracht, betraden wij de bewuste astrale wereld en leert ge door de boeken van Jeus kennen!

Maar, voelt gij reeds hoe machtig alles wordt? En waarheen meester Alcar Jeus van moeder Crisje brengt? Mee verbinden zal? Wat de „Universiteit van Christus” aan uw leven te schenken heeft? Jeus zal een dertigtal boeken schrijven en aan uw leven doorgeven.

Hij krijgt nu even rust, maar aanstonds beginnen wij, mag „ik” aan mijn leven beginnen, mag ik van mijn leven vertellen door Jeus en ontvangt hij „De Kringloop der Ziel” ... leert hij Lantos Dumonché kennen, de José uit zijn jeugd. Nog mogen wij hem niet tot zijn jeugd terugvoeren, wij moeten in het bewuste verdergaan, dieper en hoger en niet terug; maar die allereerste fundamenteën uit zijn jeugd zijn straks Kosmisch Bewuste pilaren voor de „Universiteit van Christus” ... een Tempel die hij met u of straks onze volgelingen zal bouwen. Jeus ontvangt de innerlijke Tempel; de stoffelijke komt later!

De koetsier Gerhard komt tot Jeus terug en wordt op aarde ontvangen, hij heeft geleerd zijn hoofd te buigen. Ook de priester keert tot hem terug en kan hem thans vertellen wat of hij doet. Hij zegt tegen Jeus, dat hij naar de Maan gaat om daar de eerste openbaringen te beleven, door God tot de verstoffelijking gebracht, hij maakt nu kosmische reizen en is als Jeus een adept van de meesters geworden. Ook hij heeft zijn gids gekregen, die hem leert en alles achter de kist verklaren zal. Hij zal nu de „Kosmologie” van zijn eigen leven vergeestelijken, hoger gaan en straks ook in deze wereld een taak vervullen. En met hem miljoenen mensen van de aarde, die licht bezitten of wij kunnen hen niet gebruiken.

Aan u wordt straks gevraagd: Hebt gij Jeus van moeder Crisje op aarde gekend? Já, dan is dat uw verkregen geluk, uw zegening voor dit geestelijke leven. Kom verder, wij willen u gelukkig zien, wij verwachten u en de uwen, indien ook zij openstaan en liefhebben wat door de „ALBRON” geschapen is!

Of hebt u Jeus van moeder Crisje daar gekraakt? Hebt u zijn boeken afge- maakt, voor miljoenen belachelijk gemaakt, omdat ge dacht, dat er een gek aan het woord was? Hebt u hem – als hij over een God van liefde sprak, achter zijn rug uitgelachen? Hebt u aan anderen verteld, dat hij een ploert was, een stuk vergif, een zwendelaar soms? Dan hoort ge niet tot de sferen van licht, maar tot hen die de duisternis hebben gediend, voor satan en duivel openstonden en zich ten koste van het goede uitleefden, tot de Christusverraders! Wij roepen u het geestelijke halt niet toe, dat hebt ge daar zélf reeds gedaan. Maar u hebt uw „Profeet” gezien en hem niet herkend, hij heeft tot u en de uwen gesproken en gij bent gaan twifelen om hem daarna af te maken, te bezoedelen en te besmetten, gij hebt uzelf gewogen en uw beste „ik” verknoeid, verguisd, gij hebt kleur bekend, zeer zeker, maar voor de duisternis. Gij allen, die thans de aarde bevolken, komen ééns voor Jeus van moeder Crisje te staan, voor zijn meesters, die u als de afgezanten van Christus hebben gediend en door Jeus op aarde vertegenwoordigd wordt. Eéns, geloof het ... staan zijn boeken in elk huisje op aarde, omdat zijn leer die van Christus

is! De Universiteiten, *de geestelijke faculteiten dus ... hebben hem te aanvaarden voor eeuwigdurend!*

Dit wordt de leer voor héél de mensheid!

Voordat wij aan „De Kringloop der Ziel” beginnen, krijgt Jeus even rust van zijn meester, maar hij krijgt het bericht om de kring van mevrouw G. te sluiten. En thans wordt er gepraat. Zou dat wel zuiver zijn? Kunnen zij langer het woord van de meesters aanvaarden? Ze vragen het en krijgen, *já*, de kring wordt nu gesloten, straks, later hoort u waarom. Er is een afschuwelijke oorlog op komst, maar dat zeggen de meesters niet, zij maken de mensen niet angstig en dat ligt niet op hun weg, zij brengen vrede en rust, maar *vóór* die afschuwelijke oorlog, moeten de meesters *ál* hun krachten inzetten, dat Jeus weet, doch hij hen niet zeggen mag. En nu kun je daar horen: is dat *waarheid*? Waarom wordt ons dit ontnomen? Is Jeus nog wel goed afgesloten? De eerste die twijfelt is de residentsvrouw, ook mevrouw G. gelooft hem niet langer, maar zij zal ook thans zijn bewijzen nog wel krijgen en beleven.

Jeus loopt op de Laan van Meerdervoort en krijgt plotseling een visioen te zien en te horen. Hij gaat naar een zieke. Hij ziet, dat zich bij Mevrouw G. een ander medium bevindt, die haar onder haar invloed brengt. Dat medium zegt, dat haar meester beweert, dat Jeus fout is. Mevrouw G. gelooft haar. Meester Alcar zegt tegen Jeus, maar Jeus ziet nu ook meester Cesarino ... ga haar deze bewijzen geven, Jeus. Jeus zegt ja, ik zal het doen, meester. Nadat hij zijn zieken heeft behandeld, staat hij voor Mevrouw G. en zegt:

„Nu zal ik u beiden eens vertellen waar ge het over had. Ik zeg u nogmaals, mevrouw, de zittingen liggen stil.”

Woordelijk vertelt hij wat hij op de Laan van Meerdervoort van de meesters kreeg en slaat meteen dat medium buiten westen. Zij kan haar eigen woorden eten en stikt erin. Vuil gedoe! Waar bemoei jij je mee, dame? Blijf af met je handen, waar je geen snars van bezit. Zijn er nog niet genoeg mensen die de leer versjacheren? Ik ben medium en u niet! Ik zet er mijn leven voor in, u kunt dat niet! Ik ben waar, u bent leugen en bedrog! Mesjoer ... dames, de zittingen liggen stil, u moet nu op eigen benen staan, u moet thans maar eens bewijzen wat gij en de anderen in de jaren met Cesarino hebt geleerd. Een lang gezicht, vanbinnen geprikkeld, wangeloof, te moeten buigen voor een chauffeur, die niet te „duimen” is, *já*, dat voelt Jeus, is er allemaal, maar „bevel is bevel” en hebben zij en hij naar te luisteren. Hij weet het nu, hij is ze allemaal voorbij gerend, Jeus van moeder Crisje, heeft de intellectualiteit volkomen geslagen én overwonnen. Wil je mijn vierde boek niet lezen, medium? Ik ga nu aan „De Kringloop der Ziel” beginnen! Dag, mevrouw, wij zien elkaar nog terug, maar dit is de boodschap van de meesters! Had ik het schrijven moeten stoppen? Willen jullie nog steeds dat ik ophoud? Wacht

dan even af en je weet het volkomen.

Mevr. G. krijgt een andere woning, zij ontvangt van Jeus: „Zij die terugkeerden uit de Dood” ... in opdracht toegezonden van de meesters. Lees nu maar en je weet het. Elk jaar krijgt ze een boek van Jeus, want wij gaan steeds verder. Is dat wat?

En dan is het Kerstmis 1938 – Jeus leert mij kennen, ik mag beginnen om mijn leven te beschrijven, mijn laatste op aarde. „De Kringloop der Ziel” ... Ik verbind hem met enkele visioenen en hij vraagt mij:

„Wanneer wilt u beginnen?”

„Wanneer u zich gereed voelt, mijn broeder.”

„Ik ben gereed” ... krijg ik van Jeus. Hij ziet meester Alcar, krijgt tevens zijn gegevens nu hij zich voor mij moet geven. Hij leert mij nu kennen als de eerste adept van meester Alcar. Ik vertel over mijn jeugd, mijn gevoelens om beeldhouwer te worden, de drang in mij om Rome te beleven. Telkens moet ik ophouden omdat de zieken komen en ook dat doen wij tezamen, zijn gelukkig en genieten van elke seconde. In zes weken leggen wij de stof vast en beginnen hierna aan de ontleding. Er komen zieken, die in een zenuwinrichting zijn geweest, mensen, die ik ken en door vorige levens op aarde mee verbonden ben, moeders en vaders, die ik thans door Jeus kan steunen. In die inrichting leefde ik in deze moeder om met haar deze ellende te dragen en haar voor algehele inzinking te behoeden. Ik krijg haar tot mijn meester gestuurd en kan haar thans met Jeus terugtrekken tot het normale dagbewustzijn en haar volkomen genezen. Zo werken wij tezamen en voelen ons kinderen van Christus. Duizenden mogelijkheden zijn er om onze geliefden vanachter de kist te helpen. Even later zitten wij weer voor de machine en werken aan het boek. Doch dan zijn wij zover, de drukker neemt onmiddellijk het werk over, de man heeft geen angst meer voor zijn geld, hij heeft nu vijf boeken in handen. Opnieuw krijgt Mevr. G. – van Jeus toegezonden – het geestelijke kind van de meesters. Weet zij het nu nog niet? En onmiddellijk hierna neemt meester Alcar hem mee naar de krankzinnigengestichten, en worden hem al die graden verklaard. Dat wordt het boek: „Zielsziekten van Gene Zijde bezien”. Jeus staat voor de psychopathie, de bezetenheid, hij leert enorm!

Maar meester Alcar wil dit jaar vier boeken schrijven, omdat de oorlog nadert, hij wil zijn opgelegde taak voordat de boel losbarst, gereed zien. Naast dit boek over de krankzinnigheid, staat de trilogie: „Het Ontstaan van het Heelal” ... de Goddelijke schepping. Is dat wat, Jeus? Daarheen gaat meester Alcar. Hij voelt zich sterk en gezond, verschijnselen van afbraak zijn er niet. Door niets is hij te beïnvloeden, hij is dag en nacht voor zijn meester gereed. Alleen reeds over de krankzinnigheid zijn twintig boeken te schrijven, het

werk, dat ontstaan zal, is maar een beeldje in vergelijking met dat, waarin al die miljoenen mensen leven en gij psychopaten en bezetenen, krankzinnigen noemt. In dat werk vertellen wij al, dat Adolf Hitler een bewuste krankzinnige is. Toen reeds wisten wij, dat hij aan een oorlog zou beginnen en zagen het afschuwelijke einde tevens, de algehele vernietiging van het Duitse volk. Wij hebben al deze gebeurtenissen door Jeus voorspeld en door „Zielsziekten van Gene Zijde bezien” vastgelegd.

Even later moet Jeus uittreden voor „Het Ontstaan van het Heelal”. Inmiddels keert hij bij Mevr. G. terug, hij behandelt haar niertjes en hartje. Zij krijgt nu tevens college van Jeus. Wat zegt thans deze intellectueel? „Jeus, je hebt ons allemaal geslagen, je bent ons duizenden eeuwen voorbijgesneld.” Meer is er niet nodig, want dit is het hoofd buigen! Thans weet ze, hoe groot en geweldig Jeus is! Maar ze zegt: „Alles uit angst, Jeus, is dat geschied, angst om jou, dat jij je nooit zou vergeten, je nimmer te ver zou gaan.” En Jeus kan dat begrijpen, maar hij denkt: sukkels, jullie dachten het beter te weten dan de meesters. Mevr. G. leest nu zijn boeken en deelt ze uit. Zo gaat het best, moeder en meester hebben elkaar terug. Deze uren zijn nu voor dat leven alsof zij in het Goddelijke paradijs leeft en dat is te begrijpen, thans worden haar door Jeus de wetten verklaard. Jeus is haar meester geworden!

Door het boek: „Zielsziekten van Gene Zijde bezien” ... krijgt hij contact met de psychologen die hem komen bezoeken, waar er bij zijn die hem volkomen aanvaarden, omdat ze voelen, dat dit de enige oplossing én het antwoord is voor duizenden problemen. Nu kunnen deze geleerden college krijgen van Jeus. Inspecteurs voor het krankzinnigenwezen komen hem bezoeken en eten het boek op, anderen verklaren hem voor waanzinnig, doch dat moeten zij weten, denkt Jeus, vroeg of laat moeten zij dit alles toch aanvaarden en staan ook zij voor deze wetten. Er zijn er, die zeggen: „Je bent een meester, Jeus!” En zo is het, hij is reeds een meester, maar nog geen kosmisch bewuste, die meester Alcar van hem maakt. En wanneer wij straks zover zijn, geachte lezer, kunt ook gij hem aanvaarden, omdat u dit alles leert kennen en door Jeus in uw handen wordt gelegd.

Maar wat nu? Meester Alcar vertrekt met hem naar de Tempel voor het Universum in de derde sfeer, om hem daar te openen voor de werkelijkheid. Jeus heeft eerst in Londen met meester Alcar gezien, dat hij daar heeft geleefd en een astronoom was, dat meester Alcar Anthony van Dyck is en zij vrienden zijn geweest! Dat zijn wonderen voor hem, thans leert hij meester Alcar kennen! Vandaar vertrekken ze naar de derde sfeer en beleeft hij het ontstaan van het Heelal, als een technisch wonder gezien. Wij hebben die Tempels, waarin u elke wet door God geschapen beleven kunt. Elke vinding op aarde, die u bezit, kwam vanuit de sferen van licht tot de stoffelijke wer-

king op aarde, elke wijsheid, kunst, alles wat u ontwikkeling en verruiming geeft, bewustzijn, is aan Gene Zijde geboren en hierna verstoffelijkt!

Meester Alcar voert Jeus thans naar de Maan. De Maan is de Eerste Kosmische Levensgraad en de Moeder voor dit Universum. De Maan baarde al het leven van God, zij is de „Almoeder” voor dit Universum, waarvan de Zon het vaderschap bezit. Als u dit Universum, waarin u leeft, als vader en moeder ziet, krijgt ge het tevens in handen en ligt gans deze onmetelijkheid voor uw leven open! Maar dat weet de wetenschap nog niet, doch daarnaar zocht Jeus en met hem duizenden, maar liep zich in dat leven te pletter! Jeus weet nog niet wie hij is, en ook dat komt later. Nu leeft hij met zijn meester in het Universum, de wetten voor de Goddelijke Schepping worden hem verklaard, *de wedergeboorte voor al het leven van God!* Reis ná reis moet hij op aarde verwerken. Hij heeft gezien en dat kent men op Aarde, de Maan is dood, stervende, zij heeft haar taak voor God en de schepping al volbracht. Hij wandelt op de Maan, vraagt, krijgt antwoord van zijn meester, Jeus gaat naar het kosmische bewustzijn! De Grote Vleugelen verruimen zich, hij is bijna in staat om 'n Universum te dragen, doch dat kunnen dragen moet hij eerst op Aarde bewijzen. Graad ná graad ziet hij, en beleeft hij de wetten voor de verstoffelijking van, voor mens, dier en Moeder Natuur, door de Maan als moeder tot de verstoffelijking gebracht. Voelt ge, geachte lezer, in welke wetten hij nu reeds leeft? Wie heeft dit vóór hem van de aarde kunnen beleven?

Kent u zijn trilogie: „Het Ontstaan van het Heelal”? Dan behoef ik er thans niets meer van te zeggen. Maar de Maan en elke levenswet spreekt nu tot zijn persoonlijkheid. Hij weet nu, hoe machtig meester Alcar is. Jeus kan thans zeggen: deze ruimte behoort mij toe. Het is géén waanzin wat hij beleeft, maar heilige werkelijkheid. Hij weet waarom de Maan zoveel kraters bezit, hij ziet het, waardoor zij aan haar sterven is begonnen en waarom Moeder Aarde zover nog niet is gekomen. Hij beleeft miljoenen wetten én levensgraden van evolutie. Nu wij op aarde terugkeren, althans meester Alcar en Jeus, ik kan nog niet mee, moet nog even geduld hebben ... begint het eigenlijke gevecht tegen zijn wijsheid, hij moet thans bewijzen wat hij kan en in te zetten heeft. Direct beginnen wij te schrijven, hierdoor kan hij niet denken, ik bedoel nu, dit alles verwerken voor zichzelf, dat komt straks. Doordat wij dit alles vastleggen, blijft hij in het Universum, en leeft hij niet meer op aarde. Doch dat moet natuurlijk veranderen of hij voelt zijn stofelijk leven niet meer. En dat moet hij voelen of wij ondermijnen zijn houvast met de aarde.

Máár, Jeus was met meester Alcar op Golgotha. Nu treedt naar voren, wat hij reeds als kind heeft beleefd, hij staat op Golgotha en ondergaat Christus. Daar bezwijkt hij, zakt hij in elkaar, schreit hij zich, als hij als kind het heeft

gedaan, volkómen leeg. Jeus begint nu aan iets anders, hij begint om Christus te helpen dragen, dat elkeen zál beleven, wanneer het leven van God de sferen van licht betreedt. Eerst wanneer de mens Christus begrijpt en zijn eigen wetten leert kennen, begint het aanvaarden, het buigen, het overwinnen van dit Universum en staan wij als mens voor onze eigen evolutie! Dat alles zegt hem Golgotha. De schok vroeger beleefd, is nu voor hem bewustzijn, *toch zinkt hij in elkaar en hóe!* Op Golgotha wordt hij door deze ellende geslagen, hij gaat het leven van Christus begrijpen en voelt reeds, hoe ontzagwekkend fout de Bijbel is! Het ontstaan van het Heelal geeft hem de Bijbel te zien. De Bijbel begint te vertellen, toen de schepping reeds miljoenen jaren oud was. De Bijbelschrijvers, ziet Jeus, de wetten verklaren hem dat, begonnen met onzin! Dat is alles leugen en bedrog! God maakte geen mensen van wat klei en levensadem, wij mensen en ál het leven zijn in de wateren geboren, ín die wateren kregen wij het eerste leven te aanvaarden en dat was „Embryonaal”. Die wetten heeft hij reeds beleefd én *daarvan de „Wedergeboorte” gezien!* Hij staat anders tegenover Christus dan de mens van Moeder Aarde, miljoenen mensen, ziet Jeus, leven in onwaarheid, maakt men maar iets wijs! En daarvoor dient hij! Hiervoor krijgt hij de wijsheid! Mijn God, dan is een dominee; *een geestelijk armoedige!* Ze kennen U niet! Jeus kan dat zien en hij krijgt de *Goddelijke waarheid* te beleven!

Waar blijven de groten van de Aarde, nu wij Jeus zover hebben ontwikkeld? Wat wil „Dante” tegen hem beginnen? Allen kunnen thans colleges van hem krijgen. Dat heeft meester Alcar reeds bewezen. Jeus is die groten voorbij gerend, zij halen hem voor de aarde nooit meer in. Nooit, omdat de meesters nog steeds verdergaan en hem tot de „Albron” terugvoeren!

Hij wandelt thans in Den Haag rond en kan zeggen: ik was werkelijk op de Maan en ik heb de planeten leren kennen, maar hij is wel zo voorzichtig om die woorden te verstoffelijken, hij weet, de mensen lachen hem achter zijn rug uit. Ze begrijpen de kosmische waarde niet van zijn wijsheid. Máár, wij hebben in drieënhalve maand het „Heelal” vastgelegd. Dit jaar moeten deze vier boeken uitkomen, dat kan nét voordat Adolf begint en is noodzakelijk, willen wij duizenden mensen in die tijd opvangen. Nu hij vrijkomt, begint het eigenlijke gevecht voor de aarde. Hij moet thans bewijzen wat hij kan, wij moeten hem zijn vrijheid geven, en wil zeggen, hij moet de aarde voelen, onder zijn voeten beleven, wij kunnen van hem daar geen astrale persoonlijkheid maken, want dan vergeten wij dat Jeus nog op aarde leeft. De stoffelijke wereld blijft thans achter, zijn stelsels raken uitgeput en dat wordt het algehele instorten, omdat de ziel als geest het organisme ver vooruit is! Nu blijft óf het één in leven en is krachtig, doch dat breekt het andere, er is thans geen harmonie meer. En Jeus moet nu aan het „nábeleven” beginnen, hij moet

zich deze reizen dus stoffelijk eigen maken.

Wie hem ziet, weet niet, dat hij reeds een universeel bewust mens is geworden. Eerst wanneer hij spreekt, hij zijn bewustzijn in z'n ogen laat fonkelen, ziet ge, dat hij een enorme persoonlijkheid is geworden. En zo is het! Jeus heeft de Goddelijke werkelijkheid leren kennen. Wat meester Alcar hem leert, dat zijn géén verhaaltjes! Het is thans voor hem: overwinnen óf sterven, krankzinnig of Universeel bewust! Wat wil je, Jeus? Wat gaan wij doen? Zielsziekten ... is reeds naar de drukker, wij schrijven én laten hem langzaamaan vrijkomen, hij moet thans bewust de wijsheid in zijn organisme ondergaan. Daarvoor staan wij nu, zover zijn wij gekomen en Jeus moet dat aanvaarden, op Aarde kan géén mens hem helpen! Jeus voelt geen grond onder zijn voeten, en dat moet terugkomen of wij staan aanstonds voor het lichamelijke halt. Weet u, dat in het oude Egypte en andere Tempels, duizenden priesters zijn bezweken ónder de last van hun verkregen wijsheid? Het Oosten alléén is in staat om aan uw leven te vertellen, waarvoor Jeus van moeder Crisje nu staat, omdat ook zij deze wetten wilden leren kennen, doch die ontwikkeling nimmer kregen. Ik vertelde u, waardoor niet! En de volgende boeken die straks komen, verklaren ook die wetten.

Wat wil Jeus van moeder Crisje ten opzichte van het Universum beginnen? Maar hij móét het Universum overwinnen!

Wij hebben nog enkele maanden tijd, doch in die tijd moet het wonder gebeuren, moet hij slagen of ... hij zal bezwijken. Indien hij slaagt, mag hij straks opnieuw met zijn Anna naar Wenen om even uit te rusten en 'n ontspanning te beleven, waarvoor „Grintzing” (wijn verbouwend dorp dat bij Wenen hoort) geschikt is. Wij waken voor hem en zorgen, dat het Universum hém niet van de aarde wegtrekt, dat Jeus niet door de ruimte overrompeld wordt, maar hebben tevens zorg te dragen, dat hij aan het nábeleven begint. Krijgt het Universum vat op zijn organisme, dan kan het gebeuren, dat plotseling het levensbloed over zijn lippen vliegt en kan de Wienerin zeggen: nú is Jeus hartstikke dood voor de aarde, ik ben hem kwijt, omdat de zenuwen die machten en krachten het eigen halt niet konden toeroepen, waarover ik reeds in het „tweede deel” sprak en wij nu te beleven krijgen. Meester Alcar moet dus uit hem vandaan gaan, hij moet Jeus bewust op eigen benen plaatsen, wil Jeus zich de wijsheid van de ruimte ín zijn organisme eigen maken. En eerst dan kan hij zeggen: nú is het mijn bezit, het Universum ligt in mijn handen, ik draag het onder mijn hart.

Wij schrijven en genezen, maar vechten tegelijk om al deze wetten te overwinnen. Jeus is aan het nábeleven begonnen. Maar op 'n morgen, hij is bezig zich te scheren, slaat hij onverwachts tegen de vloer, een hartkramp heeft hem te pakken en overrompeld. De meesters zijn er, ook de rechterhand van

meester Cesarino is er en leeft in hem. Dr. Frans is het, een medisch professor tijdens zijn leven op aarde, thans een Kosmisch Bewuste ... volgt de hartkramp in Jeus. Door dit bewustzijn, dat spreekt vanzelf, de kennis van de stoffelijke organen en bloedsomloop, verricht Dr. Frans wonderen, zodat Jeus eerst flink het hart betimmert en zegt: wacht eens even! Ik heb ook nog iets te zeggen. Wil jij beginnen te weigeren, nu ik mijn werk nog lang niet af heb? De meesters volgen hem, ik zie, dat Jeus geen „bangscheitert” is, Betje ... meester Alcar is trots op hem! De engelen in de hemelen volgen dit proces, miljoenen meesters willen hem wel helpen, maar kunnen niets doen, niets voor ónze Jeus ... omdat hij het is die dit in handen heeft en dit moet overwinnen. Jeus heeft de spanning niet kunnen verwerken. Bleekjes, geslagen door het Universum, krabbelt hij overeind, schenkt thee in voor de Wienerin die van dat alles niets ziet, noch beleeft, brengt haar het heerlijke vocht. Ziet zij toch iets? Het is já ... ze ziet iets en vraagt, waarom hij zo wit ziet. Het is daar koud, zegt hij, niks anders is er. Een ander mens, geloof het, had men direct naar een ziekenhuis moeten brengen. De geestelijke dokters ontspannen de hartzenuw, Jeus kan weer vooruit, maar dit was een gevoelige tik, hij voelt zich even moe, tóch vertrekt hij om zijn zieken te bezoeken.

Daar sloft Jeus van moeder Crisje door de straten van Den Haag en is zoals hij zich even voelt, vanbinnen en vanbuiten gebroken! Hij blijft er witjes uitzien, ze vraagt al of er iets is, hij zegt niks is er, niks!! Wat zou er zijn?

Ze blijft hem volgen, maar tegen de middag doen de meesters iets anders en krijgt hij zijn normale bloedstroming terug, hoewel wij er nog niet zijn, er kan nog zo'n stootje komen. Já, het was even raak, de linkerlip hing er, zag Jeus, bij te bengelen, trok scheef, het bekende verschijnsel ... doch dat werd even in het gareel gezet, door de zenuwen een mystieke massage te geven, waarvan wij de wetten kennen en in het oude Egypte, toen reeds, als een kosmische weldadigheid werd aanvaard, doch meestal door de hoogwaardigheidsbekleders van de priesters werd ontvangen. Prinsen en Prinsessen hebben wij in die tijd door de mystieke massage nieuw leven ingeblazen, zij hebben het paradijsachtige gevoel ervan beleefd en is een zaligheid apart, daar is kennis voor nodig van ziel, leven én geest! Je moet weten hoe dat alles in elkaar zit of je raakt het leven niet, dat thans door Dr. Frans aan Jeus kon worden geschonken en zie, zijn linkerwang en -lip keerden terug tot het eigen gareel en ontvingen hierdoor nieuw leven.

Jeus was niet bang, hij ging graag weg, natuurlijk, maar hij wilde zijn taak eerst afmaken. Drie dagen later krijgt hij de tweede tik te beleven, maar deze is intenser dan de eerste, hij ligt daar weer en is links volkomen lam. De arme Jeus, Crisje, kruipt door de keuken, vertikt het om te kreunen, men moet hem daarginds niet horen, de angst van het leven dat je toebehoort, is

veel erger dan de eigenlijke oorzaak of het gebeuren. Hij heeft dat geleerd, ze kunnen je toch niet helpen en maken het nu veel erger. Toch komt er wat bloed over de lippen, maar ook nu zijn de meesters in hem en vangen ook deze tik op. Even later kruipt hij door de keuken, zoekt zichzelf op, loopt even, slaat op de stijve poot, trapt, rolt even over z'n ruggetje, bevoelt zich links en rechts, de rest doen de meesters en zie:

„Wat zie je wit? Is het daar zo koud?”

„Ik geloof het wel, maar hier is je thee. Blijf nog even in bed, ik ga direct weg, je weet, ik moet vroeg bij mijn patiënt zijn.”

Ze moet hem daar in het licht niet zien. Maar de mensen zien iets. Doet u niet te veel? Bent u niet goed? Ik niet, ik doe nooit te veel, ik ben altijd goed, voel me zo lekker als kip. Wat zag je aan hem, Mevr. G.? Heb je iets van hem gehoord? Dan had je maar gelamenteerd en dat moet niet. Maar je meester Dr. Frans, die je duizenden bewijzen heeft gegeven, die ook bij jou eens zo'n spiertje en zenuwtje verlegde en nieuw leven gaf, was het, die Jeus verzorgde. Wat Jeus hiervan overhoudt, is, en zich over enkele jaren manifesteert, dat deze spier spoedig moe is en niets meer aan te veranderen is! Dat hij niet meer zo hard zal kunnen rennen, is het enige wat hij lichamelijk te aanvaarden krijgt en als dat álles blijft – heeft hij en hebben de meesters geen klagen. Was er géén oorlog gekomen, had ook Jeus straks niet behoeven te hongeren, had het organisme zich door goede verzorging en sterke kost zich kunnen herstellen, en waarvoor, als u het aanvaarden kunt, zeven jaar nodig zijn! Maar, wij moeten verder!

Deze twee stootjes zijn het, die aantonen, dat de wijsheid hém dwingt om te mediteren, dwingt om te beginnen, dwingt dat hij het nábeleven en het eigen maken bewust ondergaat. Het geschrijf en het genezen is niet zo zwaar, maar de wijsheid in het lichaam te dragen is het, die hem nekt, kraakt, breken wil. Begrijpt ge thans, waarom meester Alcar wilde, dat hij in zijn jeugd aan sport deed? Tóch gaan wij eraan, doch indien Jeus dat niet had gekund, hadden de hellen en de hemelen hem reeds lang gekraakt; maar zijn ziel, geest en stof is voorbereid en kunnen tegen een stootje. Nu willen Maan, Zon, planeten en sterren hem overweldigen. Wat de wetten voor de krankzinnigheid nóg niet hebben gekund, doet thans het Universum!

En was dit nu álles geweest, dan was het já nog niks, maar nu kan hij niet meer eten. Voelt u waarom niet? Hij kan het eten niet meer verdragen, niet meer verwerken en nu kunt u het reeds weten, als dokter stelt ge wellicht ook nu nog een verkeerde diagnose. Ge denkt aan deze reactie, dit gebeuren, maar dat is het nu nét niet.

Het is, ook die verschijnselen zijn juist, dat Jeus niet meer op aarde leeft en thans kan zijn geest die stof niet meer zien. Hij weigert nu om te eten,

omdat hij het niet meer kán. Maar dit wordt thans onze afbraak. Dit is het ellendigste wat ons overkomen kan en hem thans overvalt. Néé, reeds jaren kan hij niet meer eten, reeds jaren vertikt hij het om goed te eten, omdat hij kotst van vlees en het toch nodig heeft. Já, vegetariër, meester Alcar daalt thans in zijn lichaam af en heeft voor zichzelf aan de Wienerin iets lekkers besteld, thans kan meester Alcar ook nog voor zijn organisme zorgen. De meester eet nu, Jeus kan het niet en het moet! Jeus spuwt het eten uit, omdat zijn geest, zijn persoonlijkheid volkomen lós is van de stof! Hij leeft eigenlijk niet meer als mens op aarde, hij is een geestelijke persoonlijkheid geworden, ook het lichaam, u ziet het, past zich reeds aan, stemt zich af op het bewustzijn. Maar dat is gevaarlijk! Dit is het gevaarlijkste wat er voor hem en ons bestaat. U weet het, ook Ramakrishna – Pythagoras en duizenden anderen, groten dus, hebben dit gevecht beleefd. Het gaat erom ... niets meer eten en toch in leven blijven of eten. En dit zegt, als je niet meer eet; van water en wind kúnt ge leven – dan hebt ge echter te aanvaarden, dat ge dit werk van Jeus ín deze maatschappij niet meer kunt doen. Ge kunt nu lekker neerzitten of rusten, iets anders is er ook nog, maar ál deze mogelijkheden vertellen u tevens, welke taak ge verricht voor de ruimte, wat ge u zelf eigen maakte en hoe uw bewustzijn is ten opzichte van het Heelal! Dat zijn de occulte wetten!

Zeker, wij weten het, u kunt van water en wind in leven blijven, maar duizenden wetten hebben thans betekenis voor uw leven. Duizenden mogelijkheden zijn er, die vaststellen, die u dwingen zó en niet zó te handelen, wilt ge in uw maatschappij staande blijven. Jazeker, Ramakrishna werd door zijn leerlingen opgevangen, gedragen, Jeus door niets! Wanneer Ramakrishna van zijn reis in de astrale wereld naar de aarde terugkeerde, geloof het, dit is waarheid ... kon hij in tien en veertien dagen geen woord verstoffelijken, niet over zijn lippen krijgen en wilde hij dat toch proberen, dat moest immers, vloog hem het levensbloed over de lippen. Daar lag dan de meester en konden de leerlingen belken. Máár, wat heeft Jeus van moeder Crisje te doen? Hij moet direct ná zijn reis praten en doodgewoon doen; zijn! Of, zei ik u dat niet, heeft de Wienerin geen leven meer en is zij met een geest gehuwd. Maar dat vangen immers Jeus en Jozef voor André op? Daarbij komt, Jeus moet zijn eigen boeken schrijven. Heeft Ramakrishna zélf zijn boeken geschreven en ál dit zware werk verricht? Néén! Later hebben dat Vivekananda en de anderen gedaan. Hij kon dat niet, hij had iets anders te doen, maar Jeus heeft voor álles te zorgen, moet alles alleen doen, vanwaar krijgt hij eens zijn hulp? Mijn God, smeekt hij dag in dag uit, als ik eens mijn adepten krijg, jonge stevige mensen, mannen en vrouwen, die het gevoel bezitten om iets voor de mensheid te doen, dán kan ik de ruimte beleven en hén iets laten doen, iets geven, waardoor ze een eigen ruimte in zich krijgen. *Maar hij staat hadstikke*

alleen!

Hierdoor echter, móét het organisme méé! Meester Alcar kan dat, ook al is dat voor hem een ontzaglijke kwelling, het móét! En nu zien wij, dat Jeus voor vijftig procent eet en drinkt en zichzelf in leven houdt. Maar dóór de meesters.

En ook dát is nog niet alles! Mijn God, Jeus, wat gaat er gebeuren? Crisje bidt nu veel voor hem, stuurt hem álles wat in haar is. Het leven van God begint tot zijn leven te praten. Kan het anders? Dat beleefde Ramakrishna ook. Ook de oude Egyptenaren, de Groot Gevleugelden dan, hebben dat beleefd en moeten aanvaarden, doch nu moet Jeus bewijzen wie de baas is. Zon en Maan, bloem en plant, de wateren spreken tot zijn persoonlijkheid. Als ooit het leven van God tot uw leven spreken gaat, u dat hoort en wij ons eigen moesten maken in de sferen, eerst dán krijgt ge het Kosmische Bewustzijn ... trekt élke levensgraad ú als mens tot het eigen bestaan, en vanzelfsprekend uit uw bewustzijn weg. En daarvoor staat Jeus thans. De verschijnselen, dat hij niet kán eten, zijn dus natuurgetrouw, ze behoren erbij. Als die er niet waren, was Jeus geen Universeel mens. Maar die verschijnselen trekken hem als de persoonlijkheid van de aarde weg. En wat gebeurt er nu? Jeus wil eruit, hij wil van de aarde weg en staat thans voor de zelfmoord. Hij kan uit zijn lichaam stappen, dat zal hij straks leren kennen, omdat meester Alcar zijn eigenlijke zending reeds op aarde heeft gebracht!

En nu is hij geen mens meer van de aarde, maar een mens van de astrale wereld. De ruimte scheurt hem aan flarden, ál het leven roept hem toe:

„Kóm toch, Jeus, blijf daar niet langer, je hoort daar niet meer. Kom tot ons, wij begrijpen je, wij hebben je lief, wij kennen je leven.”

En dat gaat dag in dag uit door. Dat roept het kleinste insect hem toe en wanneer hij hier doorheen komt, já, dan krijgt Jeus het Kosmisch Bewustzijn in handen en onder zijn hart, omdat nu ál het leven van God tot hem spreken kan en verklaart het leven hem wáár het geboren is en wáár het toe behoort en wáár het heengaat! Dat is dan de kroon op zijn hoofd! En daarvoor zet hij thans alles in, ook wij!

Jeus kan bijna niet meer denken, hij barst vanbinnen. Op een avond, hij heeft een mooie film gezien, die heeft hem ontroerd – rent hij van huis weg, hij wil er een einde aan maken, hij kan het leven op aarde niet meer aan. Jeus slentert in de richting van de Scheveningse haven. Alléén, maar héél het Universum volgt hem, al de sferen van licht kijken naar Jeus, miljoenen engelen weten wat er met Jeus gebeuren gaat, indien men hem niet meer kan bereiken. Miets, de Lange en ook Irma, zien waarheen hij gaat, indien hij dit niet overwinnen kan, komt hij straks aan Gene Zijde en betreedt hij de sferen van licht. Hij heeft niets meer met de wetten voor de zelfmoord uit te

staan. Jeus heeft „leven en dood” reeds in handen gekregen, hij kwam vanuit de sferen van licht naar de aarde terug, hij is daar niet voor zijn karma of om goed te maken, maar om er iets te brengen. En dat ís er nu! Maar, er is winst te beleven en ook dat leert hij straks kennen.

Bij de haven gekomen, praat het water tegen hem en zegt:

„André, ik ben je moeder, in mij ben je geboren en jij hebt mijn wetten leren kennen. Kom tot mij, gooi je in mijn armen, André.”

Jeus kijkt in het water, hij weet niet meer dat hij nog op aarde leeft en wil reeds springen. Maar ineens kijkt hij in de ogen van zijn hoogste meester Cesarino en Dr. Frans ... die ín het water zichzelf manifesteren en zó zijn blik, denken en voelen opvangen. Onmiddellijk hoort hij:

„André, wat ga je doen?”

De meesters praten nu niet meer over Jozef, André is het die deze wetten te beleven heeft, maar wij gaan door Jeus van moeder Crisje, voor dit werk verder. Jeus ziet de meesters, de meesters krijgen thans de mogelijkheid in handen om hem daar staande te houden, hij mag de wal niet onder zijn voeten verliezen. Valt hij, dan verdrinkt hij in vijf minuten, omdat zijn persoonlijkheid de geboorte van en ín het water bewust in zich voelt en zich aan die moeder van de ruimte geheel overgeeft.

Onmiddellijk stijgt Dr. Frans ... uit het water op en trekt hem met zich mee, ze praten met elkaar; het gaat thans niet meer om meester Alcar, maar om de ruimte. Zijn meester stond nu volkomen machteloos!

Indien Christus nodig was geweest om Jeus te redden, dan was „HIJ” ook tot hem gekomen, maar de hoogste meesters uit de zevende sfeer krijgen hem zover. Jeus ontwaakt eigenlijk bij de vuurtoren. Op de Boulevard, staande tegen dat ijzeren hek daar, praat hij met de meesters. Dan staart hij over het grote water in de nacht ... verlicht door het licht van de vuurtoren. Wat is dat, daarginds? Hij ziet aan het eind van zijn gezicht gekomen, dus vanuit die duisternis dáár, een verlicht kruis. En dat kruis krijgt leven. Dat kruis zegt hem iets. Ineens, weer plotseling dus, ligt Jeus tegen de vloer, zakt hij in elkaar. Stoffelijk zakt hij in elkaar, omdat hij thans dóór Golgotha aangeslagen is. Dus tóch; dat ook meesters niet kunnen bedwingen, verschijnt er iets van Christus in zijn leven. Dát is reeds de derde keer in zijn leven, dat hij met Christus in aanraking komt. Het zegt hem iets, hij richt zich op, hij weet, dat Christus voor de mensheid álles gaf en kan hij begrijpen. Het lichtende kruis schenkt hem kracht, hij richt zichzelf op, slaat de ruimte midden in het gezicht en roept uit:

„Wat wil je, Zon, Maan en sterren, dat ik bezwijk?”

Maar dat gebeurt niet! Van dit ogenblik af, is er een kracht ín hem gekomen, die het halt weet uit te roepen. Dr. Frans weet het, meester Alcar ook,

wij zijn er doorheen.

Slechts enkele maanden terug, ik spreek daar eerst nú over, heeft hij Christus gesproken, van mens tot mens met Christus gepraat. Het ging om een zieke. Hij wilde voor dat leven sterven, omdat hij zo'n gelukkig huwelijk zag, daarvoor wilde hij zich eens gans inzetten. De zieke zou zijn gezondheid krijgen en hij de kist. Anders was er niet meer voor hem. Christus heeft gezegd: Wie zichzelf kan verliezen, zal Mij ontvangen. Wel, Jeus wilde zich voor zijn zieke verliezen, hij wilde niet eens om Christus vragen, maar Christus heeft dat gezegd en daar ging het om. Hij rent meester Alcar voorbij, hij moet Christus hebben. Of alles is kletspraat, óf Christus moet hem horen, hij vecht voor het goede. Maandenlang vecht hij tegen Christus. Indien Christus niet komt, staan wij stil, staan wij machteloos, want Jeus vecht nu om alles of niks! En toen alles voorbij was, de man tóch moest sterven, verscheen Christus aan zijn leven en sprak met Jeus; verklaarde hem óp aarde, in zijn kamer, waar het om ging en kon Jeus alles overgeven. Jeus had zijn zieken zo lief, hij deed zijn werk zo goed, dat hij voor al die kinderen wilde sterven. Maar dat moest niet. Toch kreeg hij door dit gevecht Christus te beleven, te zien en te spreken en kon hij weer verder en kreeg meester Alcar hem terug!

Nu hij op de Boulevard staat, hoort hij, dat een mens vanuit Den Haag hem roept, hem toeschreeuwt dat zij hem nodig heeft. Hoor je dat, Jeus, zegt Dr. Frans, ze hebben je daar nodig. Já, meester, ik hoor het, kan hij zeggen. Ik zal er morgenvroeg heengaan. Ziet ge, Jeus heeft zijn taak reeds weer in handen.

Maar nu, met de meesters naast zich, links meester Alcar en rechts meester Dr. Frans ... die zich zó op aarde, bij Mevr. G. bekend heeft gemaakt, maar een geestelijke naam bezit tevens ... loopt hij tot aan zijn heupen door het water, de Noordzee, dat hem goed doet en waardoor hij het leven, Moeder Water, tart. Kom nog eens in mijn hart en leven als je durft? Tot bij Katwijk bijna, rent hij verder, doch dán moet hij terug, komt thuis en rent even later naar de vrouw die hem riep en waar hij iets recht te zetten heeft. Uit zijn leven vliegt er gloeiend vuur, hij is bezield, ruimtelijk bewust.

Jeus, je hebt je werk en leven overwonnen. Nu staat hij weer met beide benen op aarde, voorzichtig gaat hij verder. Wij sturen het eerste deel naar de drukker, wij leven in het voorjaar, aanstonds moet hij er nu even uit. Maar dat geld is er niet. Telkens zorgt meester Alcar voor de centjes, als hij met de Wienerin naar Wenen mag vertrekken, dat geld moet eerst worden verdiend. En ook dit is mogelijk.

Wolff schildert even. Een andere astrale persoonlijkheid maakt nu geestelijke stukken. Jeus bezit „Liefde” (een schilderij dat hij ontving) ... een kruis met bloemen. Meester Alcar zegt hem, dat hij dit stuk voor tweehonderd-

vijftig gulden zal verkopen. Een dame ligt thuis en rust. Plotseling krijgt zij, als de moeder van André, een visioen te beleven, van haar overgegangene vader. De vader toont haar het schilderij en zegt meteen: ga naar Jozef Rulof en koop het. De dame weet welk schilderij het is en Jeus verwacht haar. Vier dagen later wordt er gebeld, de dame staat voor hem en kijkt rond. Dát is het stuk wat zij heeft gezien, dat is van haar vader. Ze koopt het en nú, Jeus, ga je kaartjes maar halen, het geld voor de trein is er en in Wenen zullen ze jullie wel verwennen. Wij gaan mee! Vier weken vakantie heeft hij eerlijk verdiend. Dat doet hem goed. Wanneer wij terugkomen, zitten wij direct voor de machine. In Wenen heeft hij machtige voorspellingen gegeven, hij zag gans Wenen in rouw. Ja – uw Dollfuß werd vermoord. Op een plaats in het park, hartje Wenen, ziet hij, dat er bommen zijn gegooid. Dat klopt! Op deze plek is een vrouw, zegt hij, verongelukt. Ook dat is waarheid. Meester Alcar zegt hem, zorg, dat je zo gauw mogelijk uit Wenen komt. Jeus is net weg, als Wenen afgesloten wordt. Ja, Adolf Hitler gaat iets beginnen. Jeus weet, dat hij straks het Saargebied terugneemt, wij hebben hem met het leven van Hitler verbonden – doch daar spreek ik straks over, wanneer wij tot de volgende boeken komen.

„Het Ontstaan van het Heelal” én „Zielsziekten van Gene Zijde bezien”, komen in één jaar uit. Vier boeken werden er in vier maanden tijd geschreven. Nu heeft hij even hulp ontvangen of wij hadden het niet gehaald. En dít, geachte lezer, is het einde van zijn taak. Dit is de boodschap, de eigenlijke dan, die meester Alcar op Aarde heeft te brengen. Dit alles is – om de mensen, tijdens hetgeen er nu gebeuren gaat, te kunnen opvangen. Vele mensen hebben „De Kringloop der Ziel” gelezen, ze zijn voor zelfmoord behoed, vele Joodse kinderen zullen straks vergast worden en tóch, omdat zij De Kringloop der Ziel hebben gelezen, géén zelfmoord plegen, door míj hebben ze geleerd. Ik gaf hen mijn leven en mijn ellende te zien, omdat ook ik in dat leven een einde maakte aan mijn eigen bestaan.

En dan begint Adolf reeds z'n vreselijke hoofd op te steken. Máár, Jeus treedt uit, hij mag, u gelooft het zeker niet, thans sterven. Hij kan nog op aarde blijven voor jaren, maar het werk van zijn meester is af. Wat doet Jeus? Hoe is zijn besluit? Hij heeft het „Heelal” overwonnen, maar hij is nog geen Kosmisch Bewuste. Is dit het einde? Meester Alcar verklaart hem waarvoor Jeus naar de aarde kwam en hij als meester door de Universiteit van Christus mocht ontvangen, om dat alles aan de mensheid door te geven. De mensen lezen de boeken, geestelijke wijsheid is er thans op aarde gebracht, Jeus van moeder Crisje bracht het vanuit die wereld door zijn meester tot de mensheid. Hij treedt uit om er aan Gene Zijde over te mediteren. Op aarde komt er een chaos, een vreselijke ellende, Europa staat straks in brand en de men-

sen weten weer niet waarom dit alles moet. Kan God dan niet ingrijpen en de vrede en de rust op aarde verzekeren? God is immers „ALmachtig"! Maar God doet niets, ook Christus niet? Werken de meesters niet voor en door Christus? Wat brengen de kerken, wat doen de kerken op aarde? Ze voeren het kind van God tot de verdoemenis! Christus zei: heb lief! De meesters zeggen: heb lief! De mens heeft zijn vrede en rust in handen, doch hij begrijpt het leven niet. Die wetten hebben de meesters door Jeus van moeder Crisje voor zover reeds verklaard, doch wat Jeus heeft ontvangen zijn nog maar geestelijke kruimels!

Jeus wandelt in de eerste sfeer, hij ziet de mensen, hij kijkt naar de machtige gebouwen die hij met zijn meester heeft mogen betreden, noch Miets, de Lange en de anderen die hij kent, mogen hem thans bezoeken, hij staat alleen voor dit besluit. Dit is de genade van de meesters, aan Jeus geschonken, voor alles wat hij in deze jaren en van kind af heeft beleefd en wilde dienen. Hij mag vannacht sterven, het fluïdekoord breekt, wanneer hij tot dit besluit komt. Maar hij denkt aan de Wienerin, aan de armoede van geest op aarde, men heeft hem daar nodig en hij kan voor duizenden mensen een steun zijn. Máár, vergelijk dit leven eens met het stoffelijke? Er is rust, vrede, liefde, hier, waar hij leeft is harmonie en dat eeuwigdurend. Jeus mediteert, de nacht gaat voorbij, hij is niet tot een besluit gekomen. Weer treedt hij uit, doch eerst de derde uittreding geeft hem het gevoel en het weten, hij gaat daar verder!

Onmiddellijk vertrekt meester Alcar met hem naar het oude Egypte, de Tempel van Isis. Het is daar, dat hij zichzelf ziet als priester Dectar. In één nacht beleeft hij dat leven, hij ziet zichzelf en hij kan zichzelf in de Tempel van Isis beleven en volgen en weet nu, dat hij daar het meesterschap heeft willen bereiken, doch nimmer die hoogte heeft gekregen. De volgende morgen beginnen wij al aan dat prachtige boek: Tussen Leven en Dood! De levensbeschrijving van priester Dectar in de Tempel van Isis, het leven van Jeus in het oude Egypte!

Nog voor Adolf Hitler Polen binnen viel, waren wij met de negen boeken gereed en gaan thans verder. Toen Jeus echter de wetten voor de krankzinnigheid leerde kennen, bracht meester Alcar hem tot Adolf Hitler en zag hij, waarvoor dat leven op aarde was. In 1936 reeds ... ziet Jeus, wat Adolf Hitler wil. Hitler zelf vertelt hem, dat hij straks het Saargebied terugneemt en hij vertelt hem tevens wie hij is uit het verleden. Voor Jeus ligt Adolf Hitler open, hij kent dat leven en bewustzijn! Jeus ziet hem als een bewust krankzinnige. Hij is in 1936 al in staat om de mensheid die voorspellingen te geven, hij voelt, Hitler werkt voor het kwaad en hij voor het goede! En dat alles ziet hij tijdens zijn mediteren in de eerste sfeer opnieuw. Daar is het, waardoor hij voelt, wat hem straks opwacht, wanneer zijn meester steeds verder gaat.

Dat Hitler Europa in vuur en vlam zal zetten, is voor hem de inspiratie het Europa van geestelijk voedsel te voorzien, waartoe nu tevens: „Tussen Leven en Dood” behoort. Het gaat nu niet meer om één mens, thans gaat het om Golgotha! De mens op aarde wil niet ontwaken door ’n gebed, een vreselijke oorlog is daarvoor noodzakelijk en Jeus ziet, aan God is toch de winst. De meesters dienen voor Christus, ook hij!

Nog voor Adolf uw land binnenvalt, is Tussen Leven en Dood uit en dat boek vliegt weg. Nu er narigheden komen, willen de mensen meer lezen. Jeus begrijpt nu, indien hij in 1600-zoveel had geleefd, zou de kerk hem wel hebben gekild, had men ook hem op ’n brandstapel gelegd. Maar in deze eeuw is dat niet meer mogelijk. De mensen leerden Jeus kennen, hij is de enige schrijver in Europa en straks voor de wereld, die dergelijke boeken schrijft, hij is het instrument voor de Universiteit van Christus. Thans komen de meesters tot éénheid. In de zevende sfeer, geloof het, geachte lezer, zijn de meesters in contact gekomen met het Goddelijke „AL”. Christus is het, die hen vertelt wat er op aarde moet gebeuren. Het hoofd ... de „Mentor” van deze Universiteit, die het ganse Heelal omvat en „Christus” is ... daalde vanuit het „AL” naar de zevende sfeer af om de meesters, die „Moeder Aarde” zullen helpen, de Goddelijke Voorzienigheid te schenken. De mens wil niet door het goede ontwaken, dat weet Christus, weten de meesters; dán, door ’n afschuwelijke oorlog.

Van dit ogenblik af, staan de meesters achter de Volken van Israël. (Hiermee wordt het Huis Israël bedoeld, het huis waartoe eenieder behoort, die gelooft in één God en liefheeft alles wat leeft.) Zij worden geïnspireerd, ontvangen door die ruimtelijke inspiratie hun weten, want het gaat tegen het kwaad van de aarde. Het goede moet zich gereedmaken. Het zijn meester Cesarino en de zijnen die dat in handen hebben gekregen en waarvoor Jeus van moeder Crisje dient! *Het is de orde van Christus*. Meester Alcar krijgt het bericht om de wetten van deze oorlog te ontleden, en op aarde te brengen. Het is meester Alcar die door Jeus die wetten vastlegt en in enkele maanden gebeurde. Jeus heeft het boek „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien” in handen, hij weet, dat Adolf moet verliezen, doch dat is het ogenblik voor mij, om mij gereed te maken; want ik moet straks het werk schrijven. Maar wat doet meester Alcar met Jeus? Hij bezoekt mét Jeus de leiders van de volken van (het Huis) Israël, zodat Jeus zichzelf ook hiervoor volkomen kan inzetten en hij wéét waarheen alles gaat. Wij zijn aan het machtige boek voor de volkeren van de aarde begonnen en geven aan uw leven door, wat er door deze afschuwelijke oorlog tot stand wordt gebracht. Honderden profetieën krijgt u door Jeus, maar meteen daarbij het Ontstaan van de Goddelijke Schepping én wie er tot Mozes heeft gesproken, wij volgen dus de Bijbel. Dit

is het boek van Christus! Wij hadden tienduizenden pagina's kunnen vullen, maar dit beeld geeft u een machtig overzicht voor wat en met welk doel gij en de miljoenen kinderen van God op aarde leven. Mevr. G. weet thans, waarom haar zittingen stil werden gelegd, nu buigt zij haar hoofd diep voor Jeus en zijn meester, waarvan zij vroeger de wetten nog niet begreep. En dat is menselijk, doch niet groot, maar ook zij zal universeel moeten ontwaken.

Jeus mag even uitrusten. Máár, ga even na, wat wij in die jaren hebben bereikt. In die jaren mochten wij tien prachtige boeken beleven en op aarde brengen door Jeus. En nu gaan wij verder, straks beginnen wij aan „De Kosmologie”, doch voordat wij zover zijn, krijgt Jeus eerst nog andere boeken en wel: „Geestelijke Gaven” ... om het goede én het bedrog ervan vast te stellen en te ontleden, om de charlatans het geestelijke halt toe te roepen. Dat hebt ge tot nu door Jeus van moeder Crisje ontvangen!

En nu hogerop, steeds verder, om het kwaad op aarde te overwinnen, waarvoor Christus naar de Aarde kwam en álles van zichzelf gaf, doch ook dát werd bezoedeld! Voor Jeus is er nu van bezwijken geen sprake meer, hij heeft zichzelf én deze ruimte overwonnen! Hij wéét! Hij zal thans het hoogste bewustzijn voor Moeder Aarde ontvangen! Juist door deze oorlog!

1939 - 1945

Wanneer Adolf Hitler ook uw land onder controle heeft en gij als mens voor uw volk en uw God kleur moest bekennen, voor het kwade of het goede, de duivel of Christus, en hij België, Frankrijk en de andere volken overwonnen heeft, de mensen zich afvragen of dat beest als mens niet te temmen, niet tegen te houden is, weet Jeus van Moeder Crisje volgens de Kosmische wetten, door de Goddelijke onfeilbaarheid en rechtvaardigheid te voorspellen, dat Adolf tóch, ondanks alles deze strijd zal verliezen. Maar dat gelooft in 1940 géén mens in Europa en tóch, aan Gene Zijde, wíj zien wat er gebeuren gaat en hóé het einde zal zijn van Hitler en zijn eigen soort die nu overheerst.

Adolf is des duivels en hij vertegenwoordigt het kwaad, de afbraak en de algehele vernietiging, doch het goede is er ook, ziet Jeus en daarvan heeft hij reeds de wetten leren kennen! De „Eeuw van Christus” is zojuist begonnen. De meesters hebben bewust contact met de kinderen van Moeder Aarde, Gene Zijde vertelt door ’n mens als een stoffelijk instrument van een eeuwigdurend voortleven en een Vader van liefde, een heilig weerzien achter de stoffelijke kist, waaraan zij voor Jeus geboren werd reeds waren begonnen. Maar ook zij hebben dit geweld te aanvaarden, ook Christus, anderen, allen, die zichzelf hebben gegeven voor de ontwikkeling van al de volken.

Nu de mensen geen eten bezitten en de lichamen aftakelen, kan Jeus met het genezen ophouden, hij kan zijn zieken nu niet meer steunen, ze bezwijken. Ze missen de stoffelijke ondergrond en dat is te begrijpen, maar wij gaan verder.

Vele helderzienden zeggen door hún Gene Zijde ... dat Adolf vermoord wordt. Jeus zegt: néén dat kán niet, dat bestaat niet, want Adolf Hitler moet eerst zijn vreselijke taak afmaken, het gaat thans om héél iets anders (zie artikel ‘Hitler’ op rulof.nl). Wat er nu gebeuren gaat heeft met „Jeruzalem” uit te staan en daarvan weten ál die zieners en zienersessen niets, ziet Jeus, hoort hij, zij hebben géén geestelijk contact, dat zijn allemaal eigen gedachten! En zó zal het geschieden. Wordt dan zo’n demon ook nog beschermd? vraagt men Jeus. Néén, kan hij zeggen, dat is het niet, lees straks mijn „Volkeren der Aarde” en u ként deze tijd, u weet dan wie Adolf Hitler is, waarvoor hij thans te leven heeft en waarom hij het is die zó tekeergaat. Adolf wordt niet vermoord, het is onbegrijpelijk voor de mens, de nuchtere mens op Aarde, máár u zult het beleven, krijgt elkeen van Jeus van moeder Crisje te horen.

De volken der Aarde hebben te leren en het hoofd te buigen. Ook al willen de volken nog niet het goede, Gene Zijde weet waarom dat nog niet mogelijk is, ook Jeus kent deze wetten, door „Het Ontstaan van het Heelal” keek hij

achter de volken der Aarde en kent thans iedere mentaliteit, het innerlijke leven van en voor een volk, Jeus k nt de mensheid! Meester Alcar heeft zijn instrument voorbereid, Jeus staat sterk op zijn benen, hij k n elk ogenblik opvangen h   de mens ook jammert, schreeuwt, ook al vergast Adolf gans het Jodendom (zie artikelen ‘Joodse volk’ en ‘Hitler’ op rulof.nl), Jeus kan dat verklaren, h j kent de kringloop voor de mensheid en dat moet toch wel iets zeggen. Man en vrouw worden geslagen, getrapt, verguist, gemarteld ... maar waarom? Lees nu de „Volkeren der Aarde” van Jeus en gij kent uw eigen tijd waartoe gij behoort en vanzelfsprekend als de rest van de mensheid een eigen taak te vervullen hebt. Nu iets anders ... waarmee ik u ga verbinden en Jeus straks zal leren kennen. Want wij gaan rustig verder, niets kan ons storen!

U kent natuurlijk uw grote Frederik van Eeden. Over hem ga ik u iets vertellen. Toen hij de Aarde verliet, het geestelijke leven binnentrad, vingen wij hem op, omdat zijn leven en streven afstemming heeft op de „Universiteit van Christus”. Deze persoonlijkheid heeft álles willen doen en met hem anderen, om de mensheid vrede en geluk te schenken, maar ook Frederik van Eeden kende het leven niet en stond machteloos. Wie goede gedachten wil verstoffelijken voor de geestelijke ontwaking, werkt voor Christus!

Wie voor het geestelijke zichzelf wil geven en die evolutie volgt en voor de mensheid iets doet, dat met ziel, leven en geest te maken heeft, en waarvoor de mens alles van zichzelf inzet, staat onder controle van de meesters en hebben nu een eigen taak te volbrengen. Dat weten de meeste mensen niet, maar dat weten wij!

Meester Alcar kent Frederik van Eeden uit vorige levens, ook hij was een adept van de Tempel van Isis. Dat leeft in Frederik van Eeden, dat is zijn stuw ng, zijn gevoel, zijn wil op aarde en zijn persoonlijkheid. Hierdoor zocht hij naar de werkelijkheid! En daardoor schreef hij z’n mooie boeken, maar was toch niet zó bewust om te weten w t hij eigenlijk had kunnen bereiken, alléén de gevoelens zijn er in hem, die hem het verlangen geven álles van zijn God te leren kennen. Hij is een vurig onderzoeker voor de occulte wetten, is van alles geweest en heeft alles gewild, maar hij kijkt niet achter de kist en dat is ook niet mogelijk, want hij is geen direct instrument.

Van Eeden komt in het leven achter de stof en ontwaakt. Het eerste woord, dat hij te horen krijgt is:

„Weet u, dat u op aarde hebt geleefd? Voelt u, dat gij nu de aarde hebt verlaten?”

Van Eeden voelt dat en hij weet het. Hij schreit zich leeg van ontroering, omdat hij voelt, dat hij daar heel iets anders had kunnen doen, maar hij weet thans ook, dat hij daarvoor het vereiste gevoel miste.

„Dus toch” ... komt er over zijn lippen, als wij voor hem staan en de eerste wetten verklaren ... „dus toch ... leef ik nu in de eeuwigheid.”

Hij snikt het uit en wij laten hem schreien, maar hij is in goede handen, in de handen van meester Alcar. Elk mens snikt het uit, wanneer de waarheid en werkelijkheid voor ziel en geest voor u staat en uw leven in liefde ontvangt. Eerst nu weet de mens zijn hoofd te buigen en indien u nu licht bezit, voor het goede hebt gewerkt, is dat universeel en ruimtelijk geluk! Deze menselijke ontroering overvalt iedereen, man en vrouw zijn nu als kinderen van Christus zo gelukkig. Ik ga heen en zal tot hem terugkeren, maar ik heb van meester Alcar mijn orders gekregen; ook Jeus zal die leren kennen. En na enkele dagen volgens uw tijd, ziet hij mij terug. Ik heb een boodschap voor hem, maar wij kennen het gevoel dat er in hem leeft en tot bewustwording is gekomen. Zijn ziel is vragend en smekend, de persoonlijkheid ... maar hij weet niet wat het is. Hij weet niet waardoor hij zo verlangend is, het is meer dan het gezoek naar God.

„En hoe is het met u, mijn broeder?” ... krijgt hij van mij te horen.

„Wie bent u, meester?”

„Voelt u, dat ik een meester ben?”

„Dat zie ik aan uw licht” ... geeft Van Eeden mij terug.

„Voelt u zich sterk genoeg om mij te volgen?”

„Ja, meester, ik ben gereed, gaarne.”

„Welnu, ik ga met u naar de aarde terug en onderweg daarheen, kunt ge mij vragen stellen.”

Onmiddellijk wil hij weten, wáár hij leeft en die wetten kan ik hem verklaren. Wij zweven door de stoffelijke ruimte, hij ziet de sterren en planeten, hij voelt zich op dit ogenblik als een Gevleugelde, wat hem steeds weer opnieuw ontroert. Het is me nog al wat, zou Jeus zeggen, maar dit is enorm! Voor Van Eeden en elke ziel van de aarde een Goddelijke openbaring. Mijn God, zucht hij telkens weer, waaraan heb ik dit verdiend? Dit moeten de mensen van de aarde weten, want ik leef en al het leven blijft leven. Over de eerste uren van zijn binnentreden is een machtig boek te schrijven. Juist omdat hij zijn leven voor het goede heeft ingezet en thans de Goddelijke werkelijkheid in zich draagt, op die werkelijkheid naar de aarde terugkeert; want hij voelt zich gedragen. Ik verklaar hem even hoe de ruimte nu is en kan hij begrijpen, dat wij gaan naar één doel, één punt op aarde en wel, zijn heengaan, dat eerst moet hij kennen. En dan gaan wij verder. Hij kan zijn tranen van geluk niet bedwingen, zo machtig is het voor zijn persoonlijkheid. Telkens valt er over zijn lippen:

„Mijn goede God, ik leef, ik leef in de oneindigheid. Hoe heb ik tijdens mijn leven hiernaar gezocht! Ik heb God liefgehad, meester. Ik heb door mijn

geschriften willen aantonen, dat God een Vader van Liefde is. Maar ik heb dit alles niet ontvangen. Heeft deze wereld contact met de aarde?”

„Ja, mijn broeder, ook daarvan zal ik u straks overtuigen. Allereerst breng ik u tot uw stervensproces terug, opdat gij daarvan de wetten zult leren kennen.”

„Zou ik een taak mogen ontvangen, meester, om te mogen dienen? Ik zal mij volkomen geven. U kent mijn leven?”

„Wij kennen u, mijn broeder. En later kunt ge een taak voor de meesters vervullen.”

„Wat is er in mij, meester, ik verlang zo hevig, ik zoek, ik mis mijn liefde.”

„Ook die gevoelens komen straks tot bewustzijn en zullen wij u mee verbinden.”

Van Eeden beleeft zijn sterfbed. Hij ziet zichzelf en kan schreien van ontroering, hij voelt zich als een kind van God. Dit is het machtigste wat u als mens achter de kist beleven kunt, omdat het u onmiddellijk tot de werkelijkheid voert. De mens van de aarde kan thans aanvaarden, hij is bovennatuurlijk bewust en beleeft deze éénheid als de astrale persoonlijkheid, die in niets veranderd is. Van Eeden snikt het uit van ontroering en dankbaarheid, ook hij voelt zich 'n levend kind van Christus. Hij weet al, hij heeft vleugelen gekregen. Ik volg hem in zijn denken en zie wat er in hem leeft. En dan bereiken wij de aarde, waarvan hij weet, hoe zijn leven daar is geweest. Toen hij dat alles in zich opgenomen had, vroeg hij mij naar de wedergeboorte en kon ik hem met zijn eigen verleden verbinden. Van Eeden ziet, dat de kerk hem eens op de brandstapel heeft gesmeten, omdat hij geestelijke geschriften onder de gelovigen verspreidde. Hij staat voor een machtige „Roman”, waarvoor hij heeft geleefd, een levensfilm is het van ongekende schoonheid, van diepe smart en ellende, omdat hij door zijn geloof verongelukte en met hem de anderen die tot hem behoorden. Hij ziet, dat de moeder van zijn kind hem alleen liet, allemaal door het geloof, de kerk, waarbij het menselijke verraad ook nu nog te beleven is. Hij zucht, maar hij weet het, dit is een machtige openbaring. Hij weet ineens hoe hij daar heeft geleefd en wat hij in dat leven heeft gewild, het is niet anders dan dit van de twintigste eeuw waarvoor hij leefde en op aarde terugkeerde om zijn eigen karma én evolutieproces voort te zetten. Mijn God, wat doet de kerk verkeerd, valt er over zijn lippen, om het leven van God te verdoemen. Diepe smart voelt hij, nu zich het astrale leven openbaart. Wij vertoeven daar geruime tijd, omdat hij zich niet van dit leven kan bevrijden en dat is tevens noodzakelijk voor zijn verkregen bewustzijn.

Hij denkt, valt tot de ruimtelijke meditatie terug, waarna ik hem tot de sferen van licht breng, waar hij dit alles kan volgen. Het is daar, in rust en

vrede, liefde en geluk, waar ik hem al deze wetten kan verklaren en komt hij tot het universele vragen stellen. Allereerst vraagt hij:

„Er is natuurlijk geen verdoemenis, meester?”

„Néén, God verdoemt niet.”

„Wat heeft de katholieke kerk toch gedaan. Vreselijk is het en ik, armoe-dige, klampte mij in die laatste ogenblikken nog aan haar leven vast, omdat ik dacht, zekerheid te bezitten voor dit bestaan. Welk een leven heb ik daar beleefd, ik bedoel mijn verleden, meester. Zou ik dat leven kunnen beschrijven, ik bedoel door een instrument?”

„Dat is mogelijk.”

„Is uw woord wet, meester?”

„Ja, mijn broeder.”

„Ik mag aanvaarden, dat dit mogelijk is?”

„Wij hebben contact, mijn broeder. Straks leert gij ook dat kennen, en dan schrijft u „Maskers en Mensen”!”

Dat zullen machtige boeken worden, hij zal nu het leven ontleden en van zichzelf alles geven, doch nú vanuit het leven achter de kist, zuiver en van-zelfsprekend geestelijk bewust. Hij voelt zich reeds gelukkig, jazeker, mijn broeder, kan ik hem zeggen, wij hebben contact met de mens op Aarde, Jeus van moeder Crisje is er en door hem kunt u van uw machtige leven vertellen. Het zal een „Trilogie” worden van ongeken-de schoonheid, voor eeuwigdurend, voor de diepe én gevoelige mens, voor iedereen, gij zult ál die „Maskers” afrukken en mogen ontleden!”

Hij geeft mij: wat is een mens, indien de mens zichzelf en God nog niet kent? De mens op Aarde heeft het gevoel om iets te doen, maar ... wat heeft hij daar te zeggen? Eerst achter de kist leert de mens zijn leven en kunst kennen, de volken der Aarde en álle secten, godsdiensten, álles; Van Eeden kan nú eerst zijn hoofd buigen en doet het! Nu wij tezamen in de sferen van licht een wandeling mogen maken en hij ziet dat er miljoenen mensen leven, de Tempels voor zijn persoonlijkheid openstaan, schreit hij als een kind en wij allen hebben gekund, deden, omdat wij God zien en voelen! Hij weet reeds, dat hij op Aarde niet voor niets heeft geleefd, dat zijn gedachteleven geestelijk fundament bezat en dat hij verdergaat. Ik moet tot Jeus terug en wij hebben nog veel te doen, maar straks mag hij „Maskers en Mensen” schrijven en aan de gevoeligen van geest doorgeven. Van Eeden moet mediteren!

Wij beginnen nu aan de boeken „Geestelijke Gaven”. Ik heb Jeus gisteren gezegd, dat wij vandaag zouden beginnen, doch nu gebeurt er iets. Door deze boeken ontleden wij élke geestelijke gave en is voor de mens die denkt gaven te bezitten, doch nu een machtig en heilig contact bezoedelen zal, de charlatans die onder u leven en zich vergrijpen aan deze gaven. Jongchi die

reeds geruime tijd schildert, moet nu ophouden, maar hij heeft door Jeus de kleuren van de grote meesters bereikt en meester Alcar wilde dat Jeus schenken. Wij schrijven dus en schilderen; de andere gaven van Jeus, waardoor wij de mens genazen, liggen ín hem en blijven nu buiten dienst.

Vanmorgen schrikt de Wienerin, Anna weet niet wat ze moet denken, maar Jeus heeft een briefje gekregen van de Duitsers, ze willen hem naar „das Stolzengels am Rhein” voeren om daar te werken. Is dat iets, Jeus? Wat nu? Já, wat doen wij nu? Maar er klopt iets niet, voelt Jeus onmiddellijk. Gisteren zei meester Zelanus tegen mij, dat wij vandaag aan de „Geestelijke Gaven” zouden beginnen. Wat willen de meesters? Wat doen de meesters? Als ik naar Duitsland moet, gá ik, ik kan ook daar de mensen overtuigen, waar of niet? Máár, er klopt iets niet, weet meester Alcar niet dat wij willen schrijven, weet meester Zelanus niet, dat dit briefje hem uitschakelt, dat Adolf thans alles te zeggen heeft? Het één of het ander, denkt Jeus, maar wie krijgt er gelijk? Wat gaan wij nu beginnen, doen voor de mens? Koffers pakken en vertrekken? Naar die vreselijke bende gaan en over een God van liefde praten? „Van eiges” ... ook daar leven kinderen van Onze Lieve Heer en zijn te bereiken.

Jeus komt bij zijn vrienden en vertelt wat er gaande is. Nu hoort hij: „Wij gaan voor jou, Jeus” ... Zó, denkt Jeus, is dat zo? Máár ... valt er, zei je gisteren niet, dat je vandaag aan de „Geestelijke Gaven” zou beginnen? Já, dat zei ik en dat zei mij meester Zelanus. Wat nu, Jeus? Wat nu? Heel eenvoudig is het, wij doen iets, ik doe iets, ik stuur het naar de Engelen en zij moeten dit briefje Onze Lieve Heer tonen. Miljoenen meesters zullen nu weten hoe te moeten handelen, mensen, mannen en vrouwen en als er niets gebeuren gaat, gá ik naar Duitsland ... en kunnen jullie aanvaarden, dat mijn meesters kletspraat verkopen, maar zover is het nog niet!

„Wat doe je dan, Jeus? ... vraagt er een.

„Wat ik doe? Dat is nogal glad, ik stuur dit bericht naar meester Alcar én nog hoger, de meesters moeten maar zorgen dat ze mij uit Duitsland houden óf wij schrijven, gaan verder.”

„Een machtig bewijs zou het zijn, Jeus, als de meesters thans ingrijpen, dat voorkomen, en is voor óns en de mensheid kracht. Mijn hemel, je durft!”

„Is dat durven? Doodgewoon is het” ... krijgen ze daar van Jeus te horen en dan vertrekt Jeus, ze zullen het vandaag nog beleven!

Jeus daagt zijn meester uit. Het is nu een gevecht op leven en dood, het gaat, door dit doodgewone berichtje, óm alles! Op straat hoort hij reeds van het leven, het water roept hem toe:

„Jeus, ze willen je naar Duitsland brengen?”

„Ja” ... geeft hij terug, „maar ik ben er nog niet!”

Hij slentert huiswaarts, terug naar zijn schrijftafel, stuurt meteen naar de

ruimte zijn boodschap en zegt:

„Meester Alcar, ik zie u nu niet, maar u zult mij horen. Ik moet naar Duitsland, ze willen mij daar laten werken. Wat doet u nu? Ik zal het nóg hoger sturen, Christus moet het weten, de meesters zullen het weten en ik leg nu dit alles in uw handen, maar ik daag u uit! Of wij schrijven en meester Zelanus heeft gelijk óf er is een groot gat in mijn leven geslagen. Nietwaar soms? Ik moet waarlijk lachen, thans kunt gij bewijzen wat gij kunt en de hoogste meesters willen, ik ben instrument of ik ben het nu niet! Wat gaat nu voor, mijn Engelen, krijgt Adolf mij in handen? Zal Adolf ook mijn leven vernietigen? Ik ben niet bang, dat mag hij doen, maar waar blijven dan de „Geestelijke Gaven” waarover meester Zelanus zó te spreken is? Waarvoor hij zich volkomen wil geven, zoals hij mij heeft gezegd, waaraan hij wil werken, zoals hij het nog niet heeft gekund? Is dat alles klets? Is er thans, na al onze jaren een groot gat tussen u en mij geslagen, kan dat Adolf Hitler? Staat nú ons machtige werk op een dood punt? Meester Alcar, meester Cesarino, allen daar, hoort gij mij? Het is nu ernst, heilige ernst is het, ik ga mijn koffers pakken óf ik zet mij neer en kan meester Zelanus beginnen. Zoek het nu maar uit, ik ben en blijf wachtende, uw eeuwigdurend instrument, ik buig mij voor alles!”

Wij zijn thuisgekomen, de Wienerin vraagt hem of hij geen koffers moet pakken, maar wij zetten ons voor de schrijfmachine neer en beginnen. Jeus vraagt mij:

„Weet u niets, meester Zelanus? Gaan wij tóch beginnen?”

De Wienerin komt terug en vraagt:

„Als je toch weg moet, dan ga je nu toch niet beginnen? Wat doe je?”

„Ik ben werkende, kind, dat zullen ze hierboven wel uitmaken, meester Zelanus is reeds begonnen.” En aan mij vraagt Jeus opnieuw:

„Weet je nu werkelijk niets, meester Zelanus? Waarom praat je niet? Waarom zeg je niets?”

„Wacht maar af, Jeus, je hebt immers je boodschap tot de hemelen gestuurd en dit telegram wordt met spoed behandeld, geloof mij, er is iets aan de hand, een machtig wonder is het en tóch, Jeus ... jij kent al deze wetten immers, weer doodeenvoudig, maar ík ga beginnen!”

Ik krijg Jeus onder controle, hij geeft zich volkomen over en kan dat doen, maar probeert u het eens, wanneer uw leven en uw persoonlijkheid boordevol zit van stof, deze vreselijke gedachten, narigheid dus, om toch innerlijk zó open te staan voor het geestelijk astrale bewustzijn? Dat kunnen slechts enkelen op Aarde, de allergrootsten in het oude Egypte hebben het en ook nú door de meesters gekund, op eigen kracht is de mens er niet toe in staat en bewijst alweer, dat Jeus een machtig instrument is. Jeus daalt in zijn onderbe-

wustzijn af, de trance valt over zijn leven, ik leef nu in hem, op Aarde, in zijn organisme en werk, schrijf, begin aan wonderbaarlijke boeken voor de mensheid. In mij en Jeus jubelt het, wij zijn weer volkomen één, van ziel en gevoel, leven en geest, er zijn géén stoornissen vast te stellen, zijn „Harpleven” is van ongekende schoonheid; hetgeen ik verstoffelijken ga en de mens op Aarde te horen krijgt gaat boven dat van Beethoven, Mozart en Bach, maar uiteindelijk doen wij allen één werk, alléén met dit machtige verschil, wij, Jeus van moeder Crisje, verklaren al deze wetten, want nu ontleden wij het menselijke gevoelsleven voor al de kunsten en wetenschappen.

De Wienerin komt telkens even kijken en vragen stellen. Ze kust hem, maar ik ben het, die thans haar liefde opvangt, ik geef haar mijn liefde terug, kijk haar in haar ogen, mompel iets, geef haar mijn glimlach, mijn geestelijke waarachtigheid te voelen en te beleven, doch zij denkt niet aan dit machtige wonder, niet aan Gene Zijde ... aan niets anders dan aan deze ellende ... niet aan trance, ze voelt zich geslagen, want ze raakt haar Jozef kwijt. Ik geef haar mijn handkus terug en glimlach, doch zij kijkt in de ogen van haar Jozef. Ik ga verder, indien er nu niets gebeuren gaat, geachte lezer, vertrekt Jeus naar Duitsland. Maar hij heeft het de engelen gezegd. En nu moet meester Alcar dan maar eens bewijzen wat hij kan. En ook dat is al in orde gekomen, men heeft aan Gene Zijde het briefje aan Jeus gezonden gelezen. Onmiddellijk wordt er gehandeld.

Tegen half vier wordt er gebeld. Daar is een dokter. „Wat is er?” „Ik kom even bij u aan.” „Mijn hemel, man, ik zit tot aan mijn hals onder de ellende van Adolf. Wanneer kreeg u de gedachte om mij te bezoeken, in u?” „Dat was om ongeveer elf uur.” Klopt, toen stuurde ik het tot de engelen, denkt Jeus. Deze dokter, die één keer, voor zeven maanden terug, bij hem is geweest om over een zieke te praten, kreeg dus het gevoel van de meesters om Jeus te bezoeken. Nu heeft Jeus ineens een maagbloeding gekregen en kan niet naar Duitsland. De Wienerin moet hem morgen vertegenwoordigen en dan komt alles in orde. En het komt in orde, Jeus is ziek! Ik werk door, wij krijgen extra voeding toegewezen en wij hebben dat wel verdiend. Hij zit in pyjama te schrijven. Zolang die ander, de dokter die hem controleren zal er nog niet is geweest, moeten wij voorzichtig zijn, maar ook daarvoor letten wij op. Ik trek Jeus intussen zover in mijn leven op, dat wij tezamen ons kasteel bezoeken, dus in de geest, waarvan wij de Torenkamer zullen gebruiken om deze boeken te schrijven. Hij voelt zich thans in Frankrijk, hij ziet mijn leven terug, wat ik door hem als „De Kringloop der Ziel” schreef en vastlegde. Wij leven daarin en voelen ons best. In de geest maken wij lange wandelingen en rijden paard. Hij vertelt het aan de Wienerin, hij leeft met mij in het verleden én het heden, wij hebben een machtige taak te vervullen. Veertien dagen

later staan wij voor de controlerende dokter. Er wordt gebeld. De Wienerin is even weg, een vriend van Jeus is bij hem. Hij zegt:

„Dat is de dokter. Vlug de machine weg en jij doet open. Ik vlieg het bed in.”

Dan komt de dokter, de man stormt de kamer in. Zo, bent u ziek? Op het ogenblik dat wij schreven, slaat meester Alcar Jeus in de „Epileptische slaap” ... de fysische trance. Nu de dokter hem onderzoekt, kan Jeus geen woord zeggen, dit, wat over zijn lippen valt is van een mens die op sterven ligt. U hebt maagbloedingen gehad? Ik zie het. Wel, dat ziet er niet zo leuk uit. De man kijkt in zijn ogen, de ogen zijn vergrijsd en lijkachtig geel gekleurd, door de fysische trance. Dat ziet er waarschijnlijk onmenselijk uit. Jeus kent deze dokter, hij heeft hem eens bij een zieke van hem ontmoet. Hij zegt het en de man herkent hem nu ook. De kennis van Jeus, waar de dokter nog over de vloer komt, moet dit weten. De dokter zegt, dat hij dat andere wel zal verdoezelen, dat is, dat hij de kaart, waardoor Jeus naar Duitsland moet, verscheuren zal. Dus die man helpt hem, deze NSB’er dient toch nog mensen. Jeus heeft dat beleefd! En doordat die man dit heeft gedaan, zal Jeus ook hém weer, doch eerst ná de oorlog, helpen, wanneer al die mensen achter de vodden worden gezeten. En ook dat is gebeurd!

De man gaat weg, vertelt bij z’n vrienden, dat Jeus een vreselijke maagbloeding heeft gehad, hij denkt, één, hij zegt ... Jeus heeft kanker! Vloog die er even in, denkt Jeus? Dat, dokter, is nu de fysische trance. Hierdoor kreeg je een levend lijk te zien en dat deed meester Alcar. Want Jeus is een „Groot Gevleugelde!” Niettegenstaande dat, gaf meester Alcar hem te beleven, dat de ruimte zijn gedachten opving en voor hem zorgde. En nu is er geen gevaar meer, wij werken dag en nacht en leggen in twee maanden beide boeken vast. Als Jeus na die weken op straat komt, leeft hij nog in Frankrijk, hij moet thans eerst weer aan zijn Haagje wennen, zo echt was alles voor zijn leven en bewustzijn. Wij hebben een schone tijd gehad en meester Alcar gaf hem een knipoogje, omdat die begreep, dat Jeus hém voor het Goddelijke feit plaatste: zie nu maar wat je kunt!

De spiritisten zeggen: há, ook die hebben ze te pakken, ook die heeft thans een dokter nodig en zal de kraaiemars wel blazen. Waarom ze hem niet moeten, en gunnen dat hij de kraaiemars blaast, komt, omdat hij het is, die ál die mensen op de vingers heeft getikt en ze niet slikken, want dan hebben ze geen gaven meer. Jeus weet thans, wat zij straks zullen zeggen, wanneer deze machtige boeken uitkomen!

Jeus dacht echter: u kunt zoveel, zie mij nu maar eens uit Duitsland te houden. En dat gebeurde, mét extra eten en drinken toe, melkje en eitjes van Adolf! Kon het nog beter, Jeus? Néé, jullie worden bedankt! En wat de

Wienerin en zijn volgelingen voelden, behoeft geen betoog. Máár, zullen zij dit alles nooit vergeten? Zullen zij zich staande weten te houden, wanneer de meesters ook van hen álles vragen om in te zetten? Dat zal Jeus en zal meester Alcar, ook Van Eeden beleven, dat komt nog! Máár, dit zegt álles en zijn bewijzen!

Ik laat u, in opdracht van de hoogste meesters, de „Geestelijke Gaven” zien. Wij behandelen de gevoelsgraden en hierdoor kent ge uzelf, ook uw geleerde en uw dief, wij vergeten niet één levensgraad van de zeven, die u als mens bezit. U leert de ingewijde kennen en de yogi, de fakir en de magiër, het Oosten en het oude Egypte. Enfin, grijp deze boeken, u hebt hierdoor een Universiteit ontvangen! Maar door Jeus van moeder Crisje.

En dan beginnen wij aan het boek: De Grebbelinie! (Het boek ‘Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven’ is genoemd naar de Grebbelinie, een Hollandse verdedigingslinie in het midden van Nederland ter hoogte van de Grebbeberg in Wageningen. Daar hebben de Nederlandse soldaten getracht de Duitsers tegen te houden.) Theo, een soldaat, uw soldaat, heeft voordat Adolf begon, zijn boeken gelezen en wil met Jeus kennismaken, omdat dit leven voor zijn werk voelt en zélf gaven bezit. Daarvan komt echter niets, omdat de oorlog hem overvalt. Op de Grebbelinie sneuvelt deze Theo. Het is een machtig mooi leven en wij vangen ook dit leven op. Wij brengen hem thans tot Jeus en nu mag Theo van zijn leven vertellen. „Door de Grebbelinie naar het Eeuwige leven” is een gedicht voor uw leven en persoonlijkheid, ook door dit werk leert ge uw eigen reïncarnatie kennen, waardoor Theo ontwaakt.

Wij hebben nu, nadat Adolf uw land binnenviel, dus ná „Tussen leven en Dood”, „de Volkeren” geschreven, „Geestelijke Gaven”, „De Grebbelinie”. Daarbij heeft hij tweehonderdvijfenzestig schilderijen ontvangen, die hij verkoopt en waarvan hij nu leven moet. Voor twee pond aardappelen kunt u een geestelijk schilderij krijgen en dat heeft meester Alcar goed gezien, het is het levensbehoud voor Jeus en zijn Wienerin. Ook anderen krijgen het te beleven, Europa eet uit één potje, waarvan Adolf alleen de sleutel heeft, doch van de kruimels eet en drinkt uw rest en behoort ook Jeus toe.

1944 is het. Jongchi krijgt het bericht om op te houden, wij staan voor „De Kosmologie”, meester Alcar kan nog verder en hoger. Jeus weet nu nog niet, wat hem te wachten staat. Toen hij het Heelal beleefde, kon hij in „drie” weken niet slapen. Hij moest nábeleven en wij hebben dat gevolgd. Ik vertelde u echter niet, wat hij hiervoor heeft moeten doen, ook al weten wij nu, waarvoor hij stond en hij zou zijn bezweken, indien de meesters hém niet hadden gesteund. Boekdelen, zeg ik u, zijn er te vullen over die tijd. Meester Alcar zette hem midden in februari onder de ijskoude kraan, wat hem goeddeed, om hem tot de normale slaap terug te brengen. Drie weken, dag in dag uit,

geen oog dicht doen en toch gezond blijven én mensen behandelen, schrijven, hard werken en niet kunnen slapen? Dat is de dood! Maar Jeus voelt zich fris en opgewekt. Hierna stond hij eerst voor het bezwijken. Toen hij alles had verwerkt, sliep hij acht dagenlang, dag en nacht was hij in slaap en konden zich de stoffelijke organen herstellen, met als „tik”, het bekende gevolg. Hij staat er ook nu best op, hij heeft niet veel eten nodig, hij kan leven van de wind als het moet, doch zijn lichaam takelt af. Toch beginnen wij in 1944 aan „De Kosmologie”, de ontleding van álles, de Goddelijke Schepping! En dát volgens de Goddelijke openbaringen. Maar voordat wij hieraan kunnen beginnen, moet Jeus voor zichzelf eerst de geestelijke balans opmaken en dat wil zeggen, dat hij even tijd nodig heeft om te mediteren; hetgeen hij heeft geleerd in zich op te nemen of wij staan straks weer voor nieuw bezwijken. En dat moet nu toch niet gebeuren.

Hij moet zich de wijsheid van de boeken, die hij door mij geschreven heeft, eigen maken. Hij leest nu de boeken en kan vaststellen, door hetgeen hij heeft geleerd, dat ik géén fouten heb gemaakt. Jeus is dus nu reeds in staat om mij voor deze ruimte op mijn vingers te tikken. Zegt het u niets? Hij kan dat, omdat hij zich de wetten en die ruimte eigen maakte. Zover is Jeus van moeder Crisje nu reeds ontwikkeld, en is zijn verkregen bewustzijn geworden. Hij kent thans ál de groten van de aarde. Hij weet nu, dat hij Ramakrishna voorbij is gerend, maar dat hij het werk van Ramakrishna en die anderen voortzet. Jeus is thans een bewuste Prins van de ruimte geworden en is heel iets anders dan het Prinsdom van uw wereld, dat voor ónze wereld en ruimte geen cent te betekenen heeft!

Já, wat heeft meester Alcar met en door hem al niet bereikt? Hoe anders beleeft hij de bescherming van het organisme, dan gij met het uwe doet, beschermen zult, indien er zich dingen voordoen, die hulp én medicijnen behoeven. Meester Alcar doet dat dan anders.

Juist in de tijd, dat hij zélf voor het bezwijken staat, komt er een moeder tot hem die hulp nodig heeft. Maar Jeus heeft voor het eerst barstende hoofdpijnen gekregen en wil zeggen, voor hem thans ... dat de hoofdzenuwen met hem bezwijken. Hij heeft nimmer hoofdpijnen gevoeld, door ál dit denken en beleven heen, nooit hoofdpijnen gekend. Omdat, wij hebben u dat verklaard in het tweede deel van Jeus van moeder Crisje ... hij reeds als kind voor de grote problemen van het leven werd geplaatst en moest beginnen om te denken. Hierdoor kregen de zenuwen ruimte. Nu heeft het zenuwstelsel hem te pakken, hij kan niet meer uit zijn ogen kijken en daar zit nu dat vrouwtje en heeft zijn hulp nodig. Wat doet meester Alcar? Hij zegt tegen Jeus:

„Kom, Jeus, wij gaan praten, wij zullen die zenuwen genezen.”

Kan dat, door je nog meer te vermoeien? Já, als je maar weet hoe dat

geschieden moet. Van half acht tot half twaalf praat hij fel tot dit leven en zet haar meteen op eigen benen. Als het vrouwtje weg is, merkt hij, dat zijn hoofdpijnen verdwenen zijn. Mijn God, hoe bestaat het, ik ben weer een ander mens, ik kan weer vooruit, doch nu kwam het verwerken van het Universum en kreeg hij het volgende tafereel te beleven, dat u kent.

Hierdoor werden nu de zenuwen verruimd. Het zenuwstelsel is enorm en wél kosmisch diep. Wanneer ge maar denkt, denken wilt, krijgt elk orgaan van uw machtig mooie organisme die diepte te beleven en kunt ge als de persoonlijkheid weer verder. Doordat Jeus diepte had beleefd, werden ook de zenuwen opgetrokken en konden die weefsels zich ontspannen.

Wat hij thans te bedenken heeft zijn, de „geestelijke gaven”. Hij ergert zich zwart als hij ziet, dat het in Den Haag een chaos is op occult gebied, de charlatans bedriegen, dat de stukken eraf vliegen, die mensen gaan over lijken. Over het lijk van uw kind, dat van uw vader en moeder, waarvan u berichten ontvangt en later geen waarde bezitten, doch waarvoor ge uw goede geld hebt moeten betalen. U kunt toch die wetten niet controleren, en hebben zij vrij spel. Door deze boeken echter slaat u die charlatans tegen de grond en kunt ge uzelf en uw geliefden beschermen, doch vooral het gecharlanteer uitroeien, zodat de Goddelijke geschenken die u als mens kunt bezitten niet langer worden versjacherd!

Dat heeft Jeus allemaal te beleven, maar ondertussen voelt hij zich gevoeliger worden. Hoe is het mogelijk, het leven van God wil nu tot zijn leven spreken. Luister nu goed, geachte lezer. Wat wij voor enkele jaren terug moesten sluiten, afsluiten voor die éénheid voor Jeus, maken wij nu weer wakker. Immers, toen wilde de Maan hem uit dit leven rukken. De Zon, de sterren en de planeten hebben iets tot zijn persoonlijkheid te zeggen en willen beleefd worden. Hierdoor had hij geen houvast meer en verloor hij zijn grond onder zijn voeten, loste hij volkomen op en wilde die kracht en werking volgen.

Dit nu, hebben al de mystieken leren kennen. Dit nú gaf hen het overwinnen óf de krankzinnigheid, de dood in handen. Honderdduizenden priesters zijn bezweken, hadden de krankzinnigheid te aanvaarden óf verongelukten. Dat kan het Oosten u vertellen en daarvoor staat Jeus opnieuw, wil hij „De Kosmologie” ontvangen en beleven. Nu ál het leven opnieuw begint te spreken, het eigen leven aan hem wil verklaren en hij weet, dat dit ontzagwekkend voor zijn persoonlijkheid is, hij daarbij voelt en weet, dat er tien materialisatie-mediums in Den Haag leven en waaronder niet één echte, dan breekt dat bijna zijn hart van smart, omdat hij eerst nú gaat begrijpen hoe machtig de mediamieke gaven zijn voor de mens van de aarde en voor Gene Zijde!

Waarvoor Jeus nu staat, gaf een priester in het oude Egypte zijn beste alles voor als inzet. Een Groot Gevleugelde als Jeus nu is, heeft het oude

Egypte niet gekend! Hij is ál die levens vooruit, hij gaat dieper en wat er met hem thans gebeuren gaat, stijgt boven het bewustzijn van Moeder Aarde uit en kent zij geen letter van. Jeus kan u thans vertellen, kan nu Socrates, Plato en zijn volgelingen leren, wat rechtvaardigheid is. Wanneer beleeft u de rechtvaardigheid? Wanneer bent u waarachtig? Wanneer is de mens liefde? Dat kan hij u verklaren en tevens de colleges voor schenken, omdat hij de Goddelijke Harmonische wetten en werelden heeft gezien en zich de wijsheid daarvan eigen maakte. En wat weten de achthonderd mediums in Den Haag hiervan? Achthonderd leven er, waaronder enkele sensitieven, de rest bedriegt bewust! Niets, helemaal niets, dat alles is bedrog en doet hem zeer. Die mensen kennen zichzelf niet, dat zijn dierlijke wezens, omdat ze zich aan de geestelijke gaven en het leven van God vergrijpen. Niemand van die mannen en vrouwen bezitten de „psychische trance”. Doordat meester Alcar hem door de Psychische trance bracht, hij achter de kist het leven van God in de ogen kon kijken, kreeg hij die Goddelijke éénheid te beleven. De Psychische trance is daarom het bezit van dit Universum en dat wilden tevens de Egyptenaren bezitten, hierdoor hebt gij die cultuur voor uw Westen in handen gekregen.

Jeus mediteert, hij komt met hond en kat tot éénheid, met ziel, leven en geest, met boom, bloem en plant, mens en dierlijk bewustzijn, ál dat leven wil tot hem praten en van het eigen ontstaan vertellen. En wij zien en beleven, dat hij zich staande houdt, dat hij dat leven opvangt, die Goddelijke éénheid ondergaat en zichzelf blijft. Jeus kent thans de wijsgerige stelsels voor ál het leven door God geschapen en hij is in staat om wijsgerige boeken te ontvangen, doch daar hebben wij geen tijd voor. Hij heeft één adept die zich op Plato en Socrates en Schopenhauer ingesteld heeft, zodat hij ook dat leven boeken kan laten schrijven. Al die kinderen die hem volgen begrijpen echter niet wie hij is en wat Jeus kan. Zij kennen zijn diepte niet, ook al krijgen ze de bewijzen. Vandaag is hij in die ogen het genie, maar wanneer hij ze morgen voor de feiten plaatst, bezwijken ze al, omdat ze angstig zijn voor hun nietige persoonlijkheidjes. Maar hij gaat verder, hij kijkt ze slechts één voor één in de ogen en wacht af. Straks zullen ze één voor één kleur moeten bekennen, ook dát komt, dat weet hij! Omdat ook hij voor ál het leven van God kleur heeft te bekennen en moet bewijzen wat hij kan en wil!

Zou hij thans naar het Oosten vertrekken, dan zou men hem daar met open armen ontvangen, doch Jeus van moeder Crisje dient voor het nuchtere Westen. Het Westen moet de verdoemdheid kwijt! Voor een goed maatschappelijk baantje, voor wat speelgoed op aarde, laten ze hem alleen en zal hij hebben te aanvaarden, dat die mensen zover nog niet zijn om voor de meesters te dienen, voor Christus het eigen leven in te zetten. Ze mogen wik-

ken en wegen, tóch kraait reeds die haan uit Jeruzalem voor enkelen en die gaan dan maar, het leven van Jees is hun te zwaar en te moeilijk, ze worden te veel op hun vingers getikt. Het zijn juist die mensen die voor meesters openstaan, en er eigenlijk toch niet mee te maken willen hebben. Dat werd toch wel bewezen door Jan de Ruiter, de dokter die 's morgens hoorde:

„Gá, gá, gá naar Jozef Rulof. Gá, gá” ... en toen hij voor zichzelf dacht, ik ga tot hem, was het wonder gebeurd en kwam hij niet zomaar, hij was voor velen een instrument van de meesters, door hem werden er duizenden uit Duitsland gehouden. Bedankt, dokter Jan de Ruiter, bedankt, wij maken het voor *uw leven goed als ge achter uw kist staat!* Bedankt, ge zijt een geestelijk aangeraakte! Ook een apostel!

Jees wordt nu Kosmisch gevoelig. Wij trekken hem nu in ons bewustzijn op, ook wij mediteren, ook wij staan thans onder de Goddelijke bezieling. Meester Alcar heeft het bericht gekregen om aan de Kosmologie te beginnen. Thans kan ik mee op reis en leert Jees mij kennen, als de eerste adept van meester Alcar, maar wij zijn nu volkomen voor deze ruimte, dit Universum waarin wij leven tot éénheid gekomen. Wat voor enkele jaren terug afgesloten werd, trekken wij thans opwaarts en tot de geestelijke ruimte terug, zodat al het leven op aarde tot hem praten kan. Jees ondergaat dit contact, wat slechts aan enkelen op aarde voor vijf procent maar werd geschonken, beleeft hij nu voor de honderd procent en op volle kracht, met de inzet van zijn ganse persoonlijkheid.

Het water heeft de grootste aantrekkingskracht voor zijn leven, immers al het leven is in het water geboren. Waar blijven jullie, Rudolf Steiner, Ramakrishna, Boeddha, Dante, Plato, Socrates, al die anderen, waartoe Blavatsky en Krishnamurti behoren? Zij kunnen van Jees colleges krijgen. De groten, die reeds aan onze zijde leven, zal hij straks zien en dan kunnen ze hun hoofden buigen voor de meester „André-Dectar”! Jees van moeder Crisje, want ook dat zal hij straks beleven en ontvangen. Ach, voelt ge nu nóg niet, wat de meesters door Jees op aarde hebben gebracht? Wanneer hij langs het water wandelt, roept dat leven tot zijn bewustzijn en vangt hij op:

„Zeg, Jees, heb je de „Volkeren der Aarde” wel goed verstopt?”

Dat zegt het water tot zijn leven. Als je één bent met het leven van God, zal dat leven je tevens waarschuwen en beschermen. Dit was de Haagse Su-zekade. Dood water? Moeder is het en dat moederschap, waardoor hij en ál het leven het eigen bestaan en de menselijke zelfstandigheid kreeg, ruikt aan zijn bewustzijn en ként dat bewustzijn. Zo diep zinkt hij nu weg, zijn ziel en persoonlijkheid bezit de vleugelen, maar nu bovendien de wijsheid, die vanuit de „Universiteit van Christus” tot hem komt. De Kosmologie is begonnen te spreken. Omdat dit leven universeel diep is, krijgt Jees van moeder Crisje

ook die evolueringswetten als vader- en moederschap te zien en dat voor de planeten en sterren, het universum, mens, dier en plant. Kortom, ál het leven van God wil thans ontleed worden. Dan vraagt het water aan Jeus:

„Wanneer ga je weg voor „De Kosmologie”, Jeus?”

„Ik denk,” geeft hij terug ... „moeder, dat de meesters mij spoedig komen halen.”

En wanneer dan moeder „water” tot hem zegt: „Kom je niet even bij mij, Jeus? Kom even in mijn armen, ik zal je ál mijn liefde schenken, ik ben immers je ruimtelijke moeder” ... voelt u het, waarvoor hij toen en thans staat? Indien hij zich even vergat dan liep hij zó het water in om zich aan dat hart te koesteren en die liefde in zich op te nemen. Doch dat betekende dan de dood, het vrijkomen van de stof en dat hebben honderden, néén duizenden priesters in het oude Egypte beleefd en tienduizenden in andere Tempels, waardoor ze bezwaken! Géén van hen heeft deze diepte beleefd, die Jeus nu beleven zal en thans, dat heeft hij reeds bewezen, overwonnen heeft. Want ... wij volgden hem, meester Alcar leeft ín hem en kijkt, luistert. Híér moet Jeus éérst doorheen, eerst dan kunnen wij onze éérste reis maken voor „De Kosmologie”! Of wij hebben nu het waarachtige bezwijken te aanvaarden. Maar ook dán kan Christus tevreden zijn, Jeus heeft zijn eigen bloed volkomen, tienmaal, honderdmaal aan Christus gegeven! En dan kan hij tegen Moeder Water zeggen:

„Néén, ik kom niet. Ik maak mij gereed voor „De Kosmologie”, moeder. Maar je wordt bedankt! Ik heet André, moeder, weet je dat niet?”

„Ik weet het, Jeus, maar de meesters kennen mij immers?”

Dat beleeft Jeus van moeder Crisje tijdens uw smart, ellende, afbraak en verdierlikking, tijdens uw uren, dat gij zelf in de ellende zit en die er voor hem en zijn adepten niet bestaat, omdat deze levens door de meesters worden bezielde. Wat kan Jeus Magere Hein schelen, die is er immers niet. Hoe is Gene Zijde? Een openbaring is dat leven. Maar ook dit is een openbaring, dit, deze Goddelijke-éénheid die hij ondergaat, dat is een Goddelijke waarachtigheid, die hem regelrecht met ál het leven van God verbindt! De bomen, de bloemen, het water, een hond en een kat, de vogels vragen hem, wanneer hij aan de „Kosmologie” van hun leven begint, want ook zij vertegenwoordigen God en evolueren, keren tot de „ALBRON” terug! En dan kan meester Alcar zeggen: goed zo, Jeus, dit gaat prachtig, nog eventjes en wij krijgen dóór de Goddelijk bewuste de „Kosmologie” voor Moeder Aarde en haar kinderen te beleven.

Het praten van al het leven is onfeilbaar, het komt regelrecht tot zijn persoonlijkheid. Jeus weet nu waar het gevaar leeft. Hij is niet angstig voor een occulte wet, het leven is het! Dát leven trekt je uit je eigen bewustzijn en dan

weet je niet meer wie je op aarde bent. Je kunt thans wartaal praten en dat moet niet; hierdoor gingen al die groten uit het oude Egypte hun gekkenhuis in. Hij voelt het en weet het, je komt er doorheen of je gaat eraan, het gaat om alles of niets. In dit leven dan, zegt hij tegen zichzelf. Het gaat erom je staande te houden en normaal te denken en te voelen. Crisje, je hebt een waarachtig „Profeet” gebaard.

Wanneer het water, een boom, praat en te opdringerig wordt, geeft hij en bijt terug:

„Bemoei je met jezelf!” Maar wat wil dat zeggen, boom, water? De bomen vragen hem:

„Leef ik ook in het land aan Gene Zijde, Jeus? Hoe ben ik daar? Hebben de mensen mij daar lief?”

En dan hoort hij het water zeggen: „Stakker, kun je dat niet in en dóór mij zien? Heb ik jullie allemaal niet gebaard? Ben je niet uit mij tot het leven gekomen? Jeus zal je straks de wetten verklaren, want hij zal het „AL” zien en beleven en dáár zal hij voor de ogen van de Albron onze naam schrijven, opdat de God van al het leven ons niet vergeet!”

Toen Jeus terugbeet kreeg hij van een vogeltje te horen, de doodgewone mus:

„Ben je niet ’n ietsje boos, Jeus, je bijt zo hard? Wij horen het immers?”

Ziet u, geachte lezer, die wetten hebt ge u eigen te maken en dát is het één-zijn met ál het leven waarover ook Christus heeft gesproken, doch nu door Jeus van moeder Crisje op aarde wordt gebracht! Wat willen de groten tegen hem beginnen? Als Moeder Water vraagt:

„Vraag eens aan de meester hoe ik in de zevende sfeer ben, Jeus? Zal ik daar niet zijn als kristal zo helder?” ... geeft Jeus terug:

„Jullie denken steeds aan jezelf. Ik heb nog nooit voor mezelf iets aan de meesters gevraagd. Je moet gelukkig zijn dat je tot het leven behoort.” ... en kan Moeder Water en al het leven van God het mee doen. Jeus hoort het, de stem van ál het leven kun je beluisteren. En dat is de stem van God! Wat nu, wanneer wij aanstonds tussen de sterren en de planeten zullen leven, wanneer uw Universum spreekt? Het is in deze tijd, dat hij vele mensen voorspellingen geeft over het verloop van de strijd. Jázeker, Berlijn valt eerder dan Scheveningen, maak je geen zorgen, moeder, en wij zeggen, Amsterdam en Den Haag blijven in onze handen, ook al rennen hier de nazi's heen en weer. Adolf verliest het! Heb ik je dat niet altijd gezegd? En je zult straks eten en drinken krijgen, vanuit de lucht gooien zij het naar beneden. En dat is het einde van Adolf! Jázeker, in 1940 hebben de meesters reeds voorspeld, dat wij geen hout meer zullen hebben om onze doden te begraven en nu staan wij voor die uren! Waarachtig is het! Jeus heeft deze bewijzen vastgelegd en

aan zijn vrienden doorgegeven, waarvan ze rilden en beefden. Tóch komt het en het kwam, nu leven wij in die narigheid. Schei toch uit, kreeg hij van de Wienerin en zijn vrienden, zoiets gebeurt er niet, dat is niet te beleven. *Máár, is het even waarheid geweest, Maarten? Goeie vriend van Jeus, die hem door dik en dun heeft mogen volgen, die duizenden bewijzen heeft mogen ontvangen?* Achter de kist worden állen, die hem hebben liefgehad, door ons gezegend. Wij staan achter uw kist voor uw levens gereed! Weet het! Gij hebt deze „Profeet” broederlijk kunnen aanvaarden?

De oorlog gaat verder, eten en drinken is er niet meer. U weet zelf, hoe de bloembolletjes hebben gesmaakt. Jeus eet weinig, hij kan erbuiten, sinds 1930 heeft hij geen hongerig gevoel meer gekend, doch ook zijn organisme takelt af. Néén, hij heeft niets ingeslagen, omdat hij het geld er niet voor had en ten tweede, hij wilde deze tijd zoals ze tot hem kwam beleven en genieten, hij beleefde door dit vreselijke pak slaag van en voor de mensheid de gelukzaligheid op universele afstemming. Doch dat komen wij nog tegen, en ziet u ook hem als een geraamte aan uw leven voorbijgaan.

Het is tevens in deze tijd, dit voorbereiden om aan „De Kosmologie” te beginnen, dat hij dag in dag uit visioenen krijgt om mensen te helpen. Natuurlijk kan dat alleen door ze geld te geven, centjes van de schilderijen. Gene Zijde waakt over de eigen lieverds en wil zeggen, vaders en moeders waken over hun kinderen. Hij ziet in de morgen een oud vrouwtje ergens in huis, ze jammert, ze heeft vijfentwintig gulden nodig. Meester Alcar zegt hem:

„Zie je haar, Jeus?”

„Ja, meester.”

„Zorg dan, dat je tegen tien uur daar op die hoek bent, dan kom je ze tegemoet en schenk haar dan het beloofde, het is van haar moeder.”

„Ik wist, toen ik u zag, dat u het mij geven zou. Moge God u beschermen” ... zijn voor Jeus de bloemen van haar hart en kan hij weer verder. Dan weer moet hij tegen negen uur ergens anders ’n kind van God opwachten om zijn centjes te schenken; wéér ontmoet hij een moeder, die haar kind in zich draagt en er een in de wagen heeft en niet meer vooruit kan. Het grote bedrag, dat hij voor een prachtstuk van Jongchi kreeg gaat in de handen over van deze moeder en kan zij haar kindje verwachten. God waakt? Uw vaders en moeders waren het, die over uw leven waakten, indien zij u konden bereiken!

Op een andere dag ’s avonds, hartje winter, moet hij de straat op om een ander leven van God te ontmoeten en haar het geschenk van Onze Lieve Heer te schenken. Crisje ziet hij nu niet meer, in 1942 heeft hij als het ware afscheid van haar genomen, Crisje zal, voordat de oorlog eindigt tot haar „Lange” terugkeren. En ook dan zal meester Alcar hem met haar leven ver-

binden.

En dan zijn wij zover. Het is november 1944 ... de zeventiende ... dat hij 's avonds in het keukentje meester Alcar ziet en hoort en zijn meester tot hem zegt:

„Jeus, zie je en hoor je mij?”

„Ja, meester.”

„Neem dit dan even op.” En thans volgt er:

„De indeling van de Kosmologie van Jozef Rulof.

God ...

God als Leven ...

God als Licht ...

God als Ziel ...

God als Geest ...

God als Vader ...

God als Moeder ...

God als Levens-Wetten ...

God als Levensgraden ...

God als Elementale Wetten ...

God als Kracht ...

God als het Kleurenrijk Gods ...

God als Verdichtingswetten ...

God als het Dierenrijk ...

God als Moeder Natuur ...

God als Rechtvaardigheid ...

God als ... Liefde ... en dit is voorlopig alles, Jeus, en voldoende. Denk hierover na, Jeus van moeder Crisje, dat alles moeten wij thans volgen voor de „Universiteit van Christus”!

Jeus denkt: mijn hemel, wat moet ik nu beleven. Hij heeft het ontstaan van het Heelal gezien en beleefd en is dat nog niet genoeg? Já, geachte lezer, in dat koude keukentje, bij het zwakke lichtje van 'n schoenveter in wat olie, kreeg Jeus van moeder Crisje deze boodschap. Enkele dagen later mag ik mij met hem verbinden en kan ik Jeus zeggen:

„Jeus, wij breken een record voor meester Alcar, wij zullen nu proberen om zes boeken te schrijven en te beleven in enkele maanden. Hij geeft mij terug:

„Hoelang duurt het nog?”

„In het voorjaar eindigt de oorlog, Jeus. En dan hebben wij „De Kosmologie” in handen.”

Nu stelt hij zich op de ruimte in. Jeus verwaast, maar hij staat toch met beide benen op de grond, hij zal nu niet meer bezwijken. Zijn geest en persoonlijkheid zijn universeel diep, eten en drinken heeft geen betekenis meer,

hij zál de meesters volgen en alles aanvaarden. Er zijn nu mensen die duizend gulden voor één boek willen geven, maar de boeken werden door de mannen van Adolf afgesloten, elk ogenblik kunnen ze worden verbrand, doch ook daar waken wij over, er gebeurt niks! Maar hij heeft er niet één in handen en hij weet, ze worden thans kapot gelezen, de mensen die de boeken hebben delen ze uit. Thans weten wij reeds, dat wij duizenden Joden voor de „Zelfmoord” mochten beschermen. Néén, dat doe ik nu niet, ik draag alles, ik maak géén eind aan mijn leven, want ik weet wat mij dan te wachten staat, ik wil thans mijn eigen karma beleven en ondergaan! Ziet ge, lezer, daarvoor hebben de meesters gezorgd, omdat de zelfmoord én uw crematie het ergste is wat gij u zelf schenken kunt.

En dan komt er:

„Ben je gereed, Jeus?”

„Ja, meester.”

„Vanavond, november ... 1944 ... zul je uittreden voor „De Kosmologie”, voor de Goddelijke wijsheid!”

Jeus wacht af. Nu gaan wij met ons drieën, we weten wat ons wacht en wat wij zullen beleven. Meester Alcar keert thans tot de „ALBRON” terug, de *Gods* „MOEDER” ... tot ín de bron waar alles door ontstaan is en van waaruit en waardoor ál het leven de verstoffelijking kreeg. God is méér Moeder dan Vader! Enfin, u weet, wat Jeus van zijn meester kreeg en dat moeten wij volgen, doch door het Goddelijke Bewustzijn; de „Mens” ... die het Goddelijke „AL” heeft bereikt! Wij worden dus gevolgd door de Menselijke „GOD” ... waarvoor „Christus” de „Mentor” is! En dit heeft géén mens van de aarde beleefd en zal ook nooit meer ’n mens beleven, omdat géén mens ooit meer over Jeus van moeder Crisje heen gaat! Dat is uitgesloten, en zal ik u straks bewijzen, omdat gij ons volgen kunt!

Christus zei eens: „Zorg, dat gij met uw drieën tezamen zijt, dan ben „IK” bij u allen!”

En wil zeggen: wij gaan op reis door God als Vader, als Zoon en als Heilige Geest te beleven! Jeus, wij komen!

Even later kijkt hij in onze ogen, de eerste reis voor de „Kosmologie” van uw leven en voor ál het leven van God, is begonnen!

Jeus de kosmisch bewuste

Ga naar de Universiteit, word godgeleerde, wat bent u dan?

Word psycholoog, studeer jaren, wat ben je dan?

Word dominee, leer de Bijbel kennen, wat weet je dan van God?

Já, denkt Jeus, hoe diep zijn deze mensen, wat weten zij van ziel, leven en geest af? Niets! Studeer jarenlang om het te worden en je staat nog tegenover de „verdoemdheid”, voor een God van haat en wraak, die zijn kinderen eeuwigdurend laat verbranden. Wat weet men op aarde van de ziel en haar krankzinnige wetten af? Niets! Ook dan ben je nog een onbewuste in de ruimten van God, omdat men op aarde haar Goddelijke afstemming niet kent. Wat weten de theosofen en Rozenkruisers van God? Hoe diep was Annie Besant en haar Krishnamurti, haar meester? Jeus weet thans, dat de theosofen Christus niet kunnen vertegenwoordigen, zij hebben geen fundamenten gelegd voor zijn Universiteit, maar die hij nú zal beleven en ontvangen. Door deze reizen zal hij hen bewijzen hoe diep ze zijn en wat ze van de God van al het leven weten.

Miljoenen kinderen van God leven in onwetendheid. Zij zoeken naar God en willen Hem leren kennen, bezoeken Tempels, gaan naar Tibet en Egypte, Tempel in en Tempel uit, doch keren met niets terug. Mensen vroegen Krishnamurti:

„O, Krishnay, zeg mij toch, ken je God? Vertel mij of je Hem kent, ik moet het weten en ik kom in naam van miljoenen mensen. Geef mij het woord! In Brits-Indië (India) lag ik neergeknield aan de voeten van hen die zich meesters noemen. Ik stelde vast, dat zij minder bezitten dan ik, ze slapen, ze geven zich voor Christus uit, maar waarvan ik géén wet aanvaarden kan. Teert ge op onwaarheden? Moet ik een mens aanvaarden, die zegt: ik ben Christus?” Waarom heeft Annie Besant dat gezegd en gedacht? Krishnamurti heeft het niet gewild, anderen zeggen: ik ben Christus, doch wanneer je hen vraagt je iets over de God van ál het leven te vertellen, zwijgen zij!

Jeus zwijgt niet, hij zal je overtuigen, hij is een alwetende voor deze ruimte, wanneer wij de kosmische wetten leren kennen. Jeus kijkt zijn meester en mij in de ogen en hij weet waarheen wij gaan. Meester Alcar stelt zich op de eerste Openbaringen in, waarna wij de aarde verlaten. De stoffelijke ruimte lost voor ons op, het uitspansel, waarin Zon en Maan, de sterren en de planeten het eigen leven mochten verdichten, ligt thans achter ons. Hiervan heeft Jeus de wetten reeds leren kennen. Hij zal nu zien hoe God aan de eerste verstoffelijking begonnen is. Wanneer de mens van de aarde dit alles kent, komt daar eeuwigdurende vrede en rust en is er geen angst meer voor de dood! Wij

zijn één van gevoel, van ziel tot ziel. Jeus is bij ons en wij hebben de stoffelijke wetten voor deze ruimte al beleefd, wij weten hoe Zon en Maan zijn geboren, wij zijn voorbereid. Wie van de groten der aarde hebben een dergelijke reis mogen beleven? Heeft Boeddha zichzelf achter de kist leren kennen? Rudolf Steiner, Plato, Socrates soms? Is Dante zo diep? Wat weet Krishnamurti hiervan? Wij mogen Jeus nu met de „Alwetendheid” verbinden, dat kreeg meester Alcar in handen. We weten het, géén Tempel in het oude Egypte heeft dit beleefd. Wat Jeus beleven zal, omvat dit Universum en doordat God het wil, ontvangen wij als astrale persoonlijkheden deze taak.

Jeus ziet, dat het stoffelijke licht van dit Universum verduistert. Omdat wij de stoffelijke wereld hebben verlaten, lost deze ruimte op, doch wij betreden de geestelijke wereld, om ook die weer te verlaten, want meester Alcar gaat door tot de eerste verschijnselen, waardoor de stoffelijke én de geestelijke wereld vrijlen. Wij gaan dus eerst door de stoffelijke en daarna door de geestelijke wereld, willen wij het begin van de schepping waarnemen. En wij weten, dat wij voor onszelf het Goddelijke woord kunnen ontvangen, omdat de hoogste meesters ons volgen. Ook Jeus staat nu voor het Goddelijke woord open.

Meester Alcar gaat steeds verder en niets kan hem tegenhouden. Héél deze ruimte weet, waarvoor wij dienen. Elke sfeer, elk mens, weet het. Wij dienen! En dan horen wij zeggen:

„Ga verder, mijn broeders, ga tot de „ALBRON” terug en leer de God van al het leven kennen. Wij verwachten u!”

Even later komt er tot ons:

„Voelt u wat u wacht? Geloof u, dat het Goddelijke „AL” thans door het kind van Moeder Aarde bewoond is? Wij hebben onze stoffelijke kringloop volbracht. Thans worden u de wetten verklaard.”

Wij voelen ons nu vrijlen. We weten en dat zullen wij hier zien, dat de Bijbel met onwaarheid begint. Jeus zweeft door deze ruimte, omdat hij de „Grote Vleugelen” bezit. En wij zien, dat er in deze ruimte nimmer nacht is geweest, waardoor wij stoffelijke en geestelijke vergelijkingen kunnen maken voor Moeder Aarde en haar kinderen. De Bijbel zegt toch, dat God een licht maakte voor de nacht en één voor de dag. Indien u dit begrijpen wilt, zeg het aan uw leven op aarde en dat kan Jeus nu reeds vaststellen, hoe onbewust de Bijbelschrijvers nog waren, toen zij de eerste woorden voor het „Gods woord” ... dat heet, dóór God ontvangen ... vastlegden. Maar dat was God niet, God heeft nooit stoffelijk gesproken!! De Bijbelschrijvers kenden zichzelf niet eens. Ze hebben een begin gemaakt, om de mens van de aarde over een God te vertellen, doch dat is in strijd met deze werkelijkheid en zal Jeus van moeder Crisje zien! En dat in opdracht van het „AL” bewustzijn waarvan

wij zo-even de stem mochten beluisteren. En dat liegt niet meer! Dát kan ons niet bedriegen, omdat wij de wetten voor de eerste openbaringen moeten beleven. Hierdoor krijgt Moeder Aarde en haar kind eindelijk de Goddelijke waarheid!

Wij gaan dus verder, totdat wij de duisternis van vóór de Schepping zien. Eerst dan stellen wij vast, hoe vanuit de „ALBRON” de verstoffelijking is begonnen. Daardoor heeft de God van al het leven zich gemanifesteerd. Wij hebben thans het stoffelijke Universum verlaten, en gingen door de geestelijke werelden, de ruimten voor de ziel als een astrale persoonlijkheid, doch wij moeten dieper en verdergaan, willen wij ons éénzijn beleven met de bron van ál het leven. Meester Alcar heeft zich daarop ingesteld en wij nemen thans waar, dat wij achter het licht komen van de Zon en er een duisternis valt.

Jeus voelt thans een machtige stilte. Hij kan stoffelijke, aardse vergelijkingen maken en dat is noodzakelijk. Hij ziet nu, voordat God aan Zijn openbaringen begon, was er geen leven te zien. Niets was er, maar de „ALBRON” is er toch en van daaruit zal dit machtige gebeuren beginnen. En dan zien wij, hoe al het leven is geboren. Wij voelen, dat wij de Goddelijke éénheid ontvangen; was die er niet, dan konden wij terugkeren en was dit alles ook niet voor ons te beleven. Maar wij ontvangen die éénheid, omdat de stem van een Goddelijk bewuste tot ons sprak, er is dus geen halt! Vanuit de ruimte, vanwaar de stem tot ons kwam, daar leeft Christus en met Hem miljoenen mensen, die dat stadium reeds hebben bereikt. Een Goddelijk afgezant zal telkens tot ons spreken en ons van het eigen-verkregen bewustzijn overtuigen. Is dat niet wonderbaarlijk voor Jeus? Ook voor ons is dit een Goddelijke genade, doch vooral voor Moeder Aarde en haar kinderen. Omdat men ons volgt, zijn wij zeker. Van verdwalen in deze ruimte is er nu geen sprake. Dit is dan ook de Goddelijke inspiratie én het woord! Hierdoor is elke twijfel opgelost. En dan komt er terug:

„Ga gerust verder, mijn broeders.”

En dat doen wij ook. Ik denk aan Jeus en vraag hem innerlijk:

„Ben je sterk genoeg, Jeus, om dit alles te beleven?”

Onmiddellijk krijg ik zijn gevoelens terug en weet ik, dat hij zich staande zal houden, dat hij alles van zichzelf zal inzetten om dit voor de aarde te beleven. De stilte die wij voelen zegt ons, dat wij de „ALBRON” naderen. En in deze Goddelijke heiligheid leeft Jeus van moeder Crisje. Het is niet te geloven, maar hij ziet de Goddelijke waarheid. En thans beginnen wij te denken, vragen te stellen, voor onszelf, maar dat doen wij voor de mensheid.

Wat is leven en wat is ziel? Wij bevinden ons nu in de Goddelijke werkelijkheid. Wij mensen zijn ziel, leven en geest geworden en stof. Wij stellen ons eerst in op het zieleleven en hebben dat te beleven en te volgen. Het is

waar, wij mensen, dier, bloem en plant zijn leven geworden, maar waardoor en hoe? Hierin leeft God, de God van al het leven en die is „Liefde”! We leven thans in de wereld van vóór de Schepping. Voordat dus de Schepping een aanvang nam, want wij zien duisternis. Van hieruit, door de „ALBRON” zijn Zon, Maan, de sterren en planeten geboren, ál het leven! Had Jeus nu niet doorgezet, had hij zichzelf niet overwonnen, dan hadden ook wij dit niet mogen beleven en is voor ons leven een genade, door Jeus thans aan ons leven geschonken. Kunt gij dit voelen? Had Jeus zich op aarde op geld, dikdoenerij en al die lage gevoelens ingesteld, dan had hij dit nimmer mogen beleven en was hij daar op aarde bezweken. Maar Golgotha heeft zich aan zijn leven geopenbaard, reeds als kind ontving hij die wetten. En nu is het dienen voor God! Meester Alcar zegt nu tot ons en nu beginnen de colleges:

„U ziet, mijn broeders, wij bevinden ons in het Goddelijke stadium van vóór de Schepping. Hierin is alleen God te voelen! Dit is het eerste stadium waarin echter *alles leeft en de „Oerbron” is!* Dit hier is de Alziel, het Alleven, de *Algeest en wil zijn de „Alliefde”!* Maar wie is nu God?

Die waarheden zullen wij ontvangen en beleven. De „Alwetendheid” is het, waardoor wij deze afstemming ontvingen, mijn broeders, in deze ruimte leeft die alwetendheid en wil ons overtuigen. Al het leven nu, dat zich dóór de stoffelijke wetten tot de verdichting heeft gebracht, kreeg vanuit déze wereld de eigen zelfstandigheid. Voordat God zich dus manifesteerde, was er alleen „Ziel”, én dat is Leven! Zijn „Geest en Zijn Persoonlijkheid” leren wij straks kennen.”

Jeus kijkt nu door deze ruimte heen. Hij ziet dit leven, maar een lege wereld is het. Het is een onmetelijke ruimte waarin hij leeft. Hij voelt deze ruimte en kan zeggen: dit is plasma! Het „Protoplasma” is het, waardoor alles is geboren, de „Goddelijke Moeder”! Het is levensaura en die aura zal zich manifesteren en verstoffelijken, eerst dán begint de stoffelijke openbaring. En dan horen wij opnieuw:

„Voelt u dit, mijn broeders, en gij, mijn kind van de aarde? Aanstands zal zich deze levensaura verdichten en manifesteert God zich als werkende kracht. Het AL-leven zal zich dus manifesteren, vergeestelijken en verstoffelijken en daarvan zult gij de verschijnselen zien. Hierna volgde ... evolutie ná evolutie en hebt gij reeds door de verstoffelijking vastgesteld, omdat het Universum, de sterren en planeten zijn geboren. Gij leeft nu ín de „Albron” ... het Albestaan van vóór de Schepping. Dit is de Goddelijke Tempel, mijn broeders, waarin wij leven en de God van al het leven vertegenwoordigen. Omdat Christus het wil, zult gij God op aarde vertegenwoordigen en deze wijsheid naar de aarde brengen. Hiervoor heeft Christus Zijn leven en ruimte geschonken, Hij gaf alles! Ook wij moeten Hem volgen en beleven. Deze

Eeuw, mijn broeders, is de Eeuw van Christus!”

De stem houdt op te spreken. Jeus en wij hebben een Goddelijk wonder beleefd. Dit is *de „ALBRON” van vóór de Schepping!* Dit is het *Moederlijke plasma, haar levensadem*. Wij zien en wij voelen dat! En is heel iets anders, dan hetgeen gij op aarde hebt ontvangen, waardoor God zei:

„Laat ons mensen maken. Van klei en levensadem.”

Maar door deze „Almoederlijke” krachten, deze levensadem, kwam alles tot stand en zullen wij nu volgen. Voelbare plasma is het! Wilskracht is het en bewustzijn, want deze kracht wist wat er zou gebeuren. Het is vooral geheiligde liefde! Voelbare stof als „ziel, geest en leven”! Een ijle substantie is het, omdat het stoffelijke gebeuren hierdoor tevoorschijn trad. Jeus kan dat beleven en hij neemt deze wetten als kracht, ziel en leven in zich op. Zo zullen wij God leren kennen.

De allereerste werking komt thans tot ons leven en bewustzijn. Wij gaan hand in hand verder en steunen elkaar en is alles te verwerken en te dragen. Jeus is nu tot in het „AL” opgetrokken, ook wij en het bewuste „AL” volgt ons, draagt ons leven, die zekerheid hebben wij reeds beleefd.

Jeus ziet nu, dat deze ruimte door uitstralend plasma wordt gevuld en dat is het „Barings”-proces van de „Almoeder”! De „ALBRON” stuurt dus dit leven door deze ruimte. Het is levend plasma, iets anders is het niet en (dat) stellen wij vast. En die aura evolueert, wij zullen aanstonds de volgende stadia beleven en ook kunnen zien. Hierdoor komt er licht in deze ruimte en is de geestelijke „Schepping” begonnen! Door dit „Baren” beleven wij straks het „Scheppen” ... en kunnen wij begrijpen. Nu reeds leren wij God allereerst als „Moeder” *kennen en hierna als „Vader”!* Door dit baren zal het scheppen naar voren treden en is duidelijk, omdat wij die wetten op aarde hebben leren kennen. Leg uw zaadje in de grond en gij kunt nu op het scheppen wachten, dat onherroepelijk zo is, omdat gij hierdoor die evolutie voor u ziet. Maar *hiér* zien wij dat voor de „ALBRON” ... de „ALMOEDER” is het! Doordat dus het leven een eigen evolutieproces heeft te aanvaarden, kreeg het verruiming, en hierna door de verkregen eigen zelfstandigheid ... het vader- en moederschap in handen! Dat heeft hier, waarin wij nu leven, biljoenen tijdperken geduurd, voordat de verstoffelijking plaatsvond. Wij zijn reeds in staat om die berekening te maken en ook Jeus kan dit proces volgen, omdat wij zien, dat dit plasma zich verdicht.

Jeus voelt en ziet, dat er miljoenen jaren voorbijgingen, voordat dit leven zich heeft kunnen verstoffelijken. Uit het „Albewustzijn” dus, trad dit leven naar voren, want dit *is* bewustzijn! Dit is denken en voelen! En hierdoor zien wij straks de verstoffelijking ervan. Maar vooral als werking en Goddelijke stuwung, als verdichtingswetten en later als de elementale wetten, waarvoor

Zon en Maan dienden en staan wij voor ons verstoffelijkte Universum waarin u leeft als mens. Wat dus de Bijbel aan het kind van *Moeder Aarde vertelt, is onwaarheid!* Wij zijn in staat om die tijd, totdat de stoffelijke wetten naar voren traden te berekenen, omdat wij elke verdichting kunnen volgen. Jeus ziet en voelt nu, dat er miljoenen eeuwen voorbijgingen, voordat dit leven tot het stoffelijke stadium kwam. Hij kan nu vaststellen, dat de „ALBRON” zich heeft gesplitst! Wij zien telkens dit universum veranderen en wij begrijpen en weten, waarom, want dat is de Goddelijke evolutie! Het zijn tevens wetten en levensgraden, want een tijdperk vertegenwoordigt één levensgraad en eerst daarna staan wij voor het volgende ogenblik voor dit Goddelijke baren en scheppen. Vanzelfsprekend is, dat wij daardoor het „Kleurenrijk” Gods zien. Wat wij nu reeds mochten beleven is voor ons en uw leven: God als „Moeder en Vader, als Ziel, Leven en Geest en als het kleurenrijk”. En dit is „Liefde”!

Nu Jeus ziet, dat deze wereld, doordat de „ALBRON” die krachten als levensplasma uitzond, een machtig gewaad gekregen heeft, stellen wij daaraan reeds een graad van bewustzijn voor de Goddelijke Persoonlijkheid vast. Immers, deze ruimte heeft licht gekregen en dat is God als „Licht”! Voelt u, geachte lezer, waarmee gij thans verbonden bent? En dat door Jeus van moeder Crisje!

Jeus ziet, miljoenen eeuwen gingen er voorbij voordat dit geschiedde. Maar doordat hij „Het Ontstaan van het Heelal” reeds heeft beleefd, weet hij, dat straks dit Goddelijke gewaad, dus dit licht als ruimte, vaneen scheurt en beleven wij de Goddelijke splitsing! God als het „Licht”, als Ziel, Leven en Geest, als Vader en als Moeder dus ... verdeelt zichzelf in myriaden deeltjes, vonken van Zijn leven en elke vonk zál dit openbaren voortzetten en „*HEM*” dus nú, door álles wat „*HIJ*” is, vertegenwoordigen! En dát machtige wonder zullen wij zien en beleven! Maak thans reeds uw vergelijking met uw Bijbel en gij voelt het, weet nu, dat het begin onwaarheid is en zoveel andere verhalen, die ons op aarde werden geschonken. Nu Jeus ziet dat deze ruimte een gewaad gekregen heeft, zegt meester Alcar tot ons:

„Dit nu is God als Geest, mijn Jeus. Miljoenen eeuwen gingen er voorbij, voordat God zich als „Geest” kon manifesteren en mochten wij hier volgen. Maar aanstonds, je hebt dat vroeger reeds met mij beleefd, scheurt de ruimte vaneen en splitst God zich en dat wordt het stoffelijke Universum. En daar zullen wij ons nu op afstemmen, om dat ogenblik waar te nemen, omdat Zon en Maan, als het vader- en moederschap de wetten van God zullen voortzetten, waarna wij als mens en dier, Moeder Natuur, aan ons leven en zelfstandigheid konden beginnen. Omdat de ruimte die wetten in ónze handen heeft gelegd, konden wij ons leven voortzetten, maar wij zijn dus door God geboren.”

En Jeus ziet dit Universum, hij begrijpt het, omdat hij alles heeft mogen volgen. Dit heeft miljoenen eeuwen geduurd, maar het kwam zover. Het doel is, het menselijke wezen dit alles te schenken. En dat komt. Hierdoor vertegenwoordigt de mens zijn God! Het Uitspansel scheurt nu vaneen, er komt duisternis, omdat dit geheel zich splitste, maar dat werd dit stoffelijke Universum. Het vaderschap voor de ruimte werkt en stuwt verder, Zon en Maan zullen nu ontstaan, omdat God als Geest zich verstoffelijken zal. Maar wij weten nú, dat vanuit de „ALBRON” de „ALZIEL” het leven kon beginnen, zichzelf te vergeestelijken en te verstoffelijken. En die overgangstijden kan Jeus volgen, hij kent ze reeds, doordat hij het Ontstaan van het Heelal heeft beleefd en wij die boeken schreven.

Nu wij dit alles mochten volgen, verbindt meester Alcar ons met het huidige stoffelijke stadium, dat is dus de stoffelijke ruimte waarin u leeft. Maar wij weten hoe dit alles is ontstaan. God heeft zichzelf dus door vele evolutieprocessen vergeestelijkt en verstoffelijkt en kunt gij op aarde aanvaarden! *Het onzichtbare Goddelijke heeft zich verstoffelijkt!*

Máár, doordat elke cel, elk lichaam, het eigen leven kreeg, móét dat leven verder en zal terugkeren tot God, het „ALbewuste stadium”! Hierdoor, en dat kunt gij aanvaarden, schiep dit Universum een andere ijlere ruimte, en dat werd de „Vierde Kosmische Levensgraad”. De vierde schiep de vijfde, de vijfde de zesde en de zesde schiep de „Zevende Kosmische Levensgraad”, die het „AL” vertegenwoordigt en waar thans Christus met de Zijnen leeft! Wij mochten die zeven overgangen waar wij ook waren, zien en moeten dus nu aanvaarden, dat uw stoffelijke Universum niet het „AL” vertegenwoordigen kan, omdat het leven evolueert.

Wanneer Jeus dit alles in zich opgenomen heeft, gaat meester Alcar verder. Wij maken ons dus van dit Universum vrij om de volgende graad voor het Kosmisch Goddelijke gebeuren te volgen en leren wij de „Vierde Kosmische Levensgraad” kennen! Wij volgen nu dus de ontwikkeling voor het Universum, doch straks, hierna, op de volgende reis, het ontstaan van het menselijke organisme, de ziel en de geest, ook het dierenrijk en de wetten voor Moeder Natuur. Maar tot in het bewuste Goddelijke „AL”, omdat dit alles tot de „Universiteit van Christus” behoort! Maar voelt u, wat Jeus te beleven krijgt?

Dit Universum heeft een nieuw gewaad geschapen en door de Goddelijke „Evolutie” was dat mogelijk! Wij zien dus deze stoffelijke ruimte verijlen. Vergeestelijken is het! Zon en Maan schiepen nieuw leven. Sterren en planeten kónden baren en scheppen, hierdoor betreden wij straks die nieuwe én volgende ruimte, dat de Vierde Kosmische Graad is. Ik vraag u even, wat weet uw dominee van dit alles af? Wat hebben de groten van uw aarde van deze wetten gezien? *Niets!!* Wisten Annie Besant en Blavatsky er iets van?

Néén, want zij hebben deze hoogte en diepte nimmer beleefd. Géén Socrates, noch Plato, noch Boeddha, géén van allen hebben dit ontvangen, die is al-léén nu te beleven, voor uw eeuw en *daarvoor dient Jeus van moeder Crisje!*

Wij zien thans, dat al het leven in het Universum verijlt. Vergeestelijkt! En wij stemmen ons op dat stadium af om het waar te nemen. Want wij moeten met en door dit leven tot het bewuste „AL” terug! De „Vierde Kosmische Levensgraad” is nu, als de vierde sfeer in het leven na de stoffelijke dood. Gij kunt thans zélf uw vergelijkingen maken, omdat meester Alcar u de boeken: „Een Blick in het Hiernamaals” heeft geschonken en leert ge ook deze wetten kennen. Wij betreden dus aanstonds een stoffelijke wereld die als een geestelijke zo ijl is en tóch stof! En ook daar leren wij dezelfde wetten voor het vader- én het moederschap kennen, want die wetten zijn niet veranderd. Het leven ging verder. Het is dus duidelijk en zeker, dat daar de „Mens” van de aarde leeft, omdat hij voor uw menselijk leven verder is dan gij. Dat er van éérste, géén sprake is, leren wij ook kennen en ook dat heeft meester Alcar door de boeken van Jeus verklaard en is duidelijk. Wij kunnen ons dus oriënteren, omdat wij de wetten als ruimte voor ons zien en waarvan wij het vader- en moederschap beleven. Hierdoor ging de mens van Moeder Aarde verder, want h́j zál de God van ál het leven door zichzelf vertegenwoordigen. Het zegt u, dat God zichzelf in onze handen heeft gelegd. *Wij źjn dus Goden!*

Het leven op de Vierde Kosmische Levensgraad is dus bewuster dan ál het leven van uw ruimte waarin gij als mens leeft. Hoe hoger wij nu komen, des te ijler wordt het leven en dat is de geestelijke bewustwording bovendien. In deze ruimte, ziet Jeus, is er geen nacht meer, omdat dit Universum anders is verdeeld en een zelfstandigheid is. Dat wil zeggen, dat uw Universum waarin gij leeft, door drie levensgraden is verdeeld en kregen de planeten de stelsels te dragen en in eigen handen. De Maan vertegenwoordigt nu voor uw Universum de „Eerste Kosmische Levensgraad” ... Mars de tweede en Moeder Aarde de derde. Indien gij nu daar vertrekt, achter uw kist komt, licht bezit, dan gaat ge hier verder, ik bedoel, in óns astrale leven, óm nu de zeven sferen van licht te overwinnen en eerst dán betreedt ge de „Vierde Kosmische Graad” ... waarvan de boeken van Jeus u de wetten verklaren! Lees dus „Het Ontstaan van het Heelal” ... en gij kunt uw eigen vergelijkingen maken!

Maar Jeus van moeder Crisje is in diepe bewondering gekomen. Hij kan zeggen: ik lig neergeknield aan de voeten van de Goddelijke meesters, ook wij hebben ons die gevoelens eigen gemaakt en buigen ons hoofd én leven voor al deze wonderen en openbaringen. Wij hebben te aanvaarden, dat door dit Universum een ander is ontstaan. Omdat het leven voor God evolueert, is dat mogelijk. Kijk nu naar de sterren en planeten en gij weet, dat er géén Magere Hein is, *want dat gebeuren is „Evolutie”!*

Vanzelfsprekend is tevens, dat wij op de „Vierde Kosmische Levensgraad” niets meer met disharmonie te maken hebben. Wij leven daar als mens in Goddelijke Harmonie, er worden daar geen mensen meer gedood, ook het leven van Moeder Natuur, het dier, heeft die harmonie bereikt! Wij hebben dus als mens ál onze narigheden overwonnen! En dat is door deze ijlere wereld te zien en te beleven, wij als mens voelen ons niet anders.

De Vierde Kosmische Levensgraad schiep de Vijfde, wij kunnen dus verdergaan. Wat Jeus te beleven krijgt is enorm en elke wet wil thans beleefd worden. Ik geef u nu slechts een nietig beeld, maar wanneer wij straks terug zijn, moeten wij elke gebeurtenis vastleggen en ontléden en dát worden de boeken voor „De Kosmologie”. Indien wij álles ontleden, staan wij voor 100.000 boeken! Want de Universiteit van Christus is zo diep!

Wij komen thans met een Goddelijk bewuste in contact, wij dalen af om het planetenstelsel van de Vierde Kosmische Graad te zien en nu worden ons die wetten verklaard. Wij wandelen thans onder deze mensen, waarvan wij weten, dat zij elke wet voor uw Universum en de aarde mochten overwinnen. Wij kunnen die éénheid beleven en dat willen de meesters. Jeus wandelt dus rond in een Goddelijk Koninkrijk, maar hij weet tevens, dat wij nog steeds verder moeten gaan, willen wij het Goddelijke stadium betreden. En deze mannen en vrouwen manifesteren zich aan onze levens, wij kunnen met de hoogste meesters uit dit Universum spreken, zij zijn het, die aan ons hun leven én het verkregen bewustzijn verklaren! Wij leren hier zien, hoe zij sterven en hoe zij opnieuw het volgende krijgen. En dat alles is zo ongelooflijk schoon, zo rein en bewust, omdat zij alléén harmonie beleven en door hun liefde hun eigen verkregen licht uitzenden. Technische wonderen heeft men hier niet meer nodig, omdat zij zich zelf „Leviteren”, zij bezitten de stoffelijke én de Geestelijke Grote Vleugelen! Als zich een priester uit Tibet reeds leviteren kan, hoe zullen dan deze Kosmisch Bewusten zijn en handelen? Gij kunt dit alles aanvaarden, omdat Jeus deze wetten en mogelijkheden ziet, hij zet er zijn leven voor in!

Wij moeten terug naar het Goddelijke Licht ... het Goddelijke bewustzijn, door werelden van liefde en betreden wij de volgende levensgraad, die ons verder stuurt en ook dat leven moet hoger, eerst daarachter leeft en ligt de Goddelijk-Bewuste bron en hebben wij ons Goddelijk einde bereikt! Dat alles krijgt Jeus van moeder Crisje te zien en te beleven, ook wij, als astrale persoonlijkheden. Had meester Alcar die taak niet ontvangen, waarvoor hij zich gereed heeft gemaakt, wilde men in het Goddelijke „AL” niet dat wij dit naar de aarde zouden brengen én, waren al deze werelden niet geboren, neem dán aan voor de aarde, dat er géén leven achter de kist is. Maar wij kúnnen verder. Wij móeten verder om tot God terug te keren. Wat wij ech-

ter moesten beleven is nu zekerheid! Voor ú op aarde en voor óns allen! De Goddelijke zekerheid voor dier, bloem en plant, voor ál het leven door de God van al het leven geschapen! En om die wetten, voor ziel, leven en geest, vader- en moederschap te ontleden, schrijven wij duizenden boeken. En dat is God, als vader en moeder, maar kregen wij als mens, als het hoogste door Hem geschapen, in handen.

Jeus ziet het Goddelijke „AL”! Hij valt neer en dankt. Nu moet hij bewijzen wat hij kan, maar hij kijkt bewust in het „AL” en hij ziet daar, hoe hij als Goddelijk bewuste zal zijn, ook wij! Het Goddelijk „AL” is bewoond, van hieruit is Christus naar de aarde gekomen. Het Universum ligt in een gouden waas gehuld en is Goddelijke uitstraling. Vanzelfsprekend kan Jeus geen woorden vinden om dit te verstoffelijken, wij zullen het echter menselijk-begrijpelijk moeten verklaren. Wij weten nu, God leeft in en door alles wat tot het leven behoort! Wij voelen, dat wij straks, wanneer wij de menselijke ontwikkeling volgen, voor Christus komen te staan. Máár, wij zien nu: de „Mens” is als God! Dít is het beeld door God geschapen en niet dat stuntelige gedoe uit uw Bijbel! Dit is geen klei en levensadem, doch Goddelijke waarachtigheid, Goddelijk bewustzijn, wij gingen door het embryonale bestaan, door miljoenen werelden om tot deze bewuste Goddelijke afstemming terug te keren! En Jeus van moeder Crisje weet wáár hij nu in leeft, hij is nóg in staat om als mens van de aarde te denken. En dat is ook de bedoeling of alles had geen betekenis. Thans kan Jeus reeds zeggen: ik ben een Kosmisch meester! Hij kijkt door elk dogma heen, omdat hij de Goddelijke wetten leerde kennen. Hieraan zitten géén franjes, theosofen, Rozenkruisers, géén! Dit alles is werkelijkheid! Een dergelijk bewustzijn heeft géén van u gevoeld, géén mens van de aarde! Hebt ge nu gezien, hoe de meesters hún instrumenten opbouwen en hoe zeker dat is, indien gij als mens wilt en kúnt dienen? Miljoenen tijdperken heeft de mens moeten afleggen én overwinnen, voordat hij het Goddelijke bewustzijn betrad. Maar wij leven en zien dat het zo is. De mens ging van planeet tot planeet, vanuit de stoffelijke werelden tot de geestelijke, hij kon steeds verder en hoger. Omdat ook de God van al het leven diezelfde wetten heeft moeten aanvaarden, maar waardoor wij ze als mens, dier en natuur, in handen kregen! Is het scheppingsplan eigenlijk niet eenvoudig, nu wij dit alles kunnen overzien?

In deze ruimte leven menselijke Goden. Straks, dat voelen wij, zullen wij hen zien en ontmoeten, dat is thans niet mogelijk, omdat wij eerst het embryonale ontstaan moeten volgen. Jeus is echter nu reeds in staat om de mens van de aarde Goddelijke colleges te geven, want de mens heeft hierin het Goddelijk óneindige bereikt, het zich eigen gemaakt! Jeus weet nu, hij is, *leven, ziel, geest, maar vóór alles, liefde!*

De mens hierin leeft dus eeuwigdurend voort en is bezieling geworden voor ál het leven door Hém geschapen. *Jeus weet thans, wie Christus is!* En wat heeft Christus gewild? Dit alles had Christus aan de mensheid kunnen schenken, maar men sloeg Hem aan een kruis! Wat had het kind van de Aarde van Christus mogen ontvangen? Dat leert Jeus van moeder Crisje kennen, hij weet nu, wat Christus heeft bedoeld.

Wij gingen door miljoenen werelden om dit te bereiken en moeten terug naar de aarde. Maar wij komen hier opnieuw en eerst dán staan wij voor de Goddelijke mens. Wij moeten dit op aarde vastleggen, om het aan uw leven door te geven. Heeft Ramakrishna dit gekund, dit beleefd? Néén, niemand nog van de aarde, géén mens! Dit is het allerhoogste en ontvangt gij dóór het *kind van moeder Crisje*. En dan kan meester Alcar tot zijn instrument zeggen: „Kom, André-Dectar, wij moeten terugkeren en meester Zelanus kan beginnen om de eerste reis voor „De Kosmologie” vast te leggen.”

Wij verbinden ons onmiddellijk met het stoffelijke Universum en zien thans, hoe onmetelijk diep uw Universum is waarin gij als mens leeft, want hier, in de Albron zien wij dat gebeuren. Dit wil dus zeggen, dat het „AL” in al de stoffelijke werelden aanwezig is en wij mensen ons die levenswetten als licht, leven en liefde, doch door het vader- en moederschap eigen moeten maken en ook mogelijk is. Jeus heeft echter het Universum leren kennen, de „astronomen” kunnen nu van hem college krijgen! En, vanzelfsprekend uw dominee, de katholieke kerk én uw psycholoog, psychiater, elke geestelijke faculteit ligt thans aan zijn voeten, géén mens bezit zijn bewustzijn op aarde! Wat wil dit zeggen? Maak dat voor uzelf uit, dat dit waarheid is, vertellen u zijn boeken!

En dan is de eerste reis ten einde. Jeus daalt in zijn organisme af en kan tot zijn meester zeggen:

„Mijn leven zet ik hiervoor in, meester Alcar.”

„En wij, mijn Jeus, álles, álles zetten wij in voor deze Goddelijke openbaringen. Tracht alles te verwerken, Jeus.”

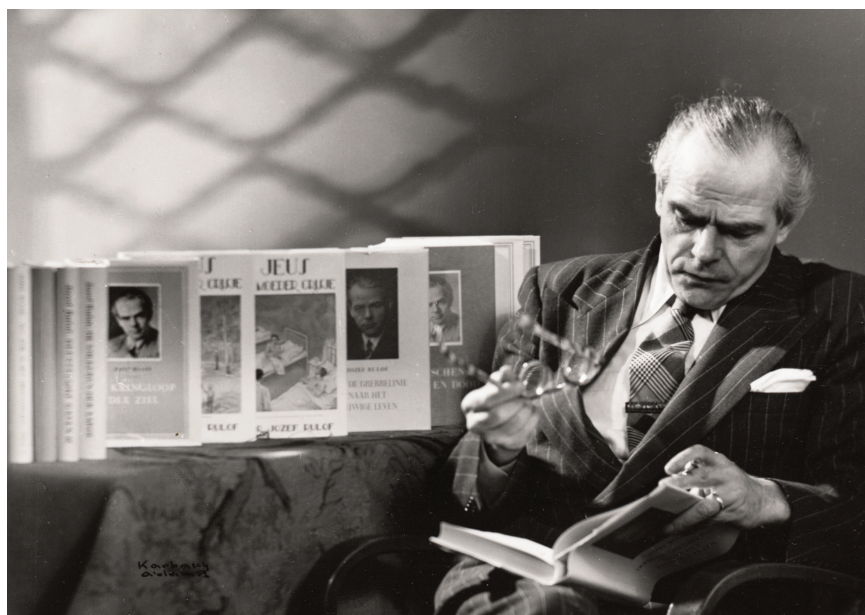
„Ja, mijn meester, ik beloof het u. Ik zal mijn best doen.”

„Dan is alles goed, Jeus, en gaan wij straks verder. Meester Zelanus kan thans beginnen. Dit alles is „Inleiding” voor de menselijke Kosmologie, voor het kind van Moeder Aarde.”

Wij nemen afscheid van Jeus, maar blijven hem volgen en bezielen. Meteen is hij stoffelijk wakker en begint te denken. Nu kan hij zeggen: „Wiennerin, mensen van de aarde, ik heb het Goddelijke „AL” gezien én mogen beleven. Ik krijg niet kosmisch bewustzijn, maar goddelijk, waarvan ik natuurlijk weet, dat ik mij nog miljoenen ruimten eigen moet maken. Máár, ik weet thans wie God is! Hoe God zichzelf gemanifesteerd heeft en hoe

*Jeus in trance op een zondagmorgen in Diligentia te Den Haag.
Ik, zegt Meester Zelanus, verklaar onze volgelingen het universum.
Wij hebben het hier over het ontstaan van de Maan en de Zon,
als vader- en moederschap van het heelal.*

Jeus en een gedeelte van zijn boeken

Hij aan Zijn openbaringen is begonnen. Ik wéét thans, waar de leugens én het ónwaarachtig onmenselijke voor de aarde bewustzijn kreeg, toen de Bijbelschrijvers begonnen te denken. Houd op met uw laatste oordeel! Houd op aan de mensen van de aarde te vertellen, dat God verdoemt! Houd op, dominees, geestelijken van de katholieke kerk, om de mensen in een eeuwigdurend vuur te werpen, waar geen vooruitgang mogelijk is, *dat is kletspraat!* Dít, wat ik mocht waarnemen, *is de Goddelijke waarheid!*

Uit naam van ál het leven van God, in ál de ruimten, kreeg Jeus van moeder Crisje zijn inzegening! De allereerste, máár Goddelijke ínzegening, omdat hij bewust naar de aarde terugkeerde, waardoor ik in staat ben door zijn leven dit Goddelijke vast te leggen! Dat hem niemand begrijpt, weet hij thans. En hij zal er voorlopig ook niet over praten, alléén zijn adepten krijgen het te horen.

Tegen half één die dag, begin ik reeds, om dit alles vast te leggen. Jeus geeft zich over en in enkele dagen is deze reis op aarde én verstoffelijkt. In dekens gehuld, zitten wij daar, warmte hebben wij niet, maar in ons brandt er Goddelijk vuur. De eerste pagina's rollen uit de machine, wij zijn begonnen, meester Alcar. Ook al is Jeus stoffelijk verzwakt, wij werken zolang, totdat wij niet meer kunnen en ook dat zal hij beleven. In telegramstijl leg ik alles vast, later komt de eigenlijke ontleding en hebben wij tijd voor nodig, rust en vrede, liefde en geluk, eist het werk. En dat alles is nu niet op aarde te beleven. Als Jeus zijn reizen maar kan maken, kunnen wij verder. En daarvoor zijn wij gereed, meester Alcar kan spoedig verdergaan. Jeus komt nu tot het mediteren, hij moet dit alles óp aarde en in het organisme verwerken, eerst dán wordt het zijn verkregen wijsheid, doch waardoor hij verandert! U voelt het zeker, hij vliegt nu bewust naar het *Kosmische Bewustzijn!*

Wanneer hij langs het water komt om zijn vrienden te bezoeken, roept moeder-water hem toe: „En, Jeus, heb je in het „AL” mijn naam al geschreven? Je bent terug, hè?”

„Ja, moeder, ik ben terug, maar dat komt straks op de volgende reis.”

Wanneer hij tot het leven praat, dan gebeurt dat innerlijk. Indien hij één gedachte zou verstoffelijken, eerst nú betreedt hij de waanzin en moet én mag nimmer gebeuren. Dit is dus het éénzijn van ziel tot ziel, het éénzijn met ál het leven door het te beleven en te voelen, waarna het gesprek volgt. En ook dat heeft meester Alcar hem geleerd en kregen wij ook ons Kosmisch bewustzijn door. Wij behoeven ons nu maar op het leven af te stemmen en het spreekt tot ons gevoelsleven en bewustzijn!

Jeus beleeft lange gesprekken met het leven van God en dat leg ik vast in „De Kosmologie”, waardoor gij als mens de wetten kunt beleven en volgen, doch vooral, omdat ge thans voelt, hoe machtig uw leven als mens kan zijn

en wil zeggen, dat gij u die wetten nog eigen moet maken. Ook dat is wonderbaarlijk voor uw leven. Wij tonen u hierdoor aan, dat God in álles leeft en gij u eigen hebt te maken. Dat Jeus het leven in de stof te beleven en te verwerken krijgt, dat hij tot ál het leven spreekt en die stemmen kan beluisteren, is óns geestelijke bezit en willen de hoogste meesters aan uw leven doorgeven. Jeus komt telkens weer met Moeder Water tot éénheid en dan beleeft ge als mens Goddelijke éénheid. Het éne wonder volgt het andere op en is Goddelijke genade, geluk, vrede, liefde!

Wie hem in deze dagen ontmoette, voelde niks, maar keek die mens hem in de ogen, was het te zien, zo stralend diep is hij geworden. En wanneer dát leven en bewustzijn tot uw leven spreekt, denkt ge God te horen, zo waarachtig en bovennatuurlijk is het, is het leven en bewustzijn geworden van Jeus van moeder Crisje. Hoe dan, hoe zal hij zijn, wanneer wij deze Goddelijke reizen hebben beleefd? Toch leeft hij tussen de V2's, lijdt hij honger en gebrek, maar waarvan hij nu weet, dat hierdoor de grootste dingen ontstonden; de mens levende onder weelde en geluk, krijgt dit niet, kan dit niet verwerken, dus ook dit hoort erbij voor Jeus. En hij voelt nu, dat zijn Goddelijke wijsheid even zwaar is als de ellende die Adolf Hitler heeft geschapen en wil voor Jeus betekenen, dat deze tijd hem toch helpt dragen. Als straks de mens zijn geluk weer bezit, zijn alles heeft, is die zwaarte weg en staat het leven voor iets anders open. Voelt gij dit? Door de ernst waarin hij leeft, komen geest en stof elkaar tegemoet en kan hij zijn Kosmologie verwerken. Dat treedt nu duidelijk naar voren en begrijpt hij ook!

In enkele dagen zijn wij zover. Meester Alcar wacht. Wanneer Jeus alles heeft verwerkt, gaan wij onmiddellijk weer op reis en leren nu de mens kennen, die vanuit het embryonale stadium aan zijn verstoffelijkt leven is begonnen. Dat is de volgende reis, die op de Maan begint en in het Goddelijke „AL” eindigt. *En eerst dan weet Jeus, dat de mens een God is!*

Het gekke van alles is, hoe vreselijker het op aarde wordt voor de mensen, des te gemakkelijker voor ons, omdat Jeus zich door die stoffelijke ellende geestelijk ontladen voelt. Hoe ellendiger het voor de mensen wordt des te dieper dalen wij tot de goddelijke wetten af en is zwaarte, deze wijsheid drukt je te pletter, doch omdat miljoenen mensen in vreselijke ellende leven, kan Jeus zijn wereld aan en voelt hij, ondergaat hij, omdat het kermisachtige op aarde, het losbandige geluk van de mens er nu niet is. Als u dit voelt begrijpt ge, dat ge niet in staat zult zijn om God alléén op aarde ónder het geluk van miljoenen mensen te dragen en tóch, later heeft Jeus dit te aanvaarden. Voor nu is het voor hem hulp, straks, als de mensen op aarde weer alles hebben, moet hij dit, wat hij leert kennen, alléén dragen en verwerken, wat hij duidelijk voelt en begrijpt, maar nú zijn stoffelijke hulp is. Heel duidelijk gezegd: de mens

kun je onder je petje vangen en dat is straks niet meer mogelijk. Nu kan Jeus alles kwijt, alles, straks niet meer en ook dat zal hij dan beleven en moeten aanvaarden. Intussen zijn wij zover gekomen, hij heeft alles verwerkt, met boom, bloem, dier en plant gepraat en kan meester Alcar verdergaan. Jeus is gereedgekomen voor de volgende reis. Vanavond zal hij weer uittreden, in tien dagen was hij zover. En de „*Inleiding*” voor de *Kosmologie* is op aarde!

Achter de kist gekomen, hoort hij zijn meester zeggen: „Kom, mijn broeders, wij vertrekken en gaan regelrecht naar de Maan.”

Indien gij „Het Ontstaan van het Heelal” kent, kunt ge ons thans volgen, maar ge zult onmiddellijk vaststellen, dat meester Alcar nu nóg dieper gaat. Het regent nu wijsheid voor Jeus. Voor geen koningschap zou Jeus dit willen missen. En dat is te begrijpen, want hij is reeds een Prins van deze ruimte geworden en voor de volgende werelden maakt hij zich gereed. Zo zal zijn kroon veranderen en die kroon zetten wij op zijn hoofd. De sterren en planeten zullen tot hem spreken. Niet het water van de aarde, maar levenszeeën zijn het, ook daarvan zal hij de wetten leren kennen.

In korte tijd zijn wij daar en begint meester Alcar aan de eerste ontleding, hij stemt zich af op het embryonale leven. De planeten beginnen en de Maan leren wij, zien wij, hebben wij te aanvaarden, is de „Moeder” voor het planetenstelsel. Jeus ziet dat wonder, hij is één met het beginstadium voor de Maan, maar wij beginnen vanuit de astrale kosmos, dus wij volgen de ziel van dit machtige macrokosmische lichaam als moeder! Ik zei u reeds, Zon en Maan vertegenwoordigen God als vader en moeder, en die wetten kunnen wij thans volgen. Ook de Maan moet zichzelf splitsen. Dat heeft God niet alleen gewild, maar dat legde hij in handen van Maan en Zon. En daardoor krijgen wij onze menselijke zelfstandigheid te zien en in handen, ook het dier en Moeder Natuur, dus bloem, plant, uw hond en kat, ál het leven. Dat wil dus zeggen, toen de mens als ziel met de aarde verbinding kreeg, was zij reeds miljoenen eeuwen oud en had zij reeds biljoenen levens afgelegd. Wat God dus voor het oneindige heeft gedaan en gekund, zetten Zon en Maan voort en ontstond er een nieuw verdergaan.

Elke vonk nu, door de splitsing van de Maan als moeder, kreeg álles van haar, omdat ook zij uit en door God is geboren. Elke vonk van haar is nu Goddelijke afstemming, bezit alles, wat wij op onze vorige reis moesten volgen en voor het kind van de aarde hebben ontleed. Begrijpt ge, mens van de aarde, hoe machtig alles is en toch weer eenvoudig? Dat is waarheid en is te zien.

Wij volgen nu het eerste stoffelijke stadium voor het menselijke embryonale leven. Wij mensen kregen dus doordat God zich manifesteerde onze eigen zelfstandigheid in handen. En dat is heel iets anders dan het afschuwe-

lijke Bijbelse verhaal, dat in strijd is met de werkelijkheid. Want Jeus ziet het proces voor zijn en uw leven, hij kan dat allemaal volgen. Daarom vroeg ik u, bij het begin van dit hoofdstuk: wat bent u, als u een godgeleerde bent, een dominee wordt, gij psycholoog zijt voor de aarde? Dan weet ge niets, omdat gij de scheppingen niet kent. Voelt ge, dat ge als godgeleerde niet in staat zijt om Goddelijke colleges te geven? Daartoe is alléén Jeus in staat!

Wij gaan ook nu van graad tot graad verder, beleven de eerste dood voor dit menselijke embryo, maar bovendien de wedergeboorte. De Maan dus als Goddelijk plasma, zal zich splitsen en verdichten en kan Jeus volgen. Na dit eerste leven van het embryo volgt een ander. Het embryo heeft zich nu te geven, te splitsen, zoals dat de moeder heeft gekund. Wij zien, dat al het leven slechts één doel volgt, maar dat doel kregen wij als mens dóór de Maan als moeder in eigen handen. Beide cellen hebben zich te splitsen en daardoor krijgt de menselijke cel nieuw leven te zien en is de „Reïncarnatie” ... voor ál het bestaande en nog komende, geestelijke én stoffelijke. Waarin wij nu zijn, zegt u: leg dat Bijbelse verhaal naast u neer, het heeft géén betekenis meer voor uw eeuw, de Eeuw van Christus!

De Maan zendt intussen haar krachten uit en die levensenergie zuigen andere lichamen in zich op, waardoor de volgende „bijplaneet” ontstaat. Nietwaar, de eerste schiep de volgende, er kwamen zeven graden tot stand voor het Universum, ook de mens en het planetenstelsel bezitten die overgangen en is evolutie!

Zo gaan wij verder. Wij volgen een Goddelijke weg en zullen niet verdwalen, omdat elke levensgraad ons met de volgende evolutie verbindt. En die is weer te zien en te beleven, zodat wij u kunnen antwoorden. Wij stellen hier reeds vast: de „Mens” bezit álle eigenschappen van God! De mens is een God, maar zal zich door de verstoffelijking die wetten eigen maken. Kan het nog duidelijker en eenvoudiger gebeuren? Néén, maar dit hebben uw groten níét kunnen beleven! *Blavatsky, Annie Besant, Jeus is uw meester!*

Jeus ziet, de Maan dijt uit. Doordat zij zich splitste, als moeder dus, kwam er nieuw leven. De wateren hebben zich reeds verstoffelijkt en wij leven daarin. Waarom leeft nóg het kind in de moeder ... ín levenswater? Dat heeft de schepping gewild en werd door de Goddelijke scheppingen natuurlijk bezit of het leven kreeg geen levensadem. En doordat hier op de Maan de wateren zich hebben verdicht en verstoffelijkt, beleefden wij als mens het visstadium! Thans kan het leven verdergaan.

De Maan en ál de planeten hebben het visstadium gekend, doch doordat er steeds meer bewustzijn komt, verruimt zich het gevoelsleven en bovendien de persoonlijkheid. Wij zien dat, omdat de Zon als het vaderschap evolueert, sterker wordt en is het licht voor uw Universum. Dat licht is scheppend! Jeus

leert al deze ruimten kennen en kan het leven volgen.

Wij volgen het leven op de Maan en komen van graad tot graad tot het allerhoogste stadium, waardoor de ziel als mens een macrokosmisch leven overwonnen heeft. Dat moet u nu duidelijk zijn en zo is het! Wij zien het allerhoogste stadium en beleven nu, dat het stoffelijke leven niet verder kan, maar het is de ziel als mens, die thans afstemming vindt op de volgende graad, de bijplaneet door de Maan als moeder geschapen. En daar begint het leven als op de Maan, maar met een verhoogd bewustzijn. Langzaam maar zeker, dat zien wij, richt het leven als mens zich op, maakt het zich los van de wateren en begint het landelijke bestaan. Jeus kan dat volgen. Hij is dankbaar, ontzagwekkend is het.

Zo komen wij tot de volgende planeet, beleven daar tevens deze wetten en gaan verder, totdat wij de „Tweede Kosmische Levensgraad” voor dit Universum zien, waarna wij opnieuw het éénzijn met het embryonale ondergaan. Nu weten wij reeds, hoe het menselijke evolutieproces tot stand kwam en de God van al het leven heeft gewild. Wij gingen met de mens verder, wij verbonden ons om het voortgaan te volgen en konden hierin dus geen fouten maken. Dat werd ons gezegd door de hoogste meesters uit het Goddelijke „AL” en elke cel riep ons toe: beleef mij! Hierdoor kreeg Jeus de waarachtige Goddelijke wijsheid in handen.

Van Mars, door de volgende levenswetten, kregen wij contact met de Aarde. Ook Mars, stellen wij ons even op het huidige stadium in, heeft bijna haar taak volbracht en zal dan het stervensproces hebben te aanvaarden, zoals haar „Moeder de Maan” het reeds bezit. Zij is stervende! Op Aarde gekomen, beleven wij opnieuw het beginstadium van de Aarde. Jeus kan zich nu overtuigen, dat er géén wet voor deze Goddelijke evolutie is veranderd. Omdat de Aarde haar plaats bij vader en moeder gekregen heeft, stellen wij straks haar eigen bewustzijn vast. Immers, dat kent de wetenschap wel, en is waarheid, hierdoor kreeg de Aarde een prachtige taak in handen en te vertegenwoordigen voor haar God, zij maakte het menselijke organisme af! En ook dat kan Jeus beleven en ziet hij! Door de plaats dus in het Universum, hebben de planeten een eigen taak gekregen. Maar Zon en Maan zijn vader en moeder van al dit leven! Schrede na schrede gaan wij verder, na wet na wet te hebben gevolgd en beleefd, om door de aardse ontwikkeling opnieuw en voor het eerst, het „Hiernamaals” te betreden, dat géén bijplaneet in dit Universum heeft en bezit, omdat de mens die evolutie nog niet had bereikt. Er moet dus een hiernamaals komen. En dat is de wereld voor de menselijke ziel om haar reis tot God te kunnen voortzetten. De geestelijke sferen zijn dan ook alleen geschapen, omdat de mens de sprong van de aarde af tot de Vierde Kosmische Levensgraad niet ineens kan maken, zij heeft zich daarvoor te

verruimen, te vergeestelijken, wil zij afstemming vinden op dat hogere bewustzijn. Maar Jeus ziet én beleeft, dat de mens al deze werelden overwint! En alleen mogelijk is door het vader- én moederschap.

Het spreekt vanzelf ... dat wij elke volgende levensgraad als mens zien en kunnen beleven. Wij komen dus vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Wij maken goed en eerst dan kunnen wij zeggen als mens: wij hebben de kringloop der Aarde volbracht. De geestelijke duistere óf de lichtende wereld verwacht ons. Zo gaan wij verder. Jeus kent de zeven geestelijke sferen en de boeken: „Een Blik in het Hiernamaals” verklaren u al deze wetten, ik ga er dus hier niet dieper op in. Wij komen nu dus als mens op de Vierde Kosmische Levensgraad, gaan meteen over naar de Vijfde, de Zesde en staan nu, als mens, voor ons Goddelijke „AL”, waarvan wij in „De Kosmologie” de wetten ontleiden en verklaren. U voelt zeker, de mens leeft daar eeuwigdurend. Wij kennen nu de mens! En wanneer wij opnieuw in het Goddelijke „AL” zijn, staan wij voor Christus, die tot ons zegt:

„Hebt gij, kinderen der Aarde, één Mens ontmoet met deze tekenen? Ik ben Christus! Hier leven uw broeders en zusters. Wij hebben het Goddelijke „AL” bereikt en van hier kwam „IK” naar de Aarde en haar kinderen.”

De „Mentor”, het hoogste gezag, Christus, spreekt tot ons. Wij hebben contact met de Goddelijke mens. Hij is het, die ons zegt, dat ook Hij vanaf de Maan Zijn Goddelijke weg heeft moeten bewandelen. Wij zien de meesters in hun gouden gewaden, wij zijn één met hun levens en persoonlijkheid, waarvan Jeus de wetten voor zich ziet. Wij staan voor Christus en miljoenen kinderen van God, zij vertegenwoordigen „GOD” thans in alles! Dit is het oneindige bestaan, dit is de Goddelijke Liefde die wij leren kennen en Jeus van moeder Crisje in zich opneemt.

Even later zijn wij alleen. Jeus denkt en voelt nu, ook wij, hoe waar én natuurlijk het leven is en wat men er op aarde van weet. Dit op aarde te brengen is tevens het leven van God vertegenwoordigen. Het duizelt hem, hij kan thans inslapen, het „AL” op aarde verwerken en daar zijn taak voortzetten. Jeus z'n leven is Goddelijk bezielde, ook wij voelen deze genade en weten thans, dat wij voor de „Universiteit van Christus” dienen! Jeus denkt aan Moeder Aarde, aan de Goddelijke Reïncarnatie van Christus! Wie bewust geworden is, wil dienen. Het zegt ons, dat Christus als het hoogste bewustzijn naar Moeder Aarde zou terugkeren om het Goddelijke „Evangelie” te verstoffelijken, maar wij weten bovendien, hoe de mens van Moeder Aarde „HEM” heeft ontvangen. Wij krijgen antwoord op al onze vragen.

Hebben wij Hem herkend? Jázeker, Hij vroeg ons of wij Hem herkenden en ZIJN leven konden aanvaarden. Nu kunnen wij verdergaan. Wij krijgen

de boodschap ... Jeus van moeder Crisje ... om op Aarde te vertellen, wat Golgotha te betekenen heeft. En dan komt er tot ons leven:

„Bouw aan MIJN „Universiteit"! Ga terug en leer de wetten kennen. Breng de *Goddelijke „Evolutie" op Aarde!*”

Meester Alcar vangt Jeus op, hij is in elkaar gezakt en wij dragen hem nu naar de aarde, terug naar Golgotha. Wanneer hij ontwaakt, ziet hij, waar hij zich bevindt. Op Golgotha wacht hem groot geluk, het is daar, waar hij de groten der aarde zal ontmoeten, die voor de Universiteit van Christus hun fundamenteën hebben gelegd. Daar kan hij tot zichzelf terugkeren.

Hand in hand wandelt hij op Golgotha met Ramakrishna, Socrates, Plato, hij ziet en spreekt tot Annie Besant, Mohammed, Boeddha, allen weten wie Jeus is, allen komen hem begroeten en aanvaarden hem als een Kosmisch meester. Zij weten precies waarvoor zij hebben gediend, maar dit hebben zij niet bereikt. Jeus vertegenwoordigt al de groten die op aarde hebben geleefd. De wijsheid die hij op aarde brengt, geeft aan uw leven het bewijs, Jeus van moeder Crisje *vertegenwoordigt ál de geestelijke wetenschappen!* Annie Besant weet nu, dat Jeus het is en welke fouten zij heeft gemaakt, door Krishnamurti als „Christus" te aanvaarden en hem voor die taak op te voeden, zij weet thans, dat dit niet mogelijk is! Jeus is de meester voor elke „Sekte" van de aarde, hij *vertegenwoordigt „Goddelijk Bewustzijn"*! Wij waren in het „AL"! Waar wij thans waren, komen al deze groten in geen miljoenen eeuwen, dat is alléén voor het dienende kind van Moeder Aarde mogelijk. Aan Gene Zijde is het niet mogelijk om boven uw eigen bewustzijn te leven, indien dat wél gebeurt, hebt ge voor de Aarde een taak te volbrengen en die ligt dan in de handen van de meesters. Al deze groten weten, waar Jeus heeft geleefd. Allen hebben het oude Egypte gevolgd en waren priesters van Tempels, waardoor zij ontwaakten. Vergelijk nu de wijsheid van hen met die van Jeus. Waren zij zó diep met de wetten van God verbonden? Maar wij zijn er nog niet, straks stel ik opnieuw deze vraag en andere, opdat gij op aarde zult weten wie Jeus van moeder Crisje is.

Allen schenken hem hun „Orchideeën"! Jeus legt ze aan de voeten van Christus. Meester Alcar ziet nu, dat hij zich heeft hersteld, de meesters kunnen tevreden zijn, Jeus is een meester. Dat hij in het „AL" in elkaar zakke, tot zijn slaap terugkeerde, is het eigen behoud van zijn persoonlijkheid, hierdoor bleef hij in deze Goddelijke afstemming. Op Golgotha is géén bedrog meer te beleven, Jeus kan dus aanvaarden wat hij van miljoenen kinderen van God in handen krijgt en dit is nu het geluk voor zijn leven.

En dan keren wij tot zijn organisme terug. Jeus ontwaakt in zijn lichaam, het afschuwelijke leven op aarde is weer begonnen. Onmiddellijk begint hij te denken. Já, hoe is het mogelijk, ik was vannacht in het Goddelijke „AL",

ik heb Christus gezien en gesproken, Hij sprak tot mij. Hij ligt wakker en mediteert, maar de V2's vliegen over zijn hoofd, hij is vanuit het waarachtig Goddelijke in 'n hel gestapt, maar voelt, hij moet er doorheen, hij zál dit overwinnen. Innerlijk brandt hij van geluk, Goddelijke bezieling straalt er uit zijn persoonlijkheid, hij is de Prins van de Ruimte geworden. En onmiddellijk kan hij beginnen om stoffelijk antwoord te geven. Hij kan ja en amen zeggen en God zij gedankt, voelt hij, de Wienerin ziet en voelt niets, want hij móét alles kunnen verbergen, hij kan de mens van de Aarde thans de wetten nog niet verklaren, hij is niet in staat over dát zijn leven te openen, dat komt straks. Jeus en Jozef zullen hem thans moeten opvangen en zij kunnen dat, zullen hem nu helpen, zij zijn het die praten, doch de meester André-Dectar mediteert! Meester Alcar ziet, dat het goed gaat met Jeus, en ik geef hem, dat wij vanmiddag beginnen om deze Goddelijke reis vast te leggen.

Wij schrijven de „Goddelijke Inleiding” en dan een boek over het Ontstaan van dit Universum en de anderen die volgen, een boek over het Maanstadium als mens, Mars, en een apart boek over de ontwikkeling van de mens op Moeder Aarde. Wij verklaren, waarom Jupiter, Venus, Saturnus en vele andere planeten geen moederschap bezitten, nooit hebben gekend, wij hebben op deze reis vastgesteld, waarom de Maan zich maar aan één kant laat zien, wij verklaren tevens, waarom Moeder Aarde haar plaats van God heeft ontvangen, duizenden wetten verklaren wij door de „*Kosmologie van Jeus*”! En wanneer wij zover zijn, treedt Jeus opnieuw uit, omdat wij de ontwikkeling en de evolutie voor de menselijke „Ziel” volgen. En daarna het dierenrijk en Moeder Natuur. Jeus kan zeggen:

„Christus, *ik zal mijn best blijven doen.*”

Meer hoeft hij niet te zeggen, wij kennen Jeus. Moeder Water en al het leven stelt hem vragen, alléén de mens weet hem geen vragen te stellen. Ja, lieverds, ik heb het „AL” gezien. Ik heb daar je naam geschreven. Ik heb gezien hoe je evolueerde, vogel, boom, bloem, plant, mens, dier, ik heb dat gezien en beleefd. Jullie gaan als wij mensen terug tot God, om Hem ook in „ZIJN” ruimte te vertegenwoordigen. Hoe vond je mij, Jeus, vragen de bomen, vraagt een doodgewone kraai aan zijn bewustzijn, vraagt hem elke levensgraad door God geschapen. En dan kan Jeus tegen een boom van Moeder Aarde en tot al het leven zeggen:

„Dáár, lieverd, sta je eeuwigdurend in bloesem. Dáár heb je alles lief en daar hakt men je niet meer de armen af, het Goddelijke leven bezit ziel en geest. Ook jullie hebben ziel en geest, maar de reizen daarvoor moet ik nog met de meesters beleven en eerst dán zal ik je vertellen, hoe jullie evolutie is geweest. Maar wéét het, ook jullie hebben je eeuwigdurend bestaan!”

Het leven van Moeder Aarde voelt en ziet wie hij is, alléén de mens niet!

De mens als het hoogste wezen op Aarde, kent hem niet, ziet hem niet, en dat is te begrijpen, de mens heeft ook Christus niet herkend. Geloof het, Jeus is een echte profeet! Er zijn er duizenden, maar van zijn soort en bewustzijn niet ééntje!

Wanneer hij voor zijn leerlingen staat, weet hij niet, wat hij aan die kinderen moet zeggen, maar ze voelen iets, zien iets en vragen al, waarom hij zo broos is, zo ijel, zo anders dan gisteren. Als hij zegt: ik heb Christus gezien en gesproken, zijn dat woorden, die de mens kan begrijpen, maar waarvan men op aarde de diepte niet voelt. En dan slikt hij het machtige andere maar terug. Het is goed, ze kennen hem toch niet. Wie kun je dat bewijzen? Dat kan alléén door de wijsheid. Jeus is géén man die wonderen verricht, hij zal uiterlijk zo blijven, hij is ook nu niet in staat om een wit laken om te hangen, wat anderen wel willen, maar hij vertrapt. Het uiterlijke is het niet, het innerlijke is het en blijft het! En dat kun je in zijn ogen bewonderen. De boeken zullen het u zeggen en bewijzen!

Intussen gaan wij verder, leggen de reis in drie weken vast en zijn gereed om meester Alcar te volgen. Nu leert Jeus de werelden voor de menselijke ziel kennen en wáár het ogenblik leeft, dat wij als mens onze „zintuigen” hebben gekregen, wonderen zijn het, die hij thans te aanschouwen krijgt en de wetten van ziet en beleven kan. Miljoenen levensgraden beleven wij thans op de Maan en wij volgen graad ná levensgraad, wet na wet voor de menselijke ziel, de Goddelijke vonk dus, die zichzelf zal vergeestelijken en verstoffelijken. Jeus weet nu, dat de aardse psycholoog 'n dood meubel is, dat de dominee voor 'n oerwoudbewustzijn spreekt en hij als geestelijk geleerde de menselijke evolutie maar tegenhoudt. Wij blijven op deze reis op de Maan, beleven tien boeken tegelijk, doch leggen dit stadium in één werk vast.

Wanneer wij op aarde bezig zijn om ook deze reis vast te leggen, het is januari geworden, gaat Crisje over, verlaat zij haar Jeus niet, want zij zullen elkaar terugzien in de sferen van licht. Meester Alcar laat hem daarvoor zijn uittreding beleven, tezamen met Crisje beleeft hij haar overgaan, het loskomen van de stof en het betreden van haar geestelijk „Paradijs”! Crisje is weer bij haar Lange gekomen, bij Miets en de miljoenen die haar liefhebben. Crisje staat thans voor haar meester, zij ziet nu, wie haar Jeus is en zij kan zijn meesterschap aanvaarden. In „De Kosmologie” vindt u, lezer, deze reis; beleeft gij hun éénzijn en weet ge, hoe ontzagwekkend mooi het is, wanneer de mens waarlijk liefheeft. U moet Crisjes paradijs zien en kunnen bewonderen. En haar Lange! Eerst dán hebt ge ontzag voor deze levens, voor de ouders van Jeus. Crisje leeft in de derde sfeer, zij is met haar Lange eeuwigdurend één, ze zijn tweelingzielen, als bloemen van één kleur! Ook deze reis is voor Jeus een openbaring, omdat hij Crisje kan tonen waarvoor hij heeft gediend.

En wanneer hij dat met haar heeft verwerkt, kan hij verdergaan. Hand in hand zweefden zij naar 's-Heerenberg terug, om vanuit de geestelijke wereld álles van hun leven te volgen, dat vanzelfsprekend voor Crisje een Goddelijke openbaring was.

In februari hebben wij reeds vier machtige boeken af. Maar wij moeten verder, ons plan is, zes boeken te schrijven in enkele maanden. Je ziet hem thans strompelen, het organisme wil niet meer. Toch wil hij verder. Meester Alcar voert ons terug naar het Goddelijke „AL”. Thans zijn wij voor de menselijke ziel in het „AL” terug en weten wij, hóé de ziel als mens, als Goddelijke vonk zichzelf heeft vergeestelijkt en verstoffelijkt, hoe zij haar Goddelijke „AL” heeft bereikt! Ook dat machtige boek is reeds verstoffelijkt en werd het bezit van Moeder Aarde. Wij staan waarachtig voor het vijfde boek en moeten daarvan nog dertig pagina's vastleggen, als Jeus niet meer kan, wij zijn niet meer in staat om zo'n lettertje naar beneden te drukken, wij hebben álle krachten schoon en berekend verbruikt. Wat nu? Klauterend, in elkaar zakkend, bestijgt hij de trappen, moet vier keer rusten om boven te komen, maar wanneer wij de kamer hebben bereikt, zakt hij in elkaar. Toch kruipen wij naar de machine, want Jeus wil het vijfde deel van „De Kosmologie” af hebben. Nu zitten wij in de stoel, maar wij hebben geen krachten meer, géén engel kan ons helpen en die krachten geven, het organisme is lamgeslagen. Jeus schreit van pijn en smart, geen stoffelijke pijn, maar innerlijk schreeuwt hij om kracht. Alléén Christus kan ons die kracht geven. Alléén Hij kan dat! Lichamelijk én geestelijk, door een Goddelijke aanraking zullen wij, Jeus en ik, in staat zijn om de zeven boeken, de fundamentele werken voor „De Kosmologie” af te maken.

Daar zitten wij dan en kijken in de ogen van meester Alcar, die als wij niets kan doen, die als wij de afbraak van het organisme heeft te aanvaarden. Lichamelijk volkomen uitgeput, maar geestelijk bewust en sterk. Maar wat wil je doen, als je géén middelen meer bezit, om je geest die te schenken, als je de kracht mist, om je vingers in beweging te brengen en kracht te geven om te typen, te schrijven? Niets, niets, wij staan dus volkomen machteloos, doch zitten hier en vragen om Goddelijke hulp. Kan dat? Is Christus in staat om ons die kracht te geven? Kunnen wij verdergaan? Of moeten wij, Jeus en ik, dit halt aanvaarden? Het is wachten, het is het hoofd buigen voor ons, ook voor meester Alcar. Máár, mijn God, wij willen nog even verder! Ineens kijken wij in Goddelijk licht, een enorme lichtzuil overstraalt ons leven. We weten het, het „AL” heeft ons gehoord, Christus wil dat wij verdergaan, Jeus en ik, tezamen beleven wij een Goddelijk wonder. Hoe is het mogelijk, zucht Jeus, mijn God, wat ben ik U dankbaar en ik verzeker U, ik zal nóóit meer bezwijken! Ook al komen de duivelen der aarde op mijn leven af, al moet

ik tegen héél deze wereld vechten, ik zet mijn leven in! Altijd, altijd ben ik gereed! Dat stuurt Jeus tot het „AL” terug, meester Alcar en ik het onze en de meesters in de sferen van licht weten wat dit te betekenen heeft. Wij gaan verder en schrijven ineens ook het boek af, het is ontzagwekkend, zo sterk voelen wij ons plotseling, het organisme heeft niets meer te vertellen. De armen en handen van Jeus wegen zo licht als ’n veertje, já, het is een groot wonder, Jeus, de tranen lopen ons over de wangen van geluk! Onmiddellijk beginnen wij aan het zesde deel en schrijven ook dat in drie weken af, zodat wij in vier en een halve maand zes boeken beleefden en schreven. Geloof het, *wij kregen deze krachten van Christus!*

Veertien dagen voor het einde van deze oorlog, zijn wij gereed. Jeus kan thans even uitrusten, zijn voorspellingen komen uit, vanuit de ruimte valt het voedsel neer voor de hongerige mens. Hij lacht om alles, hij kan mediteren, hij heeft het „Kosmische Bewustzijn” gekregen, Jeus is een groot meester geworden, een „Profeet” van ongekende kracht en schoonheid, *Jan Lemmekus?*

Voordat echter dit einde kwam, dus ná het beleven van de menselijke ziel; dag en nacht ging meester Alcar verder, maakten wij nieuwe reizen, waardoor Jeus het „Dierenrijk” leerde kennen en Moeder Natuur. Hij kent elke „vis”, kent de levensgraad thans van dit dier en weet waar het geboren is, Darwin kan thans colleges krijgen, allen, kom gerust, Jeus daagt u uit! En indien wij dit alles zouden verstoffelijken, schreven wij alléén reeds voor het menselijke „wezen” ... 1000 boeken. Voor de dierenwereld hetzelfde getal en voor Moeder Natuur én de wijsgerige stelsels, de krankzinnigheid en psychopathie een aparte Universiteit, zo diep is het leven van God, doch omdat élke levensgraad een zelfstandigheid kreeg, een wereld is!

Jeus kijkt nu anders tot de mensen en tot Moeder Natuur, het leven van God, hij kijkt er doorheen. Meester Alcar, gij kunt tevreden zijn! Ook de sferen van licht, want wij bereiken duizenden kinderen van Onze Lieve Heer!

Já, Lange, Crisje, wij zien elkaar op de *Goddelijke bühne terug!* Einde van 1939-1945! Het goede overwon het kwade en voor elke tijd is er hoger bewustzijn! En daarvoor zorgt nu Jeus van moeder Crisje, wereld??

Ons lacht de ruimte toe. En wat ziet gij ervan, lezer? Wij kregen Kosmisch Bewustzijn. En gij? Wij waren in het „AL”. En wat hebt u beleefd? Aanstands kunt ge Jeus beluisteren, omdat wij de goddelijke wetten voor uw leven zullen verstoffelijken. Wij blijven voor het „AL”-bewustzijn vechten en *vanzelfsprekend Christus dienen!*

Aan ál het verkeerde komt een einde, *nóóit aan het „goede”!*

Bewijs thans wat ge wilt en kunt!

Jeus de spreker

Vijf jaar oorlog sloegen een gat in de menselijke ziel, diepe wonden zijn het, doch waardoor het kind van Moeder Aarde heeft te leren om het kwaad te overwinnen. Is het verkeerde in de mens overwonnen? Néén, omdat dit nog niet mogelijk is, want Moeder Aarde en haar kinderen moeten nog voor de geestelijke levensgraad ontwaken. Adolf heeft het verloren en dat had Jeus hem reeds in 1935 kunnen zeggen, doch de mens luistert niet, hij denkt alles te kunnen doen, ééns echter roept iets hem het halt toe en komt hij tot het geestelijke hoofd buigen, maar staat de rest van de aarde voor een puinhoop.

De Bijbel begint met onwaarheid! Miljoenen kinderen van Christus vertelt men leugens en kinderachtige nonsens, dat heeft Jeus van moeder Crisje gezien en mogen beleven. Wij maken ons nu gereed om te spreken, wij hebben iets te zeggen, maar zal ons de mens van Moeder Aarde aanvaarden? De Godgeleerdheid, elke geestelijke faculteit staat op een dood punt. Wij twee zijn in staat om honderdduizend lezingen te geven, omdat wij de Goddelijke wetten leerden kennen. Maar, o God, wat zullen ze ons belasteren, bemodderen, doch dat geeft niet, wij zijn gereed. Jeus heeft zijn plannen ontvangen. Meester Alcar zal de lezingen openen, doch tevens de Eeuw van Christus!

„Ben je gereed, Jeus?”

„Ja, meester.”

Nu staan wij voor de eerste lezing in het openbaar. Meester Alcar zal spreken en de „Universiteit van Christus” openen voor het leven op aarde. Is er belangstelling? De zaal is uitverkocht. Zevenhonderd mensen willen ons horen, waarvan de helft sensatie verwacht. Maar dat geeft niet, die mensen hebben van Jeus gehoord en dorsten? Jazeker, ze dorsten, even slechts, maar ze dorsten nog om te mogen weten. De oorlog heeft de mensen geslagen. Het innerlijke leven is begonnen om vragen te stellen en wij zijn gereed om te antwoorden, om de Goddelijke wetten te ontleden. De ruimtelijke colleges kunnen beginnen.

Op een woensdagavond vertrekt Jeus naar uw Diligentia (zaal) in Den Haag om zijn eerste lezing te geven. Jeus betreedt de „bühne”, de Lange en Crisje, Miets en Irma, en miljoenen mannen en vrouwen uit ons leven beleven dit wonderbaarlijke gebeuren, want hier wordt het waarachtige Goddelijke woord gebracht en verstoffelijkt. Kunnen wij door Jeus spreken, nu gij zijn ontwikkeling kent? Kijk toch de mensen eens, denkt Jeus, tot op de bühne zitten ze, zoveel belangstelling is er. Meester Alcar zal hen een Goddelijk overzicht schenken van de „Universiteit van Christus”, hij zal met de mensen een wandeling maken, die bij de geboorte van Christus begint en zal

eindigen in de sferen van licht, dus ná Zijn kruisdood, hij zal de mensen met de Apostelen verbinden. Voor Jeus is het een machtig gebeuren, een wonderbaarlijk ogenblik. Tante Trui, ome Gradus, Peter, u kent ze allemaal, zijn er om Jeus te beleven. En na het spelen van Panis Angelicus, betreedt meester Alcar, ín Jeus, deze ruimte en begint:

„Het woord dat tot u komt, mijn zusters en broeders, is níét van uw wereld. Gij zult openbaringen beleven. Gij zult profetieën beleven. Zij, die tot u spreken, komen uit naam van God, God als Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest tot u en wil zeggen, dat zij weten waarover zij zullen spreken. U krijgt allereerst een inleiding voor de *„Eeuw van Christus”!*”

En dat komt allemaal over de lippen van Jeus. Meester Alcar gaat verder en zegt:

„Toen Christus op Golgotha Zijn ogen sloot, had Hij nog heel veel te zeggen. Of denkt gij dat dit niet zo is? Hebt gij u nooit afgevraagd wat Christus eigenlijk de mensheid wilde schenken? Wat Hij u als mens had willen brengen?

Ik vraag u thans, heeft men op aarde hieraan gedacht? Voelt gij niet wat Christus de mensheid had willen schenken? Indien Christus had mogen blijven leven en men Hem niet had vernietigd, had deze mensheid Goddelijke wijsheid ontvangen. Dringt dat tot uw levens door? Heeft de mens nooit aan deze mogelijkheid gedacht? Waarlijk, mijn zusters en broeders, Christus had nog heel veel te zeggen, maar u kent Zijn einde, men heeft toen het Goddelijke Bewustzijn voor de aarde vernietigd, waarvan wij u thans de wetten willen verklaren. En dat zijn de afgezanten van Christus!

Gij weet, hoe men Hem op aarde ontvangen heeft. Dat heeft Christus niet gewild, doch Hij wist, dat dit zijn einde zou zijn. Toen Hij na zijn kruisdood in de sferen van licht terugkeerde, sprak hij tot de meesters en zei:

„Hebt gij gezien hoe „IK” daar werd ontvangen? En toch moeten wij het kind van Moeder Aarde helpen. Wij moeten dit werk voortzetten, het kind van de aarde moet zijn God leren kennen als een Vader van Liefde. Ga met mij terug naar de aarde.”

Christus, mijn broeders en zusters, keerde met de meesters, mensen zijn het, die op aarde hebben geleefd, tot deze wereld terug en toonde hen wat zij zouden doen. En toen begonnen de meesters aan een vast plan, een bewust doel te werken, om het kind van Moeder Aarde te dienen. De Apostelen kregen, toen Hij heenging, contact met de aarde en zetten Zijn werk voort. Eén voor één hebben zij hun levens ingezet en ook dat is u bekend, ze werden gemarteld en niet aanvaard, ook zij zouden bezwijken, moesten vernietigd worden, omdat de mensheid Gods leer niet begreep. Maar toen ook zij, de Apostelen, het leven aan Gene Zijde, achter de sluier binnentraden, dachten

zij hun meester Christus te zien, doch zij werden door de engelen opgevangen, zij zouden hen vertellen waarvoor zij hadden geleefd en waarom hun meester daar was vermoord. Allen zonderden zich af en gingen in meditatie. Maar ze voelden, dat zij straks hun meester zouden zien.”

Meester Alcar gaat verder, de mensen luisteren aandachtig, toch zien wij links en rechts de onbewusten, de innerlijke lachers, de mens die denkt „stik toch” ... „waar ben ik thans aangeland”, de onbewusten van geest, de bewuste sensatiezoekers, die van dit paradijs niets willen bezitten, doch meester Alcar gaat verder en zegt:

„Mijn geliefden, ik geef u thans het woord van Christus. Het woord, dat Christus tot Zijn Apostelen gesproken heeft toen zij Gene Zijde betraden. De Apostelen dachten, dat Judas was veroordeeld, doch spoedig werd hen dit wonder verklaard, want God veroordeelt niet! Christus keerde tot hen terug en eerst nú konden de Apostelen neerknielen aan de voeten van hun meester. Petrus kon zeggen:

„Meester, kunt Gij mij nu alles vergeven? Nu zou ik Uw leer willen uitdragen, ik wil mijn leven opnieuw inzetten voor Uw heiligheid.” Johannes en de anderen traden naar voren, maar konden geen woord over hun lippen krijgen, waarna Petrus zei:

„Meester, Gij zijt de Messias. Kunt Gij mij een nieuw lichaam schenken om Uw leven op aarde te mogen vertegenwoordigen?” Waarop Christus antwoordde:

„Hebt Gij, Petrus, een nieuw organisme nodig om de schatten van Uw en Mijn Vader op aarde te brengen? Wilt gij daar opnieuw gemarteld worden? Wilt gij daar opnieuw afgemaakt worden door de demonen der hel?”

Petrus zweeg even en vroeg even later:

„Is het mogelijk, meester, dat wij een nieuw lichaam ontvangen, dat wij daar als mens geboren kunnen worden?”

Wel, geachte lezer, sta hier even bij stil. Hoe zijn de mensen in de zaal? Hoe is Jeus? Wat komt er door Jeus tot de aarde en de mensen? Zoiets heeft de wereld nog niet gehoord. Jeus stijgt nu boven de hoofden van de Apostelen van Christus uit! Wat wisten de Apostelen van de „Reïncarnatie” af? Niets! Wat wisten zij af, van wat Jeus heeft beleefd? Niets, zij kennen niet één wet, Jeus (kent) werelden, miljoenen wetten. De Apostelen waren dan ook arme onbewusten. Dringt het tot die honderden door, dat dit het Kosmisch bewuste woord is, dat thans op aarde ontvangen en beleefd kan worden? Deze massa moet leren denken, doch wij zien en hebben te aanvaarden, dat velen deze universele boodschap niet begrijpen. Maar de hemelen zijn leeggestroomd om dit machtige gebeuren te beluisteren, de allerhoogste meesters zijn aanwezig, het „AL” volgt dit, omdat het de „AL”-bron vertegenwoordigt.

gen moet, waarvoor wij dienen. Jazeker, honderden voelen en begrijpen het ongelooflijke ervan, deemoedig geven zij zich over en zuigen dit alles in zich op. Meester Alcar zegt verder:

„U hoort het, de Apostelen, hoe machtig hun leven ook geweest is, waren toch onbewust, voor hun eigen leven en voor God. Zij kennen de wetten nog niet en hebben die te leren. Zeker, ze hebben licht, voelen liefde of zij hadden hun taak niet af kunnen maken. Zij hebben gediend, zoals Mozes en de vele anderen het hebben gekund, maar zijn niet geestelijk bewust. En die wetten moeten ook zij zich eigen maken. Dat vroegen zij aan Christus. Christus zei tot de Apostelen: Ik had de mensen met de wetten voor leven en dood willen verbinden en ze willen vertellen, dat er geen dood is. Ik heb die genade niet gekregen, doch die leg Ik thans in uw handen. Ik had het kind van Moeder Aarde over de „Moeder Gods” willen vertellen, maar gaf men Mij daar die gelegenheid? Ik wilde de mensheid door de wetten van de ruimte waarin wij leven, overtuigen. Ik had de mens van de aarde willen zeggen, dat er meer ruimten zijn ontstaan en dat wij als Mens het Goddelijke „AL” zullen vertegenwoordigen, maar gaf de mensheid Mij die mogelijkheid? Heeft men Mij daar aanvaard? Ik had de mensheid met het Goddelijke stadium kunnen verbinden, Petrus, Johannes, doch men sloeg Mij aan ’n kruis en kijk nu, wat men daar van Mijn leven maakt!”

Toen loste Christus voor hun ogen op en begonnen de Apostelen aan hun studie, ze zouden de wetten leren kennen. Christus zei hen nog, dat Hij op hun bewustzijn en levens zou wachten, maar dat zij zich gereed zouden maken voor een nieuwe taak.”

Lezer, dat alles komt over de lippen van Jeus van moeder Crisje. En meester Alcar gaat verder en zegt:

„De Apostelen werden kinderlijk blij en gelukkig, maar ze konden niet meer menselijk denken, zij stonden thans eerst voor Goddelijke openbaringen. Eerst nú begrepen zij, dat zij Christus niet hadden leren kennen, dat zij de Messias op aarde niet hadden begrepen en van Zijn bewustzijn niets afwisten. Maar zij gingen terug naar de aarde, ze werden daar met hun eigen verleden verbonden en waarvan hen de wetten werden verklaard. Ze beleefden het vader- en moederschap, tijdperk na tijdperk en eerst toen zei Petrus tegen Johannes:

„Je ziet het, Johannes, toen ik op aarde leefde, keek ik in de ogen van God, maar begreep Hem niet. Zon en Maan vertegenwoordigen deze wetten. Kom, wij moeten verdergaan en ons de wetten van God eigen maken.”

De Apostelen gingen thans tot de Maan terug, zij moesten echter verdergaan, dieper afdalen, wilden zij het beginstadium van de Goddelijke Scheping zien en beleven. Daar zouden zij zichzelf en hun God van Liefde leren

kennen. En dat is mogelijk! Daar betraden zij de eerste geestelijke en stoffelijke openbaringen, die ook wij ons eigen mochten maken. Ook het instrument waardoor ik tot uw levens spreek, heeft deze wetten leren kennen. Ook de Apostelen beleefden de werkelijkheid en kwamen met het Goddelijke gebeuren in contact, opnieuw sprak Christus tot hun levens. Christus trok hen in het Goddelijke bewustzijn op. Wat zij op aarde hadden gehoord, was niets in vergelijking met dit gebeuren, waarin zij leefden en waarvan zij de wetten als stoffelijke verschijnselen konden zien. Zij leefden in God en zweefden verder, de God van ál het leven tegemoet.

U ziet het, kinderen van de aarde, ook voor u allen is dat te beleven. Het instrument, waardoor ik nu spreek, heeft deze wetten gezien en mogen beleven, wij zijn daardoor in staat gesteld om aan uw leven deze wonderen te verklaren, zodat gij uzelf en uw God zult leren kennen. Petrus en Johannes denken waanzinnig te worden van geluk, omdat zij voelen en zien, hoe machtig het menselijke leven is en zij als man én vrouw hebben beleefd, doch waarvan zij nu de reïncarnaties zien. Petrus kan zeggen:

„Ik zie, Johannes, dat ik ziel en leven ben van Zijn Ziel en Leven, en geest van Zijn Geest, wij kunnen verdergaan. Wij zijn als mens onmetelijk diep.”

De Apostelen smeken om wijsheid en vanuit het Goddelijke „AL”, waar Christus nu is, ontvangen zij hun weten en het woord om verder te gaan. Petrus en Johannes en de anderen, kunnen zeggen: wij zijn Goden! Wij hebben afstemming op God, wij moeten ons echter Zijn wetten eigen maken. Tot hun leven kwam, vanuit het Goddelijke „AL”:

„Voelt gij, kinderen van de levende God, dat gij opgetrokken zijt in Zijn Wezen en Persoonlijkheid? Gij vraagt wie ik ben? Ik spreek vanuit het Goddelijke „AL” tot uw leven. Ik ben hier bij Christus, de hoogste meester voor ál de ruimten door de God van ál het leven geschapen. Ga verder, mijn broeders, eerst dán leert gij Christus kennen!”

En later, mijn zusters en broeders, toen zij opnieuw een stem mochten beluisteren, herkenden zij de stem van Christus, die hen nú vanuit Zijn Goddelijk stadium volgde en leerde, waarna de Apostelen ontroerd hun hoofden bogen en dankbaar waren, omdat zij Hem opnieuw hadden mogen beleven.

De Apostelen gingen hand in hand verder en leerden nu de wetten voor vader- en moederschap, de wedergeboorte kennen, niet alleen voor zichzelf, doch tevens voor het dierenrijk en Moeder Natuur. Zij beseften, dat er géén einde was aan het leven, doch dat zij door de liefde de sferen van licht zouden vertegenwoordigen en die wijsheid in zich droegen, naarmate zij vorderden, ook ontwaakten. Zij leerden de Volken der Aarde kennen en begrepen nu, waarvoor Mozes had gediend en wie er tot Mozes had gesproken. Zij hebben gedacht, dat God als mens tot Mozes kwam, doch stelden thans vast, dat het

de meesters zijn geweest.

In het boek, mijn zusters en broeders”, gaat meester Alcar verder, „voor de Volken der Aarde geschreven en aan uw leven doorgegeven, kunt gij al deze wetten volgen. Straks zult gij dit Goddelijke boek ontvangen, omdat men bezig is het te drukken. Dat Goddelijke geschenk geeft u tevens Goddelijke waarheid. Gij zult dan voor u zelf moeten vaststellen, dat gij Goden zijt. Ook gij hebt u de wetten van God eigen te maken en dat is alleen mogelijk, door het leven lief te hebben, het leven van God te dienen, waarvoor Christus naar de aarde kwam. U kunt door dat Goddelijke geschenk uitmaken, of gij voor God of voor de duivel openstaat, waarvoor wij de bewijzen in uw handen leggen, doch waardoor gij tot het kleur bekennen zult komen. Ook de Volken der aarde hebben zo-even kleur moeten bekennen.

Het boek, De Volkeren der Aarde, mijn zusters en broeders, verbindt u met het ontstaan van uw leven, met miljoenen levenswetten. Het verklaart u dit Universum waarin gij leeft, het voert u door de hellen naar de hemelen en het zegt voor alles, dat er géén verdoemdheid is. Dat Goddelijke werk voert u tot het Huis Israël, naar Christus, vandaar tot Napoleon en Adolf Hitler, u zult thans mogen weten, waarom dit alles over uw hoofden gekomen is, waarom u zo hebt geleden en waarom de Volkeren der Aarde dit hadden te aanvaarden; doch bovendien, waarom God en Christus voor uw tijd hebben gezwezen. Dát is niet waar, maar omdat wij voor Hém tot uw levens zijn gekomen om u van uw Goddelijke afstemming te overtuigen.”

Dat komt allemaal over de lippen van Jeus, Crisje. Hoor je hem, zien jullie hem, nu meester Alcar door zijn leven spreekt? Ja, Crisje staat bij haar Jeus, Jeus staat tussen haar en de Lange in en hoort en ziet alles. Meester Alcar gaat verder, hij geeft de mensen een beeld waarvandaan al die technische wonderen op aarde zijn gekomen. Hij vertelt hen, hoe Gene Zijde tot die ontwikkeling is gekomen, hij spreekt over Mozart, Beethoven, over Bach, Titiaan, Rembrandt, hij kan dat doen, omdat hij de sferen van licht én Christus vertegenwoordigen moet. Meester Alcar verklaart hen de leer van Socrates, Plato, raakt de levens aan van Boeddha en Ramakrishna, maakt vergelijkingen, gaat dieper en dieper, vliegt met de mensen door de ruimte en verklaart hen, hoe Zon en Maan tot het leven zijn gekomen, hij opent nu de „Universiteit van Christus”! Maar door Jeus, over zijn lippen komt dit alles; de taxichauffeur uit Den Haag staat thans als een Goddelijk Bewuste op de Haagse bühne, het „Konzerthaus”, Lange! Meester Alcar kan zeggen:

„Er zijn technische wonderen op aarde gebracht, maar voor wat? Voor welk doel? Er is de mens intuïtie geschonken, Goddelijke én ruimtelijke inspiratie, maar wat heeft hij ermee gedaan? Het boek: „De Volkeren der Aarde” geeft u antwoord op al deze vragen. Indien u het verleden los kunt laten, zult gij

het huidige stadium begrijpen en daardoor uw toekomst zien en beleven, waarvoor wij de eerste fundamenteën zullen leggen. Nietwaar, gij allen hebt gewanhoopt, u afgevraagd, waarom men u alleen liet. Gij hebt u afgevraagd, waarom men aan één mens zoveel kracht en macht gaf. Het boek „De Volkeren der Aarde” ... geeft u op al uw vragen antwoord.”

Meester Alcar volgt Mussolini en Adolf Hitler, maar plaatst hen voor Golgotha en Christus, waarvan de mensen kunnen rillen en beven, althans zij, die zich tijdens deze bange uren aan het leven van God hebben vergrepen. Ze krijgen een machtig beeld van het Joodse volk, beleven Caiphas en de anderen, die met Christus in Jeruzalem hebben te maken gehad, leren thans wie Pilatus was en Judas, waarvan meester Alcar zegt, dat hij Christus niet verraden heeft. En dan hoort men daar, dat ál deze mensen nóg leven, dat er velen op aarde zijn om goed te maken.

„Ik” ... zegt meester Alcar door Jeus ... „spreek tot uw intellectualiteit, tot uw faculteiten, waarvan ik de wetten ken. Ik verbind u met de Universiteit van Christus. Uw geleerden mogen tot ons komen en wij zullen hen overtuigen, uw psycholoog en psychiater, dominee en uw kerk kunnen nu Goddelijke colleges ontvangen. Zegt het u niets? Magere Hein bestaat niet, er is géén dood! Wat gij doodgaan noemt, is het verdergaan in de geest en betekent evolutie! De „Eeuw van Christus” is nú begonnen! Wat de hemelen u hebben te schenken grenst aan het ongelooflijke, maar dat zullen wij u thans bewijzen! Wij verbinden u met uw eigen verleden, mijn zusters en broeders, door ons instrument zult gij deze bewijzen ontvangen en beleven, want dit woord is Goddelijk bewust! Christus leeft ín ons en ín u, indien gij Hem zoals Hij is, aanvaarden kunt! Lees dan ook het boek van Christus, „De Volkeren der Aarde”, door Jeus van moeder Crisje aan uw leven geschonken!”

Dan zegt meester Alcar, dat Jeus de meester is, *de „Paulus” voor deze Eeuw!* Deze mens, of de ziel, zegt meester Alcar, leefde vroeger in de Tempel van Isis en was daar een priester. Ook gij hebt miljoenen levens afgelegd en bent thans op aarde om goed te maken of om uw leven te openen. Aanvaard het, ik spreek door André-Dectar! Door hém zult gij met uw geluk worden verbonden, door hem leert gij uw God en uzelf kennen. Aanvaard het, dit woord komt vanuit Gene Zijde, door de meesters tot uw leven en bewustzijn! En dat wil zeggen, dat gij u vrij moet maken van moord en hartstochten, gij hebt u zélf te overwinnen!!!

Hier had nu de lezing moeten eindigen, geachte lezer. Enorm is het, wat meester Alcar door Jeus aan de mensen doorgeeft, maar thans moet meester Alcar volgens de wetten, die levens afsluiten, waarover hij gesproken heeft, doch waardoor Jeus thans aangevallen wordt. Indien meester Alcar dat niet bereikt, loopt Jeus aanstonds het bloed over de lippen, omdat Zon en Maan,

ik heb u dat verklaard, hem zullen verbrijzelen. Alle meesters zijn aanwezig en na twintig minuten zijn wij zover. Jeus heeft twee volle uren gesproken! Wij weten, dit was even te veel ineens, maar het móést! De lezing is prachtig, de wetten zijn overwonnen, Zon en Maan hebben straks niets meer te vertellen. Maar drie à vier lezingen zullen ervoor nodig zijn om dat te bereiken en dat ligt dan in mijn handen. Ik ga nu beginnen om het boek *De Volkeren der Aarde* te ontleden en zijn de volgende lezingen voor Jeus en mij!

Deze woensdagavond, de 25e juli 1945, zal Jeus nooit vergeten. Natuurlijk hoorde hij al, dat houdt die kerel nooit vol. Anderen voelen, dat een Kosmisch bewuste aan het woord is, doch dat zijn de theosofen en de Rozenkruisers. Het protestantistische kind voelt zich geslagen en getrapt, het zegt, Jeus is een gek, een duivel. Maar dat moeten zij weten. Jeus weet het, het ging om alles en hij krijgt alles! Door niets zijn wij tegen te houden. Deze avond was machtig. De mensen waren met de Goddelijke ruimte verbonden. Ze waren met Christus en hun God één! En dat, door Jeus van moeder Crisje. Jeus ging naar huis, de volgende week komen wij terug. De kleintjes zeggen, dat hij bezwijkt, want dit gaat boven hun hoofden en kennen zij niet. Anderen zeggen, bedrog! Charlatanerie is het? Maar já, kan een mens zo liegen? Weet u, dat hij een taxichauffeur is geweest?

Wij spreken nu voor de mensen en maken tegelijk de boeken af. Eén voor één beleven onze geesteskinderen hun stoffelijke geboorte en is voor Jeus een openbaring. Hij weet wat hij hierdoor bereiken zal achter de kist, hij weet, zijn boeken sterven nooit, ze zijn voor héél de mensheid, ál het leven van God heeft deze wetten te beleven en te aanvaarden! Maar er zijn Psychologen die beweren, dat Jeus zich binnen drie maanden van de bühne praat, hij houdt dat niet vol, een bewijs voor Jeus, dat die heren geleerden hem niet kennen. Intussen hebben wij fundamenteën gelegd en nu wij het derde deel van „Jeus van Moeder Crisje” gereedmaken voor de geboorte, gaven wij 600 lezingen en zijn nóg bezig, gaan verder, wij zijn onuitputtelijk en zullen wij de geleerden en onze mensen bewijzen!

Doch na de inwijding van meester Alcar, beginnen wij, Jeus en ik aan de lezingen, bespreken het boek „*De Volkeren der Aarde*”. In de eerste drie lezingen hebben wij de ruimtelijke wetten overwonnen en kunnen nu onze mensen vragen: hoe wilt u ons vanmorgen zien? Wilt gij ontroeren? Wilt gij schreien van geluk? Zullen wij uw harten eens volkomen openen en uw levens optrekken tot in de sferen van licht? Daartoe zijn wij in staat en weten wat wij kunnen, niemand kan dat; wij wel, omdat ik de sferen van licht heb bereikt en de wetten voor de kunst ken en bezit, deze kunst; het *spreken!* Hebt u deze lezingen beleefd, dan behoef ik u niets meer te zeggen, u weet nu dat dit waarheid is!

De éne lezing is nog schoner dan de vorige ... vanaf het ontstaan van de Aarde, de Maan, de mensheid, gaan wij tot Mozes en dan verder naar Jeruzalem, dáárheen, waardoor de mens nu geslagen wordt; deze oorlog. Adolf Hitler is het, die wij nu zullen ontleden en de mensheid ziet, dat Christus in Jeruzalem werd vermoord!! Dat zijn de „wetten”, is de geschiedenis van de mensheid, en hebben wij te volgen, kosmisch te ontleden, Jeus en ik staan onder controle van de hoogste meesters, zij volgen ons en wij beiden voelen ons gelukkig, dat wij dit alles in handen mogen en kúnnen leggen van ónze eigen meester, meester Alcar! Hij krijgt thans onze Orchideeën te zien en te beleven en vanzelfsprekend ... „Christus” ... het éérst, waarvoor wij allen leven en zullen sterven, om dan verder te gaan!

Van de zevenhonderd mensen houden wij er tweehonderd over, de rest dacht sensatie te beleven en die kwam niet, was er niet bij, integendeel, de mens zit daar en hoort kosmische ... heilige ernst en wil die mens vergeten, wil hij niets van horen, de oorlog is voorbij, gode zij gedankt ... voorbij, ik wil mij nu uitleven.

Wanneer deze achttien lezingen over „De Volkeren der Aarde” en ons boek gegeven zijn, moet ik mij, in opdracht van de meesters, instellen op Annie Besant ... om haar te helpen en een lezing over Krishnamurti geven, omdat de meesters ook die sekten de ogen willen openen. Want het gevoel van Annie Besant, het ogenblik, dat zij dacht, dat Krishnamurti Christus was, die hoogmoedswaanzin van haar en haar helpers, werd de val van haar leven, máár, in 1909 was het, heeft zij gezegd:

„Zijn wij gereed om de nieuwe meester te ontvangen, indien hij tot ons komt? Zullen wij hem herkennen, als hij komt als uw butler, uw kok, uw chauffeur?”

Ziet u, lezer, dit is het nu! „Jeus” ís het, maar willen zij thans, „Jeus van moeder Crisje” als hún meester aanvaarden? Daarvoor moet ik over haar leven spreken en de theosofen zeggen, dat Jeus hún meester is en géén mens anders, géén dokter, géén Oosterling, Jeús is het! Wij zijn er, maar dat de meesters, waartoe ook de thesografie behoort een ander en beter contact hebben opgebouwd, begrijpen al die miljoenen theosofen niet en ergeren zich, schelden op Jeus, zouden hem het liefst afmaken, omdat Jeus het is die nu hun leer uiteenrafelt, Annie Besant eigenlijk onttroont, onthoofdt, maar ze vergeten, dat wij het zijn en hen willen helpen, vergeten nu, dat ál de sekten door de meesters fundamenteën kregen en zij nú de Goddelijke fundamenteën voor de eenheid op Aarde willen en zullen leggen, doch door „Jeus”! Had Annie Besant maar naar Jeus gekomen, later dus ... toen wij reeds zover waren, dan had Jeus haar door zijn meesters kunnen zeggen: Christus komt niet terug door 'n mens op Aarde, dat is onbestaanbaar. Hij laat zich niet opnieuw ver-

moorden! Uw gedachten zijn kinderlijk naïef, dus fout, u bent het thans, die de machtige theosofie bezoedelt! U breekt uzelf en uw machtige leer, u bent fout, fout, fout, Annie Besant, u weet het niet! U hebt geen Goddelijk contact, maar ik heb het! Ik ben ook in de klei geboren, maar ik heb géén Universiteit nodig om te ontwaken voor deze leer, dat doen de meesters. Waarom, zei ik tot onze mensen, stuurde men Krishnamurti naar een Universiteit? Moeten daar de meesters vandaan komen? Ziet ge, dat is kinderachtig naïef en had Annie Besant moeten weten, maar dát contact bezat zij niet, heeft ze nimmer op Aarde gekend. Dit waren machtige lezingen en Kosmisch verantwoord, omdat de hoogste meesters wilden, dat de theosofie zou ontwaken, Jeus zouden aanvaarden en nú? Dát is de metafysische éénheid op Aarde, een ongekende macht is het, doch dat is en dat werd door de theosofen vernietigd, ze scholden op Jeus, negeerden hem, waren woedend. Jeus dacht: mijn hemel, indien die mensen mij de kans gaven die Krishnamurti heeft beleefd, dán zal ik hen met God verbinden, zullen zij hun Tempels kunnen openen en zullen wij de „Universiteit van Christus” bouwen, allen, tezamen, maar ze zullen neerzitten aan de voeten van mijn meesters! Nét als ik dat kan en doe, doch krijgen thans álles, het Goddelijke antwoord!

Wij weten zeer zeker, dat Jeus dit niet in handen krijgt, maar moeten de theosofen die bewijzen geven voor later en zal de mensheid beleven en dán hebben te aanvaarden.

„Néén” ... zeg ik tegen mijn volgelingen ... „zij hebben uw meester niet gekend en willen hem niet kennen!” Jeus is het! En onze mensen kunnen het weten, onder mijn toehoorders zitten vele theosofen en zij weten, dít hebben zij nog niet gehoord, dit is nieuw en Goddelijk, machtig is het! Ik maakte de theosofie niet belachelijk, géén sekte, géén godsdienst, maar wij leggen nieuwe fundamenten en dat hebben al de mensen van Moeder Aarde toch eens te aanvaarden! De franjes van een sekte moeten weg, wij kijken door de wetten heen, achter elke sluier, wij kijken tot in het Goddelijke bewuste „AL”! Wij zullen het de mensen bewijzen en dat kan de theosofie niet! Ook Annie Besant heeft het niet gekund, géén Krishnamurti, niemand heeft het nog gekund, eerst nú komt die mogelijkheid en wijsheid op Aarde ... Jeus van Moeder Crisje brengt het ... legt het in uw handen! Maar dóór en vóór Christus!

Jeus krijgt straks van alle sekten gelijk, voor dit en uw geestelijke leven. En dan kunt ge uw hoofd buigen! Dit machtige seizoen eindigt, wij geven de mensen rust om na te denken, maar krijgt Jeus nu ook rust? Néén, meester Alcar wil, dat hij naar Amerika gaat om zijn broers te bezoeken. En ook daar zullen wij werken, fundamenten leggen, „De Volkeren der Aarde” gaat met ons mee, wellicht doen Antoon en Hendrik iets voor Onze Lieve Heer en

is dat de verspreiding van ons aller werk en taak. Dag allemaal, ik ben niet moe, niks niet, ik ga ook daar direct hard werken. Geloof je het? Je zult het horen! En Jeus hoorde ook iets, toen begon het geklets al, het geroddel over zijn leven en wijsheid; thans is Jeus er met de kas vandoor, zijn eigen geld dus, hoe is het mogelijk, maar dat hoort hij nog, daarginds zal hij het horen. Zó zijn de mensen, de domme mens, het dierlijke instinct handelt nog anders, maar dit zijn mensen, denkt Jeus, en ook dát moet er dan maar bij, maar droevig is het! Jeus dacht toen ... de „droedels”, gij allen, klets maar, roddel maar, ík ga verder! Ook aan uw leven komt hier een einde en dán? Dán sta je voor je eigen afbraak! Voor mij is het 'n éér! Ik ga begrijpen, dat mijn leven iets te betekenen heeft en dát krijgen die mensen nooit kapot, nooit niet, in mij leeft „Crisje”!

Dag Holland, tot straks! Ik kom terug!

Geestelijk bedrog in Holland, Amerika en de rest van de wereld

Antoon verwacht Jeus, in zestien jaar hebben de jongens elkaar niet gezien. Als een oud man komt Jeus daar aan, Antoon schrikt, maar ze weten het, in Europa heeft men honger geleden. In enkele maanden heeft ook Jeus zich niet kunnen herstellen, doch dat zal thans gebeuren, Amerika bezit wat meester Alcar nodig heeft voor Jeus. Kan Antoon zijn broer begrijpen? Hendrik is onderweg van Florida en komt dus, hij wil Jeus zien en praten, praten over vroeger en Crisje, alles weer opnieuw beleven en vooral, vertel ons waarvoor jij een schrijver en een schilder bent geworden? Wie ben jij eigenlijk, Jeus? Antoon heeft gevoeld dat Crisje gestorven is, hij beleefde het, voelde het, alsof hij erbij was, zo was het, Jeus weet het, Crisje heeft haar kinderen nog één voor één bezocht. En dat kan hij Antoon nu allemaal verklaren. Als Teuntje (Antoon) hem zegt dat hij nu in New York is en hij moet kijken, hoort Teuntje, dat Jeus dit alles al kent. Waardoor? Jij bent hier nog niet geweest, Jeus? Jawel, Teun, ik was hier meermalen, voor het boek „De Volkeren der Aarde” moest ik meermalen met mijn meester naar New York, ik ken dus deze stad en zij doet mij niets. Teun weet het al niet meer, zijn broer is een vreemde voor hem en deze wereld!

Meester Alcar zet Jeus direct voor een kuur en zegt: fruit eten, eieren eten, drinken, fruit, fruit, fruit ... en niets anders! Jeus is doodmoe, zijn rug is het. Wat dat is, weet hij niet, maar daar zit iets, wat meester Alcar kent en dat moet nu overwonnen worden. Ineens is dat niet mogelijk, maar door versterkend voedsel moet het gebeuren en daarvoor in de eerste plaats moest Jeus naar Amerika.

Já, Gerhard is aan de overkant. Wist je dat, Jeus? Jeus zegt: ik heb Gerritje in Holland gezien en wist toen, dat Gerhard hier was gestorven. Vader bracht Gerrit tot mij en toen zag hij mij schrijven. Vader zal Gerrit wel onder handen nemen. Já, ik heb hem gezien, dat hij door een vis zijn dood zou beleven, is net iets voor Gerritje. Hoe is het mogelijk. Jeus krijgt nu het drama van zijn broeder Gerrit te horen. Gerritje ging vissen, had zware laarzen aan, de vis trekt Gerritje uit z'n bootje en nu kan dit jong van moeder Crisje niets meer zeggen, hij zakt en maakt zich vrij van zijn stoffelijk lichaam, maar de Lange is erbij om zijn kind op te vangen. Dát had je nu eens mogen beleven, zegt Jeus tegen Teun en Hendrik; dát moet je eens zien! Ik kén die wetten, wanneer de mens achter de kist komt, staat hij daar en kan niet meer tot tien tellen. Vader heeft hem thans in handen, Gerritje leeft aan Gene Zijde en leert veel, nu mag hij zich volkomen buigen.

Jeus schildert al voor de jongens, wonderen gebeuren er, maar zullen deze twee al deze wonderen kunnen begrijpen en verwerken? Hendrik geeft hem al ...: wat anderen kunnen kan ik ook. Ik wil voor mijn eigen leven achter de kist iets doen, kunnen wij „De Volkeren der Aarde” hier niet uitgeven? Ik heb geld, Jeus. Ik wil iets voor de mensheid en voor moeder doen. Kan dat? Wat denk je?” En thans spreekt meester Alcar door Jeus, Jeus vangt die gedachten als bezieling op en geeft Hendrik en Teun:

„Luister. Als je dat wilt, jongens, dan moet je weten wat je te wachten staat. Já, Hendrik, dat kan, waarom niet, maar weet je wat je beleven zult? Dit werk vraagt álles van je persoonlijkheid en je leven als inzet, vraagt méér dan dat en kun je dat volbrengen? Hiervoor moet je willen leven, willen dienen! Ik heb nog géén cent aan de boeken verdiend en zal dat ook niet verdienen, want dit werk gaat voort, langzaam maar zeker, en dat langzame ervan eist alles, geduld, overgave, veel liefde voor je leven achter de kist en je medemens. Kortom, Hendrik, je geeft je geld ervoor en je weet niet of je er één cent van terugkrijgt, maar je doet machtig werk, voor eeuwigdurend is het, het geeft je achter de kist ruimte en geluk! Wat wil je? Ik zou dat heerlijk vinden, „van eiges” ... wij tezamen werken voor de mensheid, voor Crisje en vader, Miets en vele anderen? Is dat niet om alles van jezelf te willen inzetten? Maar je moet het zelf weten, jongens, nogmaals, dit kost alles, alles!”

Ze weten het nu en Hendrik neemt een besluit, hij geeft zijn eigen verdiende geld en zet het voor „De Volkeren der Aarde” in! Jeus schildert en schenkt ze zijn kunst. Wij willen de jongens door de kunst helpen, méér kunnen wij niet. Wil de mens daar onze kunst, dan gaan wij verder. Ná al die lezingen werkt Jeus dag en nacht, zijn geweldige wilskracht bereikt alles, omdat in hem de liefde van de ruimte leeft. Onuitputtelijk is Jeus en toch, zijn kuur gaat verder, het organisme krijgt nieuwe kracht en zijn geest en persoonlijkheid Grote Vleugelen. De twee hart attaques hebben hier schuld aan, máár, ook Jeus moet iets inzetten. En wat dan nog, denkt hij ... wat heeft een organisme te betekenen, wanneer je weet, dat je er miljoenen van Onze Lieve Heer kunt terugkrijgen? Hendrik zegt al: dát is werken, Teuntje, aan hem zien wij wat werken is, waar haalt hij al die krachten vandaan?

Die reis is voorbij, terug naar Holland, Hendrik en Antoon zorgen voor „De Volkeren der Aarde”. In Holland terug beginnen wij onmiddellijk met onze lezingen en het afmaken van de boeken, thans kan Van Eeden bovendien aan de „Maskers en Mensen” beginnen. Ik breng door meester Alcar Van Eeden in contact met Jeus. Jeus ziet hem en praat tot Van Eeden. Wat dit leven thans te vertellen heeft, is enorm. De Trilogie „Maskers en Mensen” is de schoonste roman door ons aan de mensheid geschonken en komt géén schrijver overheen. Ze zijn kosmisch diep en vertegenwoordigen de sfe-

renliefde, het Goddelijke Toneel, waarop ééns elk mens komt te staan en nú kleur moet bekennen voor zichzelf en zijn God! Lees deze boeken en ze schenken u het „geestelijk” denken!

Jongchi schildert opnieuw, van het opgebrachte geld gaan wij terug naar Hendrik en Antoon, thans met de Wienerin en één adept. Over deze reis en al die kinders is veel te vertellen, doch in opdracht van de hoogste meesters, géén woord hier ... maar achter de kist staan allen voor de ruimtelijke rechtvaardigheid!! En dan spreken wij, hebben ze te luisteren en hierna zullen zij het aardse „jammer” beleven ... dat er voor Jeus niet is, omdat hij het leven kent. Wat de meesters hebben gewild met allen die ons wilden volgen, hebben al die kinders van Onze Lieve Heer niet begrepen, maar het gáán en komen blijft Jeus verwerken, weer, ééns, hebben ook zij hun levenstaak te vertegenwoordigen en te aanvaarden. Hier op Aarde had dit kunnen gebeuren ... híér ... alléén hier ... omdat het aardse leven de mens het hoogste schenken kan voor ál de sferen van licht! Niet wij, geloof het, maar aan „GOD” is de winst van uw en ons leven en zullen wij, zal ál het leven voor „leven en sterven”! Indien dat begrepen wordt, bestaat er zwart, bruin, noch blank ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) meer op Aarde en komen al de godsdiensten tot de „Universele” eenheid en begrijpt de mens wat een kosmisch bewuste te betekenen heeft voor de Aarde. Máár ... zág je dat? En heeft het leven ook dát begrepen? Néén? Dat zal wel ... want het ís alles hemels geluk ... én hebben wij ons eigen bloed voor willen inzetten, géén mens kan eraan ontkomen.

Het gaan en komen van mensen heeft niets meer te betekenen voor Jeus van moeder Crisje, maar de „mens” is Goddelijk en daar doe je alles voor. Géén mens houdt „de mens” tegen die door de ruimte aangeraakt werd, en hebben wij voor onszélf, ná het betreden van de sferen van licht gefundamenteerd in eigen handen gekregen en kan het leven ons niet meer ontnemen. Zégt dit niet alles? En dit bezit is voor elk mens te bereiken, indien de mens, man en vrouw álles kan geven voor die ontwaking, waartoe nu ziel, leven en geest behoren, de Goddelijke afstemming voor de mens. Wij zeggen nu ... ná Jeus, komt er géén meer, zoals hij was én is ... omdat hij de mensheid vertegenwoordigt!! Dat krijgt de mensheid te aanvaarden, straks zal het geschieden, onfeilbaar zeker is het, want het leeft in ónze handen, wij vertegenwoordigen deze evolutie!

Op de boot begint hij reeds te werken, rust is er niet in hem, hij beleeft zijn rust door ons werk en dat is menselijk genot, vreugde, ontspanning, wie het zover gebracht heeft, is nu „geluk” geworden en kan Jeus thans beleven. Géén seconde is hij thans alléén, wij zijn ín en naast hem en zien, en beleven met hem deze stoffelijke sfeer, inspireren zijn leven en geven hem juist dát,

wat hij nodig heeft om fundamenten te leggen. Is hier kunst te beleven? Jazeker, Jeus, wij zijn gereed, indien je wilt, Jongchi is er en wil je álles van zijn leven schenken. Op een schommelend gevaarte schept Jongchi kunst. De „Veendam” krijgt een ander kleurtje te beleven en de Kapitein, die zelf schildert, kan alléén zeggen: prachtig en bedankt, Jozef ... de moeite waard is het, eigenlijk te mooi om waar te zijn, maar het is er en de mensen op mijn schip moeten dit beamen! Jeus schildert de levensbokaal van uw volk, een stuk, zoals hij er een voor het Zweedse Volk heeft mogen schilderen, toen voor het wittebroodje en als dank voor die hulp van dat Volk ná de Oorlog. U weet het nog wel ... ook dat was liefde en hangt nu in het Parlement van Zweden. Dit prachtige beeld wordt op een deinend schip in twee uur, 's avonds tussen tien en twaalf, aan de wand van het schip geschilderd en kunnen de mensen bewonderen. Prachtig is het, krijgt Jeus van elkeen. Door te schilderen is Jeus de man aan boord. De Kapitein zorgt ervoor, dat de Amerikaanse reporters zullen komen, wellicht helpt het Jeus daar en ... „van eiges” ... je kunt het niet weten, wat hij daar heeft te doen, kost bloed, wat hulp van derden is dringend noodzakelijk. Maar aan boord praat hij met de geleerden, over de atoomsplitsing, zet de geleerden schaakmat, vertelt en verklaart hen het atoom en het dode punt, en is hij toe in staat, omdat wij hem altijd kunnen bereiken. Ze geven hem eerlijk, dat zij zover nog niet zijn, en of hij hen eens wil komen bezoeken. Met een musicus praat hij over het moederschap van de Stradivarius, verklaart dat leven de persoonlijkheden van de menselijke stem, zegt iets van de „Oerstem”, het „Altimbre” waardoor ál het leven het eigen timbre en geluid kreeg, doch dat kan ook dat leven niet verwerken en geeft toe; ik ben nog niet zover, die wetten, ik voel dat ze bestaan, kennen wij nog niet. Maar wie bent u? Waar hebt u gestudeerd? Wat speelt u? De Kapitein, die met Jeus heeft gepraat en hem telkens weer vraagt tot hem te komen, lacht, lacht al die geleerden midden in hun gezicht uit, omdat hij reeds weet, dat Jeus een stuk genie is waarvan de wereld en al deze zo ogenschijnlijk grote mensen, niets begrijpen, niet kennen, ze staan hier voor een groot raadsel en dát is Jeus van moeder Crisje.

Als een geleerde hem iets vertelt van zijn wetenschap en Jeus hoort, dat de man een „dood” insect tot nieuw leven kan brengen, doordat hij het insectje op een plant legt, verklaart Jeus hem de graden van de dood, de kleur van dit nieuwe leven en waaróm het mogelijk is, dat de geleerde het insectje nieuw leven kan geven, waarna de man duizelt, en Jeus geeft:

„Man, wie ben je toch? Dat zal ik de Kapitein vertellen, het is enorm.”

Já, geleerden, kunnen jullie dat geloven en aanvaarden? Je kreeg immers de bewijzen te horen en te zien en toch? Enige dagen later, toen je de grond weer onder je voeten voelde, was je „Jeus van moeder Crisje” alweer vergeten.

Waar of niet, op zo'n boot zie je en hoor je van alles. Maar toch bleef er iets over in je ziel en zaligheid en dát zie je achter de kist terug en sta je voor „Jeus” ... alléén voor hém, dan zullen jullie je hoofden buigen voor dit leven en deze persoonlijkheid! Een machtige reis was het voor Jeus én zijn Anna, ongelooflijk was het, nóg brandt die geweldige reis onder zijn hart, stroomt die kracht door zijn bloed en is hij héél dit leven door bezielde, omdat het hem geluk en ruimte gaf. Ja ... hoe machtig was alles, de „Achterhoek” *gaf college!* Jan Lemmekus, dát had je moeten horen én met jou je Anneke, Mina ook, maar je zult het horen! Niets wil Jeus ervan vergeten, niets, omdat álles zó wonderbaarlijk schoon was. O, hemel én water ... water én hemel, ik was één met jullie en wij wisten het! Wij zagen het, beleefden het. Nietwaar, vis, element, nacht, licht, Zon en Maan, sterren en planeten? Hebben wij niet élk uur met elkaar gepraat? En zeiden jullie mij niet hoe ik daar handelen zou? Zág je dat? Wist je dat niet, geleerde? Ik wel, de Kapitein wist het ook, fundamentele waren het. Wij allen, als kinderen van één God, speelden en voeren, golvend, naar vanbinnen, máár, zoetjes toch gelukkig. Ik kreeg er niet genoeg van! O ... die goeie mensen, die mij zo hebben verwend. Nooit zal ik dát vergeten, nooit niet. En toen loeide er iets, de mensen maakten zich gereed, ook Jeus ... een gevecht op leven en dood zou nu beginnen! En dát tegen het ónbewuste mensenkind van die grote wereld, Amerika ...!

De reporters roepen om Jeus, maken hun kiekjes, doch gans Amerika reageert nog niet, Jeus. Dat zou je wel willen, maar ook dat is te verdienen, moet jij je bloed voor geven en zal je nu leren kennen.

Nu staat hij voor het occulte bedrog in Amerika, de charlatanerie en voor het versjacheren van de „Geestelijke Gaven”. Pijnlijk is het, droevig, maar waar ... het slaat hem diep, het trapt hem en zijn gevoelig leven, z'n allerbeste bloed vloeit weg, nu hij voor die afbraak staat. Wat nu, meester Alcar, wat zullen wij tegen dit bedrog doen?

Meester Alcar begint nu direct weer met zijn kuur voor Jeus, en wij weten het, bijna is het zover. De volgende dag schildert hij al en intussen beginnen meester Alcar en Jongchi aan een massage, de ontsteking is rijp en moet nu verdwijnen. Lukt het niet, staat Jeus voor de operatie en die is gevaarlijk, verlamming of beterschap; hierna foetsie!

Wat kan Jongchi voor Jeus doen? Jongchi is nu de genezer voor Jeus. Jongchi kent ál de mogelijkheden voor een metafysische genezing, hij is één van de grote mannen uit het oude Egypte geweest, die schedels heeft gelicht, ontstekingen heeft verwijderd, ook nu is dat zijn kennis en wetenschap. In trance, halve en diepe trance, neemt hij Jeus onder handen, masseert organen, dringt door tot de zaadcellen, het ruggemerg ... en na drie weken gebeurt het wonder. Op een morgen beleeft Jeus, dat er ontstoken bloed

tevoorschijn komt en vraagt hij onmiddellijk aan zijn meester:

„Wat is er met mij aan de hand, meester?”

„Dit, Jeus, is je genezing. Geef je nog even aan Jongchi over en wij zijn er, door een visioen zal ik je alles verklaren.”

Jeus ziet nu de organen vanbinnen, hij begrijpt het, maar weet ook, voor welk geestelijk én stoffelijk gevaar hij stond. Mijn hemel, kan hij nu zeggen, wat zijn jullie machtig. De moeheid in de rug verdwijnt nu. Dat, van jaren terug, de honger en het oedeem, is verdwenen. Ongelooflijk ... is het, maar waarheid, Jeus ziet het, hij is er getuige van, door meesters is het gebeurd, zij, die door hem schilderen, spreken en schrijven, zij kunnen meer, kunnen alles, indien het mogelijk is. De algehele diagnose is een boekdeel van driehonderd pagina's ... en zou de dokter kunnen beleven, doch die geneesmogelijkheid voert de geleerde van nú tot het oude Egypte terug en wordt het zuiver één-zijn van geest en mens! Maar de geest ín de mens is het en doet het, kán het, omdat hij het is die de organen optrekt, wakker maakt en stoornissen uitsluit en nieuw leven geeft! Wat attaques en honger al niet kunnen bereiken, denkt Jeus. Velen gingen eraan te gronde, hij niet, hij is er nog, maar al die rugen van de mannen en vrouwen, spreken voor zichzelf en is een geschenk van 1939-1945 ... weet hij thans en daar zullen wij het bij laten.

Onder het werk dus, hij ziet en voelt niets, is het gebeurd. Maar nu verder, werken is het, contacten leggen, fundamenteën opbouwen voor de mens, het ontwaken van de massa. Toch weet Jeus en weten wij, dat er levens waren die Jongchi hebben gevolgd, die dit gekreun hebben aangevoeld, maar het niet hebben begrepen. En dan dit te horen, te zien, te voelen, de bovennatuurlijke levenswijsheden van hén die de kist hebben verlaten en het rijk der hemelen vertegenwoordigen. Zullen dat de spiritualisten ook kunnen begrijpen, als zij voor Jeus van moeder Crisje komen te staan? Dat wordt onze strijd, ons werk en zal nu beginnen. De jongens hebben „De Volkeren der Aarde” uitgekregen, de groten op Aarde krijgen dit geschenk van Christus toegezonden, ook uw Koningin heeft het al ontvangen en kán het lezen. Of zij dit alles wil en zal aanvaarden, weten wij ook, maar ze zullen het werk in handen krijgen, voor later, straks, altijd wéér voor achter de kist, voor Christus!

In New York ziet hij de eerste verschijnselen van bedrog. Voor de Reïncarnatie is de spiritualist angstig en bestaat niet! Is dat wat, Jeus? Já, dit is Amerika? No, Jeus, dit zijn slechts onbewuste mensen in de geest, het stofelijke Amerika is machtig, dat zie je zelf. Wél, laat ons beginnen. We zullen een reis maken, Jeus, en zet je ogen open. Nú zal je iets anders leren, leren zul je, dat jij het weet, jij het grootste wonder bent onder ál de mensen op Aarde. Dát is toch wel de moeite waard om te mogen beleven en zul je nu zien en zelf vaststellen!

De stad Rochester is het, waar Jeus contact krijgt met het Amerikaanse spiritualisme, hierna met de metafysische wereld in New York, waardoor hij in staat werd gesteld het bedrog op dit gebied vast te stellen. Bij aankomst daar ziet hij, dat het spiritualisme op een dood punt staat. Wat de mensen willen beleven, is het contact met de astrale wereld, dat zijn de verschijnselen; van een hoger en geestelijk leven hebben ze geen begrip. In het grote hotel waar ze afstappen, zijn vijftien landen vertegenwoordigd. Ze weten reeds, dat ze met hem rekening hebben te houden, daar Tony, Hendrik en Jeus, in 1946 reeds die fundamenteën hebben gelegd. De ... „Gifts of the Heavens (hemelse geschenken)”, die Jeus bezit, worden daar gerespecteerd, maar wat is er te bereiken? Ineens staat hij voor een dame, hij kent dat leven, maar waar heeft hij haar gezien? Ineens weet hij het. Was u niet in Den Haag in 1931 bij het Internationale Congres? Ja, zij is het. Ze heeft toen een foto van Jeus gemaakt en wilde dat hij naar Amerika zou komen, thans eerst is hij er. De dokteres vindt zijn geheugen enorm. Hoe is het in Holland? Wel, wij zijn bezig om het bedrog te bestrijden, waar men toen in Pulchri Studio over sprak, maar de occulte wijsheid vindt u terug in de straatgoten van de stad, de intellectualiteit trok zich terug en wil niets meer te maken hebben met Gene Zijde, the „Spiritual Worlds” (spirituele werelden)! En hier, mevrouw? Kijk zelf en u ziet het en dan valt er al:

„I think, mister Rulof, you are here the right man, America needs you (Ik denk, meneer Rulof, u bent de juiste man hier, Amerika heeft u nodig).”

Jeus zal met haar praten. En dan komt er voor al die landen over de lippen van deze vrouw:

„Yes, Jozef is a famous artist, a universal author, teacher and lecturer and he belongs to us (Ja, Jozef is een beroemd artiest, een universeel schrijver, leraar en spreker en hij behoort bij ons). Of course the Masters sent him to America (Vanzelfsprekend zonden de meesters hem naar Amerika).”

Hij vertelt de mensen, dat zij stilstaan en dat er ontzettend veel bedrog is. Dat ze in zijn schilderijen poppetjes willen zien, dat zij hun ganse familie terugvinden in een bloem en niets te betekenen heeft, waardoor de eigenlijke kern wordt gesmoord. U vraagt mij, hoe het in Holland is? Ik zeg u, de intellectualiteit heeft dit terrein verlaten. De society (maatschappij) spuwt op de verschijnselen, aan geestelijke wetenschappen schenkt men geen gedachte meer, omdat het bedrog, het geknoei door dit machtige contact, overheerst. U bent angstig om tegen het kwaad op dit gebied te vechten, u helpt die mannen en vrouwen, maar ik zeg u, van de tienduizenden mediums die u nu bezit, blijven er wellicht zeven over, de rest is bedrog!

Gepraat, wat opstand, fel gesputter, reactie, maar hij zegt nog:

„Wilt u het bedrog niet bestrijden, geen zuivering toestaan, dan komt u

ook nooit verder. Nimmer wordt ge door de maatschappij aanvaard, nooit! En dat is toch de bedoeling, nietwaar? Waarvoor dient dit alles? Waarom bent u naar hier gekomen, er zijn er onder u, die 5000 miles hebben getript om de astrale wereld te vertegenwoordigen, om door hun gifts de bewijzen aan deze arme wereld te schenken, doch het bedrog wandelt voor uw eigen voeten en vermoordt u! Maar u hebt meer aan één goed, waarachtig medium, dan aan duizend knoeiers. Hier viert de charlatanerie hoogtij. U kunt nu wel boos worden, maar dat helpt u niet. U kunt nu wel denken, wat wil die Hollander; maar het bedrog vreet het ruimtelijk hart stuk; sinds 1931 staat u nog steeds op hetzelfde punt, dat heb ik intussen vastgesteld. Nietwaar, de press moet u niet! U bent crazy (gek)! Wij allen zijn belachelijke mensen, maar onder u bevinden zich geleerden, onder ons leven mannen en vrouwen die hun Universiteitsgraden hebben behaald en thans door de maatschappij „smilend” worden bekeken en dat is uw eigen schuld. Hieraan hebt gij te denken, zo niet, dan heeft hier ook alles geen betekenis!”

Geklap, maar veel duistere gezichten, doch ze kunnen hem nog meer vertellen. Jeus weet het, hier leeft hij onder het bedrog, onder de sensatie, onder mensen die geen gaven bezitten, getierlantijn is het!

Nu hij ziet en te aanvaarden heeft, dat de kern zich van al die zwendel niets aantrekt, niet in staat is om dit hoenderhok te beknuppelen, geeft hij het maar over. Hij ziet, hoe stuntelig dit Congres in elkaar is gezet, het gaat allemaal om de mens zélf, ze willen iets zijn, aan het eigenlijke fundament, waar toch alles om draait, wordt niet gedacht óf, ze durven er niet aan te denken. Willen deze mensen door dit gekwaak de wereld veranderen? Willen al deze mensen, waaronder de goeden wandelen tussen ontzettend veel bedrog, iets voor de bewustwording van de mensheid doen? Op deze wijze, ziet hij, breken ze meer af dan ze opbouwen.

Hij krijgt een boek in handen, mediamiek ontvangen, en geschreven over Christus. Wanneer dat werk in zijn handen rust, voelt hij, dat het bedrog is. Maar van dit boek zijn er anderhalf miljoen gedrukt. Dit boek beschrijft de ontwikkeling van Christus op aarde, Christus ging Tempel in en uit en eindelijk, toen Hij gereed was, zond men Christus naar de maatschappij. Toen mocht Christus beginnen. Kan dat? Hij ergert zich zwart, omdat deze mensen niet naar zijn „Revelations” ... „De Volkeren der Aarde” willen kijken, de goeden kopen de boeken, de rest ziet niets, verzamelt handtekeningen.

Hoe kan men een boek schrijven over Christus, van Gene Zijde uit, nog wel, maar dat is het niet ... en vertellen, dat de Messias eerst door mensen van de aarde ontwikkeld werd en toen mocht beginnen aan Zijn Goddelijke taak? Jeus kent Christus! Jeus is een expert op dit gebied en kent de diepte en de waarheid van elk boek. Wat dit boekwerk te vertellen heeft, is kletspraat!

Heeft Annie Besant haar tik niet gekregen? De spiritualisten zijn erger, vreselijker, naïever en sensatieachtig bewust. Krishnamurti is daarvoor het bewijs, men kan geen Kosmologie of Goddelijke wijsheid door 'n Universiteit waar ook ter wereld, beleven, die wijsheid komt uit de astrale wereld tot ons en je hebt het of je bent het nét niet! En deze man, die dit geschreven heeft is het niet, die is er glad naast, maar waardoor wéér Christus bezoedeld wordt. Hij stevent naar de President en vraagt:

„Kent u dit boek?”

„Ja, Jozef, het is één van onze beste boeken.”

Dat is nu het Spiritualisme in Amerika, denkt Jeus. Deze man moet een wereldcongres vertegenwoordigen en kent de wetten niet. Deze man is Reverend, een spiritualistische pastoor, maar bezit geen contact, is toch helderziend, geneest, spreekt, maar waar hebben die mensen het over? Elkeen hier, hoort hij, is Reverend, heeft zichzelf opgetrokken tot het pastoorschap en een kerk gesticht. Maar wat weten ze? Jeus vraagt de man:

„Kan een medium door 'n Universiteit ontwikkelen?”

„Néén, waarachtig niet, Jozef, dat moet door de meesters geschieden. Of een begaafde wordt verknoeid.”

„Zo, dat weet u dus. Maar wat denkt u dan van Christus? Hoe denkt u over het allerhoogste wat deze wereld heeft gekend? Bent u hier dan blind en doof, mijnheer? Kunt ge Christus naar een school sturen? Kan een aardse school een Christus iets leren om Hem voor Zijn Goddelijke taak gereed te maken?”

En wat komt er nu: „Néén, waarachtig niet, dat is niet mogelijk, Jozef. Maar mijn hemel, wat nu? Als dit ook al niet deugt?”

Schaakmat! De man denkt niet en geeft hem grif toe, dat hij gelijk heeft. Ik zal het eens zeggen, zegt Jeus. En de man zegt: doe dat, want mij vermoorden ze. Dát is het spiritualisme en zou reeds voldoende zijn voor Jeus, maar hij zal meer armoede beleven, doch waardoor hij zichzelf leert kennen, waar het ons om gaat! Jeus weet het nu al, dit is het graf voor het spiritualisme. Deze man durft niet voor de waarheid uit te komen, de héilige waarheid gaat hun drekput in, waarin en waarop ze hier leven en aanvaarden. Het gaat hier niet om levenswijsheid, maar om de „money”! Als dat boek door een kenner van de wetten ontleed wordt, blijft er niets meer van over. Nu zijn het eigen gedachten, de mens wil iets vertellen, waarvan er duizenden boeken in omloop zijn, maar door géén astraal bewustzijn werd geschreven. De bladen willen met het spiritualisme niets te maken hebben, men is als overal op de wereld angstig voor dat gedoe! Men heeft van dit machtig contact, ziet Jeus, een kermistent gemaakt. En hij weet het, wanneer de press toch komt kijken, hebben ze hem nodig, omdat hij iets vertegenwoordigt, dat daar aan hun

muren hangt en zijn woord is bewust maatschappelijk, wat hij zegt is „*Geestelijke Wetenschap*”! En dan krijgt hij te horen, dat hij hen 100 jaar vooruit is. Maar wat willen zij dan beginnen? Jeus krijgt:

„America needs you, mister Jozef (Amerika heeft u nodig, meneer Jozef).”

Já, mag hij hier blijven om dat varken te wassen? Néén, zeggen wij, dat moeten ze zelf maar doen, de drekput is te diep, daar heb je 100 jaar voor nodig, Jeus, en daarvoor kwamen wij niet naar Amerika. Hij weet het nu! Maar kijk goed uit je ogen, Jeus van moeder Crisje.

Jeus is niet tevreden. Wat hij in Rochester beleeft, is lariekoek. Wat ze hier wel kunnen, is zingen en verhaaltjes vertellen, echt protestants, kerkachtig is het, maar waarvan je spoedig genezen bent, niets moet hebben, omdat dit reeds duizenden eeuwen oud is en niets met wijsheid heeft uit te staan. Hij beleeft hier geen kern. Je moet die mensen daar zien knoeien. Om tafeltjes zitten 'n tiental mensen geschaard. In het midden staat een vrouw of man als helderziende en die geven boodschappen, doen aan toekomst en demonstren hun gaven. Jeus ergert zich zwart, als hij het lege, nietszeggende gekraak hoort, dat niet méér wil zeggen, dan de koe-mens die in de weide staat, bovenop het malse gras en loeit, dagenlang, dat het niets te eten heeft. Hier zitten mannen en vrouwen bij elkaar, die denken, dat hun vaders en moeders terugkomen en als je dan hoort, wat zo'n medium verkoopt en te schenken heeft, lopen je de tranen over de wangen óm de meesters en Christus! Zou je de waterslang er niet opzetten om ze eens een fris bad te geven, hun koppen en gevoelsleven open te spoelen? Dit is om van te spuwen, om onwel te worden, zo akelig is het wat hij ziet en te horen krijgt. *En dát viert nu „honderdjarig” bestaan!* Dit gedoe wil de wereld en de mensheid veranderen. Is het dan geen wonder, dat de doodgewone maar nuchtere massa lacht en schouders ophaalt?

Jozef, ga daar even kijken, dan hoor je de directe-stem. Hij en Tony erheen. Wat is er? Is dat wat? Een vrouw staat daar midden op de dag te piepen en te rochelen, en dat is de directe-stem? Hij naar de Presidente.

„Wat weet u van directe-stem af? Niets? Wilt u mij wijsmaken, dat dit gerochel directe-stem is? Zijn dat uw mediums hier? Mevrouw, bent u en zijn ál deze mensen krankzinnig? Lees mijn boeken, vooral „*Spiritual Gifts*” (Geestelijke Gaven) en gij leert de waarachtige directe-stem kennen!” Bedrog! En dat vindt men goed? Néén, dat wordt aanbevolen! Hierdoor wil men de maatschappij overtuigen.

Daar is een beroemdheid uit Nieuw Zeeland bezig en geneest. Hoor dat en kom dat zien. De vrouw doet alsof God haar achter de vodden zit, ziet Jeus, maar vele mensen lachen. Ze heeft het tegen de ziekten van de mensen en commandeert die ziekten, om uit die lichamen te verdwijnen. Wég verlam-

ming, gá, gá, gá toch, verdwijn! Loopt u nog niet? Néé, de vrouw, waartegen zij het heeft voelt niets, de ziekte wil niet weg. Dit is je reinste smart, je reinste ontgoocheling, indien je tóch nog dacht dat je wel bij de spiritisten je troost zou kunnen vinden, als je dit meemaakt ren je hard weg omdat het je vanbinnen slaat. En dat vindt men hier goed, dat laat men optreden om te bewijzen, dat Gene Zijde bestaat en dat deze dame gaven bezit. Als Jeus haar in de ogen kijkt, vraagt dit leven hem:

„You don't like me, mister Jozef (U vindt mij niet aardig, meneer Jozef)?”

Hij zegt eerlijk: „No, Lady, nó, I don't like that (Nee, mevrouw, néé, ik houd daar niet van)!”

Afschuwelijke mensen, denkt hij, word moeder en je hebt alles! Maar blijf met je vingers van de geestelijke gaven af. Als wilden schreeuwen deze mediums, zo gaan ze tekeer. Als je de helderzienden hoort, schrik je. Er zijn eronder, dat moet hij beamen, die waarlijk gaven bezitten. Maar de rest van deze mannen en vrouwen zijn show-spiritisten, zoals ge thans in uw eigen land beleven kunt en de show-telepaat voor u staat, ook dit is niets anders, maar dit gebeurt thans door geesten en dat is heel droevig. De man, ziet Jeus, die daar even zat te schrijven, 'n reporter van Rochester, voelt er niets meer voor, hij zou zich maar belachelijk maken. En ... God zij gedankt dat die man niet schrijven wil, voor het spiritualisme is dát het beste.

Maar die reporter ziet hem en vraagt:

„U bent de schilder?”

„Ja, mijnheer, die ben ik. En daar hebt u mijn boeken.”

„Mag ik u enige vragen stellen?”

„Zeker, wat wilt u van mij weten?”

„Wat denkt u over dat genezen, is dat nu iets om in de bladen over te schrijven?”

„Doet u dat maar niet, mijnheer, want u zou zich maar belachelijk maken.”

„U bent mijn man, mijnheer. Met u wil ik praten. U bent uit Holland?”

„Ja, mijnheer. Ik ben naar Amerika gekomen om mijn boeken uit te geven. Ik doe aan dit gedoe niet mee. Ik vind het belachelijk. U kunt in uw krant schrijven wat u wilt, dat mag u voor mij doen. Ik zeg u, onder al deze mensen is ontzettend veel bedrog. Hetgeen u zo-even zag, mijnheer, dat is zo verschrikkelijk, zo armoedig, dat ik spijt heb, dat u mij hier ontmoet, zo beroerd is het. Ik heb iets om de mensen te schenken, ik vertegenwoordig de Geestelijke Wetenschappen, maar dit niet! Ik dacht, dat Amerika meer wijsheid bezat, doch het is slechts een spel. Maar vergeet niet, het waarachtige is er ook! Kom vanavond, dan kunt u van mij een demonstratie beleven, wellicht hebt u dan iets om in uw krant te zetten.”

De man schrijft ná de demonstratie een prachtig artikel over Jeus, de spi-

ritisten zijn gek van blijdschap, dat de bladen iets opnemen. Natuurlijk, voelt Jeus, zijn ze blij, omdat ze zelf onzin verkopen en de man van 'n krant er voorzichtig voor is, omdat het hem z'n klanten kost! En is het in Holland anders, de rest van de wereld anders? Wat Jeus hier beleeft, kan hij een boek van schrijven van duizend pagina's, om het goede tegenover het verkeerde af te wegen, maar waardoor de mens een geweldige kijk krijgt van alles wat er hier op dit Congres te koop is. De bladen schrijven over hem en over niets anders, omdat de rest een Tempel bouwt op woestijnzand en harlekijnachtig zichzelf verkoopt! Dát is Rochester, hier moest het eigenlijk gebeuren, hier is de kern bijeen, waarheen nu nog?

Het is een armoedig gescharrel. Wat ze hier verkopen, is hun stakkerige helderziendheid, maar dat heeft niets te betekenen; elk van die landen die hier vertegenwoordigd wordt, zond helderzienden als afgezanten af en wat er uitkomt is: gá, gá eruit, je bent beter, maar gelach is het, dat hij hier te aanvaarden heeft. En dat zit daar bijeen 's morgens en bouwt aan formules, maakt nieuwe wetten, waarmee hij niet te maken wil hebben. Als ze hem vragen of hij niets te zeggen heeft, zegt hij néé, jullie doen toch niet wat ik zou willen! Zoek het zélf maar uit, maar voor deze onzin geef ik mij niet, ik zou mezelf maar bedriegen! Je moet die gewaden zien, denkt Jeus, van de dames; maar Crisje was op klompen een Koningin! Mijn hemel, waarheen toch, armoedig is alles! Woorden én woorden, meer is er niet, géén goede daad krijgt bewustwording, daarvoor hebben ze het verstand en het gevoel niet.

Thans naar Lily Dale, een kamp voor spiritualisten en is al niet anders. Reeds in 1946 sprak hij met een reporter van 'n groot spiritualistisch blad over het bedrog. Wat die man zegt, is: Jozef, bemoei je niet met het bedrog. Jij doet je eigen werk en ga er niet op in. Maar Jeus ziet, dat die man het bedrog steunt en vanzelfsprekend voor het goede niet open kan staan en het contact bezoedelt. Allemaal money, money, ze denken alleen aan zichzelf! Het spiritualisme in Amerika leeft in een mestput! Ze willen God vertegenwoordigen door hun bedrog! Ze willen de mensheid overtuigen en voor vrede en rust, geluk en liefde werken op aarde, maar door bedrog! Als hij daar is, beleven ze een schandaal, de man van de centjes is er met twintigduizend dollar tussen-uit en dat mag geen mens horen. Hoor hier de lezingen over geestelijke politiek. Volg de bloemenseances en je denkt dat je in een krankzinnigengesticht leeft, maar waarvoor je dik betalen moet. Dit zijn geestelijke hotels, prachtig aangelegd, in de reine natuur, maar het stinkt er, zoals het in de hellen niet stinken kan, moet Jeus van moeder Crisje vaststellen en is de heilige waarheid! That's Spiritual Life in America (Dat is het spirituele leven in Amerika)!

De dame van de directe-stem hier, durft hem haar vertoningen niet te

laten beleven, ze weet het reeds; deze Hollander kijkt door je heen. Dit zijn geestelijke kermistinten, weten Jeus en Tony, waar je géén zuiver wijsgerig boek kwijt kunt, want ze weten zelf alles en zo is het in Holland precies hetzelfde, de rest van de wereld is niet anders, de mens wíl dat zélf bezitten en staat nu hadstikke stil, maar wat zegt dat? Lily Dale is armoedig, mijn hemel, Tony, als ik hier eens mocht blijven, als wij eens de waarachtige wijsheid konden doorgeven, doch dan hielden wij er hier niet één over, want ál deze mensen begrijpen de leer van Gene Zijde niet! En wie moet het dan wél begrijpen? Dat zijn de theosofen, de Rozenkruisers, de metafysici? Die zien wij straks in New York terug en zijn hier niet te zien, maar wat zullen wij dan beleven?

Amerika telt miljoenen spiritualisten, als u er honderd echte uithaalt, is dat veel, de rest bedriegt bewust en onbewust! Wat je daar beleven kunt, is kletspraat. Jazeker, u gelooft het niet, ze zijn angstig voor het kruis van Christus. Ze zijn zo naïef, waar het begin en het einde van verduisterd werd, geef mij dan maar een Jehovakind, denkt Jeus, dat kind staat tenminste nog op aarde, ook al heeft het duizenden luchtkastelen uit angst opgebouwd, dit geestelijke gedoe is niks! Ze maken hier van alles wat ze bezitten een handelsmerk, de lopende band is er ook en die bebroedt het occulte eitje, dat steeds een windei is! Er lopen hier duizenden mediums rond, elkeen is het, links en rechts zie je ze genezen en wijsheid verkopen, waar de keuken hier wel bij vaart, want al deze mensen moeten eten en drinken. En dat levert geld op! U ziet het, het zijn geestelijke hotels, iets anders is er niet te beleven! Ga tot de „Fox Sisters” ... zegt men tot Jeus, daar krijg je bewijzen. Kent u dat gebeuren van de Fox Sisters? Toen is Gene Zijde met de kloptonen begonnen. Dat waren waarachtige fundamenteën, bewijzen voor de wereld. Een marskramer had men in dat huisje vermoord. De volgende mensen, heer en vrouw Fox met hun kinderen, kregen dat huis. En toen is die marskramer begonnen; door zijn getik kwam men achter de waarheid en vond men hem onder het huis terug. Dát huisje hebben ze naar Lily Dale gesleept en daar opgebouwd, ook nu is daar een medium die kloptonen bezit. En dat moet Jeus nu horen, waardoor ze zich sterk voelen.

Wanneer hij daar binnentreedt, zit het vrouwtje op haar stoel en hoort hij de „Rappings” (klopgeluiden). Indien dit waar is, is het meteen een machtig bewijs. En het is waar, stelt hij vast. Máár, thans even controleren. Hij ziet meester Alcar en mij in de ruimte, wij hebben dus niets met die rappings uit te staan. Jeus vraagt:

„Bent u hier, meester?”

„Tik, tik, tik,” komt er en dat is „Já, já, já.”

Dat zijn wij dus en dat kan niet. Wat is er hier aan de hand? Weer probe-

ren. Hij vraagt nu in het Hollands:

„Is dit een gek die hier tikt?”

„Já, já, ja, tik, tik, tik,” komt er.

„U verstaat dus Nederlands?”

„Já, tik, tik, tik!”

„Dus u bent hadstikke gek?” En weer komt er „já, já, já ...”

Dat snapt hij niet. Een dame vraagt, of zij haar boek door haar geest afkrijgt. Moet je dat nu aan een ander vragen, denkt Jeus, als je zelf contact hebt? Hij neemt andere proeven. Maar hij weet, hier is een gek aan het woord en wil men daar de mensheid door overtuigen? Jeus vraagt ons wat er praat en tikt. Wij geven hem een visioen. Hij begrijpt nu, dat de klopgeest een kind is, dat eens ín deze moeder leefde en zij nog contact mee heeft. Dat kind leeft dus in ons leven, maar zit aan de moeder vast, waardoor dit leven klopt, doordat de moeder die sensitiviteit bezit. De bewuste rappings door ons aan uw leven geschonken, dáárdoor kunt ge de wijsheid ontvangen, dít heeft geen betekenis, hoewel het verschijnsel er is. Jeus neemt nog enige proeven en dan weet hij het. Hij keert terug naar het hoofd van het kamp en vraagt:

„Kent u het bewustzijn van de rappings?”

„Wat zeg je me daar, Jozef?”

„Of u het bewustzijn van de rappings kent. Rappings vertegenwoordigen immers een persoonlijkheid?”

„Néén, dat kennen wij niet, als er getikt wordt is dat al voldoende.”

Zo zijn die mensen. Je kunt geen grond beleven, voelt Jeus, alles hangt als woestijnzand aan elkaar, het loopt onder je voeten weg. Het is waar, er wordt getikt, links en rechts, boven en onder je voeten en dat zijn nu de groeten van je geliefden, maar bezit geen werkelijkheid. De jongen die ons leven vertegenwoordigt, is onbewust en betekent een geestelijke én lichamelijke wet ... karma is het! Jeus keert terug en vraagt nog:

„Weet u wie ik ben?”

En dan wordt er weer getikt. Hij praat Engels, zodat de vrouw eerst hoort waarover hij het heeft. En dan vraagt hij aan het gekke kind:

„Is alles hier in het kamp bedrog, wat ik zie en hoor?”

En dan heet het weer ja, ja, ja, maar dat kun je naast je neerleggen. Je vraagt nu aan een gek of hij gek is en dat kan niet. En dan krijg je ja en néé te horen en toch, wat die dame daar kreeg, wás waarheid. Ineens begint dat leven te belken, hoort Jeus, en het bewijs wás waarheid. Soms kan dit kind denken en is het bewust, even slechts, één ogenblik en betekent, dat dit kind achter de sluier door dit getik ontwaken zal. En indien dit medium tijd van leven heeft, zich rustig houdt, kan zij door dit kind later goede bewijzen geven van een voortleven, doch dat duurt nog eventjes! En is de diagnose die

Jeus stelt en van ons ontvangt! Deze kloptonen zijn het, die Lily Dale moeten vertegenwoordigen. Als je daar binnenrijdt, kun je eerst je kaartjes kopen, je zoekt je dan maar een kamer, het is 'n klein dorp waar je leeft, onder je geestelijke vrienden, je zusters en broeders, ziet Jeus, die van alles weten, maar waar je straatarm vandaan komt. Je bent leeggeschud en indien je gevoel bezit om het bedrog te zien, erger je je zwart en komt tot het besluit, dat je in dit leven niet meer met spiritualisten te maken wilt hebben. Dat is dan het einde van je geestelijke vakantie, je trip. Eén iets verzacht alles, de machtige natuur waarin je leeft is overweldigend. En die schone natuur wordt thans verknoeid door het ellendige van jezelf, omdat je als bewust mens na één week vast hebt gesteld, dat je links en rechts bedrogen bent, omdat je jezelf in een geestelijk gekkenhuis opgesloten hebt. Dát is Lily Dale, waar duizenden mensen komen, één van de vele geestelijke kampen die Amerika bezit. Dát alles voor het goede *en je leeft in een waarachtig paradijs!* Lees nu „Geestelijke Gaven” en je kent al deze mensen, eerst dán kunt ge zo'n kamp bezoeken. Doch nu kunnen ze u niet meer bedriegen, doch deze Goddelijke geschenken, voelen Jeus en Tony al, krijgen hier voorlopig geen been, geen voet aan de grond omdat de spiritisten het zullen zijn, die óns werk vermoorden! Mijn God, zucht Tony elke seconde, als die eens „Spiritual Gifts” (het boek 'Geestelijke Gaven') in handen kregen. Ja, maar dat duurt nog even, doch dan komt er rein occultisme op aarde, een rein en Goddelijk contact, waarvoor wij hier de fundamenteën zullen leggen, omdat de boeken op aarde zijn!

Voor de rest hoor je hier lezingen, geestelijke waarnemingen krijg je, waardoor ze vaders en moeders tot de aarde trekken en je de stuipen van krijgt, als je hoort, waar die grote mensen al niet blij door zijn, zich gelukkig door voelen. Dit zijn geen volwassen mensen meer, maar kleine onbewuste kinders van Onze Lieve Heer, die door de occulte wetten een spelletje doen, maar waarvan de rest van deze grote wereld huivert! Nu komt er een vader van Gene Zijde en geeft je drie bloemetjes cadeau, waar je dan van omvallen moet, met wat bewijsjes erbij. Zo'n man, als helderziende, wil aan Jeus z'n mooie ringen laten zien, stukken armoede aan zijn vingers, waar dit kind zo trots op is en hier wandelt, alsof hij Petrus en Johannes en álle heiligen vertegenwoordigt! Hij denkt maar en glimlacht, je kunt ze toch niet veranderen, het is armoede troef waar je ook komt, bar is het! „O boy, I want your gifts (O, jongen, ik wil jouw gaven bezitten).” Há, há, denkt Jeus, ook dat nog! De énige echte die hier rondloopt, ziet Jeus, is 'n echte Chief Indiaan, die hem trakteert en hem z'n gewaad omhangt en dat is een eer. Já, het is een echte Indiaan, ook hij geneest, maar was ook in Europa om te zingen. Toen die man in Amsterdam optrad, was de Schouwburg daar uitverkocht, wat Jeus goeddoet, van de koe is en boter is én te eten, maar de rest hier is verzuurd

en zelfs namaak, geen geestelijke margarine!

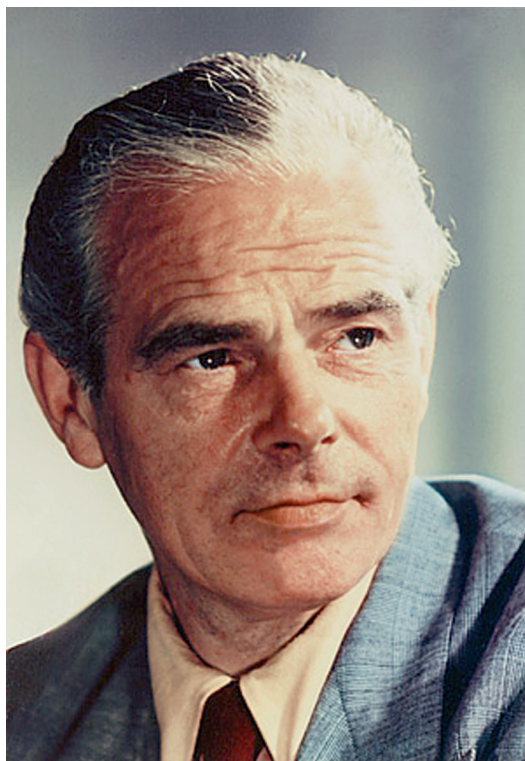
„No, I don't like it” kan hij zeggen, dit is erg. Christus wordt door miljoenen mensen op aarde bezoedeld, hier versjacht men geestelijke gaven, waarbij de kleintjes in Den Haag en elders slechts kinderen zijn, vergeleken bij dit bewuste bedrog, deze geldmakerij, Money-gedoe! Ook in Holland, weet hij, leven nog altijd mensen die door de directe-stem hun brood verdienen en zelf bezig zijn, dus door geestelijke wetten liegen en bedriegen en vrij rondlopen. Een dief stopt men achter de tralies, deze mensen mogen vrij uitgaan en liegen en bedriegen zo hard ze zelf willen, géén mens roept die lieden, deze parasieten het halt toe. Hier doet men dat in kampen en worden de mensen bij duizenden bewust bedrogen. Ook dat leerde Jees in Amerika kennen. Ook in Holland komt het joodse kind door (bij) mediums in trance, dat vertelt, hoe het in Duitsland gemarteld werd, en later werd vergast, waardoor de mensen een geestelijk drama beleven, zo echt en zo natuurlijk dat je het wel moet geloven, een mens kan zo niet bedriegen, doch een week later sprak dat joodse kind weer voor de Radio en was niet gemarteld, noch dood, ze leefde lekker nog op aarde. En daar zitten mensen naar te luisteren van dertig, veertig, zestig jaar en ouder, die thans ook in Den Haag hun beurtje krijgen, hun bewijsje, hun boodschapje, maar denken niet, aanvaarden alles; dat van Antoinette van Dijck (zangeres, radio programmamaker, 1879-1975) leggen ze naast zich neer, is vergeten, je wilt dit immers niet kwijt? De spiritualisten vervloeken Jees van moeder Crisje in Den Haag en elders, zij kunnen nu „Geestelijke Gaven” lezen en voelen thans zijn zwaard, zijn waarheid, doch die Jozef Rulof moest men vernietigen! Dát stelt men ook reeds in Amerika vast, want deze Hollander kijkt door je heen, die weet iets, die zegt het ook en dan sta je schaakmat! Zo worden levens bezoedeld, mismaakt, die mediums gaan over lijken, over het leven van je kind, je moeder en vader, verkopen je kletspraat, omdat ze geen gaven bezitten en toch iets op aarde willen zijn. U kunt hen toch niet controleren, u kijkt toch niet door die levens heen, daar bent u zelf te naïef voor, te onbewust, máár, grijp onze boeken toch en gij zult ze één voor één ontmaskeren! Laat u niet langer bedriegen! Geef die mensen geen mogelijkheid om te bestaan, maak ze af door ze te negeren, ga liever de natuur in, dáár kan men u, indien het noodzakelijk is, bereiken!

In Buffalo is het precies hetzelfde gedoe, mismaking en leeg gepraat, waar Jees zegt, als men hem vraagt om iets te zeggen:

„Ik ben niet naar Amerika gekomen om tegen katten, honden en koeien te praten, ik wil mensen zien” ... stormt de President tot hem en drukt hem opnieuw zijn hand, omdat het waarheid is, maar hij niet proberen moet of ze killen hem. Ja, wat moet je hier beginnen? Ook hier schrijft de pers over hem, de rest wordt niet aangekeken. En dan gaan ze naar het kamp Silver Bell, een

*Christus aan het kruis, met de juwelen en paarlen voor Zijn Leven,
als plichtsbetrachting, rechtvaardigheid, moeder- en vaderschap
en uiteindelijk de 'liefde', voor man en vrouw!*

Jeus

*Denker – Ziener – Schrijver – Kunstenaar –
Genezer – Spreker – Psycholoog – Kosmisch
Bewuste en ‘Groot Gevleugelde’
als het instrument van de meesters
voor de Universiteit van Christus.
Zou Jeus dit alles
uit eigen kracht hebben gekund?*

naam van een Indiaans meisje, dat berucht is door de fysische verschijnselen, materialisaties. Hoe komen wij daarbij, zegt hij tegen Tony. Wij moeten die mensen trakteren met een schilderij en erg suffig doen of wij zien niks. Eerst vertelt hij van de boeken. Men heeft al van hem gehoord, dat is reeds over Amerika heen gevlogen. Blijf hier, Jozef, dan zul je geld verdienen als water. Eerst laten wij vijftig nieuwe kostuums voor je maken en dan trekken wij de wereld over. Zo, is dat zo? Ik zal erover nadenken. Já, dat zou ik wel met u willen, ik zal het mijn meester vragen. U bent een goed mens. Hij geeft Tony een knipoogje, ze weten het. Zij mogen natuurlijk bij de materialisaties; en daar zitten ze dan. Het rode lichtje gaat aan. Met twintig mensen in één kamer. Daar is het kabinet, waarin het medium, één van de grootste mediums in Amerika, verdwijnt. Deze vrouw is hier een beroemdheid. Zij is op dit gebied machtig, zij straalt over alles uit, dat krijgt Jeus van haar man, een gewezen zanger te horen.

Deze man, die een ongeluk heeft gehad, maar die als man van dertig in Duitsland zong, Europa bereisde, aan het Keizerlijke Hof heeft gezongen in Berlijn, deze man, die genezen is door een medium en toen begreep, dat er meer leefde tussen hemel en aarde, kan zingen, wilde Christus voor zijn leven lang dienen en gaf het zingen op. Als die man dat tegen Jeus zegt, lopen hem de tranen over de wangen, zo echt is het! En dan laat hij Jeus z'n antiek zien. Mijn God, voor een kapitaal aan antiek heeft hij daar bijeen.

Ook verdiend door het zingen? Of door dit gezwendel? Jeus peilt dit leven, wat hij voelt is drek, vuiligheid. En thans zit hij daar en na drie minuten verschijnt de eerste materialisatie al. Maar de vrouw is het, ze praat door haar keel en dat, wat daar nu rondscharrelt, is een meisje uit het hotel. Het bedrog is begonnen!

Tien minuten later komen Crisje en Miets, als materialisaties tot Jeus en Tony. Indien u Geestelijke Gaven kent en gelezen hebt, behoef ik u niets meer te zeggen, als u thans hoort, dat Crisje en Miets geen plat meer kennen. Eerst zijn ze door de man van het medium uitgehoord. Leeft je moeder nog, Jozef? Heb je zusters en nog meer broeders? Nu weten ze genoeg en zal je het hebben. Crisje zegt tegen Jeus en Tony:

„How are you, Jozef and Tony (Hoe is het met jullie, Jozef en Tony).”

Jeus vraagt aan Crisje, maar hij wil deze vrouw de tule al van het lijf trekken, doch dit voorkomen wij of ze killen hem in het kamp – „Kun je geen plat meer, moe'der? Heij 't plat verleerd? Buje hadstikke gek geworre?”

Nu moet dat medium antwoord geven, doch de geest van Crisje vraagt:

„What did you say, Jozef (Wat zei je, Jozef)? Yes, I am very happy, very, indeed, Tony, of course (Ja, ik ben heel gelukkig, werkelijk, heel gelukkig, Tony, vanzelfsprekend).” Waarop Jeus zegt:

„Jullie belazeren hier al deze mensen, vuil wijf?”

En dan valt er over de lippen van Crisje, en de vrouw probeert om hem te begrijpen – en hij voelen moet dat zij echt is, maar hadstikke valt, als er komt:

„Yes, Jozef, we lived in the Heavens, I am very happy to see you both (Ja, Jozef, we leefden in de hemelen, ik ben heel gelukkig jullie beiden te zien).”

Wanneer hij zijn hand uitsteekt, vliegt Miets, als een keukenmeid van hier, van hem weg. Zou hij die vuile katten niet schaakmat mogen zetten? Is dit even verschrikkelijk? Om hier binnen te komen, hadden zij reeds de fundamenteën gelegd. Géén vreemdeling, géén reporter komt hier binnen. Honderden mensen worden er in één week bedrogen. En dát is het grootste medium van Amerika. Eén van de allergrootste mensen op dit gebied. De hotelboys en -meisjes, de heren van deze Corporation spelen voor materialisaties! Tweeënveertig geesten manifesteren zich en niet één echt verschijnsel is erbij. Een vrouw, waarvan de man hier dag en nacht aan de deur ligt, komt telkens terug tot haar man en wandelt hier nu voor de mensen gearmd rond, waar al deze mannen en vrouwen naar kijken en het bedrog niet willen zien, ook al zitten zij er met hun neus bovenop. Als je de vrouwen die eraan meedoen de tule aftrekt, staan ze naakt voor je. Ook dat heeft Den Haag beleefd, jarenlang, tussen 1931 en 1939 was het in Den Haag een onderwereld op dit gebied. Op het Haagse Congres schepten de Amerikanen op met hun grote mediums, hun materialisaties waarvan ze alles wisten, thans kan Jeus zich overtuigen, dat wat ze hebben en bezitten, bedrog, ontzagwekkend bedrog is! Dat Amerika dit niet uitroeit. Waarom doet dat het Gouvernement niet, waarom vindt men dat in Holland nog langer duldbaar en grijpt men niet in? Een dief gaat de gevangenis in, maar dit zijn geestelijke parasieten, de rotheid van 'n volk is het en die geestelijke kanker moet uitgesneden worden. Maar wie het doet en het aandurft, die staat tegenover miljoenen mensen. Dit is erger dan al het geboefte, dat gij in Holland, Amerika en de rest van de wereld vindt, want dit is vies, dit gaat om je ziel, leven en geest, om je liefde, die hier beoedeld wordt en waar hij, deze man, z'n antiek door koopt en je de ogen uitsteekt! Maar dat snappen ze hier niet, ziet Jeus, doch hemeltergend is het! Wij weten het, één woord van hem en hij komt niet levend meer naar Holland terug! En daarom leggen wij 'n kosmisch slot op zijn mond, maar doen het anders, wij zullen het de wereld schenken! Thans; nú is het er!

Mannen en vrouwen spelen hier voor materialisaties. En dat levert goed geld op. Het grote hotel is steeds, héél het seizoen, besproken. Voor honderden mensen wordt er dag in dag uit gekookt, u ziet het, een geestelijk hotel is het met occult bedrog en daar leven honderden mensen van! Een consortium is het!

Toen liet Jeus zich toch iets ontvallen en werd het kamp Chesterfield voor hem gesloten, géén kamp stond meer voor het beroemde medium uit Nederland open, ze wisten het nu, hij wist het ook! *Bedrog, bedrog, bedrog!*

Als dit het grootste medium is van Amerika, wat is dan het andere menselijke restje? Een dame, die extra's (mediamieke foto-opnamen van een geest) maakte en die écht is, die onschuldig eenmaal het kamp daar betreedt en van haar meester vertelt, waarvan zij de geestelijke opnamen bezit en vertoont, wordt zomaar buiten hun rijk gezet, bestolen van haar meester, omdat dít materialisatie-medium zo iets wel kon gebruiken. Nu was die andere vrouw de bedriegster. Die vrouw vertelt Jeus dit in Rochester, ze zijn dus gewaarschuwd en stellen thans het verschrikkelijkste bedrog zelf vast, dat Amerika bezit. Mijn hemel, mág hij de New York Times dan niets van dit bedrog zeggen? Wellicht dat één blad wil luisteren, doch de rest sluit zich hermetisch voor al dit gedoe af en wil *er niet mee te maken hebben, zodat dit voortwoekert, vrij spel heeft!*

Tot in New York drong het door, daar hoorde hij reeds, dat ze voor deze Hollander moesten opletten. Het spiritualisme in Amerika is machtig door het bedrog, omdat er miljoenen mensen door eten en drinken! En daartegen sta je machteloos, maar wilden wij Jeus van moeder Crisje laten zien, zodat hij zichzelf kan bekijken en weet, wat hij bezit! *Daarvoor in de allereerste plaats zijn deze reizen gemaakt!* Maar hij zal nog meer beleven, waardoor hij weet, *hoe machtig hij op dit gebied is!* Ook het materialisatiemedium in New York, waarover zo'n stad als New York spreekt, ziet Jeus het onmenselijke bedrog. Heel onbeholpen is het, maar waarvoor duizenden mensen instaan, hoog en laag op dit gebied en kun je je mond houden, je wordt niet geloofd. Weet jij het dan wel? Wat is een mens arm, ziet Jeus, als je geen normaal verstand meer hebt, maar dit zijn mensen mét normaal verstand, doch hebben hun ziel, het leven en hun geest verloren!

Omdat de mens niet meer in de verdoemdheid geloven kan, zoekt hij en komt nu in handen van geestelijke charlatans terecht, die het duizendmaal erger maken en handen vol geld kost. Léés toch „Geestelijke Gaven” en *voor duizenden gevaren zijt ge beschermd!* roepen de jongens van Crisje en de Lange Hendrik u toe, vliegt telkens over hun lippen, nu zij het Amerikaanse bedrog beleven. Kom, Tony, viel er toen, wij gaan naar huis. Eén iets is er, ze hebben hun onkosten verdiend, en Jeus heeft een macht wijsheid opgedaan en is meer waard dan hele steden op aarde aan goud bezitten. Wanneer wij thuis komen beginnen wij voor een nieuwe tentoonstelling te schilderen, groter en machtiger nog dan de vorige, omdat de Barbizon-Plaza Hotel Gallery, Jeus terug wil zien. En thans staat hij meteen met z'n beide benen in de metafysische wereld in New York. Nu bezoekt hij de sprekers. Ook wij geven lezingen. In

Carnegie (Hall) spreekt Dr. Fox, de mensen willen dat hij daar gaat luisteren om hen te zeggen, wat hij ervan voelt. Eerst zang met orgel, prachtig zingen is het, een vrouw en man, doch dan komt de spreker. Zesduizend mensen zijn er. Jeus hoort het al. Op het grote podium van Carnegie Hall staat Dr. Fox, een Ier, die geestelijk protestantisme brengt, wat zingen en een Bijbels praatje. Hij weet het, die man krijgt van hem geen vijftig cent, die Tony hem gegeven heeft om zijn bedrag te betalen, maar één echte cent. Meer heeft dit leven niet verdiend. Dat kun je in Holland ook beleven en is oud, de man gelooft nog aan verdoemdheid, wil van wedergeboorte niets weten en staat op een dood punt, waarop héél deze mensheid staat. Niets bijzonders, dame, hier leer je niets. Niets! En dat is het bewustzijn van de massa. In 'n stad als New York trek je dit aantal mensen. Krishnamurti, vertelt men hem op de tentoonstelling, een dokter is het, die met Krishnamurti in Ommen is geweest, dat Krishnay voor tachtig duizend mensen gesproken heeft, maar dat hij thans geestelijk ziek is en Jeus niet wil geloven, omdat hij dat voor onmogelijk houdt. Toch beweren die mensen, dat Annie Besants pupil ziek is, van smart ziek is, omdat hij de drek van deze wereld niet verwijderen kan. En die hem volgen dat zijn de metafysische kinderen van Onze Lieve Heer, die ook in New York leven en liever sterven dan het spiritualistische gedoe te volgen en nu een eigen wereld vertegenwoordigen en zijn tentoonstelling bezoeken.

Néén, ook Dr. Fox heeft hem niets te zeggen. Ook al trekt die man honderdduizend mensen tot zich, dat heeft voor het bewustzijn van de mensheid niets te betekenen, weet Jeus, en krijgt Tony van hem te horen, word dan 'n katholiek geestelijke en je krijgt nog meer mensen, indien je ook daarvoor het Titeltje behaalt, maar zijn taak en werk niet is. Het is zingen en een protestants praatje, en is alles.

Dan moet hij „Noël” zien, een weggejaagd filmspeler, zegt men, die in New York voor filosoof speelt, aan numerologie, astrologie en aan ontwikkeling doet, en als Fox de grote zaal van Carnegie beleeft, maar die door die man daar, dat mooie ventje, vertegenwoordigd wordt en voor alles uitgemakt wordt, omdat de mensen het waarnemen. Je kunt hem zien, Jozef, aan de zuilen van Carnegie Hall, maar de dames betalen alles, betalen al deze drukte en willen wij niet mee te maken hebben, omdat we door dat leven niet bedrogen willen worden. Luister zelf en je weet het.

Eerst zang en orgelspel, tenor en sopraan en dan komt er een cowboy op het toneel die nummertjes verkoopt en het Amerikaanse kind slikt. Drie-maal wordt dat jongmens teruggeroepen, moet Jeus beleven, en dan komt mijnheer in het Wit en begint, spreekt goed, maar verkoopt verhaaltjes. Mijn hemel, wat is er toch een behoefte, een verlangen onder de mensen, stelt Jeus hier vast, om te mogen weten. Mensen die naar hun God zoeken en die zich

van verdoemdheid en vagevuur reeds hebben bevrijd en thans hier zitten, omdat ze denken dat dit het is. Men zegt Jeus, dat New York, Amerika, honderden profeten heeft verwerkt. De dame, die hem aanvaard heeft, geeft hem, dat hij in staat is om hier opruiming te houden, alléén hij kan dat. Telkens weer krijgt hij te horen:

„America needs you, Jozef (Amerika heeft je nodig, Jozef).”

Vader „Divine” is er ook. Maar Jeus wil die man niet zien. Ze willen hem elke sekte laten zien, doch daarvoor voelt hij niets, omdat dit niet mogelijk is, dan zou hij hier tien jaar moeten leven. Er zijn er tweeduizend! De bewuste in New York zegt hem: dat vader Divine eigenlijk nog de beste is van allen, omdat die man veel goeds heeft gedaan voor de armen. Je kunt in zijn restaurants voor tien cent eten en drinken krijgen en is zo gek niet, waardoor men van dat leven houdt! He is a good father for all!(Hij is een goede vader voor allen!)

„New York needs the big Master, Jozef, and you represent that personality, you stay here for a long time and we all will help you (New York heeft de grote meester nodig, Jozef, en jij vertegenwoordigt die persoonlijkheid, blijf hier voor lange tijd en wij zullen je allemaal helpen).” Dat is allemaal prachtig, maar dat gaat ons aan en niet Jeus! Intussen geven wij de lezing over de „Reïncarnatie” en spreekt men erover. Jeus wordt door de zwartjes (zie artikel ‘Anti racisme en discriminatie’ op rulof.nl) gekust, omdat hij voor hun levens vecht, omdat wij tegen de blanken zeggen, verbeeldt u zich maar niets, straks behoort u zelf weer tot de duistere rassen (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) op aarde, omdat gij goed hebt te maken. Bij die zwartjes daar, zitten doktoren, ze kopen boeken, ze gaan weg en ze willen geheel Harlem tot hem brengen, indien hij meer van deze lezingen geeft. Onder ons gehoor zijn professoren, parapsychologen, die hem na afloop komen feliciteren en zijn tentoonstelling hebben gezien, waarvan zij niet uitgesproken komen. Ze weten het, Jeus is een meester, voor deze soort en bewustzijnsgraad is hij het! Deze parapsychologen eten uit zijn hand, begrijpen wat hij bezit en willen alles doen om hem te helpen, maar zeggen tevens, Amerika heeft ontzettend veel bedrog beleefd, dat duurt even, Jozef! En je gaat door ál dit vuil heen, je hebt het te aanvaarden, doch hierna komt het. En dat is wat wij *Jeus laten zien en niet aan beginnen!*

De éنية man die Jeus ontmoet en echt én goed is, is een verlamd journalist – Mister Sècraul! Die man geeft lezingen, op een rolstoel-wagentje op het podium gezet, over de metafysische leer. Die man ziet onmiddellijk, dat Jeus een meester is, ook Jeus kan van dit leven zeggen, u bent waarheid! Van ons krijgt hij het bericht, dat Jongchi voor dit leven de „Harp” zal schilderen en dat wonder is met blijdschap aanvaard.

Die man kan zeggen: „God bless you, Jozef (God zegene je, Jozef). I know you, my brother, you are wonderful, but too good and *spiritually too high for New York!*” (Ik ken je, mijn broeder, je bent geweldig, maar te goed en spiritueel te hoog voor New York!)

En dan staat hij voor een andere grootheid, die in vijf minuten weet dat Jeus een meester is en hij neer mag zitten aan zijn voeten, maar die hier bekend is en het contact bezit met de „Society of New York for Metaphysics”!

Ze nodigen hem uit om te dineren en dat zal gebeuren in een van de deftigste hotels van New York, met de vrouw van 'n gezant, haar vriendinnen en een bekend metafysicus, om de „Age of Christ” (De „Eeuw van Christus”) te bespreken, en een „World Society” (wereldwijde organisatie) op te bouwen. De gezant is er even later ook bij. Jeus zal een privélezing krijgen voor de Society of New York bij Jean Vanderbilt en in Washington voor dé mensen, die hem zullen aanvaarden en die alles zullen inzetten om hem te schenken wat hem toekomt. Deze dames hebben hem zien schilderen, de lezingen gevolgd en de tentoonstelling bezocht, zij buigen zich voor zijn persoonlijkheid. Maar ineens vraagt men hem, wat hij van Mena-Baba (Meher Baba) denkt en Paul Brunton. Wat nu, denkt Jeus. Mena-Baba is voor Jeus 'n zachte bedrieger, immers, wij kennen dat leven. Deze Oosterling was in Amerika, schreef briefjes, omdat hij sinds jaren zwijgt, maar zegt, dat hij de Christus is! En dat is voor Jeus reeds voldoende, om vast te stellen, dat deze man onbewust is en voor zichzelf 'n komedie beleeft. Even denken en dan valt er over zijn lippen:

„Die man, he is a charlatan.”

Wat zeg je, Jozef? Hij vertelt het hen waar Tony bij zit, die achterover slaat van angst, omdat hij hoort, dat Jeus zijn kans vertrappt, allen hier lopen weg met Mena-Baba. Maar de gezant zegt tegen hem:

„You are my man, Jozef (Jij bent mijn man, Jozef).” U kunt bij mij aan huis komen zoveel u wilt. Ik ben angstig voor mijn lieve vrouwtje, ze loopt mij te hard achter al die zwijgzamen aan. Ik ben gezant geweest in Londen, Wenen, Parijs, jammer niet in uw mooi Den Haag, uw land, maar ik ken mijn mensen. Ik geloof niet in die man, indien je iets bezit kom er dan voor uit.

Deze gentleman, voelt Jeus, is een goed mens en begrijpt hem. En dan vecht hij voor Paul Brunton, want Paul is voor deze mensen een gek, die wist het niet, voor hen is het Mena-Baba. Mary Pickford en velen lagen aan zijn voeten, zegt men daar; zal wel zo zijn ... maar Jeus neemt dat niet, voor hem is Paul Brunton een man van waarheid, liefde en geluk, die niets anders heeft gewild dan de heilige waarheid te zoeken voor miljoenen mensen en ook dat leven moet kapot! Maar dat neemt Jeus niet. Hier spreekt de menselijke kif! Mena-Baba is de charlatan! *Wie zich voor Christus uitgeven wil is het!* Dat had

'n Ramakrishna niet gedaan en ook niet gewild, nimmer in zijn hoofd gehaald en daarom is die Mena-Baba, zegt Jeus nogmaals, *een fake!* (bedrieger) Paul Brunton zegt dat niet eens in zijn boeken, hij geeft u de raad er zelf over na te denken! Maar de gezant zegt tegen Jeus:

„U zult het ver in de wereld brengen, mister Jozef, want u vecht voor de waarheid en deze arme wereld heeft die waarheid nodig! Ik buig mij voor uw persoonlijkheid en ik wil uw vriend zijn.”

Man en vrouw, ziet Jeus, zijn lieverds, zijn waarachtig, maar de vrouw kijkt niet door deze wetten heen en dat is jammer. En Tony kan wel belken, ziet hij, maar hij is niet van plan om het goede ten opzichte van het bedrog te kraken, voor Paul Brunton zet hij zijn leven in. Tony weet het niet, toch kiest Jeus de goede weg, voor geschmeigel staat zijn leven niet meer open. Ze zullen de plannen uitwerken, Jeus voelt het, die man daar, die met de foto's van Mena-Baba in zijn zak loopt, bederft alles en tracht dit te voorkomen, omdat Jeus hem heeft doorzien en ook hij niet achter dat masker heeft kunnen kijken. Meester Alcar is het, die op dit ogenblik antwoordt! En niet Jeus! Althans niet dat, waarvan Jeus de wetten kent, doch dat voelt Jeus en weet nu, dat hij goed gehandeld heeft. Meester Alcar heeft Jean Vanderbilt met al zijn miljoenen niet nodig, indien het erom gaat, de waarheid op aarde te smoren en het bedrog 'n menselijke kroon te schenken. Hoe zou Golgotha over Jeus denken? En Jeus vecht voor Golgotha, voor Christus – en niet voor mensen die zich voor Goddelijk bewuste uitgeven en geen woord spreken. Zwijgen kan elkeen, neerzitten en briefjes schrijven voor de sensatiezoekenden, de onbewuste mens, kan iedereen, is charlatanerie, indien je van je zelf zegt „ik ben Christus!” En wie daar invliegt, denkt Jeus, is géén bewuste. En als je in New York de naam hebt iets te weten van de metafysische wetten, maar door 'n ander, je meester onttroond wordt; komt er iets anders omhoog en dat heet menselijke kif, ziet Jeus en heeft hij nu te aanvaarden!

Hierna heeft hij een privélezing voor de society of New York, de Rembrandts hangen aan de muren, ziet hij, de dame leeft op de prachtige Park Avenue en doet hij dit om Tony te steunen en zijn werk tot de mensen te brengen. Maar wat dat allemaal voor krachten kost en vraagt, daar denkt hij niet eens aan. Daar leeft hij tussen de Schwarzenbergers uit Wenen, u kent die adellijke, prinselijke familie wel, onder dokters en mensen van de press, waarvoor hij spreekt en eregast is. Tony kan het niet meer geloven, hij vraagt zich telkens af: waar haalt Jeus dat toch allemaal vandaan. Een dokter van Rudolf Steiner zet hij schaakmat in tien minuten en de man geeft toe, zo diep is zijn meester nimmer gegaan. De man van de krant zegt: Ik heb vanavond in anderhalf uur meer geleerd dan (in) mijn dertig jaar gewroet aan de krant, doch indien ik er iets van zou zeggen, helaas, Jozef, trappen ze

mij de straat op.

Hier is ook de dame die de wereldkalender veranderen wil, een miljonair, die hem vraagt, wat hij van haar werk, waarvan zij de presidente is, denkt. En dan krijgen al deze mensen te horen, dat het nuttiger is, om de mensheid bewustzijn te schenken, vrede en rust, het waarachtige weten, dan dat men de tijd, het jaar verandert. Laat het jaar wat het jaar is, maar werk voor Christus! Deze persoonlijkheid met haar 65 miljoen, zegt de Schwarzenberger tegen Jeus, zou alles voor zijn taak en werk kunnen doen, maar ze is gierig! En dat zijn zusters, vriendinnetjes van elkaar, voelen voor één werk, maar zijn allen te gierig om van Jeus een stuk te kopen. Hoe hebben ze zijn werk bewonderd. Zij zijn het, die hem komen vertellen, dat zijn naam over New York vliegt, waar ze komen hebben ze het over „Jozef, the Master”! Is dat even leuk? *Van werkelijke hulp ziet hij niets!* Ze mogen het alleen doen! Ze hebben het geld en hun leugens lief! Weer verder!

In New Hope schildert hij voor de kankerbestrijding, heeft daar een tentoonstelling met 156 andere schilders en schilderessen, ze geven hem ook daar, dat hij alles slaat, álles. In Philadelphia voor de televisie, in New York en New Jersey voor de radio, het ene interview volgt het andere op en toch krijgt hij niet wat hij hebben wil, dé grote stoot, dat de massa te weten komt wie hij is. Jazeker, de Herald Tribune neemt een groot verslag op, andere bladen reageren, doordat hij nummer één is voor de kankerbestrijding, dat door de kunstenaars opgezet is en waaraan vele filmsterren en groten uit de kunstwereld meedoen. Jeus is daar nummer één, maar hij verkoopt niet één stuk, slechts enkele boeken. Já, Jeus van moeder Crisje, je stoot overal je hoofd en dat is te begrijpen. Je weet het, laat het je niet ontmoedigen.

Voor honderden schilders en schilderessen geeft hij een demonstratie, waaronder Prof. Mullens, een van New Yorks beste kunstkenners, die reeds zijn tentoonstelling heeft bezocht. Die man kust zijn handen, als hij weet, dat Jeus de schilder is van al dit schone werk. Die man zegt hem:

„You are a spiritual Rembrandt (Je bent een spirituele Rembrandt!)” ... en dat krijgt hij van ál de grote mannen, de knapste portretschilders van Amerika, Mister Thomson, die van zijn werk niet genoeg krijgt, maar de pers zwijgt hem dood, ook al heeft hij prachtige recenties in de Art Magazines ontvangen. Tony kan vooruit, in zijn handen ligt en leeft dit alles, hÍj is het, die het werk van de meesters daar voort kán zetten. Jeus kan niet méér voor hem doen. Wij hebben alles gedaan, door de kunst náár de boeken! Wat daar bijeen hangt is enorm. Na ál die lezingen en het schrijven in Holland; lezingen, schilderijen en 50 stukken maken voor Tony, géén seconde rust, vechten en werken, dag en nacht voor het goede, het geluk van deze mensheid. Kijk zelf hoe de schilderijen eruitzien, stuk voor stuk zijn het meesters!

En hierna voert men hem weer naar een miljonair, die met haar geld geen raad weet, zij moet Jeus leren kennen. Zij moet een schilderij kopen, zodat Tony aan de uitgave van een nieuw werk kan beginnen, maar Sally koopt er niet één, ze houdt haar 150 miljoen voor iets anders. Jeus zal met kardinaal Spellman in contact komen, omdat zijn schilderijen God vertegenwoordigen, zoals ook de bisschop van New York hem zei, maar als Spellman de „Revelations” in handen krijgt, De Volkeren der Aarde dus, is dat contact ineens morsdood geslagen, ze weten nu wie hij is. Gaarne had Jeus in het hol van de leeuw afgedaald, maar dat zou niet gebeuren, om met dit leven het bewustzijn van de aarde te bepraten. Hij weet immers, wat hij kan bereiken, hoe hij praten moet, maar de vriend van Sally is niet te bereiken. Maar Sally en haar vriendin nodigen hem uit om te bespreken wat zij voor deze profeet kunnen doen. Met haar en deze adel uit Portugal zal hij dineren, doch wanneer hij dat lege gepraat hoort, voelt hij zich onwel worden en vertrekt. Voordat hij gaat krijgt Sally van hem te horen:

„Do you believe in a life behind the coffin (Geloof u in een leven achter de kist)?”

„Yes, Jozef, of course (Ja, Jozef, vanzelfsprekend).”

„And you will be happy in that life? Millions of people lived around you and don't have anything to eat. And you need every day for 100 dollars fresh flowers, this food and richness? You will serve the Christ? You are only thinking for yourself and do you think to earn a Heaven? Poor people you are, and I don't like your food. I don't like to play here for dinner boy. Goodbye, ladies!”

„Wilt u achter de kist gelukkig zijn? Geloof u in een leven na de dood? Miljoenen mensen hebben honger en u heeft elke dag voor 100 dollar verse bloemen nodig om u heen? Ik wil uw eten en drinken niet, en ben niet van plan om voor eet- en drink-boy te spelen. Ik groet u, mijne dames.” Dat slingert Jeus al deze Sally's en Lisbeths midden in het gezicht. Hij kent deze levens. Hij is onwel van hun rijkdom. Hij geeft Tony dan ook, die is het, die alles met hem beleeft, omdat Hendrik thans in Solon zijn hotel te verzorgen heeft, dat, wanneer je rijk bent, de geestelijke armoede je vernietigt! Rijk zijn op aarde heeft niets te betekenen.

„Stuur mij nu nergens meer heen, ik ben er zat van. Wij moeten rustig ons machtige werk voortzetten. Dat ligt nu in handen van jou en Hendrik, daarvoor hebben de meesters geschilderd. Als ik er niet meer ben – weet dan, wat je doet en denk voor alles goed na, eerst dán kan men ook jou bereiken. Weet ook, dat vader en moeder er zijn en zij zullen je in alles volgen. Voor een groot kapitaal aan kunst heb je in handen. Elk schilderij van mij is geestelijk bloed. Als je dat maar nooit zult vergeten.”

Nog is hij even bij Hendrik in Solon, die daar een groot hotel heeft en van dat huis tegelijk een museum heeft gemaakt. Daar kunnen de mensen de kunst van Jeus zien en tegelijk de boeken kopen. Niet zo gek, Hendrik, want jij weet wat je wilt! En toch weten de jongens van Crisje nú, dat het niet eenvoudig is om de mensheid gelukkig te maken, miljoenen mensen zijn nog onbewust, ze blijven de verdoemdheid aanvaarden. Doch dat geeft niet, „De Volkeren der Aarde” hebben die taak reeds aanvaard! Al de groten der Aarde kregen „De Volkeren der Aarde” toegestuurd. Truman, Churchill, uw Koningin Wilhelmina, Marshall, honderden boeken hebben Hendrik en Antoon over de wereld gestuurd, aan mensen gezonden om hen te doen ontwaken én wellicht daardoor steun te vinden voor het machtige werk van hun broer „Jeus”! Méér kunnen de jongens van Crisje niet doen en ook Jeus niet, ook wij niet. Thans kan hij zich gereedmaken om naar Holland terug te keren!

Jeus weet het echter, wat er in New York, Londen, Parijs te koop is op dit gebied. Al die grote steden zijn dorpjes voor ruimtelijk bewustzijn. Miljoenen mensen zoeken zichzelf en hangen zich een wit laken om, hij zal dat nimmer doen! Nooit! Allen willen hun paarden berijden, gaan er niet af, totdat ééns de wet van de ruimte zal spreken en hebben ook zij kleur te bekennen. Of je daar voor een boeddhist of spiritist staat, allen zoeken zichzelf en kennen de Goddelijke wetten niet. Jazeker, ze schelden vader Divine z’n hals vol, maar kijk eens wat hij voor zijn kinderen doet? Méér dan de spiritualisten bereiken, meer dan de boeddhisten en de metafysici, want hij zorgt voor eten en drinken voor de armen en staat ervoor open. De mens ziet u daar met het goede hart, ook al is zijn denken en voelen, weet Jeus, armoedig en onbewust, duizenden hebben hem lief, omdat dit leven voor geluk én vrede wil dienen. En of u zwart of blank (eruit)ziet, bruin of grijs, voor God zijn wij „ZIJN” kinderen, hebben wij in het grote Carnegie verteld en hadden ze maar te slikken, want wij waren niet in staat om te schmeigelen (vleien) en zullen dat ook nooit kunnen! Nietwaar, gezant, gij hebt Jeus, omdat hij liefheeft, leren kennen.

En dan kan hij zich in de KLM-vogel neerzetten om te denken, om zich voor Holland gereed te maken. Vaarwel, Amerika! Tot kijk!

Over deze reis is alweer een apart boek te vullen. Ook al komen de spiritualisten hem nog vertellen, dat zij midden op de dag de „directe-stem” hebben gehoord, het zegt hem niets meer, wanneer je weet, dat de allergrootsten hier bedriegers zijn! Dat zijn géén mensen meer, maar geestelijke dieven, het ergste soort mens van de Aarde is het, een moordenaar is niet zó rot als deze mensen. Natuurlijk, Amerika bezit mediums, maar waar zijn ze? Jeus heeft nu gezien, wie hij is en wat hij is. Waarom geven al die mediums de parapsy-

chologen de gelegenheid niet om hen te testen? Jeus heeft dat gedaan, ook al weet hij, dat je met al die mensen niets bereiken zult, ze zijn geleerden en blijven het. De parapsychologen noemden hem „hét wonder” voor hun leer en studie en is waarheid. Maar eerlijk is eerlijk, de studiemens kun je niet gemakkelijk overtuigen, ze hebben hun faculteit te vertegenwoordigen, ook die bewijzen hebben de meesters gegeven! Jeus daagde de geleerden uit tot een geestelijk duel, maar ze kwamen niet, ze vinden het niet de moeite waard. Toch komt het en zullen ze zich hebben te buigen!

Thans ons laatste woord voor deze „Trilogie” ... Jeus van Moeder Crisje. Is het niet waar, als wij zeggen:

Jeus sloeg Magere Hein z'n kroon van het hoofd?

Jeus heeft bewezen, dat er géén dood is?

Jeus kan u verzekeren, dat God niet verdoemt?

Jeus zegt: „Achter de kist leeft ge verder en daar zult ge kleur bekennen!”

Ga thans terug naar de eerste verschijnselen, sta weer en opnieuw voor óns „rammelaartje”, óns kransje ... en zeg het nu zélf, was het iets? Hebben wij, is dit niet waar, nóg niet genoeg aan uw ziele-deur gerammeld? Was er niet één klein kransje bij voor uw eigen leven en persoonlijkheid? Honderden bewijzen gaf Jeus van moeder Crisje u voor uw voortleven achter de kist. Kón Jeus dit allemaal op eigen kracht, door hem zélf?

Nogmaals: Jeus zegt ... een laatste oordeel is er niet!

Wanneer u de verkeerde daad beleven gaat, staat u meteen voor uw eigen en laatste oordeel, als er een nieuw verkeerd fundament wordt gelegd. De Bijbel *begint met „ónwaarheid”!*

Lees de boeken van Jeus en gij hebt zekerheid, breek niet langer af wat door onuitputtelijke liefde werd opgebouwd, het is uw eigen leven! Jeus roept u toe en kan nú zeggen:

„May God bless you all (Moge God jullie allen zegenen)!”

Dit, mijn broeder André ... Jeus van moeder Crisje, is ónze kroon op je menselijke hoofd en deze, geloof het ... dat zeggen je meesters – slaat géén mens van je hoofd, ze zijn er niet toe in staat! Die fundamenteën hebben wij tezamen gelegd.

En als het állerlaatste woord, heb ik nog dit ... voor u, geachte lezer ... en dan kunt gij Jeus begrijpen ...

Jeus houdt van u ...! Altijd ... leer hem of trácht hem te leren kennen. Achter deze wereld leeft zijn machtige persoonlijkheid!

Dit leven wás en is de moeite waard! Het einde is het, van zijn vorige levens. Maar ééns, geloof het, bereikt de mens het allerhoogste. Voor Jeus is het díť! En niets, niets anders! Díť is het! Ook voor uw leven, uw ziel en uw geest! Wij hebben reeds 857 lezingen gegeven en niet één dezelfde – wij zijn

onuitputtelijk! Nog kunt u ons beluisteren. Thans ontleden wij voor uw leven de Kosmologie.

Tot straks aan Gene Zijde!

Uw meester Zelanus.

